

Yêu Em Thiên Trường Địa Cửu

Contents

Yêu Em Thiên Trường Địa Cửu	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	8
3. Chương 03	15
4. Chương 04	20
5. Chương 05	27
6. Chương 06	34
7. Chương 07	44
8. Chương 08	51
9. Chương 09	56
10. Chương 10	61
11. Chương 11	67
12. Chương 12	71
13. Chương 13	76
14. Chương 14	83
15. Chương 15	89
16. Chương 16 - 17	94
17. Chương 18	104
18. Chương 19 - 20	111
19. Chương 21 - 22	121
20. Chương 23 - 24	131
21. Chương 25 - 26	141
22. Chương 27 - 28	149
23. Chương 29 - 30	159
24. Chương 31	167
25. Chương 32 - 33	174
26. Chương 34	182
27. Chương 35 Part 1	186
28. Chương 35 Part 2	191
29. Chương 36	194
30. Chương 37	197
31. Chương 38	202
32. Chương 39 Part 1	208
33. Chương 39 Part 2	213
34. Chương 40	218
35. Chương 41	224
36. Chương 42 End	228
37. Phiên Ngoại 1	235
38. Phiên Ngoại 2 - 3	239
39. Phiên Ngoại 4	246

Yêu Em Thiên Trường Địa Cửu

Giới thiệu

Mỗi người đều có những điều khắc cốt ghi tâm, tình yêu đầu tiên, yêu cuồng nhiệt trong một phần kỷ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-thien-truong-dia-cuu>

1. Chương 01

Chương 1

Đây là con phố buôn bán cũ rất phồn hoa trong cái thành phố cũ kỹ này, mọi thứ được trưng bày với màu cổ, hương cổ, cũng chính nó là người chứng kiến thời khắc thành phố cổ này trở thành thành phố quốc tế hóa. Những kiến trúc cũ loang lổ in đậm dấu vết của lịch sử, nặng nề mà trầm lắng khiến người ta bồi hồi nhớ lại những khoảng thời gian đã qua. Văn phòng Tần Phóng là ngôi nhà hai tầng mô phỏng kiến trúc cổ nằm ở đầu phố.

Phố cổ tắc tắc tắc vàng, tiền thuê phòng ở đây đắt tới mức khiến người ta phải lè lưỡi, giống như văn phòng thiết kế mang đậm cảm giác hiện đại này nên xây dựng ở khu chung cư mới thì phù hợp hơn. Để tránh cho thành phố này phát triển quá mức mà mất đi nét đẹp vốn có, nhiều năm gần đây chính phủ không ngừng đầu tư phát triển khu chung cư Đông Hải. Nhiều chuyên gia trong thành phố dự đoán trong tương lai khu chung cư mới này sẽ là mảnh đất vàng của thành phố, vì vậy nhiều công ty lớn, các khu nhà ở kiểu mới lần lượt kéo nhau ra khu chung cư mới.

Có điều đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Nhan Nặc lựa chọn nơi này để xin việc, cũng may cô đang sống trong một ngôi nhà kiểu cũ ở gần đó, nếu làm việc ở đây thì hằng ngày cô không cần lãng phí ba, bốn tiếng đồng hồ đi lại. Cô sửa sang lại quần áo một chút, hít một hơi thật sâu rồi chậm chậm bước vào.

Văn phòng này chia làm hai tầng, phòng hội nghị ở cuối hành lang dài và sáng sủa, hai bên là cửa kính chạm đất, mọi thứ bên trong chỉ cần liếc cái là thấy ngay. Cả khu làm việc được bày trí theo phong cách rất hòa nhã, bàn làm việc của mỗi người đều có điểm đặc sắc riêng, hoặc là đặt vài chậu cây nhỏ, hoặc là treo tranh sắc sỡ, hoặc là bàn ghế không phù hợp với cá tính, mới nhìn có thể cảm thấy lộn xộn nhưng đâu đâu cũng thể hiện nét cá tính, trên gương mặt những người làm ở đây cô không hề nhìn thấy sự áp lực, căng thẳng, dè dặt, mà còn cảm thấy họ tự do tự tại như chính trong ngôi nhà của mình.

Nhan Nặc nghĩ, làm việc ở đây chắc chắn sẽ rất thoải mái.

Nhưng nhìn quần áo của mình, cô lại buồn bã nghĩ lần nộp đơn này lành ít dữ nhiều, bộ quần áo màu xám nhạt của cô nghiêm túc tới mức cứng nhắc, không hề hợp với phong cách thoải mái nơi đây. Có điều khi

cô bước vào phòng hội nghị chờ phỏng vấn thì thấy một hàng dài ăn mặc chỉnh tề, cô cũng bót căng thẳng, hóa ra mọi người đều rất cẩn thận.

Cô gần như là người cuối cùng tới đây, nhìn qua một lượt thấy người tới phỏng vấn phân nửa là con gái, có vài người vui vẻ lại thêm phần lo lắng khi nói chuyện với nhau, có vài người với gương mặt già dặn nhìn đầm đăm, tỏ vẻ rất trang trọng. Nhan Nặc cảm thấy mình là người thoải mái nhất, công việc vốn là giúp bản thân có gì đó để làm, được hay không cũng do ý trời.

Khoảng năm phút sau, có một người cao gầy bước vào, vừa vào đã khiến mọi người “sáng mắt”, quả đầu tổ chim rất bắt mắt, áo sơ mi xanh trắng, quần soóc ka ki và một đôi xăng đan giản dị, nhìn có vẻ rất bụi, người ấy còn rất trẻ. Cậu ta cầm một tập tài liệu, vừa bước vào đã khiến cả phòng im lặng.

“Mọi người đến đủ rồi chứ? Chúng ta sẽ kiểm tra viết trước.” Chàng trai này vốn muốn chau mày bóp miệng để nghiêm túc một chút nhưng ai ngờ vừa liếc nhìn đề bài một cái cậu ta liền phì cười: “Trời ạ, người ra đề đúng là thiên tài”, sau đó vui vẻ phát ối người một tờ.

“Hai mươi phút sau tôi quay lại thu bài, mọi người cứ cân nhắc mà làm.”

Nói xong, cậu liền ra ngoài. Thực sự nếu chăm chú lắng nghe hai từ “cân nhắc” thì cảm thấy ý nghĩa của nó rất sâu xa.

Đề vừa phát ra đã khiến cả phòng hội nghị râm ran, dù quen nhau hay không họ cũng chụm đầu lại thì thầm.

“Đây là đề kiểm tra viết? Tôi đi làm lâu như thế, chưa bao giờ nhìn thấy cái đề nào như thế này! Không phải che mắt người khác đây chứ, hay là... Đây là tiêu chuẩn kiểm tra, đánh giá nhân tài mới được nghiên cứu sao?”

“Tôi cũng chưa thấy bao giờ, tôi nghĩ chắc là kiểm tra khả năng ứng biến và EQ của chúng ta.”

“Ôi trời ơi! vẫn còn thể loại kiểm tra ứng tuyển viết tay!”

“ ... ”

Những lời bàn luận không ngớt, khả năng liên tưởng và phỏng đoán được mở rộng hết sức.

Nhan Nặc ngồi cuối cùng, nên đương nhiên là người cuối cùng nhận được đề kiểm tra đang được thảo luận râm ran này. Đề đến tay, cô cẩn thận cúi xuống nhìn, đập vào mắt là kiểu viết chữ thảo bay lượn, trong đó chỉ có ba câu hỏi:

Bạn có đủ nghị lực chứ?

Khả năng chịu đựng của tim bạn tốt chứ?

Khả năng chịu chấn động của màng nhĩ tốt chứ?

Cô cũng người, đưa mắt nhìn xung quanh, lẽ nào mình vào nhầm chỗ? Cô bước vào vườn bách thú và đang ứng tuyển vào vị trí người dạy thú?

Cô nghĩ một lát rồi ghi đáp án vào phần đề trống: Đủ, tốt, tốt.

Nhanh chóng đặt bút xuống, lúc đó cô mới phát hiện ra xung quanh vô cùng yên tĩnh, những ứng viên khác đang tranh thủ từng giây từng phút để viết, một số người viết đầy một mặt giấy chỉ trong vòng mấy phút.

Chỉ ba câu hỏi đơn giản thế cần phải viết dài và lâu như vậy sao? Những người này hình như đã viết lại tất cả cuộc sống của mình lên tờ A4 nhỏ bé vậy, cô khẽ thở dài, xem ra bản thân mình lại tách rời khỏi xã hội rồi, hy vọng về công việc này không lớn, bởi vì từ trước tới giờ cô không giỏi trong việc tự đề cử bản thân.

Đáng tiếc thật, nơi này gần chỗ cô ở như thế. Cũng may, cách đây hai ngày bà chủ nhà có giới thiệu cô tới làm việc ở quán cà phê ở góc phố, cô đã tới đó rồi, môi trường làm việc cũng được, lát nữa cô qua đó hỏi xem họ còn cần người nữa không.

Nhan Nặc quyết định rồi đặt bài kiểm tra ngay ngắn, ra khỏi phòng hội nghị. Vừa ra tới cửa phòng thì chàng trai đầu tổ chim ban nãy chạy vội tới hỏi: “Cô ơi, sao cô không đợi kết quả mà đã đi rồi?” Trán chàng trai lấm tấm mồ hôi.

Nhan Nặc cũng lại một lát rồi cười: “Xin lỗi, chỉ là tôi cảm thấy mình không phù hợp lắm.”

Cô mệt mỗi khi phải tranh giành với người khác, cô mong muốn một công việc có thể tiêu khiển thời gian mà không quá nhiều áp lực, mặc dù hai điều này thực sự luôn song hành với nhau.

“Ấy, thế nhưng Giám đốc Phương nói cô rất phù hợp!”

Ngay từ đầu đã nói muốn giữ cô gái này lại, ai biết được nhaoáng một cái cô ấy đã đi rồi. Chàng trai cảm thấy khó hiểu, đầu tóc càng rối.

“Cô có muốn phỏng vấn không?”

Chàng trai liếc mắt nhìn Nhan Nặc nhỏ bé, hình như cô gái này không thực sự phù hợp, người yếu ớt như một bông hoa lan trong sơn cốc, e rằng sắp bẻ nhẹ một cái là gãy. Có điều Giám đốc Phương đã mở lời rồi thì chắc chắn anh ấy có lý của mình.

Nhan Nặc cảm thấy khá bất ngờ, không ngờ thái độ làm cho có lệ của mình lại mang lại cơ hội phỏng vấn, cô gật đầu ngay không nghĩ ngợi nhiều, nói chung chẳng ai từ chối cơ hội tốt thế này cả.

Lần này cô không cần quay trở lại phòng hội nghị nữa mà được dẫn lên văn phòng trên tầng hai. Ngoài cửa treo một tấm biển thủy tinh hình lập thể: Phương Lỗi - Giám đốc kinh doanh, chắc đây là Giám đốc Phương rồi.

Cô lặng lẽ ngồi đợi một lát, từ ngoài cửa nhìn vào, cô thấy tầng hai rộng rãi hơn nhiều, hai bên là phòng làm việc, khu ở giữa để trống làm nơi nghỉ ngơi, phòng trà được thiết kế tinh xảo, còn có vài gian phòng tập thể hình kiểu nhỏ nữa, chắc hẳn đã được thiết kế vô cùng cẩn thận và tâm huyết nên nơi này có không khí của gia đình, không khiến người ta có cảm giác mệt mỏi như nơi làm việc bình thường.

Tiếp đó, một người đàn ông mặc quần âu màu đen và áo sơ mi màu vàng nhạt bước vào, anh ta đeo kính màu vàng, dáng vẻ đĩnh đạc, lịch lãm, lịch sự, chìa tay ra giới thiệu: “Chào cô, tôi là Phương Lỗi.”

Nhan Nặc cũng thoải mái giơ tay ra bắt: “Tôi là Nhan Nặc, mong được chỉ bảo.”

“Mời ngồi.”

Người đàn ông ra hiệu cho cô ngồi xuống sofa, sau đó về vị trí, cầm hồ sơ đặt trên bàn lên xem một lượt rồi nói: “Cô là thực sĩ của trường T à? Với điều kiện của cô, có thể tìm một nơi tốt hơn.”

“Nhưng tôi chọn nơi này. Lẽ nào Giám đốc Phương nghĩ văn phòng của mình không đủ xuất sắc sao?”

Lựa chọn thứ mình yêu, yêu thứ mình lựa chọn, trước giờ cô vẫn thế.

“Khà khà, văn phòng của chúng tôi đương nhiên là được đánh giá tốt nhất trong giới rồi.” Nói đến đây, vẻ tự hào lộ rõ trên gương mặt người đàn ông. “Vậy xin hỏi cô vì sao lại lựa chọn nơi này?” Nói xong, người đàn ông cầm cốc trà lên uống một ngụm, ban nãy gặp phải khách hàng rất khó giải quyết nên anh đã mất không biết bao nhiêu nơ ron thần kinh và nước bọt.

Nhan Nặc thật thà trả lời: “Bởi vì nơi này gần chỗ tôi ở.” Cô hoàn toàn không che giấu lý do nghe có vẻ trẻ con của mình.

“Khụ... khụ... khụ.” Phương Lỗi không ngờ rằng có người sẽ trả lời thế này nên ngay lập tức bị sắc, xấu hổ rút giấy ăn ra lau miệng, sau đó chỉ vào hồ sơ và hỏi: “Ồ hồ sơ có ghi cô có một năm rảnh rồi.”

“Có thể không nói được không?” Ánh mắt Nhan Nặc thoáng chút buồn đau, cô cảm thấy ngữ khí của mình không tốt nên hạ giọng giải thích: “Là vì lý do cá nhân.”

“Tôi xin lỗi”, Phương Lỗi lịch sự đáp.

Nhan Nặc lắc đầu cười, cô bắt đầu thích người này rồi, còn trẻ mà đã ngồi ghế giám đốc kinh doanh, không hề tỏ ra kiêu ngạo, làm bộ, ngược lại rất khách khí. Ngoài việc có học vấn cao ở một trường đỉnh ra, những điểm khác đâu đâu cũng có, tại sao anh lại chỉ chọn cô?

Phương Lỗi lẩn lộn nhiều năm, đã gặp biết bao kiểu người, nên những suy nghĩ đơn giản của Nhan Nặc chỉ cần tinh ý một chút là có thể đoán ra, anh cười rồi hỏi: “Biết vì sao tôi chọn cô không?”

Nhan Nặc nhớ lại ba chữ đơn giản trong bài trả lời của mình, cô chậm rãi đáp: “Vì tôi rất thẳng thắn?”

Cô nói chuyện hay làm việc đều rất thẳng thắn, điều này thực ra là khuyết điểm của cô, va chạm bao nhiêu năm rồi, dù cuối cùng lâm vào bước đường cùng nhưng tính cô vẫn không thay đổi.

“Thẳng thắn là tốt, tôi cũng là người thẳng thắn. Trong văn phòng của tôi không cần những người khom lưng uốn gối xu nịnh, chỉ cần không ảnh hưởng tới công việc thì thỉnh thoảng pha trò tôi cũng mất nhắm mắt mở cho qua!” Nói xong, anh cười rồi tiếp tục: “Vậy thôi, tôi không vòng vo nữa, thi viết cũng qua rồi, có điều lâu lắm rồi mới có một người cho tôi đáp án ba chữ như cô, tôi thích điểm này.”

Thực sự đơn giản thế sao? Xem ra gặp may thật rồi, vô tình lại nhận được sự thích thú từ người khác. Nhan Nặc dường như cũng bị nhiễm sự nhiệt tình từ Phương Lỗi, cô cười đáp: “Cảm ơn.”

Phương Lỗi đứng dậy nói: “Chào mừng cô trở thành một thành viên của chúng tôi”, sau đó thêm một câu: “Dù rất muốn cùng làm việc với cô, có điều phải để sếp lớn của chúng tôi thông qua mới được, dù sao việc cô phải làm là trợ lý của sếp lớn, thân thiết mà nhắc nhở thế này, con người sếp lớn không dễ đối phó, dễ cáu dễ giận, cô cần phải xuôi theo sếp.”

Hai bên trán cô giật giật, sao cô có cảm giác những lời anh nói giống như cô sắp phải đối phó với sư tử đực châu Phi thế này? Vị trí này treo lơ lửng trên web tìm việc một thời gian dài, rõ ràng lương lậu đều rất OK, lại liên tục thay người, hay là vì khó phục vụ sếp lớn này chăng?

Phương Lỗi dẫn Nhan Nặc tới đầu kia của tầng lầu, gõ cửa: “Sếp, là tôi.”

Sau đó anh xoay tay nắm cửa, bên trong vọng ra tiếng sư tử đực rất dễ nghe nhưng đầy uy lực: “Tốt nhất là cậu nên có việc gì đó!”

Phương Lỗi bắt lực lắc đầu, anh nhìn Nhan Nặc, cười đau khổ rồi bước vào, tiếp đón cơn thịnh nộ của ai đó.

“Cậu xem cậu nhận cái đơn hàng gì thế này? Thẻ loại gì mà ngay cả bồn cầu cũng phải làm bằng vàng nguyên chất? Không thể chịu được, bảo lão ta chết đi.”

Một tờ hợp đồng khiến người ta bất mãn được ném thẳng ra ngoài không chút thương tiếc: “Còn cái này nữa, cái gì mà mang phong cách chủ nghĩa châu Âu chứ? Đòi vừa có phong cách điển viên thanh thoát lại vừa có phong cách Trung Quốc cổ điển, pha chút hương vị Ai Cập, đây là thiết kế nhà ở chứ không phải tạo ra cửa sổ thế giới?”

Phương Lỗi vội giữ lại bản hợp đồng suýt bị hủy, bắt lực an ủi: “Được, được rồi. Cậu đừng gào nữa, tại tôi đâu có điếc, người ta trả được tiền thì lẽ nào chúng ta đuổi người ta đi? Sếp, cậu nói cho tôi xem tháng này cậu đã trả lại bao nhiêu đơn hàng rồi? Cậu ghét cũng không nhận, phẩm vị chán quá cũng không nhận, tâm trạng không vui cũng không nhận, lẽ nào cậu thực sự muốn chúng tôi, người trên người dưới đều uống gió tây bắc sao?”

Người được gọi là sếp kia không nói gì, thấy không cãi được Phương Lỗi, tiếp tục: “Tiểu Tiêu đâu? Sao cả ngày không thấy mặt, không muốn làm nữa phải không?” Nói chung nhìn cái gì cũng thấy ngứa mắt.

Phương Lỗi bực mình trợn mắt: “Người ta nửa tháng trước đã xin nghỉ việc rồi, thế mà vẫn cố chịu đựng đến hôm qua rồi tới ôm đầu kêu gào với tôi, không cho cậu ta ra đi thì có lẽ cậu ta tự sát.”

Có thể khoa trương thế nào anh đều khoa trương rồi, ám chỉ cậu sếp tính khí nóng nảy quá không ai chịu được, ở công ty này, ngoài Phương Lỗi, chẳng ai dám mắng sếp cả, đã thế miệng lưỡi còn độc địa nhất.

Tiểu Tiêu là trợ lý trước, một thanh niên vừa tốt nghiệp đang hùng hực sức xuân. Phương Lỗi vốn nghĩ nhân viên nam sẽ chịu khổ tốt hơn, ai biết được cậu ta cũng không chịu nổi hai tháng. Vì thế cái chức trợ lý này luôn có sự chuẩn bị sẵn, sợ đột nhiên có người xin nghỉ việc thì lại trở tay không kịp.

Phương Lỗi đặt hợp đồng lên một chỗ còn sạch sẽ trên bàn uống trà, sau đó nghiêm túc nói: “Được rồi, không nói chuyện này nữa, đây là trợ lý mới của cậu, Nhan Nặc.”

Nói xong, anh nhìn Nhan Nặc đang đứng yên ngoài cửa, nói: “Đây là người thiết kế chính của văn phòng chúng ta, cũng là tổng giám đốc ở đây - Tần Phóng, chúng tôi thường gọi cậu ấy là sếp.”

Thói quen của Nhan Nặc là bước vào một nơi mới sẽ nhìn ngó một lượt, nếu so sánh với phòng của Phương Lỗi thì nơi này chính là bãi rác. Trên bàn là một đồng giấy, dưới đất toàn là bản vẽ, bút mỹ thuật, sách công cụ, nói chung là không tìm được chỗ đứng, trên sofa là chiếc áo khoác đã nhàu nhĩ, thêm tiếng sư tử gầm chấn động trời đất nữa, bây giờ cô đã hiểu tại sao đề thi viết lại có ba câu hỏi quái gở rồi.

Nghe Phương Lỗi giới thiệu thế, Nhan Nặc cũng lịch sự chào hỏi: “Chào Tổng giám đốc Tần, tôi là Nhan Nặc.”

Lúc này cô mới ngược nhìn người đàn ông ngồi sau bàn làm việc. Không biết anh cao hay thấp, mái tóc quăn tự nhiên, lông mày đậm, đôi mắt đen rất có thần, mũi cao, đôi môi đang mím lại, sơ mi trắng, ba cúc trên không cài để lộ khuôn ngực khỏe khoắn, thêm nữa là bộ dạng có vẻ uể oải, tỏa ra sức hấp dẫn hoang dại, không thể phủ nhận chỉ cần nhìn bề ngoài cũng thấy anh ta là một người xuất sắc.

Nghe thấy giọng nói dịu dàng, Tần Phóng mới chú ý đến người con gái trước mặt, chỉ nhìn một cái anh đã ghi nhớ ngay đôi mắt trong veo của cô. Anh còn nhớ trong lần tuyển ứng viên trước, vì một công trình có sự cố, anh tức quá hất cốc cà phê ra cửa khiến ấy cô gái tới ứng tuyển sợ phát khóc.

Cô gái tên Nhan Nặc này còn điềm tĩnh chán, ngay cả giọng nói cũng dễ nghe. Có điều, giọng anh vẫn lạnh tanh: “Cô này không được!”

Mặc dù Tiểu Tiêu hơi ngốc, cũng không tinh tế, nhưng dù sao cũng là con trai, làm việc sẽ tiện hơn nhiều. Không nói đến việc dùng nữ nhân viên sẽ dễ gây đổ kỵ, chỉ cần nói tới việc họ bị mình quát một cái là bắt đầu nhiều lời, thậm chí người yếu đuối còn khóc nữa.

Không đợi Phương Lỗi lên tiếng, Nhan Nặc nói không hề khách khí: “Vì sao tôi không được?” Giọng cô lạnh lùng, đôi mắt trong veo nhìn thẳng vào Tần Phóng, chăm chú lắng nghe, giọng nói có chút bức bối. Cô chau mày, con người này quá vô đoán, cô không hề thích.

Phương Lỗi ngay lập tức lên tiếng: “Nhan Nặc, cô đừng để ý, công việc của Tần Phóng nhiều nên thường xuyên giở chứng. Hay là cô giúp cậu ấy pha cốc cà phê cho tỉnh táo. Đúng rồi, ột phần tư túi đường.” Phương Lỗi nhắc nhở Nhan Nặc về thói quen của Tần Phóng.

Tần Phóng ném bút sang một bên, bắt đầu trợn mắt mới: “Cậu nói ai hay giở chứng?”

Nhan Nặc nhìn Tần Phóng, không nói câu nào, đi về phía phòng trà.

Nhan Nặc đi rồi, Phương Lỗi mới tìm một chỗ rồi ngồi xuống, cười gian như một chú hồ ly, khác hẳn với vẻ đạo mạo trước mặt người khác, vẻ anh minh anh đều giấu đằng sau gọng kính. Anh chậm rãi đáp: “Sếp à, không phải cậu luôn muốn làm quen với chủ nhân của “Trái tim ấm áp” sao? Bây giờ người ta tới rồi cậu lại muốn đuổi đi, đến lúc hối hận thì đừng có gào tên tôi, tôi - không - chịu - trách - nhiệm!”

2. Chương 02

Chương 2

“Cái gì? Cậu nói cô ấy... chính là cô ấy?” Tần Phóng há hốc miệng ngạc nhiên, xoay ghế da sang hướng khác, đôi mắt có thần chăm chú nhìn Phương Lỗi để tìm câu trả lời.

Phương Lỗi gật đầu: “Cậu thừa biết là khả năng nhìn người của tôi không tồi mà, tôi nhìn người không sai đâu, chắc chắn là cô ấy, ngay cả ngữ điệu khi nói chuyện cũng giống nhau. Chỉ là tôi cảm thấy lần này cô ấy thiếu chút gì đó...”

Anh ngửa người ra ghế, ánh mắt có vẻ sắc bén của người làm kinh doanh, ngoại hình không được coi là đẹp trai nhưng lúc nói chuyện luôn khách khí và gây cười, phong độ ngời ngời, luôn khiến người khác phải tin vào những lời anh nói.

Nếu nói Tần Phóng là linh hồn của văn phòng thì Phương Lỗi chính là giá đỡ của văn phòng. Anh có khả năng nhìn là không quên, ứng phó linh hoạt nên luôn mang lại nhiều cơ hội phát triển cho văn phòng này.

Ánh mắt xa xăm của Tần Phóng dừng lại ở các tác phẩm anh đã đoạt giải đang treo trên tường, im lặng một hồi, không biết đang nghĩ gì nữa, hồi lâu sau mới chậm rãi lên tiếng, ngữ khí đã không còn chút phóng khoáng như ban nãy nữa: “Cô ấy thiếu tình cảm.”

Trực giác mách bảo anh rằng cô ấy của hiện tại sẽ tuyệt đối không thể nói những lời như khi đó. Ánh mắt cô ấy quá lạnh lùng, chỉ lúc tức giận mới có chút xao động.

Phương Lỗi đồng ý với Tần Phóng: “Được rồi, mặc dù là tình cờ gặp nhưng dù sao cậu cũng gặp được người ta, coi như may mắn không bạc đãi số mệnh rồi. Nếu cậu thực sự không hài lòng thì không cần thuê cô ấy nữa, dù sao làm trợ lý của cậu mà khiến cậu không thích thì công việc cũng khó triển khai.” Công ra công, tư ra tư, anh phân định rất rõ ràng, chỉ là anh biết rõ Tần Phóng sẽ không từ chối.

Quả nhiên Tần Phóng nặng nề đáp: “Được rồi, nhận cô ấy.”

Lúc này Nhan Nặc đã tới phòng trà và pha cà phê rất thành thục. Cô dám ở lại không phải vì công việc này mà là vì muốn chứng minh câu nói: “Cô này không được” là sai. Cô vô cùng phản cảm với bốn từ đó. Xét ở một góc độ nào đó, cô là người cố chấp tới mức người khác phải tức giận.

Pha xong cốc cà phê, cô pha tiếp một cốc trà cho Phương Lỗi. Ban nãy cô để ý thấy văn phòng của anh có dụng cụ pha trà và sách về trà, chắc chắn anh là một người yêu trà. Khi cô bước vào phòng của Tần Phóng thì hai người họ đã nói xuôi xuôi chuyện rồi.

Phương Lỗi nói: “Trà ngon, được lắm.” Uống ngụm trà ấm nóng, ngọt ngào anh càng cảm thấy sự cẩn thận của Nhan Nặc. Có thể cô chính là người sẽ phá vỡ lời nguyên hai tháng ở đây.

“Không phải vấn đề sao, có phải là chưa bao giờ uống đâu.” Tần Phóng nhất định không chịu nói mấy lời dễ nghe, nhưng anh vẫn uống liền mấy ngụm, thức mấy đêm liền nên tinh thần và sức lực của anh đã cạn kiệt. Lát sau, anh nói với Phương Lỗi: “Thiết kế chủ yếu trong đề án của Hạo Thiên tôi làm xong hết rồi, phần còn lại cậu bảo bọn họ làm tiếp, tôi về ngủ một giấc đã.”

Anh cầm áo khoác và chìa khóa xe rồi đứng dậy, nói với Nhan Nặc: “Cô giúp tôi thu dọn mọi thứ”, sau đó cao ngạo bước đi.

Nhan Nặc không kịp phản ứng, chỉ thấy Phương Lỗi cười hớn hở đứng vỗ vai cô: “Nhan Nặc, chúc mừng cô trở thành thành viên của chúng tôi, tôi tin cô sẽ thích nơi này.”

Thế là cô trở thành một phần của “Văn phòng Tần Phóng”.

Lúc thực sự làm trợ lý cho Tần Phóng rồi cô mới hiểu câu nói: “Được đánh giá tốt nhất trong giới” có ý gì. Tần Phóng từng học thiết kế tại một trường danh tiếng ở nước ngoài, nhiều lần đoạt giải cao trong các cuộc thi thiết kế quốc tế, trở về nước chỉ trong hai năm đã đặt ra một hướng mới cho giới thiết kế.

Những người có tiền đều thế, không sợ tiêu tiền mà chỉ sợ người khác nói mình lạc hậu, què mùa. Vì vậy họ không tiếc công ném tiền để nâng cao “phẩm vị” của mình. Thậm chí, nhiều người ở nước ngoài nghe danh còn tới mời anh thiết kế nhà cửa. Đương nhiên, việc nhận lời còn phụ thuộc vào tâm trạng của Tần đại gia và người đó nhìn có vừa mắt hay không.

Nếu ở thời xưa, chắc chắn Tần Phóng là một hung quân, anh mang họ Tần quả không sai. Mới tiếp xúc mấy ngày cô đã biết vì sao những người trợ lý trước đây làm việc chẳng được bao lâu, bởi vì người đàn ông này thực sự rất hay giở chứng, soi mói và yêu cầu quá cao, làm một đề án thì bắt cả nhóm phải thức đêm cùng mình, một ngày không thiếu tiếng sư tử gầm, cho đến khi có một kế hoạch hoàn hảo mới được nghỉ.

Cấp dưới của anh sau lưng đều gọi anh là sếp hung quân, đương nhiên, ở văn phòng này anh to nhất, không ai dám gây chuyện với anh, ngoài Phương Lỗi thỉnh thoảng đi “Vuốt râu hùm”, người lạ miễn lại gần. Có điều cô là trợ lý của anh, muốn tránh cũng không được. Bản thân cô là người nghĩ sao làm vậy, tiếng gầm của Tần Phóng không có chút uy lực với cô, bây giờ một ngày không thấy anh nổi cáu cô lại thấy không bình thường, có lẽ trong mỗi người đều có ghen chịu nhục.

Vì thế ở văn phòng Tần Phóng, Nhan Nặc đã tạo nên một câu chuyện cổ tích: suốt một tháng rong không hề khóc, không hề oán giận, còn hung quân vẫn gầm thét không ngừng nhưng cũng không thấy đòi đổi người.

Sau khi điều tra, nghiên cứu nhiều mặt, bọn họ quyết định sẽ mở bữa tiệc chào mừng người mới cho Nhan Nặc vì từ trước tới giờ chưa có cơ hội làm vậy.

Hôm mở tiệc chào mừng, Tần Phóng có việc riêng nên sau khi tan ca Phương Lỗi kéo cả nhóm tới quán bar Thời gian cũ trong một góc phố cũ.

Chủ quán bar quen biết Nhan Nặc, nhiệt tình đón tiếp: “Hi, lâu lắm không gặp cô.”

Nhan Nặc vuốt lại tóc mái rồi cười nói với ông chủ: “Vâng, tôi chuyển việc rồi, cũng khá bận.” Bận phục vụ tên sếp hung quân luôn bắt thường, cô không có thời gian nghĩ ngợi gì nữa, không cần phải dùng chất cồn để khiến bản thân tê liệt nữa.

Ông chủ tỏ vẻ hiểu biết, khách khí hỏi: “Đây đều là đồng nghiệp mới của cô à? Tình cảm tốt đấy, tôi sẽ giảm giá tám phần trăm, cứ vui vẻ đi.”

Sau đó, bọn họ thuê trọn một phòng. Hôm nay, những người trẻ tuổi chơi rất hăng, luôn miệng gọi “chị Nhan, chị Nhan”.

Nhan Nặc đến từ một thị trấn nhỏ vùng Giang Nam, mang tính cách nhẹ nhàng mà chỉ người vùng Giang Nam mới có, nói chuyện nhỏ nhẹ, âm áp, ngoại hình nhỏ nhắn, đáng yêu. Thực sự không ai nhận ra cô đã hai mươi bảy tuổi, còn nhiều tuổi hơn một số người trong văn phòng này, ví dụ như Ninh Hiểu Quang, anh chàng đầu tổ chim cô gặp hôm phỏng vấn. Sau khi đã thân thiết, những người nhỏ tuổi hơn đều gọi cô là chị Nhan, người lớn tuổi hơn thì gọi là Nhan Nặc.

Văn phòng Tần Phóng luôn tràn đầy sức sống và sinh lực, ở đây không thể thiếu được những con người trẻ tuổi đầy nhiệt huyết này. Có nhiều người trình độ học vấn không cao nhưng làm việc rất xuất sắc, ví dụ như Ninh Hiểu Quang, chỉ tốt nghiệp cấp ba nhưng là cao thủ thiết kế web, hay Phương Lỗi cũng chỉ tốt nghiệp một trường đại học bình thường. Phương Lỗi nói đúng, Nhan Nặc sẽ thích nơi này, bọn họ đều làm việc và sống vui vẻ, có áp lực chẳng qua cũng là động lực để tiến bộ mà thôi.

Cô cười nhiều hơn, ngay cả bà chủ nhà cũng nói dạo này thần sắc cô khá lên nhiều rồi.

“Ninh Hiểu Quang, mau tới biểu diễn một đoạn nào.”

Đám đông bắt đầu sôi nổi, làm việc ở đây một thời gian Nhan Nặc mới biết cậu thanh niên có nụ cười ngốc nghếch này chính là cây hài của văn phòng, còn có thể nói tương thanh [Một môn nghệ thuật hát nói dân gian của Trung Quốc] vô cùng sinh động. Còn Chú cừ non đại chiến hung quân là vở kịch gần đây rất được hoan nghênh của cậu.

Chú cừ non chính là Nhan Nặc, còn hung quân thì không phải nghi ngờ gì nữa, chính là con sư tử suốt ngày gầm rú - Tần Phóng.

Vở kịch này mới diễn đã được đánh giá cao.

Hôm đó, Ninh Hiểu Quang vốn định đưa một bản kế hoạch cho Tần Phóng, ai biết được đúng lúc gặp Tần hung quân đang nổi khùng. Không biết ai đã chọc giận anh, cũng không biết là lần thứ mấy anh làm khó Nhan Nặc, nói chung nếu không phải chê cà phê quá nóng thì sẽ chê quá ngọt, còn sự thực là nổi giận vô cớ. Trong thời gian ngắn Nhan Nặc đã ra vào mấy lần. Còn Ninh Hiểu Quang không có gan dẫn xác vào chỗ chết, đang định chuẩn thì nghe thấy một đoạn đối thoại kinh điển.

“Tổng giám đốc Tần, mặc dù tiền điện, tiền nước, tiền tài liệu đều do anh trả, thế nhưng cũng không thể quá lãng phí, đúng không?”

“Nhiều lời. Cô không muốn làm việc nữa đúng không?”

“Tổng giám đốc, tôi sợ anh uống quá nhiều sẽ chướng bụng, mặc dù về đạo lý mà nói miễn cưỡng một chút cũng có thể coi là bị thương vì công việc, nhưng vì điều này mà vào bệnh viện thì cũng không hoành tráng lắm.”

“Cô biến ra ngoài!”

Nói xong, Nhan Nặc ra ngoài thì gặp ngay Ninh Hiểu Quang. Cậu nhìn vào trong phòng hỏi: “Chị Nhan, sắp lại ra uy à?”

“Không sao, sắp của các cậu gần đây bị rối loạn nội tiết, chắc là do uống quá nhiều cà phê.”

Tiếp sau đó có tiếng ném đồ đạc ầm ầm trong phòng.

Đi được hai bước, cô quay sang nói với Hiểu Quang: “Để đồ trên bàn chị đi, chị sẽ đưa cho sắp sau.”

Thấy Hiểu Quang vẫn không yên tâm, Nhan Nặc dịu dàng cười nói: “Yên tâm đi, sắp không phan tay chị đâu.”

“Chị Nhan vạn tuế!”

Từ đó, dưới sự tuyên truyền rất sinh động của Hiểu Quang, Nhan Nặc đã trở thành đáng cứu thế. Ai gặp khó khăn cũng tìm đến nhờ cô giúp đỡ. Nhan Nặc sẽ không từ chối nếu cô làm được. Vì thế cô nhanh chóng có được vị trí trong tim những người ở đây.

Tiếng nhạc trong phòng nổi lên, Phương Lỗi giật mình: “Không có sắp một cái là các cậu phát điên hết, không sợ cậu ấy biết sẽ lột da từng người một à?”

“Hê hê, chúng em biết sắp Phương là người tốt, sẽ không đâm sau lưng chúng em đâu”, Hàn Dược, nhân viên thiết kế mới, hưng phấn nói.

Còn Ninh Hiểu Quang đã cầm micro đứng trước mọi người từ lâu, cậu hắng giọng ra vẻ chuyên nghiệp: “E hèm, bắt đầu nhé! Chuyện bắt đầu từ hôm chú cừ non bước vào phòng của hung quân, ai biết được...” Đó là câu chuyện cười mọi người nghe mãi không chán.

Nhan Nặc không hề để ý chuyện mình trở thành đối tượng tiêu khiển của mọi người. Có thể khiến người khác vui cũng là một thứ bản lĩnh. Cô vẫn ngồi lặng lẽ, nhấp một chút rượu, thỉnh thoảng nghe tới đoạn buồn cười thì khẽ nở nụ cười e thẹn như hoa.

Mai Tử Hy, nhân viên thu thập tài liệu, tò mò hỏi Nhan Nặc: “Chị Nhan, chị thật có nghị lực! Nếu ngày nào em cũng bị sắp quát thì chắc không chịu nổi một tháng!” Cô từng làm trợ lý tạm thời của Tần Phóng nên hôm nay trong lòng vẫn còn chút hoảng sợ.

Mấy người ngồi bên cạnh cũng gật đầu phụ họa: “Đúng thế, đúng thế, sếp Phương không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả, chuyện này rõ ràng là đưa cừu tới hang cọp, giúp người xấu làm việc xấu. Anh không sợ chị Nhan Nặc bị sếp tổng nuốt trôi à?” Rõ ràng rằng Nhan Nặc rất được mọi người yêu thương.

“Sao các cô các cậu không hỏi cảm giác của đương sự?” Phương Lỗi không để ý những lời trách móc của mọi người mà nhẹ nhàng đẩy mũi tên sang Nhan Nặc.

Nhan Nặc nghĩ một lát rồi đáp: “Thực ra tôi thích được gọi là người dạy thú hơn.” Đây cũng là suy nghĩ khi lần đầu tiên cô nhìn thấy đề thi viết, cô không có hứng với việc làm thợ săn.

Người dạy thú?

Đám đông đột nhiên im bật. Một lúc sau, Ninh Hiểu Quang cất tiếng: “Người dạy thú? Ha ha, người dạy thú, trời ơi, cái này tuyệt quá!” Nói xong, cậu cười ngặt nghẽo khiến mọi người cũng cười theo.

Phương Lỗi thấy rất vui, buột miệng nói: “A, sếp? Không phải tối nay cậu không có thời gian sao?”

Ninh Hiểu Quang cười không khép miệng lại được: “Sếp Phương, không biết sếp tổng lại tiêu diêu ở đâu rồi, anh đừng dùng chiêu “sói đến rồi” nữa, tội em đâu phải trẻ lên ba chứ.” Cậu vẫn lên giọng không biết sống chết là gì, Mai Tử Hy nháy mắt với cậu mà cậu còn không thấy.

“Ninh Hiểu Quang, xem ra cậu thực sự không muốn sống nữa rồi.” Giọng nam trầm trầm vang lên từ ngoài cửa.

Cả đám quay ra nhìn, Tần Phóng đang đứng ở cửa, miễn cưỡng nở một nụ cười nhìn bọn họ. Lần này thì xong rồi, sếp xuất hiện thật. Không biết anh nghe được những gì?

Ninh Hiểu Quang chỉ hận một nỗi không tìm được cái lỗ nào mà chui xuống, nhìn Phương Lỗi với bộ dạng thê thảm, nói: “Sếp Phương, anh hại em rồi.”

Phương Lỗi nhìn cậu với ánh mắt an ủi, sau đó đứng dậy kéo Tần Phóng vào trong phòng: “Đến lúc nào thế? Vào đây ngồi đi.”

“E hèm, chú cừu non đại chiến hung quân? Người dạy thú?” Anh lạnh lùng hắng giọng.

Ninh Hiểu Quang co người lại, những người khác quay vào, tiếp tục ăn, hát, chơi, không ai dám có nghĩa khí cứu cậu.

Tần Phóng cúi xuống nhìn Nhan Nặc, có lẽ do uống chút rượu nên dưới ánh đèn khuôn mặt cô khiến người khác phải động lòng, cô không phải dạng tuyệt sắc nhưng nhìn rất vừa mắt, bất luận xảy ra chuyện gì cũng luôn giữ vẻ điềm tĩnh, lạc quan.

Nhan Nặc luôn giữ nụ cười trên môi, cô thừa biết tính khí của Tần Phóng theo kiểu “sấm thì to nhưng mưa thì nhỏ” [Ý nói người luôn ra uy nhưng bản lĩnh thực sự thì không được như vậy], thực ra bản chất rất tốt. Cô từng tận mắt chứng kiến Tần Phóng vì chuyện Hàn Dược phạm lỗi mà đích thân đi xin lỗi và đền bù cho khách hàng, trước mặt người trong văn phòng, anh là hung quân nói một không nói hai, còn trước mặt người ngoài, anh luôn bình tĩnh nhân viên.

Tần Phóng tới, mọi người cũng giữ kẽ, có quy củ hẳn, không dám trêu đùa nữa. Tần Phóng để áo vét sang một bên rồi ngồi xuống cạnh Nhan Nặc. Hai người ngồi rất gần nhau, Nhan Nặc có thể ngửi thấy mùi rượu phảng phất trên người anh, chắc là vừa tới từ buổi tụ họp riêng.

Nhan Nặc đột nhiên có cảm giác bí bách, cô cầm cốc rượu, mới uống được một ngụm thì nghe thấy tiếng Tần Phóng trầm trầm bên cạnh: “Đừng uống quá nhiều!”

Nói xong, ngay cả Tần Phóng cũng giật mình. Lý do gì khiến anh nói những lời quan tâm này với trợ lý mới nhậm chức được một tháng?

Nhan Nặc không để ý lắm, cô cầm cốc uống ngụm nữa rồi đáp: “Không sao, tửu lượng của tôi rất tốt.”

Tần Phóng thấy bức mình, sự tốt bụng hiếm có của anh lại biến thành lòng dạ xấu xa. Anh mặc kệ cô ngồi đó, tới bàn chuyện tối nay gấp một đề án với Phương Lỗi.

Hai người đang say sưa bàn luận thì Nhan Nặc chạm cốc với mấy người tới chúc mừng cô được nhậm chức. Lúc này, với đôi mắt lơ đãng cùng bộ dạng uể oải khác thường, Ninh Hiểu Quang đột nhiên nói một câu: “Chị Nhan, chị thật xinh đẹp.”

Câu nói này khiến mọi người phì cười nhưng không ai bàn luận gì, vẻ đẹp của Nhan Nặc rất nhẹ nhàng, tiềm ẩn. Chỉ có Tần Phóng không hiểu sao không vui, không biết do tính khí vốn có hay vì Nhan Nặc không nghe lời mà mặt anh nặng trĩu.

Phương Lỗi cũng thấy Nhan Nặc uống quá nhiều nên chủ động gọi chủ đề khác để phân tán sự chú ý của cô:

“Nhan Nặc này, cô biết không, ban đầu văn phòng của chúng ta có tên khác đó.”

“Tên gì?” Nhan Nặc hỏi, vì uống rượu nên giọng nói của cô cũng có phần gợi cảm hơn.

Những người khác cũng háo hức nghe, cấp trên tám nhăm luôn hấp dẫn mà.

Phương Lỗi hắng giọng, đáp đầy ắp ý: “Tôi có đề nghị là văn phòng VIP.”

“Ồ!” Tất cả mọi người đều kêu lên.

“Phương Lỗi!” Tần Phóng gầm lên.

Phương Lỗi cầm cốc rượu chỉ về phía Tần Phóng, tiếp tục: “Sếp tổng sống chết không đồng ý. Thực ra nhiều công ty thiết kế hàng đầu trong và ngoài nước mời cậu ấy nhưng cậu ấy không đi, thích tự mình làm, không tỏ vẻ VIP, ngôi sao thì là gì chứ? Sau đó cậu ấy chủ định dùng cái tên hiện giờ. Cô biết lúc đó cậu ấy nói gì không?”

Nhan Nặc nghiêm túc suy nghĩ một lúc rồi hưng phấn trở lại, bắt chước ngữ điệu của Tần Phóng: “Dùng tên Tần Phóng đã quá đủ rồi, cần gì phải dùng tên khác?” Do uống rượu nên hành động của cô cũng cởi mở hơn ngày thường.

Phương Lỗi sững lại rồi vỗ tay: “Ha ha, đúng quá đi mất, lúc đó đúng là cậu ấy nói như thế, nếu kèm thêm bộ dạng “ta là đệ nhất thiên hạ” nữa thì vô cùng giống.”

Cả văn phòng đều phải thừa nhận không hổ danh là sếp tổng, quả nhiên là ngạo mạn khác người.

Có lẽ do không khí quá vui vẻ nên Tần Phóng cũng không cáu giận, chỉ nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Nhan Nặc, suy nghĩ.

Đúng lúc này, một giọng nói không mong đợi vang lên: “Nói gì mà cười vui vẻ thế? Không thể thiếu tôi được rồi.”

Hàn Duyệt nhận ra người tới đầu tiên, liền lên tiếng: “Giám đốc Lâm.”

Nhan Nặc nhìn ra ngoài, nụ cười dịu dàng của cô bỗng khựng lại, rượu trong cốc cũng vương đầy ra ngoài.

3. Chương 03

Chương 3

Không hẹn mà gặp, Nhan Nặc cũng khiến Lâm Vũ Triết sững người. Anh rất muốn chạy tới hỏi cô một năm qua đã đi đâu, nhưng anh không làm thế, sự phùng bị trong đáy mắt Nhan Nặc khiến anh chùn bước, lẽ nào cô ghét anh tới mức không muốn nhìn mặt anh nữa sao? Anh nắm chặt tay, không cam tâm nhìn mọi thứ trước kia tan thành mây khói.

Có lẽ do trong phòng hát quá tối nên mọi người đều không nhận thấy sự thay đổi khác thường của hai người.

Chỉ có Tần Phóng chau mày, cổ ý lắc lắc chiếc cốc, những viên đá va vào thành cốc phát ra tiếng động, cất giọng đầy vẻ uể oải: “Sao anh cũng tới đây? Bên đó không giải tán nhanh thế này đây chứ?”

Tiệc rượu riêng tư khiến người khác phát chán ban nãy Lâm Vũ Triết cũng nhận được lời mời, có điều anh khác với Tần Phóng, luôn biết luồn lách như cá gặp nước, bắt tay giao tiếp hoành tráng lắm.

“Cậu chuồn ra ngoài được, chả nhẽ tôi thì không?”

Nói xong, Lâm Vũ Triết buông mình xuống sofa cạnh Tần Phóng, rồi nhìn những người trong phòng một lượt, sau cùng nhìn Nhan Nặc đang ngồi cạnh mình, cổ ý ra vẻ tò mò hỏi: “Vị này là...?”

Nhan Nặc thấy anh làm bộ không quen biết cô, nghĩ đã giả bộ thì phải làm cho đến cùng, cô thở phào nhẹ nhõm, buông bàn tay đang mân mê gấu váy ra, gương mặt cứng đờ nãy giờ cũng thoải mái dần.

Tần Phóng vẫn thản nhiên, không lạnh lùng cũng chẳng nhiệt tình, giơ cốc rượu về phía Lâm Vũ Triết rồi ngửa cổ uống cạn, không hề có ý định giới thiệu hai người này.

Lâm Vũ Triết cũng không để ý, chủ động đưa tay ra, nhìn Nhan Nặc chăm chăm: “Lâm Vũ Triết!”

Nhan Nặc nhìn chăm chăm vào cánh tay anh như thể nó là một con rắn độc, một con mãnh thú. Một lúc sau, cô mới trấn áp được những cơn sóng dội lên từ trong tim, lạnh lùng đáp: “Chào anh, tôi là Nhan Nặc, trợ lý mới của Tổng giám đốc Tần.”

Cô bắt tay rồi buông ra ngay, như thể là quá lắm rồi.

Lâm Vũ Triết cười đau khổ, anh cảm nhận được sự lạnh lẽo từ bàn tay của Nhan Nặc là sự kháng cự tận trong tim.

Phương Lỗi không phát hiện ra sự lạnh nhạt của hai người, anh vừa rót đầy cốc cho Lâm Vũ Triết vừa cười nói: “Anh Lâm, anh đi công cán ở châu Âu nửa năm à? Lâu lắm không gặp, hôm nay phải uống vài chén với anh mới được.”

“Được, hôm nay không say không về.”

Lâm Vũ Triết cũng cao hứng, vui vẻ tự phạt ba cốc trước, rồi rời ánh mắt khỏi Nhan Nặc.

Có điều, Lâm Vũ Triết cố tránh xa nhưng Nhan Nặc vẫn cảm thấy không thoải mái, cô quay sang chỗ Mai Tử Hy đang chơi trò đoán điểm số mà cô không biết chơi lắm, rồi bị phạt uống vài cốc nữa. Tần Phóng tưởng cô không thích ở cạnh anh mà sắc mặt lầm lì nên cũng mặc kệ cô, không hiểu sao mình lại không vui.

Anh, Phương Lỗi và Lâm Vũ Triết tới quầy bar nói chuyện.

“Sếp tổng, lẽ nào cậu thực sự không suy nghĩ về lời đề nghị của Thịnh Thế sao?” Phương Lỗi tiếp tục chủ đề ban này.

Nghे thấy hai từ “Thịnh Thế”, Lâm Vũ Triết liền chuyển hướng đôi mắt đào hoa nhỏ dài của mình sang Tần Phóng, im lặng mấy phút.

Trong buổi tụ họp lúc tối, giám đốc kế hoạch của Thịnh Thế chủ động tìm anh để nói chuyện về kế hoạch xây dựng khu nhà mới dưới trướng công ty, đây là đơn hàng bất động sản lớn nhất trong năm, lại có tài phiệt Thịnh Thế đứng sau lưng hậu thuẫn, được rất nhiều người mong ngóng. Nhưng Tần Phóng không giống những người khác, anh tự mãn, phóng khoáng, làm việc tùy hứng, không phải người khác nói thích là anh sẽ nhận ngay.

Những ngón tay dài của Tần Phóng gõ nhẹ lên mặt quầy, đôi mắt sâu thẳm khó đoán: “Lỗi Tử, cậu thừa biết vì sao tôi đi học thiết kế. Hơn nữa, nếu thực sự muốn hợp tác với công ty lớn, tôi sẽ không mở công ty.” Công ty lớn quá quy củ, mà anh lại ghét sự ràng buộc bởi điều này, điều kia.

Phương Lỗi hiểu Tần Phóng học thiết kế chỉ có một lý do, và một sự thật khiến Tần Phóng căm ghét nữa.

“Nhưng danh tiếng và điều kiện của Thịnh Thế đều rất được, đây là cơ hội tuyệt vời để văn phòng bước lên một tầm ới, thậm chí mở rộng quy mô, tôi thấy có thể chấp nhận được.”

Phương Lỗi đang thương lượng, nhưng anh thừa biết cá tính của Tần Phóng, một khi đã quyết định thì có mười cái đầu trâu cũng không kéo anh quay lại được.

Anh quay người nhìn Lâm Vũ Triết cầu cứu: “Anh Lâm, anh mau giúp em khuyên cậu ấy đi.”

Tối nay chẳng khác gì ngồi xe vượt núi cả, biết tin Thịnh Thế muốn hợp tác với họ, còn chưa kịp thăng thiên vì sung sướng thì lại được thông báo là không làm, rõ ràng còn khó chịu hơn xuống địa ngục. Phương Lỗi hộc máu nhìn từng tờ tiền giấy bay vụt qua đầu mình!

“Khuyên thì không vấn đề gì, nhưng chí ít cũng phải nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì chứ?” Lâm Vũ Triết hỏi.

“Thịnh Thế muốn hợp tác với tụi em nhưng sếp tổng đã từ chối.” Từ trước tới giờ chỉ có người ta cầu xin Thịnh Thế, bây giờ người ta chủ động tìm tới cửa mà Tần Phóng còn chối từ, trên đời này chỉ có mỗi anh làm như thế.

“À, như thế à...” Lâm Vũ Triết nói. Thực ra ban nãy anh cũng nghe được một, hai câu trong cuộc đối thoại của họ rồi, bây giờ thì chắc chắn. Anh quay sang hỏi Tần Phóng:

“Sao lại từ chối? Như Phương Lỗi nói đây, đây đúng là cơ hội tuyệt vời.”

“Thôi, hôm nay không muốn nói chuyện này.” Anh hơi đau đầu, uống mấy cốc rượu nên cảm thấy đầu óc đang quay cuồng, anh nhìn về phía Nhan Nặc.

Nhan Nặc càng lúc càng cảm thấy không thoải mái, uống mấy cốc rượu nên người nóng bừng. Cô vỗ vỗ đầu mong tỉnh táo lại một chút, cầm túi nói với đám Mai Tử Hy: “Mọi người chơi vui nhé, chị có việc về trước đây.”

Chả mấy khi được ăn chơi tiền của công ty nên mọi người đều vô cùng phấn khích, không ai giữ Nhan Nặc lại, cất tiếng chào rồi tiếp tục chơi. Tần Phóng quay lại, không thấy Nhan Nặc đâu, anh mắng thầm trong bụng rồi đứng dậy bước tới, vội hỏi: “Cô ấy đâu?”

Ninh Hiểu Quang uống hơi ngà ngà, dần mắt nhìn Tần Phóng: “Hê hê, hỏi ai thế?”

Cơn tức giận của Tần Phóng lại bùng phát, anh gầm lên: “Nhan Nặc!”

Hàn Dục ngồi bên còn khá tỉnh táo, thấy chuyện không hay liền trả lời: “Sếp, Nhan Nặc nói có việc nên về trước rồi.” Sau đó bổ sung một câu: “Vừa mới đi xong.” Có nghĩa là giờ đuổi theo vẫn kịp.

“Mấy người để cô ấy về một mình sao?” Đã hơn mười hai giờ đêm, một cô gái uống rượu đi về một mình, mức độ nguy hiểm không cần nghĩ cũng biết.

“Nhà Nhan Nặc ở gần đây mà, chắc không sao đâu...” Hàn Dục từ từ cúi đầu, có phần chột dạ.

Bình thường Nhan Nặc có vẻ rất độc lập, lại hay chăm lo cho người khác, mọi người quên mất rằng cô ấy cũng cần người khác chăm sóc.

“Chó chết!” Tần Phóng tức giận đuổi theo.

Ngồi trong bóng tối, Lâm Vũ Triết chau mày, lí nhí hỏi: “Lỗi Tử, xem ra Tần Phóng đối xử không bình thường với cô trợ lý mới nhỉ?”

“Vâng, hiếm khi đến giờ mà sếp tổng chưa thay người, được coi là kỳ tích đó.”

Phương Lỗi nheo mắt, nụ cười có phần mờ ám. Anh hy vọng điều không bình thường ấy là thật, muốn trái tim sắt đá của sếp tổng rung động còn khó hơn lên trời. Nếu Nhan Nặc thực sự có thể biến cường thành nhu thì vui phải biết.

“Ồ đây ồn quá, tôi ra ngoài làm điều thuốc.”

Lâm Vũ Triết đứng dựa cửa, châm thuốc rồi hít sâu, sau đó thở ra những vòng khói trắng, rút điện thoại trong túi ra bấm số.

“A lô?” Giọng đối phương trầm trầm.

Lâm Vũ Triết nói nhỏ: “Tôi gặp cô ấy rồi.”

Đầu bên kia im lặng.

Lâm Vũ Triết hiểu, anh khẽ cười rồi nói: “Cũng biết rồi à?”

“Ừ.” vẫn không nghe ra đầu bên kia đang đổi giọng.

“Cậu và A Phóng hợp tác cũng vì chuyện này?”

“Ồ đây em có chút chuyện, đầu tháng sau mới về.”

“Lẽ nào cậu vẫn không buông được?”

“Mọi chuyện đợi em về rồi nói.”

Lâm Vũ Triết nghe thấy tiếng tút tút bên kia, sững lại khá lâu. Hóa ra bọn họ đều không thể buông tay, có điều quá khứ như thế thì buông thế nào đây? Anh thở dài rồi quay lại phòng.

“Sếp Lâm, sếp Lâm, anh chưa uống với tụi em đâu, mau qua đây.” Đám người trẻ tuổi hăng máu quá rồi nên không biết trên dưới gì nữa.

Lâm Vũ Triết cười mê hồn: “Được, đến thì đến, sự mấy người hợp lại cũng không đấu được tôi thôi.” Bởi chẳng còn cô gái nào theo sau khuyên anh uống ít thôi nữa.

Nhan Nặc uống rượu nên đi rất chậm, Tần Phóng đi vài bước đã thấy bóng dáng liêu xiêu của cô. Trời đã vào thu, đêm lạnh như nước, gió thổi bay chân váy của cô, dưới ánh đèn mờ trong khu phố cổ, bóng cô càng đồ dài.

Anh không đuổi theo cô, chỉ lặng lẽ đi sau. Đường như đây là lần đầu tiên anh làm như thế. Cô chỉ là một trợ lý, lại hay chống đối anh, sao có thể khiến anh động lòng được? Lỗi Tử nói trước đây cô thích cười, khiến người khác cảm thấy ấm áp, vậy điều gì khiến cô thay đổi, khiến trái tim ấm áp không còn hơi ấm nữa? Anh không hiểu được.

Đúng, nhất định là do hiếu kỳ nên anh mới tiếp cận cô một cách không tự chủ thể này, bởi vì cô là người đầu tiên hiểu anh, bởi vì cô không khiến anh thấy ghét.

Cứ như thế, Tần Phóng giải thích cho sự bất thường của mình trong thời gian qua.

Nhan Nặc không để ý có người đi theo mình, cô nặng nề lê bước, dường như muốn dồn tất cả sức lực xuống những viên đá xanh trên phố. Nhìn thấy ánh mắt của Lâm Vũ Triết là cô lại nhớ tới quá khứ, lòng như bị ngàn cây kim đâm, đau tới mức như tắc thở. Cô luôn tự hỏi mình, tại sao lại không thể vượt qua? Tại sao lại phải xuất hiện trước mặt cô?

Nhan Nặc sống ở một căn hộ được xây dựng khoảng năm 20, 30 ở đầu kia của con phố, rõ ràng đường rất ngắn, sao cô lại cảm thấy nó dài như cả một đời. Khó khăn lắm mới về tới cái ổ của mình, cô thả lỏng cơ thể.

Tần Phóng nhìn thấy cô vào nhà, đứng đợi cho tới khi căn hộ sáng đèn rồi mới chầm chậm quay người bước đi.

Nhan Nặc bắt lực đứng dựa vào khung cửa sổ có nét điêu khắc cổ kính, không nhìn thấy chàng kỹ sĩ âm thầm bảo vệ mình, cô lặng lẽ nhìn về một nơi xa, cả đêm không ngủ.

Lần này, cô có thể lùi được nữa không?

Đằng sau đã là vực sâu thăm thẳm.

4. Chương 04

Chương 4

Nhan Nặc sắp xếp hành lý xong xuôi, chuẩn bị sẵn tâm lý ra đi bất cứ lúc nào, nhưng cô lại nghĩ, mình không làm việc gì sai trái, cuộc sống vừa mới bắt đầu, hơn nữa cô đang dần thích thú với những ngày chậm rãi trôi qua thế này, không muốn ra đi.

Điều cô không ngờ tới là, hơn một tuần rồi mà mọi việc vẫn bình an vô sự, ngay cả Lâm Vũ Triết cũng không xuất hiện, cô có cảm giác đêm hôm đó mình bị ảo giác.

Nhưng cô biết rõ là không phải thế. Hóa ra việc giao thiệp với bên ngoài của văn phòng đều giao cho công ty của Lâm Vũ Triết đại diện, thảo nào chỉ trong hai năm ngắn ngủi Tần Phóng đã tiếng tăm rầm rộ trong cái thành phố ngọc hồ tàng long này.

Lâm Vũ Triết cũng là nhân vật có tiếng, là người con thứ ba của tập đoàn Lâm thị đời thứ ba nổi tiếng. Lâm Vũ Triết có hai anh trai, anh cả Lâm Vũ Hạo kinh doanh thuyền bè, anh hai phụ trách công ty nước ngoài, còn Lâm Vũ Triết đảm nhiệm chức tổng giám đốc, cả ba được gọi là tam hổ Lâm thị, có thể thấy họ đều là những người có khả năng thao túng đại sự.

Từng ngày trôi qua, Nhan Nặc dần an tâm hơn, công việc cũng rất tốt. Tần Phóng vẫn gặm thét bất kể ngày đêm, bản tính soi mói khiến người khác phát điên, cùng với Nhan Nặc, một người nóng, một người lạnh, đúng là sự phối hợp tuyệt vời.

Mấy hôm nay ở thành phố bên có hội thường niên trong giới, những tiệc tùng thế này vốn do Phương Lỗi lo, nhưng hai hôm trước bố anh không may bị ngã phải nhập viện nên anh không đi được, Tần Phóng phải đích thân đi một chuyến.

Mà Tần Phóng đã đi thì cần trợ lý đi cùng để giải quyết mấy việc lặt vặt. Nhan Nặc là người mới, đáng lẽ để người đã quen việc đi mới đúng, nhưng trong văn phòng không ai muốn đi cùng sư tử nên đặt Nhan Nặc lên bàn tế. Nhan Nặc dở khóc dở cười, chỉ còn cách đóng gói hành lý đi cùng Tần đại sư tử mà thôi.

Niên hội lần này kéo dài hai ngày. Tần Phóng làm quen với mấy nhà thiết kế cùng chí hướng, ký được hai bản hợp đồng, vì thế anh tỏ ra rất vui vẻ, không chau mày mà cười rất tươi, thân thiện hơn ngày thường rất nhiều.

Lần ra ngoài này Nhan Nặc mới phát hiện ra không phải với ai Tần Phóng cũng gặm thét, trước mặt người ngoài Tần Phóng cũng không thua kém gì quân sư Phương Lỗi về độ lịch thiệp, dễ thành công.

Sau chuyến công tác, Tần Phóng liền lái con xe Land Rover màu xanh của mình đưa Nhan Nặc về.

Anh đang rất vui, vừa lái xe vừa thầm hát một ca khúc không rõ tên. Thấy Nhan Nặc uể oải dựa vào ghế nhìn ra ngoài cửa sổ, anh nói: “Cô xem có bài nào thích không, có thể bật nghe, dù sao cũng còn nửa tiếng nữa mới về tới nơi, đi đường cũng mệt lắm.”

Nhan Nặc nhìn Tần Phóng với ánh mắt vô cùng ngạc nhiên rồi nhẹ nhàng hỏi: “Tổng giám đốc, anh hỏi tôi?”

Tần Phóng chau mày: “Trong xe còn người khác sao?”

Hỏi câu gì thế không biết?

Nhan Nặc vội lắc đầu, trầm nghĩ, đây là lần đầu tiên anh ấy dịu dàng quan tâm như thế, bình thường nếu không quát tháo ầm ĩ thì sẽ làm mặt lạnh lùng, giống như mắc nợ anh ấy mấy trăm năm rồi.

Nếu anh đã nói thế thì cô cũng không khách khí nữa, cô mở hộp xe thấy có một đĩa vàng Oscar, cô liền cho đĩa vào máy phát nhạc, không cần suy nghĩ.

Đây là ca khúc I will always love you trong phim The bodyguard, giọng ca cao vút pha lẫn chút bi thương, những ca từ quen thuộc khiến Nhan Nặc rung mình, cô đưa tay định tắt đi, đúng lúc cũng chạm phải bàn tay Tần Phóng. Hai người sững sờ quay sang nhìn nhau, Nhan Nặc thấy vậy vội rút tay về.

Tần Phóng tắt nhạc, nhìn về phía trước, quan sát đường phố rồi thản nhiên nói: “Tôi không tin vào tình yêu, đặc biệt là thứ tình yêu thiên trường địa cửu, ai biết được mãi mãi là bao xa chứ?”

Anh luôn cho rằng không có ai có thể “always love”, tình yêu trong những bộ phim mãi mãi không bao giờ xuất hiện ngoài thực tế.

Có điều thấy Nhan Nặc im lặng nên anh thấy phiền não, không hiểu sao bản thân mình lại nói với Nhan Nặc những điều này? Từ trước tới giờ anh làm việc chưa bao giờ phải giải thích.

Nhan Nặc không hiểu ý của Tần Phóng, chỉ là trong lòng đang nhớ lại lời của bài hát ấy.

If I should stay,

I would only be in your way.

So I'll go.

Không khí trên đường về thật nặng nề. Không ai nói thêm gì nữa.

Xe vừa vào tới khu ngoại ô thì nhìn thấy một chiếc đu quay khổng lồ, hóa ra đây là công viên lớn nhất ở nơi này. Hôm nay không phải Chủ nhật nên người không đông. Nhan Nặc muốn vào đó chơi, nghĩ lâu lắm rồi không tới đây nên cô nói Tần Phóng inh xuống xe ở đây.

Tần Phóng mở cửa sổ xe, hỏi cô: “Cô không mệt à?”

“Sếp Tần yên tâm, tôi là một automan đánh không chết đó.”

Nhan Nặc cúi đầu nhìn anh đang ngồi trong xe rồi cười, hình như đã quên hết nỗi chán chường ban nãy.

“Automan là cái gì?” Về mặt Tần Phóng tỏ ra không biết, anh ngốc nghếch hỏi.

Nhan Nặc cười trêu đùa: “Không có gì đâu, tôi vào trong đây.”

Nhìn thấy vẻ mặt cười đùa của Nhan Nặc, Tần Phóng vô cùng khó chịu, trong đầu nghĩ về nhà nhất định phải điều tra rõ ràng xem automan là cái gì. Anh cũng xuống xe, nói: “Không được, muộn thế này rồi khó bắt xe lắm, hơn nữa một mình cô đi cũng không an toàn, đợi tôi gửi xe rồi vào với cô.”

“Sếp Tần, bây giờ tôi mới phát hiện hóa ra anh cũng có tinh thần kỵ sĩ tốt đẹp như vậy.”

Bị Nhan Nặc nhìn khiến anh ngại ngùng, anh nhìn đi chỗ khác, nói: “Tôi chỉ không muốn người ta điều tra người mất tích lại tới tìm tôi, phiền phức lắm.” Cái miệng của Tần đại sư tử không thể nói ra lời hay ý đẹp được.

Nhan Nặc cười, cô mặc kệ, tan ca rồi thì anh ấy cũng không phải là cấp trên của mình nữa. Cô đi tới quầy bán vé, đang định trả tiền thì Tần Phóng không biết từ lúc nào đã vượt qua cô, xòe vài tờ tiền ra: “Hai người.”

Sau khi nhận thẻ từ, hai người đi vào trong.

Tần Phóng đi sau Nhan Nặc, anh nhìn cái gì cũng thấy mới mẻ, Nhan Nặc không nén được tò mò, vội hỏi: “Sếp Tần, không phải đây là lần đầu tiên anh tới nơi này đấy chứ?”

“Tôi đâu phải trẻ con”, Tần Phóng hậm hực nói.

Hiểu theo câu trên thì anh ấy chưa bao giờ tới đây. Nhan Nặc che miệng cười.

Tần Phóng lại ngây người nhìn cô, anh cảm thấy lúc này Nhan Nặc mới đúng là Nhan Nặc, thích cười, khi cười sẽ lộ ra hai má lúm đồng tiền, thỉnh thoảng còn biết châm chọc một, hai câu.

Tần Phóng cứ phải cầm bản đồ để nghiên cứu, còn Nhan Nặc quen đường thuộc lối, đi thẳng tới chỗ trò chơi Space Shot.

Thấy trò chơi ở trên cao như thế, chân Tần Phóng bắt đầu run run, nhìn Nhan Nặc đang hưng phấn xếp hàng phía trước, đột nhiên anh cảm thấy mình đã sai. Đáng ra anh không nên đi cùng cô tới đây, nhưng nếu không đi thì khác gì nói mình là loại nhát gan, đã đi rồi thì... Anh ngược lên nhìn lần nữa, đúng là cao quá...

Sắp tới lượt bọn họ rồi, Nhan Nặc hào hứng kêu lên: “Sếp Tần, tới lượt chúng ta rồi, mau lên đi.”

“Ôi!” Thế là Tần Phóng “coi thường cái chết” theo lên trước.

Khi chiếc ghế ngồi dần nâng cao, anh phát hiện trái tim mình như sắp ngừng đập, ngay cả Nhan Nặc nói gì anh cũng không nghe thấy, sau đó cả người đột ngột mất trọng lượng, tiếng gió gào thét, anh nhắm chặt mắt, nghe thấy tiếng gào thét của những người xung quanh, vừa sợ hãi vừa hưng phấn, chỉ là dù thế nào anh cũng không kêu lên được. Đợi khi đôi chân chạm đất, anh mới cảm thấy được tiếp tục làm người rồi.

Nhan Nặc bị kích thích tới mức mặt đỏ gay, lại còn lẩm bẩm: “Thực sự thích quá đi mất, đúng rồi, lâu lắm rồi tôi chưa ngồi thuyền hải tặc.”

Tần Phóng biết thuyền hải tặc là gì, có điều nghe thấy ba từ này anh chạy ngay tới thùng rác và nôn ọe, dạ dày lộn tùng phèo. Tần đại sư tử uy nghiêm lấy lòng của thường ngày bây giờ mặt mày xanh xao, yếu đuối tới mức đánh muỗi cũng không chết.

Nhan Nặc sững người, bây giờ cô mới biết hóa ra người đàn ông mạnh mẽ này ban nãy không chơi nổi trò Space Shot, nghĩ cũng đúng, người ta lần đầu tiên chơi trò kích thích thế này cơ mà, đúng là làm khó cho anh ấy. Cô vội vã đi lấy túi và lục túi lấy giấy ăn đưa cho anh: “Xin lỗi, tôi không biết anh không quen chơi trò này.”

Cô giữ thể diện cho anh, dùng từ rất ý tứ, thế nhưng ngay cả lòng mày của cô cũng đang cười.

Tần đại sư tử phát điên, anh nói: “Là do trưa nay tôi ăn quá no nên mới buồn nôn.” Thể diện của đàn ông không thể mất.

“Như thế à?... Vậy lát nữa chúng ta đi ngồi xe vượt núi?” Nhan Nặc cố ý đưa ra đề nghị này.

Không ngoài dự đoán, cô nhận lại được ánh mắt tức giận của Tần đại sư tử.

Nhan Nặc cười rồi chạy đi, đợi khi quay về cô đưa cho Tần Phóng một chai nước lọc, còn cô cầm một chiếc kem cốc nhìn rất ngon, đang định bóc thì Tần đại sư tử lại gầm lên: “Tại sao tôi phải uống nước còn cô được ăn kem? Tôi không trả lương cho cô sao?”

Bây giờ thì Nhan Nặc thực sự tròn mắt, Tần đại sư tử không khách khí cướp luôn cây kem trên tay cô, sau đó nhét chai nước vào lòng cô, lại còn cười gian xảo nữa, thấy Nhan Nặc trừng mắt nhìn anh, anh vội vã bóc ra rồi liếm một miếng, đóng dấu chủ quyền.

“Anh thật là...”

“Là sao?”

Tần Phóng bỗng ngẩng người rồi nhìn gia đình ba người đang đi phía đối diện, chú bé con được bế kiệu trên cổ có vẻ rất vui, còn người mẹ đang dịu dàng lau mồ hôi cho chồng, vô cùng cảm động và hạnh phúc, ánh mắt anh tối sầm, ngay cả chiếc kem cũng mất đi vị ngọt.

“Không có gì.” Nhan Nặc không biết vì sao đột nhiên anh lại trở nên lạnh nhạt như vậy, cô lại nghĩ, anh vốn là một hung quân nắng mưa thất thường, cũng chẳng có gì lạ.

Cô nói tiếp: “Chúng ta cũng nghỉ ngơi đủ rồi, xuất phát tới điểm tiếp theo đi, nếu không thì tới đêm mất.”

Tần Phóng gật đầu, có điều khi vừa tới vòng quay ngựa gỗ, mặt anh lại sa sầm, cảm giác mình phải chịu nổi nhục quá lớn. Ở đây toàn là trẻ con, lẽ nào chỉ có một người đàn ông như anh ngồi cái này sao?

Nhan Nặc biết anh nghĩ gì nên cô lắc đầu: “Sếp Tần, nơi chúng ta muốn tới là kia cơ.” Cô chỉ tay, hóa ra là “Nhà ma” ở sau vòng quay ngựa gỗ.

Sắc mặt Tần Phóng dần bình thường trở lại, nhà ma thì anh không sợ, anh ngẩng cao đầu oai phong bước vào, lần này còn đi nhanh hơn cả Nhan Nặc, dường như muốn lấy lại thanh thế.

Nhan Nặc thở dài, hóa người đàn ông này vẫn là một đứa trẻ to xác.

Căn nhà ma tối om, kinh sợ như rừng sâu. Chốc chốc lại có cánh tay thò ra túm chân người, hoặc mặt quỷ thè răng, những tiếng kêu kinh hãi như óc phát ra từ mọi ngõ ngách.

Nhan Nặc lấy dũng khí bước về phía trước, đột nhiên một cái mặt quỷ nhảy ra, không biết vấp phải cái gì mà người cô đổ về phía trước, may mà được hai cánh tay ấm áp giữ lại, cô tưởng là tay ma, đang định giãy giụa thì nghe thấy giọng nói quen thuộc: “Sao không cẩn thận thế?”

Hóa ra là Tần Phóng, cô cảm thấy an tâm lạ thường.

“Đừng sợ, có tôi ở đây, những thứ này chỉ là giả thôi.”

Tần Phóng nắm lấy tay cô rồi dẫn cô đi về phía trước.

Cô không buông tay, cũng không nói cho anh biết thực ra cô không sợ ma, bởi vì tự nhiên cô lại thích cảm giác dịu dàng như lúc này, giống như thứ cô đã mất rất lâu rồi, cô cảm thấy mình thật xấu xa khi lợi dụng sự quan tâm của anh.

Thực tế chứng minh, Tần Phóng thực sự là một người mạnh mẽ, những người thật giả ma ấy không dọa được anh mà ngược lại anh còn dọa lại người ta, Nhan Nặc nghĩ thời buổi này làm việc gì cũng khó khăn, đặc biệt là gặp phải Tần Phóng.

Sau đó hai người chơi những trò khác, vô cùng vui vẻ, lâu lắm rồi Nhan Nặc không thấy vui như thế này, thêm một người nữa chơi cùng thật là vui, vì thế ngay cả khi ra khỏi khu vui chơi cô vẫn cười rất vui vẻ.

Đêm xuống, những ngọn đèn hoa đăng được đốt sáng, thành phố không đêm này đã cho thấy một vẻ khác của nó, thần bí, tự do và bùng phát.

Nhan Nặc thích thú ngắm nhìn dòng người xe qua lại qua cửa sổ xe, đột nhiên cô hỏi: “Ồ, đây không phải đường về phố cổ.”

“Không phải còn chưa ăn cơm sao? Chơi cả ngày thế mà cô không mệt à? Trước đây Lỗi Tử nói ở đường Triều Dương có một quán ăn mới mở, chúng ta đi ăn thử xem.”

Tần Phóng thiếu gia hôm nay vô cùng nhiệt tình, dường như hiếm có cơ hội được xả hơi thế này nên giọng nói của anh cũng mềm mại hơn.

Nhan Nặc thấy Tần Phóng có ý tốt nên cũng không phản bác, tiếp tục ngắm cảnh vật đang trôi qua ngoài cửa xe.

Tắc đường một tiếng, Tần Phóng lại bắt đầu chửi rửa giao thông ách tắc, cuối cùng vật vờ lắm mới tới quán ăn mà Phương Lỗi bảo.

Đỗ xe xong, anh và Nhan Nặc bước vào, vừa bước tới cửa thì có tiếng pháo nổ “đùng đoàng”, sau đó ruy băng ngũ sắc rơi đầy đầu hai người.

“Làm cái gì thế?” Tần Phóng lại gầm lên.

Đám nhân viên im re, may là giám đốc còn trấn tĩnh được, tiến lên phía trước cười nói: “Chúc mừng hai vị, hai vị là đôi tình nhân thứ chín trăm chín mươi chín tới cửa hàng chúng tôi dùng bữa, sẽ được nhận những ưu đãi đặc biệt, chúc hai vị vui vẻ.”

Tình nhân? Tần Phóng mặt cứng đờ, thông tin nhầm lẫn, hóa ra đây là nơi hẹn hò mà Phương Lỗi cố ý ghi nhớ, anh sầm mặt lại định rời đi thì thấy Nhan Nặc cùng ông giám đốc đi vào trong, anh đành vào cùng.

Sau khi ngồi xuống, Nhan Nặc cầm bảng thực đơn che mặt rồi thì thảo với Tần Phóng: “Sếp Tần, giảm giá tám phần trăm đây, tôi vừa nhìn thấy các món ăn cũng được lắm, chúng ta cứ giả vờ như tình nhân đi, dù sao cũng phải chịu đố một tiếng mới tới được đây.”

Vì câu nói này, Tần Phóng dần lấy lại vẻ mặt bình thường.

Hai người gọi món xong, một nhân viên phục vụ cầm máy ảnh tới, lịch sự giải thích: “Nhà hàng chúng tôi miễn phí ôi đôi tới đây đều để lại những kỷ niệm đẹp, hai vị có thể ngồi gần lại một chút được không ạ?”

Vì bữa ăn ngon, Nhan Nặc rất thoải mái, cô chủ động ngồi gần Tần Phóng.

Thấy người ta nói: “Cười lên nào”, Tần Phóng vẫn xì mặt, Nhan Nặc nói nhỏ: “Sếp tổng, xin anh cười lên, nếu không, người ta thấy chúng ta không phải tình nhân thì vụ giảm giá đổ bể hết.”

Trong mắt người khác, hai người này trông giống như đang thì thầm, nhìn rất tình tứ.

Tần Phóng miễn cưỡng cười.

Anh phục vụ yêu cầu cao thêm một bước nữa: “Nếu anh ôm eo bạn gái thì ảnh sẽ đẹp hơn đây.”

Hai má Nhan Nặc lập tức ửng hồng.

Tần Phóng gào lên: “Lắm mòm! Chụp thì chụp nhanh lên.”

Nói thế nhưng cánh tay anh khoác trên vai Nhan Nặc vẫn rất chặt.

Anh phục vụ run run ấn nút, ảnh cũng đẹp, nam thanh nữ tú, có điều gương mặt người con trai chẳng có lấy một chút biểu cảm, anh phục vụ nghĩ, đáng tiếc cho anh chàng đẹp trai này, không chỉ tính khí không tốt mà cái mặt còn cứng đờ.

May mà Nhan Nặc đoán đúng, món ăn ở nhà hàng này rất ngon, có điều Tần Phóng muốn tới đỡ nhà Phương Lỗi quá.

Hôm sau, lúc cô thu dọn túi xách mới phát hiện tấm ảnh chụp chung của cô và Tần Phóng đặt ở chỗ cô, cô mỉm cười kẹp nó vào trong cuốn sách, sau đó đóng cửa đi làm.

Nhưng vừa ra khỏi cửa, cô không thể bước nổi nữa, người cô giống như bị giội chì nóng mà đứng khựng lại, đôi mắt đen như ngọc nhìn chăm chăm vào bóng người cao lớn phía trước - người cô đã từng nghĩ bản thân mình sẽ “always love”.

5. Chương 05

Chương 5

Sao anh có thể xuất hiện trước mặt cô mà coi như chưa hề có chuyện gì xảy ra?

Hai tay Nhan Nặc nắm chặt quai túi giống như nắm chặt búi cỏ cứu mạng, nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt cô, người mà cô tưởng rằng cả đời này sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cô nữa. Nhan Nặc, phải bình tĩnh, anh ta không thể nào ảnh hưởng tới mày nữa rồi! Cô nói với bản thân mình như thế, sau đó hít thở sâu để lấy lại nhịp thở bình thường, thông thả bước qua người đàn ông, không hề quay đầu lại.

Đoàn Dịch Sâm, hóa ra lạnh lùng với anh cũng không phải việc khó.

Đoàn Dịch Sâm không hề đuổi theo, chỉ đứng yên, mặc cho cô bước đi, cho tới khi bóng hình cô trở nên mờ hồ, một nơi nào đó trong sâu thẳm trái tim anh bỗng nhói đau.

Không biết đã bao lâu, thư ký vẫn đứng sau anh không xa lên tiếng: “Tổng giám đốc, cuộc họp hội đồng quản trị sắp bắt đầu rồi, hay là chúng ta đi trước?”

Sáng sớm, Tổng giám đốc vừa xuống máy bay là tới đây luôn, chắc là vì muốn gặp cô gái ban nãy, nhưng hai người gặp nhau lại không nói gì, thật lạ lùng. Có điều cuộc sống riêng tư của tổng giám đốc không tới lượt cậu đoán, trừ khi cậu muốn mất công việc tuyệt vời này.

Đoàn Dịch Sâm gật đầu, sau đó quay người bước về phía chiếc xe, đột nhiên hỏi: “Quên một người cần bao lâu?”

Thư ký sững lại, vẫn suy nghĩ về dụng ý của cấp trên thì Đoàn Dịch Sâm đã ngồi vào trong xe.

Chiếc Bentley màu xám bạc chậm chậm lăn bánh trên con phố cổ, giống như chủ nhân của nó, chiếc xe rất nho nhã, mạnh mẽ và tốc độ.

Lúc Nhan Nặc tới văn phòng thì Tần Phóng vẫn chưa tới. Có điều hành tung của sếp như gió nên có thể bỏ qua, cô cũng không nghĩ nhiều, sau khi giải quyết mấy công việc hằng ngày cô ngồi một mình chờ dần suy nghĩ, trong đầu hiện lên hình ảnh Đoàn Dịch Sâm lặng lẽ trong buổi sáng sớm. Cô cười đau đớn, thời gian một năm không đủ để cô quên, chỉ cần anh ấy xuất hiện là mọi thứ trong quá khứ lại dồn về khiến trái tim đau xót vô hạn.

Lúc Mai Tử Hy mang tài liệu lên tầng hai thì thấy Nhan Nặc đang ngồi ngây người, sắc mặt không tốt lắm, liền lao tới tám chuyện: “Chị Nhan, sao thế? Có phải sếp tổng khó phục vụ quá không?”

Nói xong, cô ấy ngược nhìn phòng của Tần Phóng, cho rằng Tần Phóng lại nổi giận một cách vô lý.

Nhan Nặc đang chìm đắm trong quá khứ, nghe cô ấy nói vậy liền nhớ tới điệu bộ khó coi của Tần Phóng hôm đó, miễn cưỡng cười: “Không có gì đâu, anh ấy vẫn chưa tới.”

Thực ra, ngoài tính khí hơi nóng nảy, Tần Phóng cũng không có khuyết điểm gì lớn.

“Haizz, vậy phiền chị để tài liệu lên bàn sếp giúp em. Em về trước đây.”

Mười một giờ ba mươi mà vẫn không thấy bóng Tần Phóng đâu, nhưng lại thấy bóng Phương Lỗi vội vàng chạy từ công trường về, vì cú điện thoại của Nhan Nặc.

“Chuyện gì thế? Không phải hẹn ngày mai rồi sao?”

Mới là đầu thu nhưng trên trán Phương Lỗi lại lấm tấm mồ hôi, chắc anh đã vội vã tới đây.

Nhan Nặc vội nói: “Giám đốc Phương, ban này tôi vừa gọi điện cho bên Hạo Thiên, Tổng giám đốc của họ đang mở hội nghị phân tích theo quý, trưa nay sẽ có khoảng một tiếng rảnh rỗi, sau đó bay thẳng tới nước Anh để khảo sát, tháng sau mới về.”

Hạo Thiên là đối tác lớn nhất của văn phòng trong năm nay, vẫn còn một số chi tiết chưa bàn bạc xong.

“Cái gì? Lại tháng sau? Thế sao được, chỉ còn một chút nữa, bọn họ kéo dài được nhưng chúng ta thì không.”

Sắc mặt Phương Lỗi thay đổi, có vẻ rất gấp gáp.

“Giám đốc Phương, bây giờ đi vẫn còn kịp”, Nhan Nặc nhìn đồng hồ nói.

Phương Lỗi cau mặt: “Vấn đề là sếp tổng đang sốt cao, còn đợi tôi mang thuốc tới đây!”

Nhan Nặc ngạc nhiên hỏi: “Sếp Tần bị sốt?”

Rõ ràng hôm qua còn khỏe mạnh, sao nói sốt là sốt ngay được chứ?

“Ừ, hình như cũng không nhẹ.”

“Vậy sao không đi viện?” Nhan Nặc có phần lo lắng.

“Cậu ấy không thích đi viện.”

Nhìn Nhan Nặc, anh liền nhanh trí: “Đúng rồi, hay là cô giúp tôi mang thuốc đến cho cậu ấy, đây là thuốc mà bác sĩ gia đình kê đơn, nếu được thì cô mua luôn cháo cho cậu ấy, chắc cậu ấy cũng chưa ăn gì đâu.”

Anh đưa chìa khóa và thuốc cho Nhan Nặc, rồi cầm áo khoác ra ngoài: “Hạo Thiên là phi vụ lớn, tôi phải đích thân đi một chuyến. Chuyện của sếp, phiền cô rồi.”

Nhan Nặc ngẫm nghĩ, lúc sốt cao sức đề kháng rất yếu, nếu ăn đồ bên ngoài thì không tốt lắm, cô cũng không chắc bếp nhà Tần Phóng có dùng được không, thế là cô đi chợ mua thực phẩm rồi về căn phòng nhỏ của mình nấu một nồi cháo thịt nạc, để trong cặp lồng giữ nhiệt, sau đó bắt xe tới nơi ở của Tần Phóng.

Tần Phóng ở trong một căn hộ chung cư cao cấp ở trung tâm thành phố, mỗi tầng có hai căn hộ, mỗi mét vuông ở thành phố giá cũng phải hơn vạn tệ, vừa rao bán đã hết ngay. Có điều Nhan Nặc không có bụng dạ nào thưởng thức những thứ này, sau khi đăng ký ở quầy quản lý, cô đi thang máy lên thẳng phòng của Tần Phóng trên tầng cao nhất. Bây giờ cô mới phát hiện ra, tầng trên cùng chỉ có Tần Phóng ở, ấn chuông mấy lần liên tục mà không có ai ra mở cửa, cô đành dùng chìa khóa Phương Lỗi đưa để mở cửa.

Vừa bước vào nhà Nhan Nặc liền sững lại, đập vào mắt cô là thiết kế trắng đen xen kẽ, không thấy màu nào khác nữa. Cô thay dép lê, cẩn thận nhìn ngắm từng một, không thấy Tần Phóng đâu, nghĩ chắc anh đang nghỉ ngơi trên tầng hai. Cô đặt cháo trong bếp rồi nhẹ nhàng lên tầng hai.

Cánh cửa phòng ngủ khép hờ, cô gõ cửa bước vào. Vừa vào đã thấy Tần Phóng yếu ớt nằm trên chiếc giường màu đen, trên trán là túi đá chườm, vì sốt cao nên gương mặt anh đỏ hồng, hình như anh ngủ không ngon giấc, chốc chốc lại nói mê.

Nhan Nặc thay túi đá khác rồi giúp anh đắp lại chăn, sau đó xuống dưới lầu. Mọi thứ trong bếp hình như còn mới, xem ra Tần Phóng chắc cũng chẳng nấu nướng gì. Cô mang cặp lồng cháo hâm nóng lại rồi múc ra bát cho bớt nóng, bưng lên lầu, Tần Phóng vẫn chưa tỉnh.

“Sếp Tần, sếp Tần.” Nhan Nặc khẽ gọi. Bất giác điện thoại trong túi cô đổ chuông, cô lấy ra xem. Sao lại là anh ta chứ? Sao anh ta lại có số của cô? Cô chợt mắng mình ngu ngốc, chỉ cần anh ta muốn thì trong thiên hạ này có gì anh ta không làm được chứ?

Đối phương vẫn chờ đợi, Nhan Nặc nhìn dãy số điện thoại trên màn hình, dãy số cô đã xóa không biết bao nhiêu lần nhưng vẫn ghi nhớ, cô lại nghiêng răng xóa nó đi, lúc đó có một tin nhắn gửi tới.

“Tám giờ, chỗ cũ, không gặp không về.”

Ý gì chứ? Nhan Nặc bực mình tắt máy. Một năm không gặp, con người này vẫn quen thói ra lệnh, tưởng rằng ai cũng phải nghe lời mình sao?

Tần Phóng nửa tỉnh nửa mê, trần trọc trên giường, Nhan Nặc định đánh thức anh dậy ăn cháo thì anh bỗng túm lấy cánh tay cô rồi luôn miệng nói mê: “Mẹ, mẹ...”

Cảm giác nóng hầm hập truyền tới khiến cô giật mình, mấy tiếng nói mê đầy thương yêu khiến cô xúc động, không ngờ Tần Phóng tỉnh tỉnh phóng khoáng thế mà cũng có lúc thật trẻ con. Nghe nói lúc ốm là lúc người ta yếu đuối nhất, trong lúc này mà nhớ ai thì nhất định người đó rất quan trọng với họ.

Tần Phóng sốt mê man, cứ tưởng mình đang nắm tay mẹ nên nắm rất chặt, cảm giác rất mềm mại, ấm áp.

Trong giấc mơ, mẹ anh hiền từ đứng ở cổng, vẫy tay tới tụi anh, dịu dàng gọi: “Tiểu Phóng, Lỗi Tử, vằn thắn được rồi, mau về ăn nào.”

Sau đó anh kéo Phương Lỗi sung sướng chạy về nhà, mẹ rửa tay cho hai đứa rồi lau khô, lấy ổi đưa một bát vằn thắn thơm ngon, nóng hổi. Mùi thơm của nồi canh xương bay xa vụn dậm, cùng với với những viên vằn thắn nhỏ xinh là món mà hai đứa thích ăn nhất!

Anh và Phương Lỗi ăn rất ngon miệng.

Đột nhiên, bóng mẹ hiền ngồi bên anh dịu dàng cười bồng tan biến, Tần Phóng gọi thế nào đi nữa, chạy theo thế nào đi nữa cũng không đuổi được, anh suy sụp ngã sòng soài trên mặt đất.

Anh sực tỉnh, nhìn thấy gương mặt dịu hiền của Nhan Nặc đang ở trước mặt. Tay anh vẫn đang nắm chặt tay cô, giây phút ấy anh không biết nên diễn tả tâm trạng của mình thế nào nữa.

Một lúc sau, lấy lại được tinh thần anh mới nói: “Sao cô tới đây?”

Giọng anh khản đặc, cổ họng đau rát, cả người nóng như bị lửa thiêu.

Nhan Nặc vội lấy cho anh một cốc nước, sau đó nhẹ nhàng nói: “Sếp Phương phải tới bên Hạo Thiên để bàn chuyện hợp đồng nên bảo tôi mang thuốc tới. Đây là cháo tôi nấu, anh ăn lót dạ rồi uống thuốc. Chỉ cần ra mồ hôi là khỏe lại ngay thôi.”

Nghe giọng nói dịu dàng của Nhan Nặc, lại nhớ lại giấc mơ ban nãy, Tần Phóng ngây người một hồi. Sau đó anh mở to mắt nhìn bát cháo hồi lâu, không muốn ăn, giờ thói trẻ con làm nũng: “Tôi không ăn cháo, tôi muốn ăn vằn thắn.”

Nhan Nặc vừa tức vừa buồn cười: “Sếp Tần, bây giờ tôi mua vằn thắn ở đâu được chứ? Hơn nữa, việc quan trọng nhất bây giờ của anh là uống thuốc hạ sốt, đợi khỏi ốm thì ăn cái gì cũng được.”

Tần Phóng vẫn ngồi im, dường như bị ốm nên anh có cảm giác sợ hãi, nhất định phải bắt người khác dỗ mình, anh ôm chần hờn dỗi gào lên: “Vằn thắn!”

Cái người này biết rõ mình dễ bắt nạt người khác đây mà, Nhan Nặc trợn tròn mắt, giống như đang nhìn trẻ con vậy: “Thế này đi, anh ăn hết cháo đi đã, ăn xong, uống thuốc rồi ngủ một giấc, lát nữa tôi sẽ đi mua về cho anh.”

“Tôi muốn ăn đồ tự làm, không ăn mấy thứ ngoài đầu đường đầu, không những bị cắt giảm nguyên liệu lại còn toàn mùi mì chính, khó ăn chết đi được.”

Mặc dù bị ốm nhưng tính cách của Tần Phóng vẫn không thay đổi, thậm chí còn quá đáng hơn trước, gặp người tốt bụng như Nhan Nặc thì bệnh lại càng dễ bùng phát.

“Được, được, được”, Nhan Nặc bất lực đồng ý.

Chuyện gì đang xảy ra thế này? Tần đại sư tử tự cao tự đại không coi ai ra gì, bây giờ đang ôm chần ngồi ở bàn ăn cạnh bếp, chỉ vì muốn nhìn Nhan Nặc nặn vằn thắn sao? Nói ra chắc không ai tin được, nhưng sự thật bày ra trước mặt thế này, ngay cả Nhan Nặc cũng cảm thấy bất lực.

Nhân lúc Tần Phóng ăn cháo, uống thuốc rồi đi ngủ, cô tới siêu thị gần đó mua nguyên liệu, về tới nơi liền ninh một nồi canh xương, nặn thịt nạc xay, nấm hương thái nhỏ, cải thảo cắt nhỏ, sau đó nặn vằn thắn, lúc đó Tần Phóng cũng tỉnh ngủ.

Từ lúc xuống bếp thấy Nhan Nặc đang bận rộn, Tần Phóng liền ngồi lì ở đó không lên phòng nữa.

Nhan Nặc tốt bụng đề nghị: “Sếp Tần, hay anh ra ngoài xem ti vi nhé? Còn một lúc nữa mới nấu đấy.”

Bị anh ấy nhìn không thoải mái chút nào cả.

Tần Phóng không trả lời: “Bây giờ ít cô gái biết xuống bếp lắm.”

Giọng anh còn vương mùi thơm của bát cháo thịt ban nãy, cô làm cũng rất khá, nhìn cô nặn vằn thắn cứ thoăn thoắt, chứng tỏ tay nghề nấu nướng của cô cũng không phải tay vừa.

“Tôi cũng chỉ biết một chút thôi.” Nhan Nặc khiêm tốn đáp, cô tiếp tục: “Hay là anh lên trên gác nằm một chút đi, khi nào xong tôi gọi.”

“Tôi ngồi đây đợi thì làm sao? Cô ngứa mắt lắm à?”

Tần đại sư tử lại giả vờ rồi. Thực ra rõ ràng anh không có ý đó, chỉ là khi thấy cô vào bếp vì mình, anh cảm thấy vô cùng dễ chịu, nhưng không hiểu sao mở miệng ra lại nói thế.

Đang đau đầu không biết nên cứu vãn thế nào thì Nhan Nặc đã nhường anh một bước: “Được rồi, tùy anh.”

Cô biết thừa tính anh cổ quái nhưng bây giờ anh đang ốm, cô cũng chẳng muốn tính toán với anh làm gì. Một lúc sau cô đã gói xong vằn thắn và đặt lên bếp, rắc thêm hành hoa vào nồi canh, mùi vằn thắn thơm nức mũi bay tới chỗ Tần Phóng.

Từ sớm đến giờ Tần Phóng mới ăn một bát cháo, uống thuốc Tây lại hại dạ dày nên trong bụng đã hát khúc “Vườn không nhà trống” từ lâu rồi. Vì vậy ngửi thấy mùi vằn thắn thơm mà mình vẫn nhớ nhưng, tâm trạng của anh cực kỳ tốt, anh ăn liền ba bát to, ngay cả canh xương cũng húp cạn.

Nhan Nặc cũng múc một bát nhỏ ỉnh nhưng cô không ăn, chốc chốc cô lại ngước nhìn đồng hồ trong phòng khách, đã bảy giờ ba mươi rồi.

Tần Phóng cũng thấy sự khác lạ của cô, anh hỏi dò: “Cô hẹn ai à? Tôi không sao đâu, cô có việc thì có thể về rồi.”

Không biết tại sao cứ nghĩ tới chuyện cô hẹn hò với người khác là anh lại không vui.

Nhan Nặc mãi mới phản ứng lại: “Không có gì, tôi sợ về tối thì không tiện lắm.”

“Hóa ra là vậy, vậy cô về sớm đi.”

Tần Phóng vui vẻ đặt chiếc bát đã ăn sạch sẽ xuống bàn, do dự nhìn phần còn lại trong xoong, tiếc là đã no quá rồi: “Chỗ này để lại mai tôi ăn sáng.”

Nhan Nặc cười: “OK, tôi sẽ cắt đi giúp anh. Nhớ là phải hâm nóng rồi hãy ăn, nếu không, sẽ không tốt cho dạ dày.”

Ngay cả cô cũng không biết hóa ra mình làm vằn thắn lại ngon đến vậy.

Tần Phóng ngồi xem ti vi một lúc nhưng không trụ được, thực ra anh chưa khỏe hẳn, uống thuốc nên cảm thấy vô cùng buồn ngủ. Anh đứng dậy định về phòng đi ngủ, đột nhiên nhớ ra điều gì đó, anh quay lại nói với Nhan Nặc: “Hôm nay thực sự cảm ơn cô.”

Nhan Nặc đang dọn dẹp bát đĩa, nghe anh nói vậy liền mỉm cười: “Không cần cảm ơn, chuyện nhỏ thôi mà. Hơn nữa anh là cấp trên của tôi, đây là chuyện nên làm.”

Nghe thấy vậy, gương mặt có thể coi là hòa nhã của Tần Phóng bỗng trở nên lạnh lùng, anh nói: “Cũng phải, đến lúc đó nhớ nhắc tôi tăng lương.”

Nói xong, anh sầm mặt đi lên phòng.

Nhan Nặc cứng họng, không biết anh lại gỡ quẻ chuyện gì, đợi anh quay lưng đi, cô thè lưỡi làm mặt xấu, cái tên đàn ông nặng mưa thất thường này thật khó phục vụ.

Cô lại nhìn đồng hồ, đã tám giờ mười lăm. Cô rề rà rửa bát, dọn dẹp, dán vại tờ giấy nhớ lên cửa tủ lạnh dặn dò anh mấy việc, gần chín giờ cô mới rời khỏi chung cư của Tần Phóng.

Gió đêm thu se lạnh khiến cô tỉnh táo, cô bắt taxi: “Bác tài, cho tôi tới quán ăn Lờ của gió đối diện cổng trường đại học T.”

Cô biết, cho dù bao nhiêu lần thì anh vẫn sẽ đợi cô ở đó. Có thể tránh được một tiếng nhưng không tránh được cả đời, những gì phải đối mặt thì cứ nên dũng cảm đối mặt. Có lẽ đây là cơ hội mà ông trời cho cô, để nói với anh, cô không còn là Nhan Nặc năm xưa nữa, không ai có thể quay về quá khứ.

Cô vừa đẩy cửa thì nghe thấy tiếng chuông gió quen thuộc, sau đó nhìn thấy người quen ở vị trí cũ, mỉm cười nói với cô: “Anh biết em nhất định sẽ tới.”

6. Chương 06

Chương 6

Đoàn Dịch Sâm mỉm cười nói: “Anh biết em nhất định sẽ tới.”

Cũng như Nhan Nặc biết anh nhất định sẽ đợi cô ở đây vậy, hai người đã quá hiểu nhau. Bởi vì không hiểu nhau nên hấp dẫn, bởi vì quá hiểu nhau nên chia tay.

Anh vẫn ngồi ở chiếc bàn số ba cạnh cửa sổ dựa sát vào góc phố như ngày xưa, anh mặc chiếc áo vét màu xám bạc, không đeo cà vạt, cổ áo sơ mi hơi mở, hai tay khoanh để trên bụng, nhìn ra ngoài cửa hướng Nhan Nặc bước vào, ánh đèn vàng in bóng cô chênh chếch dưới nền.

Quán Lờ của gió trang trí nhiều loại chuông gió, mỗi khi có cơn gió nhẹ lướt qua là cả quán sẽ vang lên những tiếng leng keng nghe thật thú vị, cái tên Lờ của gió cũng xuất phát từ đó.

Những chiếc chuông gió đều do chủ quán thích đi du lịch mang về từ khắp mọi nơi. Nhan Nặc từng rất thích một chiếc chuông gió làm bằng vỏ ốc, tiếc rằng những thứ này đều không bán, cho dù Đoàn Dịch Sâm đã trả giá rất cao nhưng ông chủ vẫn không đồng ý.

Sau này Đoàn Dịch Sâm có sai người đi tìm một chiếc chuông gió giống y hệt tặng cô nhưng cô không còn cảm giác trái tim loạn nhịp như lần đầu nữa. Sau đó cô hiểu ra rằng, trên thế giới này không có gì là hoàn toàn giống nhau, dù có giống tới mấy thì vẫn không phải là cái đó.

Nơi đây từng là một trong những nơi cô thích tới nhất, nhưng nơi này lại lưu giữ quá nhiều kỷ niệm giữa cô và Đoàn Dịch Sâm nên lâu lắm rồi cô không đặt chân tới đây.

Lúc này, ngoài Đoàn Dịch Sâm, trong quán không còn ai, chắc chắn là anh đã bao cả quán, nếu không một nơi có không gian đẹp như thế này, lại nổi tiếng là nơi hẹn hò của sinh viên trường đại học T, sao mà không có người chứ?

Đột nhiên Nhan Nặc mất hết dũng khí, muốn bỏ chạy, nhưng Đoàn Dịch Sâm đã đứng dậy, lịch sự kéo ghế cho cô, cô liếc nhìn và bắt gặp gương mặt nhìn nghiêng nho nhã của anh, tư thế của anh lúc nào cũng lịch thiệp, dịu dàng.

Cô nhắm mắt, bước về phía trước hai bước rồi ngồi xuống.

“Em muốn uống gì?”

Giọng anh trầm ấm và cảm động, mê hoặc tâm trí Nhan Nặc.

Nhan Nặc mím môi lắc đầu, lạnh lùng từ chối: “Không cần phiền phức thế đâu, tôi không định ở lại, dù sao giữa chúng ta cũng không có chuyện gì để nói.”

Đoàn Dịch Sâm mỉm cười, vẫy tay gọi phục vụ: “Một ly cappuccino, thêm một miếng sôcôla nhỏ.”

Nhan Nặc chau mày ngắt lời: “Một ly nước chanh.”

Phục vụ đi rồi, cô mới nhìn người đàn ông trước mặt, nói: “Đoàn Dịch Sâm, lâu lắm rồi tôi không uống cà phê, không những thế nhiều thói quen của tôi đã thay đổi.”

Ví dụ như dựa dẫm vào anh, thói quen này giống như nghiện thuốc, cô phải tốn rất nhiều thời gian mới cai được.

Đoàn Dịch Sâm sững lại, anh nắm chặt ngón cái và ngón trỏ, điều này có nghĩa anh đang suy nghĩ. Anh nhìn Nhan Nặc chăm chăm. Đã bao lâu rồi anh không được nhìn ngắm cô thế này? Anh không nhớ rõ nữa, có lẽ là lâu lắm, lâu lắm rồi, lâu tới mức anh nghĩ mình cũng quên rồi, giây phút lại được ngắm cô, anh cảm thấy mọi thứ thật mới mẻ.

Hình như cô gầy hơn, lại còn làm tóc xoăn, túm gọn sau gáy, không đeo trang sức nhưng vẫn rất cuốn hút.

“Mọi thứ đều chẳng có ý nghĩa gì cả, chỉ cần em vẫn là em là đủ rồi”, Đoàn Dịch Sâm bình tĩnh đáp.

Nghe vậy, Nhan Nặc bật cười: “Thế à? Thứ anh cần thực sự là tôi sao? Cũng đúng, trên đời này làm gì còn tìm được ai ngốc nghếch như tôi nữa chứ.”

“Nhan Nặc!” Đoàn Dịch Sâm chau mày, anh không thích cô dùng giọng điệu này để đánh giá thấp bản thân mình.

Còn Nhan Nặc thì nghĩ anh không thích giọng điệu khiêu khích của chính mình. Đoàn Dịch Sâm mà cô biết là một người nho nhã, lịch thiệp, hoàn mỹ, từ trước tới giờ cô chưa thấy anh nổi giận với ai, thế nhưng anh có thể dùng giọng điệu lạnh lùng, bình thản để cô biết cô đã làm điều gì không hợp ý anh, để cô chủ động thay đổi.

Cô khẽ bấu mình một cái rồi bình tĩnh đáp: “Anh Đoàn, nếu hôm nay anh hẹn tôi ra đây để dạy dỗ thì tôi nghĩ không cần thiết.”

“Tiểu Nặc, anh chỉ muốn gặp em.”

“Bây giờ gặp rồi, sau đó thì sao?”

Thần sắc Nhan Nặc rất bình thản, đôi mắt đen lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, cổng trường đại học T đang chìm trong đêm tối, một, hai sinh viên ra ra vào vào, gương mặt tươi rói nụ cười thanh xuân, nơi đó đã từng có chỗ của cô, chỉ là bây giờ cô không thể vui được nữa.

Im lặng, một lúc sau Đoàn Dịch Sâm lên tiếng: “Tiểu Nặc, chúng ta bắt đầu lại đi.”

“Không thể nào!”

Nhan Nặc bật cười, cô lấy lại tinh thần, ngữ khí trở nên sắc bén hơn: “Anh Đoàn, anh nghĩ chúng ta đang chơi trò vợ chồng trẻ con sao? Có thể chơi một lúc rồi nghỉ? Anh nghĩ lúc đó những lời tôi nói đều là giả, là bướng bỉnh, là chơi trò mèo vờn chuột sao?”

“Em thừa biết là anh không có ý đó”, Đoàn Dịch Sâm thở dài nói.

“Tôi chẳng cần biết anh có ý gì. Hôm nay là lần cuối cùng, phiền anh đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

“Không được, anh không làm được!”

Đoàn Dịch Sâm lắc đầu, ánh đèn phản chiếu đôi mắt lạnh lùng của anh, ánh mắt ấy âm áp hơn: “Em cho anh một năm nhưng anh không làm được.”

“Xem ra điểm này tôi mạnh hơn anh rồi, tôi làm được đấy.” Nhan Nặc xô ghế đứng dậy, tiếp lời: “Nếu anh biết một năm qua tôi sống thế nào thì anh sẽ không bao giờ nói câu bắt đầu lại dễ dàng như thế, Đoàn Dịch Sâm mà tôi biết không ấu trĩ thế đâu.”

Nhan Nặc quay người bước đi, trong lòng cảm thấy vô cùng bình thản, hóa ra cứ bình thản mà đối mặt thì những vướng mắc trong lòng cũng sẽ được cởi bỏ.

Cô nghĩ rằng mình sẽ hận anh nhưng cô phát hiện thực ra không phải vậy, không có yêu thì không có hận, sao phải dùng sự hận thù để dần vặt trái tim đã đầy vết thương của mình? Cô không cần, cô chỉ mong mối duyên của hai người chấm dứt từ đây, điều đó sẽ tốt cho cả hai.

Đoàn Dịch Sâm ngồi một mình ở đó, anh nghĩ lại câu cuối cùng Nhan Nặc nói: “Nếu anh biết một năm qua tôi sống thế nào thì anh sẽ không bao giờ nói câu bắt đầu lại dễ dàng như thế.”

Anh cầm điện thoại và bấm số, giọng trầm buồn: “Tìm giúp tôi một người...”

Bỏ được tảng đá lớn đè trên ngực xuống, Nhan Nặc ngủ ngon hơn, hôm ấy cô ngủ tới tận mười giờ sáng hôm sau.

Lâu lắm rồi Nhan Nặc không ngủ ngon như thế, cô vui lắm. Hôm nay lại là thứ Bảy, cô thay hết chăn ga, gối đệm, sau đó đứng ngoài ban công, giống như ngày xưa ở quê đứng trong bồn giặt giũ lên tấm chăn đầy bong bóng xà phòng, miệng hát mấy câu đồng dao. Ban đầu cô chọn nơi đây cũng vì ở đây có ban công hình bán nguyệt cong cong kiểu châu Âu, vì vậy tiền thuê nhà có đắt hơn những nơi khác một chút nhưng cô cảm thấy đáng giá.

Điện thoại bỗng reo vang, cô chạy vào vui vẻ nghe máy: “Ê, sao đột nhiên lại gọi cho tớ thế?”

“Không có việc gì thì không được gọi cho cậu được à? Gì mà tâm trạng vui thế, gặp được anh nào đẹp trai à?”

“Không, so với trai đẹp thì tớ thích nói chuyện về gái xinh hơn.”

“Ít lời thôi cô, bây giờ tớ đang ở phố Cửa Đông, cho cậu nửa tiếng để tới đây.”

“Cái gì? Sao đột nhiên cậu lại tới đây?”

“Ngốc à, hôm nay sinh nhật cậu, sao cậu lại quên được chứ?”

“Ừ, hử? Sinh nhật tớ?” Nhan Nặc liếc tìm tấm lịch, hình như đúng thế thật, hóa ra có người vẫn nhớ sinh nhật cô, trong lòng cô vô cùng cảm động.

“Vậy cậu đợi ở đó, tớ tới ngay.”

Sự người khác phải đợi mình nên cô cho hết chân ga vào máy giặt, sau đó thay quần áo rồi vội vàng ra ngoài.

Nhan Nặc bắt xe tới phố Cửa Đông, vừa xuống xe đã nhìn thấy một cô gái đeo kính râm, mặc áo măng tô màu đỏ tươi đứng bên đường, mái tóc đen dài xõa bên vai, gương mặt thanh tú, thu hút sự chú ý của người khác.

Nhan Nặc sung sướng gào lên: “Tư Thần!”, sau đó chạy ngay tới.

“Nặc Nặc!” Liễu Tư Thần ôm chặt lấy Nhan Nặc, rồi đẩy cô ra, nhìn ngắm cô: “Mới có hơn hai tháng không gặp mà cậu đã béo trắng thế này, tớ còn tưởng cậu bị cái tên sếp vô lương tâm ấy đầy đọa chỉ còn da bọc xương thôi chứ?”

Nhan Nặc trừng mắt nhìn cô: “Cậu đang chê tớ béo chứ gì? Làm gì có tên sếp vô lương tâm nào, tớ chỉ bảo anh ta tính tình không tốt lắm, chứ không phải Eugénie Grandet, lương lậu cũng được lắm.” [Nhân vật trong cuốn tiểu thuyết Eugénie Grandet, là thương gia giàu có và được nhiều người trọng vọng nhưng vô cùng bủn xỉn.]

“Thảm rồi, Tiểu Nặc Nặc thánh thiện của tớ sao lại trở thành nô lệ của tiền bạc thế này chứ?”

Những tiếng kêu thét của Liễu Tư Thần không hợp với khí chất nho nhã của cô ấy, nhưng cô ấy không hề sự ánh nhìn tức giận của người khác.

“Cậu nói lại xem, nói lại xem.” Nhan Nặc chuẩn bị tư thế cù Tư Thần.

Liễu Tư Thần ôm lấy tay cô và nói: “Hôm nay chàng muốn đi đâu? Thiếp đây sẽ phụng mệnh ở bên chàng.”

Nhan Nặc chợt nhớ tới Đoàn Dịch Sâm, mắt cô tối sầm lại: “Ừ, đi mua quần áo với tớ đi.”

Cô thay đổi ý kiến trong chốc lát.

Ở trong trung tâm bách hóa, Nhan Nặc kéo tay Liễu Tư Thần đi qua các nhãn hàng quần áo kiểu thực nữ bầy, tới quầy hàng bán đồ cá tính. Liễu Tư Thần chỉ chỉ những bộ quần áo cá tính trên quầy hỏi: “Nặc Nặc, không phải cậu muốn biến hình đây chứ?”

Nhan Nặc cúi đầu chọn: “Không phải cậu nói chỉ có không ngừng tìm tòi mới có những phát hiện mới sao? Nếu tớ quyết định làm lại từ đầu, vậy thì đương nhiên phải khiến mọi thứ mới mẻ rồi.”

Nói xong, cô liền chọn một chiếc jacket cổ đứng màu vàng nhạt, hai ngày trước cô thấy trong cuốn tạp chí trên bàn Mai Tử Hy nói đây là kiểu mới nhất và thịnh hành nhất năm nay. Được sự hướng dẫn của chị bán hàng, cô chọn áo và quần bò cùng kiểu với nó, khác hẳn với phong cách dịu dàng trước đây của cô, cô trở thành một cô gái thành phố nghịch ngợm và xinh đẹp.

Nhan Nặc nhìn cô bạn cười rồi nhìn một Nhan Nặc hoàn toàn mới trong gương, cô vừa ý gật đầu, Nhan Nặc, được lắm!

Tần Phóng ngồi uống cà phê ở một tầng ngoài trời của trung tâm bách hóa, bạn bè ngồi bên đang huyền thuyên không ngớt, anh chán nản nhìn đông nhìn tây, đột nhiên thấy một bóng người vô cùng quen thuộc, khi người đó quay lại anh mới biết đó là Nhan Nặc.

Tần Phóng khê nheo mắt, cô đang cười nói vui vẻ với một cô gái mà anh không biết. Hôm nay cô thật khác mọi ngày, hình như rất vui, bộ trang phục tinh nghịch và cá tính khiến cô trở nên hoạt bát hơn, không giống với nét dịu dàng tối qua, cũng không giống như sự nhàn nhạt, lạnh lạnh hằng ngày, càng thu hút sự chú ý của người khác.

Bất giác anh nhớ lại sáng sớm nay, khi thức dậy thấy những mẩu giấy nhớ dán trên tủ lạnh.

Sếp tổng, tôi đã dùng hộp bảo quản đựng vằn thắn và cất trong tủ lạnh rồi, phải hâm nóng lại mới được ăn.

Bác sĩ kê thuốc uống trong hai ngày, nhớ ăn và uống thuốc đúng giờ.

Nhan Nặc

Anh cầm bát vằn thắn ngồi ngoài phòng khách, đột nhiên phát hiện ra nhà mình chỉ có hai màu đen trắng thật đơn điệu, còn mình cũng thật cô đơn.

“Tần Phóng, Tần Phóng.” Bên tai vang lên tiếng ai đó gọi.

Anh quay lại: “Hả? Gì thế?”

“Nói rồi mà, anh em với nhau, cậu phải nể mặt chứ, hôm tôi cưới nhất định cậu phải tới sớm đó.”

“Được rồi.”

Anh lặng nhìn cậu bạn đã từng thề không lập gia đình, bây giờ lại hạnh phúc nói với anh là sắp kết hôn, đột nhiên anh cảm thấy mơ hồ, nắm mồ tình yêu thực sự hấp dẫn tới vậy sao?

Lúc ngẩng lên thì không thấy bóng Nhan Nặc đâu nữa.

Rời con phố Cửa Đông, Liễu Tư Thần và Nhan Nặc đi dạo qua con phố của trường đại học T.

“Nếu không phải trước hôm thi tiếng Anh tớ bị sốt cao, thiếu mất mấy điểm thì biết đâu tớ lại là bạn cùng trường cùng lớp với cậu ấy chứ.” Liễu Tư Thần đi dưới con đường rợp bóng cây ngô đồng, không khí rất lãng mạn, than thở về tiếc nuối.

“Nhưng như thế thì cậu sẽ không học tâm lý ở trường y, có lẽ chúng ta sẽ không gặp nhau”, Nhan Nặc đáp.

Liễu Tư Thần im lặng một lúc rồi nghiêm túc nói: “Nặc Nặc, cậu có tâm sự.”

“Anh ta tới tìm tớ.” Với Tư Thần, trước giờ cô không che giấu điều gì và cũng không cần phải che giấu.

Liễu Tư Thần biết anh ta mà Nhan Nặc nói đến là ai, cô chau mày, nói giọng không thoải mái chút nào: “Anh ta còn muốn gì nữa?”

Nếu không phải vì anh ta thì Nhan Nặc sẽ không phải sống một năm như cái xác không hồn, khó khăn lắm cô ấy mới được như bây giờ, anh ta lại xuất hiện làm cái gì chứ? Trong suy nghĩ của Liễu Tư Thần, ba chữ Đoàn Dịch Sâm có nghĩa là thăng khổn.

“Anh ta muốn bắt đầu lại từ đầu với tớ”, Nhan Nặc đáp.

“Anh ta mơ à?” Tư Thần sầm mặt lại: “Ý cậu thì sao? Trả lời anh ta thế nào?”

Nhan Nặc nhặt một chiếc lá rơi xuống vai Tư Thần rồi dừng chân: “Tớ từ chối anh ta rồi.”

Tư Thần nắm chặt tay Nhan Nặc, nói: “Cho dù cậu quyết định thế nào tớ cũng sẽ ủng hộ cậu, nói chung, cứ có lợi cho bản thân là được. Cậu không nên vì quá khứ của ai đó mà phải sống oan ức.”

Thấy không khí có phần nặng nề, cô cười hớn hở rồi xoa bụng: “Đi thôi, bây giờ phải hoàn thành nhiệm vụ đã, kiểm gì đó để cúng tế cái miếu ngũ tạng của tớ.”

Nhan Nặc cười, tạm quên đi sự hoảng loạn trong lòng, dẫn Tư Thần tới quán ăn mà sinh viên trường T hay tới để cải thiện bữa ăn - quán Hữu Nghị.

Bước vào mới thấy bên trong rất náo nhiệt, trong quán tập trung rất nhiều sinh viên, hình như đang có tiệc tùng gì đó. Một cậu con trai trong đám đó đi ra, không may va phải Tư Thần, liền luôn miệng xin lỗi rồi nhìn hai người hỏi: “Hai cậu cũng là sinh viên của thầy Từ à? Mau vào đi, thầy Từ sắp đến rồi.”

Nói xong, cậu đẩy hai người vào trong đám đông rồi đi ra ngoài.

“Chúng tôi không phải...” Tư Thần định giải thích thì giọng cô đã bị đám đông nhấn chìm.

Sau đó chàng trai mới đẩy hai người vào đám đông liền đẩy cửa bước vào, đỡ một ông già râu tóc bạc phơ tay chống gậy. Nhan Nặc nhìn chăm chăm, khóe mắt cay cay. Ông lão nhanh miệng hơn cô, hoài nghi hỏi: “Nhan nha đầu?”

Chàng trai đứng bên cạnh ông cũng sững người, không hiểu gì.

“Thầy Từ, lâu lắm không gặp, thầy vẫn khỏe chứ?”

Giọng cô nghèn nghẹn, vị giáo sư họ Từ này là bạn cũ của bố cô, cũng là giảng viên hướng dẫn khi cô học nghiên cứu sinh, luôn chăm lo cho cô. Nhưng sau khi tốt nghiệp, vì gặp nhiều chuyện nên cô không tới thăm ông nữa, lúc nào cũng có cảm giác hối lỗi.

Giáo sư Từ vỗ vỗ vai cô: “Khỏe khỏe, nếu như em thường xuyên tới thăm thầy thì thầy sẽ khỏe hơn. Nghe nói bố em... Haizz, lúc đó thầy bị trúng gió phải nằm viện, không thì thầy cũng cố gắng tới gặp bố em lần cuối. Thầy già rồi, thật vô tích sự.” Nói xong, ông liền thở dài.

Mắt Nhan Nặc đỏ hoe: “Thầy có lòng là được rồi!”

Nghe nhắc tới cha mình, trong lòng cô dâng lên cảm giác đau đớn khó tả, Tư Thần nắm chặt tay để động viên. Cô miễn cưỡng tỏ vẻ thoải mái, hỏi: “Hôm nay là...?”

“À, hai ngày trước thầy nghỉ hưu rồi, những sinh viên này cứ nhất định muốn gặp thầy, thầy không thể từ chối nên đến góp vui.”

“Sao thầy lại nghỉ hưu sớm thế chứ?” Nhan Nặc ngạc nhiên, đây là một tổn thất lớn của trường đại học T.

“Cũng không sớm, cháu thầy cũng biết gọi ông rồi.” Giáo sư Từ cười: “Còn em nữa, tốt nghiệp rồi đi đâu mất thế, cũng không liên lạc với thầy nữa? Thế em và Dịch Sâm bao giờ kết hôn, đến lúc đó nhớ báo cho thầy, đừng quên em cũng là con gái của thầy đó.”

“Còn sớm mà, đến lúc đó em sẽ thông báo ạ!” Nhan Nặc nuốt cảm giác đắng chát trong miệng, không muốn để lộ mọi chuyện.

Giáo sư Từ kéo cô lại hỏi chuyện một lúc rồi hỏi cô cách liên lạc, sau đó sinh viên đỡ thầy ra về.

“Thầy Từ, em ban nãy học khóa nào thế ạ?”

“Tên nhóc này, lịch sự một chút, là đàn chị của cậu đấy, sao không nhìn ra thế hả? Ra ngoài đừng có nói là sinh viên của thầy.”

“Sao cơ? Đàn chị ạ? Sao trẻ thế chứ?”

Ăn tối xong, Nhan Nặc và Tư Thần tới bến xe đứng đợi.

“Hôm nay vui quá!” Gương mặt Tư Thần thật rạng rỡ.

“Không ở lại vài ngày được à?” Nhan Nặc luyến tiếc không nỡ xa.

“Bố tớ có việc về quê rồi, khu tắm suối nước nóng có mình mẹ tớ lo, tớ sợ mẹ không lo nổi nên đã nghỉ việc để về giúp mẹ, hôm nay nhờ phúc của cậu nên tớ mới ra ngoài được đấy, nghỉ được nửa ngày.”

“Là tớ phải cảm ơn cậu đã ở bên tớ mới đúng, nhớ gửi lời hỏi thăm của tớ tới hai bác.”

“Ừ.” Tư Thần ôm Nhan Nặc và nói: “Nặc Nặc, tớ rất vui khi thấy cậu có thể đứng dậy được.”

“Không phải lo cho tớ, tớ có thể chăm sóc tốt ỉnh.”

Tư Thần lên xe rồi, Nhan Nặc vẫn đứng ở đầu phố đợi xe, vì cuối tuần nên khó bắt xe. Đột nhiên có một chiếc xe dừng lại trước mặt cô.

Tần Phóng đẩy cửa sổ xe rồi ló đầu ra hỏi: “Muốn về nhà không? Ở đây khó bắt xe lắm. Lên đi, tôi đưa cô về.”

Anh vừa tiễn một người bạn ở gần đây nên thấy cô đứng đó, một ngày gặp hai lần, chắc là duyên phận.

“Sếp Tần? Anh khỏe rồi à?”

Nhan Nặc rất bất ngờ khi thấy Tần Phóng, ngạc nhiên vì mức độ hồi phục của anh, lại nhớ tới vị trí nhà anh và nhà cô, cô từ chối: “Cảm ơn, anh và tôi không cùng đường, tôi tự về nhà được rồi.”

Tần Phóng tức giận vì thái độ xa cách của cô, anh lạnh lùng đáp: “Tôi còn phải tới văn phòng lấy mấy bản vẽ, chỉ là tiện đường nên đưa cô về thôi, tóm lại cô có lên xe không?”

Sao mỗi lần anh có ý tốt thì cô đều từ chối thế, cứ phải chọc giận anh mới được à? Anh thấy không vui.

Nhan Nặc thấy anh sắp nổi cáu nên không lằng nhằng nữa, vội mở cửa lên xe.

“Phiền sếp Tần rồi.” Được đi xe miễn phí, sao lại không vui chứ?

Tần Phóng mím môi chăm chú lái xe, hai người không nói gì cả.

Đến nhà mình, Nhan Nặc xuống xe, cúi xuống nói với Tần Phóng: “Cảm ơn anh, chúc ngủ ngon!”

Trời tối, không rõ sắc mặt Tần Phóng, chỉ thấy anh lạnh lùng đáp: “Ngủ ngon!”

Chiếc xe màu xanh chậm chậm lăn bánh nhưng không đi về hướng văn phòng, thì vốn không phải tới văn phòng lấy bản vẽ mà.

Cô về tới nhà thì bà chủ nhà vẫn chưa ngủ, thấy tiếng cửa mở, bà vội mặc áo khoác ra ngoài: “Cô Nhan về rồi à? Hôm nay cô vừa đi xong thì có người tới đưa cái này, cũng không biết là gì, cô cầm đi.” “Thật phiền bác quá!”

Nhan Nặc cảm ơn, đón lấy hộp quà được gói rất đẹp, chúc bà ngủ ngon rồi lên phòng, về tới phòng, cô bật đèn rồi nằm ra ghế, mở quà, đó là một chiếc hộp màu tím, bên trong có một tấm thiệp, chỉ vền vện mấy chữ: “Sinh nhật vui vẻ, Tiểu Nặc!”

Nhan Nặc sững người, cảm giác cầm không vững, cô cẩn thận mở từng lớp hộp nhiều màu sắc.

Nếu đặt món quà trong chiếc hộp bảy màu cũng giống như món quà của cầu vồng, cảm giác rất hạnh phúc.

Đúng là một cô gái ngốc nghếch, vậy em muốn nhận được món quà thế nào?

Chỉ cần em muốn thì anh đều tặng em chứ?

Đương nhiên rồi.

Vậy em muốn trái tim anh.

Lớp cuối cùng là chiếc hộp được gói bằng vải lụa đỏ, là một sợi dây chuyền vàng có một viên kim cương hình trái tim được khắc tinh xảo, tỏa ánh sáng chói mắt dưới ánh điện. Nhan Nặc nhìn rồi gói lại như cũ.

Đoàn Dịch Sâm, cái tâm ý này dù có đẹp, có đắt tới mấy cũng là giả, tôi đã từng nghĩ mình giành được trái tim chân thật của anh, cuối cùng cũng chỉ là trò đùa của ông trời, vì thế chúng ta không thể bắt đầu lại được, lẽ nào anh còn không hiểu sao?

Một chiếc xe Bentley màu bạc chìm trong màn đêm của con phố, đỗ ở đó rất lâu.

7. Chương 07

Chương 7

Những ngày nghỉ cuối tuần cũng qua, tuần mới lại bắt đầu.

Nhan Nặc đến công ty rất sớm, đến nơi mới phát hiện ra Tần Phóng đã ở công ty từ lúc nào. Cô giải quyết mail và bưu kiện từ cuối tuần trước, sau đó in những văn kiện quan trọng, ngay cả thiệp mời dự tiệc của một số công ty cô cũng sắp xếp ổn thỏa, sau đó gõ cửa: “Sếp Tần.”

“Vào đi.”

Nhan Nặc bước vào, đặt văn kiện và tài liệu trên bàn anh, nói: “Sếp tổng, bên Hạo Thiên đã chính thức ký hợp đồng, tuần sau chính thức thi công. Ngoài ra, có một số bữa tiệc của mấy đơn vị trong ngành mời anh tham gia, tôi đã lọc qua một lượt, những nơi quan trọng tôi đều để cả ở đây rồi.”

“Ừ, để đấy!” Tần Phóng lạnh nhạt nói, thấy Nhan Nặc còn đứng đực ra đấy, anh ngẩng đầu hỏi: “Cô còn có việc gì à?”

“À, không. Tôi ra ngoài đây.”

Trước khi đóng cửa lại, Nhan Nặc liếc nhìn Tần Phóng một cái, cô biết, sếp của cô lại không vui rồi.

Cô về chỗ của mình, lúc rảnh rỗi liền ngồi thu dọn đồ đạc. Sáng sớm tới văn phòng cô phát hiện trên bàn có mấy món quà nho nhỏ, nhớ đến chuyện hôm nay, lúc đi làm mọi người đều chúc mừng sinh nhật, trong lòng thấy vô cùng ấm áp.

Buổi trưa, Tần Phóng có một bữa tiệc nên đã rời khỏi văn phòng từ sớm, lúc về thấy Nhan Nặc và các nhân viên khác đi ăn cơm vẫn chưa về. Anh bực bội vò đầu, đặt món đồ trên tay lên bàn Nhan Nặc rồi anh lại thấy không thỏa đáng lắm nên lại cầm về phòng, khi ngồi xuống lại cảm thấy mình không cần phải lãng nhăng thế, vậy là lại sầm mặt đứng dậy ra ngoài. Anh vừa đặt món đồ xuống thì Nhan Nặc về, thấy hành động của anh có phần kỳ lạ, cô nghi ngờ hỏi: “Sếp tổng, có việc à?”

Tần Phóng đỏ bừng mặt, hơi ngại ngùng, hắng giọng nói: “Đây là tặng phẩm được nhận trong bữa tiệc trưa nay, tôi cũng không dùng làm gì, tặng cô vậy!”

Nói xong, anh có cảm giác như bị người ta bóc trần, nhanh chóng về lãnh địa của mình.

Nhan Nặc sững lại, cô tới bàn cầm “tặng phẩm” lên ngắm nghía kỹ càng, thời buổi này tặng phẩm cũng gói ghém cẩn thận thế này sao? Cô bóc ra coi, đó là một quả cầu pha lê nửa hình tròn. Bên trong quả cầu trong suốt là mô hình căn nhà có ruộng vườn, cô sờ thấy bên dưới đáy có một công tắc, bật lên một cái, ánh cầu vồng dần xuất hiện ở thế giới nhỏ bé và yên tĩnh bên trong quả cầu, lại có tiếng nhạc Happy birthday nữa.

Không ngờ lại có “tặng phẩm” đặc biệt thế này, Nhan Nặc mỉm cười.

Thực ra Tần Phóng có một trái tim rất chu đáo.

Sáng sớm, vô tình anh nghe thấy các đồng nghiệp nói thứ Sáu là sinh nhật Nhan Nặc, còn nói buổi trưa sẽ chúc mừng bù cho cô, trong lòng anh cảm thấy không thoải mái lắm.

Hóa ra hôm đó là sinh nhật cô, hèn gì cô vui như thế.

Bữa tiệc kết thúc, anh đi chọn quà cho cô.

Anh tự lý giải thế này, tất cả các đồng nghiệp đều tặng, mình là cấp trên mà không tặng thì kệt xỉ quá.

“Chào anh, anh mua quà tặng bạn gái à?”

“Bạn.”

“Bạn anh là con trai hay con gái ạ? Tặng nhân dịp gì thế?”

“Con gái, sinh nhật cô ấy!”

“A, hóa ra bạn là con gái... Hay là tặng căn nhà cầu vồng hạnh phúc kiểu mới nhất này đi. Nó áp dụng kỹ thuật đặc biệt mô phỏng cầu vồng, còn có nhạc nữa, mặc dù nhỏ nhưng rất đặc biệt đó.”

“Cái này phù hợp à?”

“Anh ạ, anh chưa nghe câu nói: “Nhìn thấy cầu vồng chính là bắt gặp hạnh phúc” à? Con gái đều thích những món quà nhỏ mà tinh tế, hơn nữa đây là kiểu bán chạy nhất của cửa hàng chúng tôi đó.”

Thực sự gặp hạnh phúc sao?

“OK, lấy cái này.”

Bây giờ anh ngồi nghĩ chuyện ban nãy phá lệ tới cửa hàng đồ lưu niệm mua đồ, chính anh cũng cảm thấy không thể hiểu nổi. Có điều qua cửa xếp cửa văn phòng, thấy cô mỉm cười bên món quà của mình, cô ấy có vẻ thích nó.

Như có ánh nắng chói chang trong lòng anh.

Anh cũng không suy nghĩ xem vì sao lại thế nữa.

Thứ Năm, công trình ngoài bãi đất xảy ra tranh chấp, Phương Lỗi vội vàng tới xem tình hình.

Tan ca, Tần Phóng cũng đi ra ngoài, lúc về dẫn theo một đứa bé trai. Chú bé cứ nắm chặt tay Tần Phóng, Tần Phóng hất tay ra nhưng chú bé cứ bám riết lấy anh không rời. Tần Phóng cao hơn 1m80 còn đứa trẻ chưa cao bằng nửa anh, lúc cười hai má lúm đồng tiền trông rất đáng yêu.

“Thằng nhóc này, buông tay ra! Tự tìm chỗ nào đấy mà chơi, chú còn có việc, làm xong việc chú dẫn đi ăn cơm.” Tần Phóng bức xúc gào lên, cái tên nhóc con này, từ lúc tan học cho tới bây giờ cứ bám chặt lấy anh như băng dính, thật là khó chịu.

“Không đâu, cậu cháu nói bây giờ nhiều người xấu lắm, cậu dặn cháu nhất định phải đi theo chú, nếu không sẽ bị người xấu bắt rồi chặt tay chặt chân cho đi bụi đời, cháu không muốn đâu.”

Cậu bé chu miệng rồi túm chặt lấy gấu áo Tần Phóng, đôi mắt đen tròn to đảo liên tục.

“Nhan Nặc, giúp tôi trông chừng nó, đừng để nó chạy lung tung.” Tần Phóng ấn đứa bé cho Nhan Nặc, thấy cô không hiểu gì, anh nói thêm: “Tên nhóc này là cháu của Phương Lỗi, bố mẹ nó đi học ở nước ngoài, trước đây nó ở với ông bà ngoại, đợt trước bố Phương Lỗi bị ngã phải nằm viện, mẹ cậu ấy không chăm lo được nên để cậu ấy phải chăm.”

Phương Lỗi không ở đây thì đương nhiên Tần Phóng phải lo rồi. Trước khi vào văn phòng anh còn quay lại lườm Lý Hạo: “Thằng nhóc thôi tha, đừng chạy lung tung đấy.”

Lý Hạo rụt cổ, nhân lúc Tần Phóng quay lưng lại cậu bé thè lưỡi làm mặt quỷ, thấy Tần Phóng quay lại, cậu liền ngồi im giả bộ ngoan ngoãn, mở to đôi mắt tò mò nhìn Nhan Nặc.

Nhan Nặc thở dài, xem ra không thể nghỉ làm đúng giờ rồi, cô bỏ ví vào ngăn kéo rồi nhận nhiệm vụ trông chừng chú nhóc.

Lý Hạo thấy Nhan Nặc rót nước cam rồi ình ăn điểm tâm, nói chuyện lại dễ nghe, dịu dàng nên thích ngay. Cậu bé ngồi rung chân, miệng nhai bánh ga tô nhồm nhoàm: “Chị ơi, chị dịu dàng hơn mẹ em nhiều, lại còn xinh đẹp nữa, chắc nhiều người ưa chị lắm nhỉ?”

Nói xong, cậu bé gật đầu tự khẳng định.

Nhan Nặc sững lại, không phải đứa bé này mới học lớp hai sao? Hay bây giờ trẻ con lớn sớm?

Cô cười nhạt nhìn đứa bé vẽ bắt lức: “Em cũng đẹp trai lắm!”

“Thế ạ? Hi hi, nhiều người cũng nói thế.”

Lý Hạo đưa tay vuốt ve gương mặt mình, đôi mắt đảo liên tục rồi búng nhắng hỏi: “Chị ơi, chị có bạn trai chưa?”

“Khụ khụ...” Nhan Nặc đang uống nước, bị hỏi câu chặn họng thế này nên ho liên hồi.

Anh bạn nhỏ Lý Hạo còn đưa ra kết luận như đúng rồi: “Phản ứng thế này chứng tỏ là chưa có rồi, cậu em cũng chưa có người yêu, hay là chị làm mợ em đi? Em thích chị lắm, mẹ em đã hung dữ lắm rồi, nếu cậu em lấy một bà mợ đánh đá nữa thì những ngày tháng sau này của em làm sao sống nổi?”

Cuối cùng Nhan Nặc cũng đã hiểu tại sao Tần Phóng lại phát điên vì tên nhóc này, cái tên Lý Hạo này đúng là một con quỷ nhỏ, ngay cả cô cũng không đỡ được.

“Lý Hạo!” Không biết Tần Phóng đã bước ra từ lúc nào, gào ầm lên.

Lý Hạo lè lưỡi rồi lập tức đứng phắt dậy: “Có mặt!”

Tần Phóng bắt đầu dạy dỗ: “Mày không an phận thì đừng trách chú ném mày ra ngoài.”

Chưa có tên nào dám khua chân múa tay trước mặt anh cả, đây là tên đầu tiên!

“Vâng!” Lý Hạo nói.

Tần Phóng nhìn Nhan Nặc đang ngại ngùng, lại thấy đồng hồ đã chỉ hơn sáu giờ, anh chậm rãi nói: “Muộn rồi, cùng đi ăn cơm đi.” Nói xong, không đợi Nhan Nặc có cơ hội trả lời, anh dắt Lý Hạo đi xuống dưới.

Anh không muốn nghe cô từ chối.

“Chị ơi, đi nhanh lên, em đợi.” Lý Hạo vẫy tay với cô trước khi bị kéo lê đi.

Cô còn làm thế nào được nữa? đành đi theo thôi.

Lý Hạo lên xe rồi vẫn không chịu ngồi yên, hơn nữa còn chủ động nói với Tần Phóng: “Chú ơi, cháu muốn tới quán ăn Thiên đường của bé gần đường Nam Kinh mới mở, bạn bè cháu đi hết rồi, nghe nói ở đó có món cánh gà nướng rất ngon.”

Tần Phóng gào lên: “Chú nói đi đâu là đi đấy, cháu lắm bầm cái gì thế hả? Còn nói nữa thì nhịn cơm.”

Nhan Nặc im lặng, cô biết rõ hai người, một lớn một bé này không dễ đối phó.

Lý Hạo vỗ đầu Tần Phóng rồi nói giọng đầy thương cảm: “Chú, xem ra chú nghèo lắm, ngay cả cánh gà cũng không đủ tiền mua, nhưng chú đừng lo, cháu sẽ bảo cậu cháu tăng lương cho chú, ai bảo chúng ta thân thiết chứ.”

“Mày!” Tần Phóng tức điên lên, suýt nữa thì bị nó làm cho chóng mặt. Rốt cuộc ai trả lương cho ai chứ? Cái tên nhóc không biết rõ đầu đuôi này.

Nhan Nặc cố nhịn, nhưng cuối cùng cũng phải bật cười vì thấy đáng vẽ Tần Phóng thua cuộc rất thú vị. Còn Tần Phóng thấy cô cười thì cơn tức cũng dịu xuống, không hiểu sao anh lại thích nhìn cô cười.

Lý Hạo ngấu nghiến ăn cánh gà nướng, còn không quên giới thiệu với Nhan Nặc: “Chị ơi, cái này ngon lắm đấy, chị ăn đi.”

Cậu bé nói rồi đặt hai cánh gà vào đĩa của Nhan Nặc, miệng ngậm một cái, trên bàn vẫn còn hai cái, đưa mắt nhìn Tần Phóng đang gặm gừ, cậu bé đành phải đưa cho anh và nói: “Chú, của chú đây.”

Cậu đã nói rồi, trả tiền là đại gia, không được đắc tội.

“Tại sao mày gọi chú là chú, còn gọi cô ấy là chị?” Tần Phóng cảm thấy không công bằng chút nào, cứ như anh và Nhan Nặc cách nhau cả đời vậy.

Lý Hạo nhìn Tần Phóng theo kiểu “chú ngốc lắm”, vừa gặm cánh gà vừa nói: “Bởi vì cậu cháu nói chú và cậu là anh em tốt, vì thế cháu đương nhiên phải là gọi là chú rồi, hay chú muốn cháu gọi là cậu? Còn về chị ấy thì... Chị ấy trẻ thế này, gọi là cô thì già quá.”

“Cái thằng nhóc này...”

Tính khí Tần Phóng bắt đầu phát tác, anh ra bộ hung dữ nạt nó. Nhan Nặc không già, chả nhẽ anh già lắm sao? Cái tên này ngứa da rồi à?

Nhan Nặc dịu dàng nói: “Sếp Tần, Tiểu Hạo vẫn là một đứa bé, anh so đo với nó làm gì.”

Mặc dù sự láu cá của nó khiến người ta đau đầu.

“Hứ!” Tần Phóng lạnh lùng đáp lại.

Ăn cơm xong, Tần Phóng đưa Nhan Nặc về, Phương Lỗi vẫn chưa về nên thằng nhóc vẫn đi theo anh.

Tối hôm đó, điện thoại Nhan Nặc có nhiều cuộc gọi nhờ, tất cả đều là của Đoàn Dịch Sâm, cô không nghe. Cô tắm rửa xong, điện thoại lại kêu, cô đang định tắt thì thấy người gọi đến là Tần Phóng.

“A lô, sếp Tần?”

“Ừ, là tôi, cô...” Giọng Tần Phóng có chút lo lắng.

“Có chuyện gì à?”

“Ngày mai cô...”

Nhan Nặc cảm thấy đầu máy bên kia có chút hỗn loạn.

“Chị à, là em, Tiểu Hạo đây, chú em ngốc lắm, nói chuyện cứ ấp a ấp úng, ngay cả hẹn hò với con gái cũng không biết, hèn chi chưa có bạn gái. Á... chị ơi, chú hạ độc thủ với em rồi.”

“A lô, là tôi.”

“Sếp Tần, có chuyện gì à?”

“Phương Lỗi ngày kia mới về, cái tên này lại muốn đi chơi, còn đòi cô nhất định phải đi cùng, mai cô có thời gian không?”

“Chị ơi, thực ra là chú muốn hẹn hò với chị... Á...”

“Mày có ngậm miệng lại không?”

Lại hỗn loạn, một lúc sau yên tĩnh hơn cô mới nghe thấy tiếng Tần Phóng.

“Nhan Nặc? Còn đó không?”

“Ừm, tôi đây.”

“Mai cô rồi không? Thực ra tôi không biết chăm trẻ con cho lắm, vì thế thêm một người nữa sẽ tốt hơn, cô cũng biết cái tên này lắm rồi đấy.”

“Mai à?...” Cô suy nghĩ, cũng không có gì, chỉ nghỉ ngơi thôi: “Mai cũng được, vậy chúng ta đi đâu?”

“Nó nhất định đòi đi vườn bách thú, cũng không biết có gì vui nữa. Vậy nhé, sáng mai tám giờ tôi qua đón cô.”

“Vâng.”

“Vậy được, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Chung cư nhà Tần Phóng.

Cúp máy rồi Tần Phóng còn đứng sững một lúc. Lúc Nhan Nặc do dự anh còn tưởng cô từ chối, cũng may không phải. Bất giác, anh có cảm giác chờ đợi ngày mai tới.

Lý Hạo vừa tắm xong, nhảy ngay lên người Tần Phóng, hỏi: “Chú, sao chú lại nhìn điện thoại rồi đỏ mặt thế?”

“Bị mày hun nóng đấy, mau đi ngủ.”

“Chú, chú còn hung dữ nữa là không ai yêu đâu.”

“Mày ngứa da hả?”

8. Chương 08

Chương 8

Nhan Nặc vẫn không nghe điện thoại của Đoàn Dịch Sâm.

Sáng hôm sau mở máy vẫn thấy vài cuộc gọi nhỡ, đều là của anh.

Cô cũng lại hồi lâu, bởi vì trong ký ức của cô, Đoàn Dịch Sâm là một người không dễ dàng từ bỏ thế này.

Chỉ là dường như cô không biết sự xuất hiện của anh có nghĩa là vết thương đã lành của cô sẽ tái phát.

Nỗi đau ấy anh có hiểu không? Cô lắc đầu, gạt bỏ suy nghĩ ấy, mặc quần áo gọn gàng rồi ngồi đợi Tần Phóng.

Đúng tám giờ Tần Phóng vui vẻ lái xe đưa Lý Hạo tới trước nhà Nhan Nặc, anh bấm còi hai tiếng thì cô xuống rồi ngồi ghế sau cùng Lý Hạo.

Đôi mắt to tròn của Lý Hạo đảo liên hồi trên người Nhan Nặc và Tần Phóng: “Chị, hôm nay hai người mặc quần áo giống nhau thế, có phải là hẹn nhau trước rồi không? Sao không bảo em một tiếng, em cũng mặc một bộ màu vàng, mẹ em mới gửi cho em một bộ Astro Boy đấy.”

Tần Phóng và Nhan Nặc cùng sững lại, đưa mắt nhìn nhau, rồi không hẹn cả hai cùng quay nhìn đi chỗ khác.

Giống thật, đúng là rất giống.

Hôm nay Nhan Nặc mặc bộ quần áo thể thao màu vàng nhạt, còn đội một chiếc mũ màu hồng chói mắt, Tần Phóng cũng mặc một chiếc áo sơ mi màu vàng nhạt, nhìn qua giống như áo đôi vậy, đúng là đôi lứa xứng đôi.

Tần Phóng kín đáo nhìn qua kính chiếu hậu, hai má Nhan Nặc đỏ bừng, cô lúng túng nhìn ra ngoài cửa xe. Sự ngại ngùng ấy của cô khiến anh thấy vui vẻ lạ lùng.

Vì là thứ Bảy nên vườn bách thú rất đông người. Hầu hết là các gia đình dẫn con cái đi chơi cuối tuần, cũng có nhiều đôi tình nhân trông rất tình tứ tới đây chụp ảnh và các lớp học sinh tới đây dã ngoại.

Lý Hạo cầm tay Nhan Nặc chạy lăng xăng, thấy con vật nào lạ là nhảy căng lên, rất thích thú.

Tần Phóng sợ đông người đi lạc nên bám sát hai người.

“Chị ơi, đây là con gì thế, đông người quá, hay chúng ta cũng ra đó xem đi?”

Lý Hạo nói rồi cầm tay Nhan Nặc len vào trong.

“Thằng nhóc này, chui vào chỗ đông người ấy làm gì?” Tần Phóng lầm bầm chửi rủa rồi vội đi theo.

Anh thấy Nhan Nặc toát mồ hôi, cô khẽ chau mày, bị người ta xô đẩy, lại còn phải trông cái tên kia nữa.

Lý Hạo chu miệng nói: “Chị ơi, em không nhìn thấy.”

“Ừ, đông người quá!”

Nhan Nặc cũng bất lực, đi chơi cuối tuần khó chịu thế này đây, mọi người đều được nghỉ nên kéo tới đông thế này.

“Thằng quỷ con, ngồi lên vai đây.”

Tần Phóng khom người bế Tiểu Hạo lên vai, rồi quay sang nói với Nhan Nặc: “Cô ra gốc cây bên kia ngồi đợi tôi, đừng vào theo.”

Nhan Nặc gật đầu: “Hai người cẩn thận đây.”

Sau đó cô ra chỗ Tần Phóng nói ngồi nghỉ ngơi.

Nhan Nặc ngồi nghỉ trên chiếc ghế dài dưới gốc cây đa.

Từ xa cô thấy Lý Hạo cao hơn những người khác đang sung sướng vẫy tay, Tần Phóng giữ chặt cậu bé.

Nhan Nặc mỉm cười, ngay cả ánh mắt cũng vô cùng dịu dàng.

Cô mơ hồ nhớ lại ngày nhỏ bố cô cũng kiệu cô trên vai và lội qua những đoạn nước sâu, lúc đó cô cảm thấy không khí vô cùng vui vẻ.

Lớn rồi cô thích ôm cổ bố: “Con thực sự hy vọng mình không bao giờ lớn, như thế con sẽ mãi mãi được ngồi trên vai bố.”

Bố cô nói: “Nha đầu ngốc, con người ai cũng phải lớn lên, sau này sẽ có người thay thế vị trí của bố, để bảo bối của bố luôn luôn hạnh phúc.”

Nhưng bố ơi, con cảm thấy hạnh phúc quá xa vời!

Sống mũi Nhan Nặc cay cay, cô biết chẳng ai có thể quay trở về quá khứ.

Một lúc sau, Tần Phóng dẫn Tiểu Hạo tới.

Nhan Nặc hít thật sâu để bình tĩnh lại rồi cười: “Xem nhanh thế?”

“Vâng, chị ơi, em kể cho chị nghe nhé, trong đây có một con sư tử rất uy phong.”

Lý Hạo học theo con sư tử nhe răng thò vuốt, rồi liếc nhìn Tần Phóng: “Giống y như chú, lúc nào cũng thích gầm gừ.”

Nhan Nặc phì cười.

Quả nhiên không phụ sự mong đợi, Tần Phóng bắt đầu gầm gừ: “Lý Hạo, xem ra mày chán sống rồi hả?”

Sau đó hai người lại diễn trò đuổi bắt.

Một đôi tình nhân đi ngang qua bọn họ, nói thầm với nhau: “Anh xem, hai vợ chồng này trẻ quá, lại còn có con lớn thế này.”

Mặt Nhan Nặc đỏ bừng, hiểu nhầm tai hại quá!

Buổi chiều Nhan Nặc nhận được một tin nhắn.

“Tiểu Nặc, hôm nay anh tới nơi ngày xưa chúng ta hay đến, cảm giác rất ấm áp. Anh nhớ em!”

Tim cô như bị những chiếc gai đâm đến đau nhói.

Tần Phóng và Lý Hạo gọi pizza, thấy sắc mặt cô xanh xao, tiêu tụy, anh vội hỏi: “Sao thế? Khó chịu à?”

“Tôi không sao, chỉ cảm thấy hơi khó chịu.”

Nhan Nặc nhanh chóng che giấu cảm xúc, cất điện thoại vào trong túi.

“Ừ, cuối thu mà, bên này thoáng gió, cô ngồi đi.” Tần Phóng không nghi ngờ gì cả, ngồi dịch sang một bên cho cô ngồi.

Tần Phóng không biết trong lòng cô đang cất giữ hình ảnh Đoàn Dịch Sâm, hơn nữa, cất giữ ở một nơi rất sâu.

Sau đó cả ba tới khu khác, anh bạn nhỏ Lý Hạo phát huy hết trí tưởng tượng của trẻ con, quần chặt đến nỗi hung quân Tần Phóng không còn gì để nói.

Lý Hạo: “Chú ơi, tại sao cổ con hươu lại dài thế?”

Tần Phóng: “Cổ không dài thì lấy gì mà ăn, chết đói à?”

Lý Hạo: “Không đúng, cháu cảm thấy chắc nó nghe người ta gọi “hươu ngắn cổ” khó nghe quá nên mới cố gắng vươn cổ thật dài, động vật cũng cần thể diện chứ.”

Tần Phóng: “... Thế mà mày cũng nghĩ ra được.”

Lý Hạo: “Bởi vì cháu thông minh.”

Tần Phóng: “...”

Lý Hạo: “Tại sao sư tử lại bắt rận?”

Tần Phóng: “Bởi vì nó thấy ngứa.”

Lý Hạo: “Tại sao sư tử biển lại thích bơi?”

Tần Phóng: “Về nhà đọc Mười vạn câu hỏi vì sao cho chú!”

Tần Phóng đã tính toán sai, cái tên nhóc Lý Hạo còn khó giải quyết hơn cả khách hàng, mặc dù đã thêm Nhan Nặc nhưng vẫn bị cậu nhóc quần đến chết, ở công viên từ sáng đến tối, sau đó vào thành phố ăn cơm, cái tên nhóc này mới mệt mà lăn ra ghế sau ngủ.

Tần Phóng vừa lái xe vừa hỏi: “Mệt lắm phải không? Cháu giống y như cậu, đúng là bản sao của Phương Lỗi, không ngừng nghỉ giây phút nào. Hay là ngủ một lúc đi, cũng phải nửa tiếng nữa mới tới nhà cô.”

Từ lúc ăn cơm đến giờ anh để ý thấy cô luôn chau mày, gương mặt cũng rất mệt mỏi.

Nhan Nặc hơi ngạc nhiên, chắc cô vẫn chưa quen với sự quan tâm của anh, cô nghĩ rồi đáp: “Không sao đâu, đây là kết quả của việc không thường xuyên vận động, hơi vận động một tí là cơ thể mệt mỏi.”

“Trước đây cô tới vườn bách thú rồi à?”

“Ừ, tới rồi.”

Cô nhớ năm nhất thời đại học lớp cô có tới đây, lúc đó vườn bách thú chưa rộng thế này, động vật cũng không nhiều, nhưng lớp cô chơi rất vui, sau này mọi người đi du học, đi làm, mỗi người một nơi, vì thế mọi người cũng không liên lạc gì nữa.

“Tôi là lần đầu tiên.” Giọng Tần Phóng nhàn nhạt, tiếng xe cộ qua lại ồn ào tới mức không thể nghe thấy, đôi mắt ấy sâu không thấy đáy.

Nhưng Nhan Nặc nghe thấy, cô tỏ vẻ ngạc nhiên, nhớ lần trước đi công viên anh cũng nói là lần đầu tiên.

Đột nhiên cô nhớ tới một quyển sách đã từng nói, đằng sau mỗi người đều có một câu chuyện.

Vì thế cô không nói gì nữa.

Lúc Tần Phóng quay lại cô đã ngã người ra ghế sau và thiếp đi từ lúc nào. Mấy sợi tóc không an phận rủ xuống mũi cô, anh định đưa tay vén nhưng chợt dừng lại rồi thôi.

Tần Phóng, mày biết mày đang làm gì không?

Khu phố cổ đang sửa ống nước, xe không vào được nên anh đành dừng lại ở ngoài và gọi Nhan Nặc dậy.

“Thật sự không cần tôi đưa cô về tới nhà sao?”

“Sếp Tần, anh nghĩ tôi là trẻ con ba tuổi à? Có vài bước chân, tôi tự đi được rồi, anh đưa Tiểu Hạo về đi.”

“Cũng được, nếu có chuyện gì, nhớ gọi cho tôi.”

“Ừ, anh đi cẩn thận đấy.”

Thấy xe Tầm Phóng đi ra ngoài đường lớn cô mới quay đầu đi vào phố cổ.

Phố cổ đông khách, các cửa hàng bên phố đều bán hàng tới mười hai giờ, vì thế có đi một mình cô cũng không sợ.

Cô đã quen một mình, so với cuộc sống của hai người thì cuộc sống một mình tốt hơn trăm lần. Có điều, nếu cuộc sống có thể lặp lại, có lẽ cô cũng sẽ lựa chọn thế này, trả lời một câu, mọi thứ đều là định mệnh.

Phía trước cánh cửa sắt của căn nhà cổ có một ngọn đèn đang tỏa ra thứ ánh sáng vàng vàng mờ ảo. Nhan Nặc cúi đầu tới gần, mới phát hiện bóng cô chạm phải một chiếc bóng khác.

Cô ngẩng đầu nhìn kỹ, còn có thể là ai nữa? Là nghiệp chướng của đời cô, Đoàn Dịch Sâm.

9. Chương 09

Chương 9

Nhan Nặc nhớ đã từng nghe thấy một câu nói thế này: “Chỉ cần một phút để gặp gỡ một người, một tiếng để thích một người, một ngày để yêu một người, nhưng phải mất cả đời để quên một người.”

Câu này đơn giản mà thật ý nghĩa, thực ra chưa bao giờ cô quên Đoàn Dịch Sâm, chỉ là không muốn nhớ tới nữa.

Bên ngoài cửa sổ, màn đêm mênh mông bao phủ, cô nhìn bóng mình trên cửa kính, mái tóc hơi xoăn được buộc túm phía sau, cô đang mặc bộ quần áo thể thao màu vàng nhạt, hình như thời gian đang quay vòng, cô vẫn là cô gái tính trẻ con ngày trước thích được chiều chuộng.

Bây giờ lại cô độc một mình, bao điều luyến tiếc.

Đột nhiên, cô nghe thấy người phía sau đang nói mè, trái tim cô như bị cửa một nhát, vội quay đầu lại. Anh ấy đang lặng lẽ nằm trên chiếc giường bệnh màu trắng nhưng vẫn chưa tỉnh, chỉ thấy anh chau mày rồi nằm nghiêng, có lẽ là quá mệt mỏi. Xanh xao, đây là màu sắc không nên thuộc về Đoàn Dịch Sâm, những nơi anh xuất hiện luôn rực rỡ sắc màu, đáng vẻ thông dong, nụ cười nho nhã luôn thu hút người khác từ cái nhìn đầu tiên. Đáng vẻ yếu ớt nằm đây của anh khiến cô cảm thấy không quen. Những giọt nước trong ống truyền dịch đang nhỏ từng giọt xuống ống dẫn, chảy vào tấm lưng lạnh toát của anh, huyết quản màu xanh nhô hẳn lên, nhìn rất sợ, cô cũng giật mình.

Ban này dưới ánh đèn đường anh còn chau mày gọi tên cô: “Tiểu Nặc”, vậy mà bây giờ không còn sức dựa vào tường. Cô không còn nghĩ được gì nữa, vội tới đỡ anh. Thấy anh toát mồ hôi hột, cô buột miệng hỏi: “Dạ dày lại đau à?”

Nói xong, cô hồi hận mím chặt môi, từ “lại” bao hàm quá nhiều ý nghĩa.

Anh miễn cưỡng cười, thì thào: “Cũng bình thường, anh không sao đâu.”

Sao mà cô tin được những lời quỷ quái của anh chứ, cô cảm nhận rõ ràng cảm giác lạnh toát từ bàn tay anh, cô đang định lấy điện thoại ra gọi thì anh giữ lại: “Em muốn gọi cho ai?”

“Thư ký Khổng.”

Trước đây, nếu không tìm thấy anh, cô sẽ gọi điện thoại cho thư ký Khổng, nhất định sẽ tìm được anh. Vị thư ký này làm việc nhanh nhẹn, luôn giải quyết tốt mọi việc, là người luôn bên cạnh anh. Bây giờ anh không được khỏe, người cô nghĩ tới đầu tiên cũng là người thư ký này.

Anh nhìn cô, giọng nói không còn ổn định như mọi ngày, có phần đau đớn: “Không cần đâu. Nửa năm trước cậu ấy lên chức tổng giám đốc ở công ty con rồi.”

“Vậy số của thư ký bây giờ đâu?”

Anh lắc đầu: “Anh không sao, em đừng lo lắng.”

“Cái gì mà không sao chứ?”

Cô nhìn anh với ánh mắt có phần giận dữ, giọng nói cao vút vang lên trong đêm: “Đường đường là Đoàn Dịch Sâm, tổng giám đốc Thịnh Thế làm việc cần mẫn, lại đứng đây hóng gió trong bộ dạng đáng thương thế này sao? Muốn người khác đồng tình à? Tôi không phải là đối thủ thương trường của anh, đừng dùng chiến thuật tâm lý với tôi.”

Chỉ có một mình anh, bất luận ai đúng ai sai, anh luôn có cách khiến người khác phải cúi đầu, làm theo ý anh.

Cô nhìn anh chăm chăm, cũng không biết anh đã đợi bao lâu, trong đêm thu gió lạnh anh chỉ mặc chiếc áo khoác mỏng, người có khỏe đến mấy cũng không thể chịu được, huống hồ anh thừa biết mình bị bệnh dạ dày. Cũng may sau đó cô nhất quyết đưa anh đi bệnh viện, kết quả là viêm dạ dày cấp tính, lại chịu gió cả một đêm, đúng là đã nặng còn nặng thêm.

Cô thở dài, lúc anh ngồi dậy dựa vào đầu giường, ngón tay cô vô tình chạm vào bàn tay lạnh toát của anh, bất giác lại muốn sưởi ấm nó, cô cầm bàn tay anh tới khi không còn cảm thấy lạnh nữa mới buông ra.

Thế sự vẫn vũ thay đổi, giây phút này do anh và cô đổi lấy.

Từ trước tới giờ cô rất sợ tiêm, cây kim màu sáng lạnh ấy luôn khiến cô rùng mình. Lúc nhỏ, khi bị ốm, bắt đắc dĩ lắm cô mới đi tiêm, lúc tiêm cô luôn vùi mặt vào lòng bố, hai tay túm chặt gấu áo, người run rẩy, cứng đờ tới mức không thể tiêm được.

Bố luôn nhẹ nhàng xoa lưng cô, giọng ấm áp an ủi, động viên: “Nặc Nặc ngoan lắm, tiêm một cái người sẽ khỏe ngay, có thể ăn nhiều thứ, có bố ở đây, đừng sợ.”

Sau đó cô mới thả lỏng người, mặc dù vẫn đau nhưng không sợ nữa.

Sau này gặp anh, anh cũng thường xuyên nịnh cô, có lần cô bị sốt rất cao đến mê man nhưng vẫn không nghe lời bác sĩ phải tiêm, chỉ muốn uống thuốc.

Anh chau mày rồi mắng khê: “Em còn là trẻ con sao? Muốn để đầu bốc cháy à?”

Cô rút cổ, nũng nịu giật gấu áo anh, oan ức nói: “Dịch Sâm, em sợ đau.”

Sau đó, ánh mắt anh thể hiện rõ sự bất lực, anh day trán cô và nói: “Sợ em rồi đấy, ôm anh thật chặt, đừng nhìn phía sau.”

Sau đó, anh quay sang nhẹ nhàng nói với y tá: “Chị làm ơn tiêm nhẹ một chút.”

Cô ôm anh rất chặt, tiêm xong rồi cũng không buông ra, cảm giác vô cùng ấm áp. Không ngờ cô lại dựa dẫm vào người đàn ông này nhiều đến thế, yêu người đó nhiều đến thế. Khi yêu anh tới mức “không có thuốc chữa”, cô mới phát hiện ra mọi thứ đều do cô suy diễn quá nhiều.

Tiếng mở cửa kéo cô về hiện tại, cô ngẩng đầu nhìn, là Lâm Vũ Triết, ánh mắt sâu xa như lòng biển.

Cô cảm thấy không thoải mái, nhìn đi chỗ khác, sau đó đứng dậy bình thản nói: “Anh đến rồi, vậy tôi xin phép về.”

“Thế là đi à?”

Lâm Vũ Triết sầm mặt, anh nhìn đồng hồ nói: “Gần một giờ sáng rồi, để anh đưa em về.”

Nhan Nặc nhìn ống dịch, vẫn còn một tiếng rưỡi nữa mới xong, cô lắc đầu: “Tôi tự gọi xe về được, nên có người ở lại đây trông anh ấy.”

Lâm Vũ Triết nhìn cô rồi đi ra ngoài, sau đó nhanh chóng quay lại: “Anh đã nói với hộ lý trực ban rồi, cô ấy sẽ tới đây kiểm tra. Anh đưa em về. Em đừng từ chối, anh không yên tâm để em về một mình đêm khuya thế này. Em quên việc ngày trước rồi à?”

Nhan Nặc sững lại, cô biết anh nói tới một người bạn trước đây của cô, vì tối về muộn nên bị chặn đường cướp bóc, bị mất tiền lại còn bị đánh trọng thương phải vào viện, mất hơn nửa năm điều trị mới có tiến triển. Đoàn Dịch Sâm không cho cô đi ngoài đường một mình vào ban đêm, trừ khi có người ở bên.

Nhan Nặc gật đầu, không muốn từ chối ý tốt của Vũ Triết.

Không khí trong xe có phần ngọt ngào, buổi đêm lạnh và tĩnh mịch.

“Em... gần đây thế nào?” Lâm Vũ Triết lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng.

Nhan Nặc chơi cả ngày ở vườn bách thú, buổi tối lại ở bệnh viện, người khá mệt, có cảm giác buồn ngủ, nghe anh hỏi thế liền thấy tỉnh táo hơn.

Cô sững lại, rồi buột miệng nói: “Rất tốt.”

Thực ra, tốt với không tốt là thế nào chứ? Bây giờ cô có thể ăn cơm, ngủ nghỉ bình thường, tốt hơn ngày xưa rất nhiều rồi.

Chủ đề này nói ra thật nhàm chán và tẻ nhạt, Lâm Vũ Triết cảm thấy không biết phải tiếp lời như thế nào. Thực sự anh không biết phải đối mặt với một Nhan Nặc lạnh lùng thế này ra sao, trước đây cô luôn nói không hết chuyện, giọng lãnh lút như chim vành khuyên, đôi mi cong cong rất đáng yêu. Nếu như không phải vì Dịch Sâm nói cho anh biết chuyện sau này thì anh không thể tưởng tượng được một năm qua cô sống thế nào, anh rất muốn hỏi nhưng lại không dám.

Anh liếc mắt nhìn Nhan Nặc, ký ức dần thay đổi, gương mặt thanh tú của cô không còn vẻ tươi trẻ nữa mà đã nhuộm màu cô đơn. Anh quay sang nhìn đêm đen, rồi lẩm bẩm: “Xét cho cùng chúng ta không phải...”

Nhan Nặc mệt mỏi dựa vào cửa xe, dường như không nghe thấy anh nói. Gương mặt cô bình thản nhưng trong lòng đang cuộn sóng. Thấy anh phải cẩn thận né tránh quá khứ, cô cũng không thoải mái chút nào.

Xuống xe, gió đêm lạnh buốt khiến cô tỉnh táo hẳn. Lâm Vũ Triết nhất quyết muốn đưa cô về tận cổng. Đường không xa, đi một lúc là tới.

Nhan Nặc suy nghĩ, trước khi bước vào cổng cô nói: “Bác sĩ nói anh ấy uống quá nhiều cà phê nên niêm mạc dạ dày bị tổn thương, nếu còn không chú ý thì có thể sẽ chuyển thành bệnh viêm dạ dày mãn tính. Nếu như có thể, hãy nói anh ấy uống ít thôi.” Nói xong, cô cảm thấy xấu hổ, vội quay bước vào nhà.

Lâm Vũ Triết nhìn cô hét lên: “Nhan nha đầu!”

Đây là cách xưng hô từ ngày xưa, anh lớn hơn cô và Đoàn Dịch Sâm, mỗi lần gặp cô đều thấy cô như cô bé mãi không lớn, vì thế gọi cô là nha đầu quen rồi, lại có phần thân thiết nữa.

Nhan Nặc dừng chân nhưng không quay đầu lại.

Lâm Vũ Triết có vẻ do dự, nhưng anh vẫn hỏi: “Em và Đoàn Dịch Sâm thực sự không có cơ hội nữa sao? Thực ra cậu ấy... cả năm qua cũng không sống tốt hơn em đâu, sao hai em cứ phải giằng co nhau như vậy?”

Ngoài im lặng vẫn chỉ là sự im lặng.

Lâu tới mức Lâm Vũ Triết tưởng rằng cô không trả lời, thì Nhan Nặc thông thả nói: “Không thể, bởi tôi không muốn trở thành sự nghi kỵ trong lòng anh ấy, trong mắt các anh, rốt cuộc tôi là Nhan Nặc hay Lâm Vũ Hàm, sống như thế này còn không bằng chết.”

Đầu óc Lâm Vũ Triết quay cuồng và nặng nề, anh muốn nói nhưng đành lặng lẽ nhìn cô khuất bóng sau cánh cổng sắt cũ kỹ.

Lúc quay lại bệnh viện, anh phát hiện Đoàn Dịch Sâm đã truyền nước xong, đang ngồi dựa người trên ghế, ánh mắt luôn hướng ra ngoài.

“Anh có đưa cô ấy về tới cổng không?” Đoàn Dịch Sâm hỏi.

Lâm Vũ Triết bỗng cảm thấy căn phòng quá bí bách, anh cởi áo khoác rồi ngồi xuống trước mặt Dịch Sâm: “Ừ, thấy cô ấy vào tôi mới về. Hóa ra ban nãy cậu không ngủ.”

Sự im lặng của Đoàn Dịch Sâm đã chứng minh những lời anh nói.

Một lúc sau, Đoàn Dịch Sâm nói: “Thực ra, ngoài gương mặt, cô ấy không có điểm gì giống Vũ Hàm. Ánh mắt không giống, lúc cười càng không giống, tính cách hoàn toàn khác.”

Lâm Vũ Triết gật đầu đồng ý: “Đúng thế, Vũ Hàm tính khí lạnh lùng hơn.” Vũ Hàm, Vũ Hàm... gọi như thế khiến nỗi đau trong anh trở lại.

“Nhưng lúc em hiểu ra thì quá muộn rồi, em phải nói sớm với cô ấy mới đúng, không nên để cô ấy đau đớn mà ra đi, chắc chắn cô ấy rất buồn.”

Lâm Vũ Triết thở dài, vỗ vai Dịch Sâm: “Thực ra ban này tôi có hỏi cô ấy rồi.”

Anh kể lại cuộc nói chuyện giữa hai người cho Dịch Sâm nghe.

Đoàn Dịch Sâm khẽ nín thở, một lúc sau nói: “Vũ Triết, em hiểu rõ người em yêu là Tiểu Nặc, Vũ Hàm đã là quá khứ.”

Khi Vũ Hàm ra đi, mặc dù trong lòng Dịch Sâm rất đau đớn nhưng anh vẫn sống tiếp được. Nhưng khi Nhan Nặc rời xa anh, cảm giác ấy không thể dùng nỗi đau mà diễn tả, dường như cô mang đi cả ánh sáng và hơi ấm của anh, chỉ để lại cho anh một màu đen trắng lạnh lẽo.

Hóa ra tình yêu đã từng tới nhưng lại rời xa anh khi anh còn chưa hiểu ra, khi anh hối hận thì không kịp nữa rồi.

“Cậu không sợ Vũ Hàm buồn sao?”

Lâm Vũ Triết quay đầu đi, để người ta không nhìn thấy vẻ mặt của anh: “Thật không thể hiểu được rốt cuộc đây là mối nhân duyên gì nữa.”

10. Chương 10

Chương 10

Nhan Nặc ngồi bó gối trong chăn xem ti vi suốt đêm, không bật đèn, The Bodyguard chiếu đi chiếu lại mấy lần. Lúc ánh sáng mặt trời chói chang chiếu qua cửa sổ cũng là lúc trên màn hình hiện lên cảnh cuối cùng Marron và Frank hôn nhau trong gió, vô cùng cảm động.

Liễu Tư Thần đã từng nói, sợ dĩ cô ấy thích bộ phim này vì cô ấy cần cảm giác an toàn, vì vậy dù trải qua bao nhiêu trắc trở kết cục nhất định sẽ là happy ending. Một người luôn hy vọng về tình yêu nếu ngay cả trong lý tưởng cũng bị đả kích vậy thì hiện thực càng không thể tiếp tục được nữa.

Cô lặng lẽ khóc, cảm giác vô cùng khó chịu, trong ánh mắt mông lung của cô không phải là hình ảnh Frank đang lảng động mà là Đoàn Dịch Sâm, bất giác cô siết chặt vòng tay ôm lấy người mình, không muốn nghĩ tới điều gì nữa, rõ ràng là những ngày thu ấm áp nhưng cô lại thấy vô cùng lạnh lẽo, trái tim đang run rẩy.

Ký ức bỗng hiện lên rõ ràng hơn so với những ngày trước đây.

Hôm đó, trường đại học T vừa mở một buổi giao lưu để trao đổi về kinh nghiệm học thuật, còn mời một số nhân vật xuất sắc của trường bạn đến giao lưu, phát biểu, trong đó có cả Đoàn Dịch Sâm - một người còn trẻ nhưng đã là tổng giám đốc của Thịnh Thế. Năm đó, cô đang học nghiên cứu sinh năm nhất, đúng lúc cô đi dạy gia sư, lúc về đen đũi gặp tắc đường do chặn đường để tổ chức hoạt động, buổi giao lưu đã bắt đầu.

Cô rất muốn vào nhưng lại nghĩ mình đến muộn là một việc không lịch sự, nên cô do dự. Đèn cảm ứng ở hành lang lúc sáng lúc tối, cô còn đang đấu tranh tư tưởng xem có vào hay không thì đột nhiên cô nghe thấy tiếng bước chân chắc nịch càng lúc càng gần, cô thấy vui vui, xem ra có đồng minh rồi.

Đợi người đó lại gần cô mới ngẩng lên, cả hai đều sững lại.

Cô đứng ở nơi có ánh sáng chói mắt, không nhìn rõ được, chỉ cảm thấy đối phương rất cao, rất có uy lực trước một người nhỏ bé như cô. Thấy anh ta cứ nhìn mình, cô cảm thấy xấu hổ cúi mặt xuống, hai tay đan vào nhau về ngại ngùng, trong lòng còn nghĩ có nên rủ anh ta cùng bước vào hội trường với mình không?

Đột nhiên cánh cửa hội trường được mở từ bên trong, đèn cảm ứng sáng lóa, là một người cao gầy, đeo kính, cô chợt dạ cúi đầu, miệng lẩm bẩm: “Anh Bùi...”

Bùi Tu Văn trừng mắt lườm cô rồi quay người cười vui vẻ với người đứng sau lưng cô: “Anh Đoàn? Giáo sư Từ còn tưởng anh không đến, đang định bảo em ra ngoài tìm anh, may quá, may quá, nếu không chúng em lại bỏ lỡ rồi.”

Anh Đoàn? Cô ngạc nhiên liếc nhìn, anh mặc quần tây, áo sơ mi rất phù hợp, đứng đắn, trên cánh tay còn vắt chiếc áo vét, cách ăn mặc của một người thành công, rõ ràng không phải người như cô, ban nãy còn hoang tưởng muốn “câu kết” với anh.

Thật là ngốc không thể chịu được! Cô càng nghĩ càng cảm thấy mình không còn mặt mũi nào đứng ở đây nữa, thôi thì coi như bỏ luôn buổi giao lưu này vậy, các triết gia đã nói, lần sau sẽ tốt đẹp hơn.

Cô đang định lừa lừa trốn đi thì người đó đi lại gần cô, vui vẻ nói: “Sao lại không đến được chứ? Chỉ là nhiều năm rồi anh không về trường, nơi đây lại thay đổi nhiều quá, anh đang băn khoăn không biết địa điểm tổ chức chính xác là ở đâu, may có bạn sinh viên này dẫn đường cho anh, nếu không thì còn muộn nữa.”

Sau đó anh quay sang cô nói: “Thật cảm ơn em quá!”

Bùi Tu Văn hiểu ra liền nói: “Hóa ra là thế, hóa ra là thế, vậy mời đi bên này.”

Cô xấu hổ đỏ bừng mặt.

Cứ như thế, nhờ sự giải vây của anh mà cô đã thuận lợi bước vào hội trường, vào đến nơi đã thấy Liên Nguyệt, cô bạn cùng phòng, đang vẫy tay ra hiệu cho cô, cô vội vàng chạy tới chỗ đó cho đỡ xấu hổ. Sau khi nghe bà tám Liên Nguyệt nói về các khách mời hôm nay cô mới biết hóa ra anh ấy chính là Đoàn Dịch Sâm lừng lẫy - đã từng là một nhân vật nổi tiếng trên bảng Phong Vân [Ý chỉ danh sách những nhân vật giỏi, có tầm ảnh hưởng lớn, quan trọng] của trường T, năm anh tốt nghiệp đã học tiếp ở một trường danh tiếng, còn cô chỉ là một đứa trình độ làng nhàng bước vào đại học.

Cô nhìn ra xa, Đoàn Dịch Sâm đang đứng trên sân khấu phát biểu, dáng vẻ nho nhã, thông dong, thoải mái chia sẻ kinh nghiệm kinh doanh và học hành với đàn em bên dưới. Những người xung quanh cô bắt đầu thì thầm với nhau:

“Wow, Đoàn Dịch Sâm bên ngoài còn đẹp hơn trong ảnh nữa.”

“Nghe nói anh ấy mới hai mươi tám, đúng là một người vừa tài giỏi vừa đẹp trai y như người ta đồn, không biết anh ấy có bạn gái chưa nữa?”

“Đừng mơ tưởng hão huyền nữa đi, những người thế này, thứ họ không thiếu chính là phụ nữ, có điều... thỉnh thoảng mơ tưởng một tí cũng không sao.”

Rõ ràng, sức hấp dẫn của Đoàn Dịch Sâm đã giành được không ít trái tim non nớt của các cô gái, đúng là anh có bản lĩnh này.

Sau bài phát biểu của anh, cũng có vài người khác lên nói, nhưng có thể do tài năng của Đoàn Dịch Sâm quá nổi trội nên mấy bài sau hơi nhạt nhẽo, cô cũng không tập trung nữa. Đợi MC Bùi Tu Văn tuyên bố kết thúc buổi diễn thuyết, mọi người kéo nhau ra về, cô không quen chỗ đông người nên nán lại để về sau cùng.

Giáo sư Từ đang nói chuyện với mấy người khóa trên, ông nhìn thấy cô. Ông cười rồi gọi cô lại gần, sau đó giới thiệu: “Nha đầu này tên là Nhan Nặc, do thầy hướng dẫn, mới học nghiên cứu sinh năm đầu, thành tích được lắm, sau này mấy đứa để ý đến em nó nhé!”

Vì có quan hệ thân mật với cha cô nên giáo sư Từ rất quan tâm, chăm sóc Nhan Nặc.

Mấy đàn anh khóa trên liền bắt tay giới thiệu, cuối cùng là Đoàn Dịch Sâm. Cô đỏ bừng mặt, ngại ngùng nhìn anh, rồi bắt tay nhẹ nhẹ, sau đó lí nhí nói: “Cảm ơn anh!”

Anh cười tươi rồi nói: “Không có gì.”

Ở rất gần nên cô có thể ngửi thấy mùi thơm nhẹ nhẹ của nước hoa Eau de Cologne, gương mặt thanh tú của anh khiến cô nhìn không chớp mắt.

Chuông điện thoại báo có tin nhắn vang lên, dường như muốn đánh thức cô, cô giật mình nhớ ra, mình lại nhớ tới anh ấy rồi.

Là tin nhắn của Tư Thần: “Chuyện nhà cửa tớ giải quyết xong rồi, đợi bố tớ về nữa là tớ được giải phóng.”

Nhan Nặc mỉm cười, lần trước Liễu Tư Thần tới đây thì tỏ ra rất thích, muốn đến đây tìm việc làm, lại còn có thể ở cùng với cô. Cô vội vã nhắn lại: “Thế thì hay quá, tớ đợi cậu đấy!”

Bởi quả thực cô không thích mùi vị của sự cô đơn nữa rồi.

Cô biết cứ đắm chìm mãi trong quá khứ không phải là chuyện tốt đẹp gì, cô lấy lại tinh thần, sáng hôm sau dậy thật sớm, tới cửa hàng đậu tương ở phố cũ hưởng thụ bữa sáng tuyệt vời rồi tới văn phòng, mới đến tầng trệt thì bị Ninh Hiểu Quang kéo tay, vừa nhìn lên tầng vừa khuyên cô: “Chị Nhan, hôm nay có bão cấp mười hai, hay là chị lên muộn một chút đi.”

Nhan Nặc chau mày, nghe giọng cậu là biết ngay Tần Phóng đang nổi giận. Cô nhẹ nhàng hỏi: “Hôm nay sếp Tần đến sớm thế à?”

Ninh Hiểu Quang gật đầu: “Điều ngạc nhiên là, lúc mới tới sếp còn vui vẻ, phấn khởi lắm, còn nói quý này thành tích tốt, bảo em gửi thông báo thưởng cuối tháng vào hòm thư nội bộ, ai ngờ trong chốc lát gió đổi mây bay, ngay cả Tử Hy vừa vào đưa công văn cũng bị quát cho phát khóc mà đi ra.”

“Có gì lạ đâu, nắng mưa bất thường là tính cách nổi bật của sếp các cậu mà.”

Nhan Nặc vỗ vai Ninh Hiểu Quang rồi thong thả bước lên tầng.

Cô về chỗ ngồi, cửa sổ hé mở, cô thấy Tần Phóng đang đi lại trong phòng nói chuyện điện thoại, mặt cau có, mặc dù không nghe thấy gì nhưng nhìn sắc mặt cũng đoán được anh không thoải mái chút nào, hơn nữa nói xong còn ném điện thoại vào tường, chiếc điện thoại bắn tung tóe mỗi nơi một mảnh. Trái tim Nhan Nặc cũng rung đập theo, mặc dù cô biết Tần Phóng tính tình quái gở nhưng hành động dữ dội như hôm nay đúng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Cửa văn phòng bật mở, Tần Phóng hằm hằm bước ra, thấy Nhan Nặc, anh sững lại rồi lạnh lùng gào lên: “Đặt ngay một vé máy bay ngày kia đi Mỹ cho tôi.”

“Vâng!” Nhan Nặc đáp rồi nhìn anh, cô không gọi điện ngay mà đi xuống phòng trà, mặc cho Tần Phóng kêu gào sau lưng. Một lát sau, cô lấy hộp thuốc trong tủ dự trữ ở phòng trà lên, sau đó về chỗ, Tần Phóng vẫn tức giận đứng một mình ở đó, đôi mắt mở to hơn như muốn nuốt chửng cô. Nhan Nặc không lạ gì tính nết anh nữa nên cũng không để tâm, sau khi mở hộp thuốc cô nhìn anh nói: “Sếp Tần, phiền anh ngồi xuống một chút.”

“Tôi bảo cô đặt vé máy bay, cô làm cái gì thế hả? Cần thận không tôi trừ lương cô bây giờ!”

“Sếp Tần, chuyện lương lậu sau này hãy nói. Bây giờ cần phải giải quyết là chỗ này của anh bị thương rồi, phải xử lý ngay”, Nhan Nặc chỉ trỏ anh nói.

Giọng nói nhẹ nhàng của cô khiến Tần Phóng sững lại, anh sờ trán, thấy có máu, lúc đó anh mới thấy đau, mặt đỏ bừng, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Một vết thương không sâu, rỉ ra vài giọt máu, trong lòng cô nghĩ thầm không biết ai chọc giận khiến anh phát cáu thế này nữa. Cô lấy bông cotton cẩn thận xử lý vết thương, rồi dán urgo, coi như xong. Trong một thời gian ngắn, trái tim hỗn loạn của Tần Phóng cũng hồi phục, trong mắt hiện rõ sự phiền muộn, sao anh luôn mất mặt trước cô thế này?

Nhan Nặc thu dọn hộp thuốc, nhanh chóng gọi điện thoại đặt vé máy bay: “Sếp Tần, chuyến bay mười giờ sáng mai được chứ?”

“Hả? À, được được.” Anh sực tỉnh, nhớ đến chuyến bay ngày kia anh cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nhan Nặc không biết Tần Phóng đang nghĩ gì, giúp anh đặt vé xong cô lại thu dọn căn phòng lộn xộn của anh, sau đó mới tiếp tục công việc hằng ngày của mình. Đến giờ nghỉ, cô nhìn điện thoại một hồi, cuối cùng vẫn không gửi tin nhắn đó đi.

Phương Lỗi mới về lúc chiều, thấy vết thương trên trán Tần Phóng liền nghi ngờ hỏi: “Sếp tổng, chuyện gì thế này?”

Từ sáng đến giờ tâm trạng Tần Phóng không tốt, không làm gì cả mà chỉ lạnh lùng đáp: “Ngày kia tôi phải đi sang đó một chuyến.”

Sang đó? Phương Lỗi gật đầu: “Cậu yên tâm đi, ở đây có tôi lo.”

“Cậu tìm tôi có việc à?” Tần Phóng liếc nhìn thấy Phương Lỗi đang ôm tập tài liệu trong tay.

Phương Lỗi biết bây giờ tâm trạng Tần Phóng đang cực kỳ không tốt, anh đang nghĩ xem có nên thảo luận công việc bây giờ không, sự lạnh ít dữ nhiều.

Tần Phóng lại gào lên: “Cậu còn áp úng cái gì chứ? Có gì mau nói đi.”

“Là thế này, bên Thịnh Thế đã chính thức phái người sang bàn bạc với tôi, còn đưa hợp đồng tới, tôi thấy điều kiện ưu đãi, mức độ tự do cao, đang nghĩ...” về sau anh không nói nữa, bởi vì Tần Phóng đã nói là không nhận, chẳng qua anh đang nhân cơ hội muốn thử xem thế nào nên mới hỏi, miệng thật đến miệng rồi mà không nuốt thực sự rất khó chịu.

Lại là Thịnh Thế. Tần Phóng nghe xong, định từ chối, nhưng lại nghĩ ban này có người nói: “Cái văn phòng bé tẹo của cậu” với giọng khinh miệt khiến anh phát điên, anh nói: “Nếu cậu cảm thấy tốt vậy thì nhận đi, có điều phải nói trước thế này, trên thiết kế phải dành cho chúng ta không gian lớn nhất, nếu không thì miễn.”

Kết quả ngoài mong đợi khiến Phương Lỗi khựng lại, anh vội nói: “Điều đó là đương nhiên, đương nhiên.”

Chỉ cần cái miệng vàng ngọc của sếp tổng mở ra thì vàng bạc sẽ chảy vào ngay thôi.

Tần Phóng bay đi Mỹ như kế hoạch, không dặn khi nào về, Nhan Nặc vui lắm, thỉnh thoảng cô trốn việc xuống dưới lầu nói chuyện trên trời dưới bể với mọi người.

Mai Tử Hy cầm tờ tạp chí kinh tế mới nhất, ngây người nhìn: “Trời ơi, trên đời lại có người đàn ông vừa hấp dẫn vừa mẫn cán thế này sao? Đúng là người đàn ông trong mộng của tớ.”

“Sặc, lại còn tình nhân? Nước miếng nhỏ đầy ra đất rồi này, mau cất cái bản mặt háo sắc của cậu đi, người ta là người đàn ông độc thân có giá nhất, làm gì đến lượt cái thứ giá đậu teo tóp như cậu chứ?” Ninh Hiểu Quang châm chọc.

“Thì tớ nghĩ mà.”

Đúng lúc thấy Nhan Nặc đi xuống tầng, Mai Tử Hy chau miệng nói: “Chị Nhan, cậu ấy bắt nạt em.”

“Tôi...” Ninh Hiểu Quang cứng họng, thất vọng, chán nản, thực ra cả văn phòng này ai cũng biết cậu yêu thầm Mai Tử Hy, chỉ có người trong cuộc hồ đồ đến giờ còn chưa biết.

Nhan Nặc cũng biết điều đó, cô nói: “Mấy người đang nói chuyện gì đó? Để tôi xem nào.”

Hàn Dược đưa tạp chí cho cô, nói: “À, chúng em đang nói tới nhân vật trên trang bìa tạp chí này, tổng giám đốc của Thịnh Thế đó. Nhưng mà Hy Tử này, Tiểu Quang cũng đâu có nói sai chữ, nhân vật thế này thì đám dân thường như chúng ta chỉ có thể ngược nhìn mà thôi.”

Đầu Nhan Nặc ơ ơ, cô nhìn chăm chăm vào tờ tạp chí trên tay, là hình ảnh khuôn mặt nhìn nghiêng của Đoàn Dịch Sâm, nụ cười của anh vô cùng nghiêm nghị.

Ai ngờ lại nghe thấy tiếng Mai Tử Hy nói cười một cách thần bí: “Cũng không chắc đâu, có thể văn phòng chúng ta sẽ trở thành đối tác làm ăn của Thịnh Thế đó. Đến lúc đó còn có thể được gặp mặt ấy chứ.”

Đất bằng dậy sấm.

“Thật à? Không thể nào, sao không nghe thấy ai nói gì hết thế?” Cả văn phòng ngạc nhiên hỏi lại.

“Thực ra là tôi vô tình nghe thấy sếp Phương nói chuyện điện thoại có nhắc tới, tôi nghĩ chắc vẫn đang bàn bạc, không biết có thành công không nữa.”

Mai Tử Hy nói vậy khiến sự hưng phấn của mọi người lên tới cực điểm, Thịnh Thế là một tập đoàn lớn, có thể hợp tác với họ đúng là có tiền đồ rộng lớn.

Chỉ có Nhan Nặc quá ngạc nhiên, khó khăn lắm cô mới gượng cười được, sao ở chỗ nào cũng có mặt anh ấy thế?

11. Chương 11

Chương 11

Mưa tí tách rơi, thành phố phồn hoa thoáng ẩn hiện trong màn mưa.

Nhan Nặc chán nản đứng ở một góc bên cạnh bến xe buýt trung tâm thành phố, đưa bé cô dạy gia sư sắp thi cuối kỳ rồi nên thời gian ôn tập kéo dài hơn, lúc cô đến, trời mới âm u, vậy mà lúc về đã mưa lất phất đầy trời rồi.

Người trên xe buýt đông nghịt, cô không thích tranh giành với người khác. Nhưng tiền bắt taxi cũng tương đương với tiền đi dạy thêm rồi, như thế không phải là tay không về vườn sao? Cô buồn bã đứng dưới mái hiên của mấy ngôi nhà cạnh đường, nhìn dòng người đến rồi đi, thầm nghĩ sẽ đợi thừa người một chút rồi lên. Haizz, cô biết mình khá cố chấp mà.

Người qua người lại, mưa cũng không ngớt, dòng người cũng không giảm, vẫn đông đúc, náo nhiệt.

Mấy hôm nữa là Giáng sinh rồi, trung tâm thành phố đã có một cây thông Noel cao to, bên trên treo đầy những món quà đủ màu sắc, trên cửa sổ của những cửa hàng cũng thắt đầy ruy băng. Không biết có phải do cô nhìn nhầm hay không mà các đôi tình nhân trên phố như nhiều hơn, các chàng trai ôm eo các cô gái, họ che chung một chiếc ô, chốc chốc lại ghé tai thì thầm, cảm giác vô cùng ấm áp.

Nhan Nặc lại thở dài, cô không mong muốn có người đàn ông cho cô một chỗ dựa, chỉ cần mang cho cô mượn một cái ô là tốt lắm rồi. Bất giác cô nhớ lại lời của thầy Từ hai hôm trước, ông nói ông dạy rất nhiều sinh viên, nhưng chưa thấy ai sống cuộc sống theo quy tắc của tăng ni như cô, giảng đường, nhà ăn, ký túc, ba nơi nối thành một đường, cuộc sống đơn giản và nhạt nhẽo. Nói xong, thầy còn chủ động giới thiệu đối tượng cho cô, cô cười rồi chuyển chủ đề, né tránh mọi thứ. Mặc dù bạn bè đại học đều thành đôi thành lứa hết, chắc do duyên phận của cô chưa tới, không gặp được người hợp với mình, có miễn cưỡng cũng không được.

Mùa đông ở thành phố này lạnh lẽo hơn ở quê cô rất nhiều, thêm mưa phùn lạnh cóng nên mọi thứ xung quanh dường như đông cứng trong hơi lạnh. Ban nãy cô bị ướt hết tóc, bất giác lại hắt xì hơi, cô vội quần khăn lên ngang mặt. Đợi thêm một lúc nữa, nhìn đồng hồ đã thấy sắp mười giờ, cô do dự rồi đội mũ áo măng tô lên, định xuyên mưa mà đi, thầm nghĩ lần này có đông cô cũng cố sống cố chết mà chen lên, đột nhiên có người vỗ vai cô, ngẩng đầu thì thấy một chiếc ô, cô giật mình, quay sang nhìn, hóa ra là anh ấy.

Sao anh ấy lại ở đây?

Đoàn Dịch Sâm mặc một chiếc áo măng tô đen dài, bên trong là áo len cổ chữ V màu nhạt, đang che một chiếc ô màu đen, dáng anh đứng thẳng trong mưa gió trông càng hấp dẫn, thảo nào bao nhiêu người phải nghiêng ngả, điều quan trọng hơn là, anh đang che ô cho cô, bỗng chốc cô cảm thấy hơi choáng váng.

“Sao không mang ô, đang đợi xe à?” Giọng nói Đoàn Dịch Sâm vang lên lạnh lùng.

“Ừ, em vừa dạo phố, đang định bắt xe về trường.”

Nhan Nặc nói dối không chớp mắt. Cây cần vò, con người cũng cần thể diện, đây là lời nói dối vô hại, cô không muốn người khác nghĩ mình là người tính toán như thế.

“Để anh đưa em về, mưa càng lúc càng to, bị cảm sẽ không tốt đâu.”

Ban nãy Đoàn Dịch Sâm không bóc mẽ Nhan Nặc, thực ra anh thấy cô đứng đây đợi xe lâu lắm rồi, nhìn dáng vẻ cô đợi xe có phần buồn cười, nghĩ lại lần trước tại buổi giao lưu cô cố ý ở lại để về cuối cùng, chắc cô không thích chỗ đông người. Nhìn thấy gương mặt cô ấy bị khăn che mất phân nửa, ánh sáng trước mắt anh bỗng tối lại, bước chân đã đi lên phía trước nhanh hơn cả trái tim.

“Thế này sao được?” Nhan Nặc nhẹ nhàng từ chối.

“Đàn anh chăm sóc đàn em một chút thì có gì không phải chứ? Chúng ta cùng học thầy Từ, cũng là duyên phận phải không? Cho anh một cơ hội làm người tốt đi.”

Đoàn Dịch Sâm ăn nói rất khéo khiến người khác cũng cảm thấy dễ chịu.

Nhan Nặc cúi đầu nói: “Vậy em không khách khí nữa, đàn anh tốt bụng.”

Thực ra trong lòng cô đã vui sướng tới mức sắp nở hoa rồi, không những được ngồi xe miễn phí, lại còn có sứ giả cấp cao bảo vệ thể này, trái tim cô mãn nguyện lắm rồi.

Lúc lên xe, tay cô vẫn dính ít nước mưa, lúc thắt dây an toàn còn cảm trượt, Đoàn Dịch Sâm thấy vậy liền cúi người giúp cô. Có điều sự “tiếp xúc thân mật” thể này khiến trái tim nhỏ bé của cô đập liên hồi, trai

đẹp trong lòng có thể bình tĩnh được sao? Cô thấy hận chính mình, bây giờ cô mới biết hóa ra mình cũng là một kẻ si tình, có một chốc lát mà đã bị phong độ ngời ngời của anh hút hồn.

Sau khi đưa cô về trường, anh còn thể hiện sự manly của mình bằng cách che ô cho cô về tới ký túc, làm bao nhiêu người phải ngưỡng mộ.

Về tới phòng, cô còn bị ba cô bạn cùng phòng hỏi cung rất nghiêm túc, Liên Nguyệt cười gian nói: “Khai thật thì được khoan hồng, từ chối thì chịu hình phạt nghiêm khắc, ngoan ngoãn khai hai người có quan hệ gì? Mau khai hết ra.”

Gương mặt Nhan Nặc ửng hồng, ánh mắt lấp lánh, cô phản bác: “Làm gì có quan hệ gì chứ? Chúng tớ chỉ là quan hệ anh em bình thường, lần trước ở buổi giao lưu chỉ chào hỏi qua loa thôi. Hôm nay tớ không mang ô, anh ấy tình cờ gặp tớ nên đưa tớ về nhà. Có gì lạ đâu.”

Cô dùng lại cách nói của Đoàn Dịch Sâm.

Cố Thiên Thiên cầm cuốn sách cuộn lại rồi hất cằm Nhan Nặc lên, hỏi: “Có đúng là như thế không?”

“Đúng là như thế mà. Tớ không dám giấu giếm”, Nhan Nặc xuống nước.

Thực ra, cho dù cô có nghĩ gì đi nữa thì người khác cũng không biết được, cô nghĩ.

“À ừ, tớ thấy không hẳn đâu”, Trần Thần tỏ vẻ không tin.

Nhan Nặc đầu hàng, cuối cùng vì cuộc gặp gỡ vô tình này mà cô phải mời các bạn cùng phòng đi ăn để an ủi tâm hồn bị “tổn thương” của họ.

Có điều Nhan Nặc cảm thấy hơi lạ, sau đó tự nhiên cô cảm thấy đâu đâu cũng có bóng dáng Đoàn Dịch Sâm. Đương nhiên không phải con người thực của anh ấy, mà là cô muốn nói, cô đi thư viện cũng thấy trên báo có bài viết về anh, đi ăn cơm cũng gặp người nói chuyện về anh, thỉnh thoảng mua báo về đọc cũng thấy ảnh anh trên trang bìa, nghe nói gần đây anh còn quên tiền cho trường xây dựng phòng học nữa.

Nói chung, dường như cô phát hiện ra trong cuộc sống của mình có rất nhiều không gian để tìm hiểu về anh, làm thỏa mãn sự tò mò của cô.

Sau này cô mới dần dần hiểu rõ, hóa ra quan tâm tới một người như thế này chính là bắt đầu của tình yêu. Có điều, lúc đó cô không nghĩ ngợi nhiều, chỉ cảm thấy anh ấy là người đàn ông rất xuất sắc, một người phong độ, lịch lãm, một đàn anh biết quan tâm, chăm sóc người khác.

Kỳ nghỉ đông ngắn ngủi trôi qua, chuẩn bị bước vào kỳ học tiếp theo rồi.

Thầy hướng dẫn bố trí một bài tập lớn và để bọn họ tự chia nhóm đi khảo sát ở một doanh nghiệp, nhóm cô lại chọn làm về Thịnh Thế tiếng tăm lừng lẫy, phương thức hoạt động, quy mô, thành công của công ty là những tư liệu quý nhất với bọn họ. Nhưng càng là công ty lớn, càng không dễ dàng đáp ứng yêu cầu của họ.

Hôm đó, bốn người nhóm cô ra sức cầu xin ở văn phòng của Thịnh Thế, cố hết sức rồi nhưng vẫn không thuyết phục được giám đốc kinh doanh để bọn cô khảo sát ở đó. Thực ra họ cũng không hy vọng nhiều, không phải chưa có ai từng thử, mà là tất cả đều thất bại ra về. Nhan Nặc thì nghĩ thoáng hơn, cố gắng rồi, nếu vẫn không được thì nên biết từ bỏ.

Đến lúc bọn họ bị từ chối một cách lịch sự thì may mắn gặp Đoàn Dịch Sâm về công ty.

“Sao em lại ở đây? Có việc gì à?” Đoàn Dịch Sâm khá bất ngờ khi thấy Nhan Nặc ở đây.

Liên Nguyệt đẩy nhẹ cô rồi cười: “Anh Đoàn, chúng em đang làm báo cáo điều tra, muốn mượn đất công ty một tí, không biết có được không?”

“Thế thôi à? Đương nhiên là được.” Đoàn Dịch Sâm cười rồi bỏ qua sự hoài nghi của những người xung quanh, anh hỏi Nhan Nặc: “Sao không tới tìm anh?”

Sao có nhiều ánh mắt nhìn hai người họ thế này?

Nhan Nặc bị đẩy lên, cô giải thích về cứng nhắc: “Em... em không có số của anh, cũng không muốn phiền anh.”

Không phải cô chưa từng nghĩ sẽ tìm anh, chỉ là hai người chỉ gặp nhau có hai lần ngắn ngủi, cũng đâu có thân thiết gì, đột nhiên nhờ vả thật không hay, nói gì đến việc lợi dụng mối quan hệ này.

Đoàn Dịch Sâm như đoán được ý cô, anh gọi thư ký Khổng tới và nói: “Cậu sẽ phụ trách việc này, cố gắng phối hợp với yêu cầu của họ.”

“Vâng, thưa tổng giám đốc”, người thư ký đáp.

Liên Nguyệt và mấy người bạn nhìn Nhan Nặc với ánh mắt mờ ám rồi đi theo thư ký Khổng.

Bị bỏ lại một mình, Nhan Nặc cảm thấy vô cùng xấu hổ, cô cảm thấy không khí xung quanh cũng loăng đăng, lấp lập nói: “Thế này... thế này có tiện không ạ? Liệu có bị người khác hiểu nhầm là lợi dụng chức quyền để làm việc riêng không ạ? Thực ra, tụi em có thể tìm nơi khác.”

Đoàn Dịch Sâm sững lại nhìn cô rồi cười thoải mái: “Chuyện nhỏ này anh làm được, em không cần phải lo.”

Giọng anh nhẹ như mây, nhưng sự tự tin trong giọng nói đó lại khiến người khác khuất phục.

Lúc đó Nhan Nặc nghĩ, ở bên người đàn ông này thật dễ chịu.

Đoàn Dịch Sâm cũng thực hiện lời hứa của mình, do được Thịnh Thế phối hợp tận tình nên báo cáo được hoàn thành nhanh chóng, hơn nữa thành tích rất tốt. Để cảm ơn sự giúp đỡ của anh, Nhan Nặc đã mời cơm, hai người cũng qua lại nhiều hơn, mùa xuân của Nhan Nặc đến rồi.

Thực sự đến rồi sao? Chỉ có người trong cuộc mới biết.

Cho đến bây giờ Nhan Nặc vẫn cảm thấy những người đàn ông có quá nhiều ưu điểm như Đoàn Dịch Sâm, nho nhã, lịch sự, phong thái làm việc rất đỉnh đặc, nếu như thích anh ấy thì chỉ là việc trong một giây mà thôi.

Mai Tử Hy và mọi người vẫn đang thảo luận về các chàng trai độc thân, hấp dẫn và những phụ nữ đằng sau họ.

Thực ra Nhan Nặc rất muốn nói, con người Đoàn Dịch Sâm không đa tình, ngay cả thư ký, trợ lý bên anh đều là đàn ông, không có scandal, cuộc sống cũng rất có quy tắc. Nguyên nhân khiến họ chia tay chỉ là do anh quá nặng tình.

Cho dù hai người cần phải “believe” (tin), nhưng ở giữa “believe” cũng có một chữ “lie” (nói dối), cô đã từng yêu anh, tin anh như thế, nhưng không, sự bắt đầu của cuộc gặp gỡ lại là một sai lầm đẹp đẽ.

Vì thế, cô cố gắng để trái tim mình bình lặng.

12. Chương 12

Chương 12

Mấy hôm sau, mọi việc đúng như Mai Tử Hy dự đoán, văn phòng và công ty con của Thịnh Thế đã ký hợp đồng, Phương Lỗi và đối tác đã bàn bạc cơ bản các điều khoản, chỉ đợi Tần Phóng về quyết định là xong. Tin này khiến cả văn phòng sôi lên sùng sục, ai cũng hưng phấn, đương nhiên, ngoại trừ Nhan Nặc.

Thực tế, Nhan Nặc đang suy nghĩ xem mình có nên đổi công việc không, cô không biết Đoàn Dịch Sâm làm thế để làm gì, thực sự là vì danh tiếng của văn phòng Tần Phóng trong giới thiết kế hay là vì bản thân

mình? Cô nghĩ rất lâu nhưng vẫn do dự không quyết, cô gọi điện cho Tư Thần, từ trước tới giờ cô ấy vẫn luôn là quân sư tình cảm của cô.

Trong điện thoại, Tư Thần bắt đầu tiến hành giáo dục EQ cho Nhan Nặc.

“Đang tốt thế đi làm gì? Không phải cậu nói làm việc ở đó vui lắm sao? Cái tên họ Đoàn kia đâu phải là chủ của cậu, anh ta cũng đâu có ăn thịt cậu, chẳng qua chỉ là tên người yêu cũ thôi mà, cậu sợ cái gì chứ? Nếu cậu mà rời đi thì không chừng anh ta còn nghĩ là vì anh ta đấy. Sau đó anh ta lại không ngừng theo đuổi cậu, không phải như thế sẽ lãng phí thời gian sao? Hơn nữa, mọi người đều sống trong một thành phố, gặp mặt nhau cũng chẳng phải việc gì kỳ lạ, quan trọng là tâm trạng của cậu, chỉ cần cậu thả nhiên đối mặt với anh ta thì cậu mới có thể bước ra khỏi bóng tối.”

“Nói thì nói như thế nhưng tớ luôn cảm thấy không thoải mái...”

“Có cái gì mà không thoải mái chứ? Cứ coi như người dưng là được rồi. Huống hồ đó cũng chỉ là suy đoán của cậu, có gặp mặt hay không còn chưa chắc. Tổng giám đốc của công ty lớn nếu chỉ biết cả ngày quần quanh đàn bà thì cũng chả ra gì.”

Nhan Nặc cứng họng, đúng thật, nếu Đoàn Dịch Sâm mà làm việc thì cũng là một kẻ điên cuồng.

“Có thể cậu nói đúng.”

“Cái gì mà có thể chứ. Lời tớ nói chính là chân lý. Yên tâm đi, mặc kệ anh ta là Godzilla hay quái thú, cậu phải bình tĩnh, tháng sau tớ đến rồi, đến lúc đó chị đây sẽ làm chỗ dựa cho cậu.” [Godzilla: quái vật khổng lồ đột biến hư cấu của Nhật Bản.]

Cứ như thế, Nhan Nặc tạm thời không nghĩ tới chuyện bỏ việc nữa, Tần Phóng cũng về rồi. Hai hôm đầu, lúc đi làm mặt anh lúc nào cũng sa sầm như Bao Công, không chỉ tính xấu mà nói chuyện cũng đầy ác ý, bộ dạng luôn là “một kẻ khó gần”.

Nhan Nặc đoán lần đi Mỹ này của anh chắc chắn không vui vẻ, ngay cả điện thoại cũng ném đi rồi thì còn vui vẻ gì chứ? Có điều những chuyện này đều là chuyện riêng, cô không có quyền hỏi, chỉ an phận làm tốt công việc của mình, cứ coi những lời mắng của anh là nhạc giao hưởng, yên ổn qua một tuần nữa.

Cuối cùng cũng đến ngày ký hợp đồng, địa điểm là phòng họp của tổng công ty Thịnh Thế.

Lần hợp tác này đối với Thịnh Thế mà nói thì không là gì, nhưng đối với văn phòng của cô lại là một dự án lớn. Tần Phóng, Phương Lỗi đều đi rồi, ngoài luật sư đi cùng còn có Nhan Nặc.

Lần này bước vào đây cảm giác của cô hoàn toàn khác. Đã đổi người ở quầy lễ tân, Tiểu Quân cười tươi như hoa không biết đã đi đâu rồi, không ai quen cô cũng tốt, dù sao thì thời gian qua đi, vật đổi và sao cũng dời.

Lúc cánh cửa phòng họp bật mở, không nhìn thấy bóng Đoàn Dịch Sâm, cô thở phào, không lâu sau, lại nhìn thấy bóng một người quen, là Khổng Tư Niên - thư ký cũ của Đoàn Dịch Sâm, cô lại chau mày.

Có điều, nửa năm trước Khổng Tư Niên được điều lên làm tổng giám đốc công ty con, sắc mặt anh rất bình thản, lịch thiệp bắt tay mọi người rồi hàn huyên vài câu, sau đó đi vào phòng họp.

Lúc nghỉ giữa giờ, Nhan Nặc ra ngoài hít thở không khí cho thoải mái một chút. Đúng, Tư Thần nói không sai, cô là một kẻ nhát gan, cô sợ Đoàn Dịch Sâm đột nhiên xuất hiện vì các tế bào chuẩn bị chiến đấu trong người cô nói với cô rằng, cô vẫn không thể buông ba năm khắc cốt ghi tâm ấy.

Cô hít sâu, đang định đi vào thì phát hiện Khổng Tư Niên đã đứng cách đó không xa từ lúc nào rồi.

Khổng Tư Niên nói: “Cô Nhan!”

Nhan Nặc sững lại một lúc rồi mới đáp: “Thư ký Khổng... À không, phải gọi là Tổng giám đốc Khổng chứ, mặc dù hơi muộn nhưng vẫn chúc mừng anh được thăng chức.”

Khổng Tư Niên cười nói: “Cảm ơn, chẳng qua chỉ là thay đổi cách xưng hô thôi mà. Lâu rồi không gặp, cô vẫn khỏe chứ?”

“Nhờ trời, tôi vẫn sống tốt.” Nhan Nặc cảm thấy không khí có phần ngột ngạt nên chỉ muốn mau chóng tìm cách thoát thân.

“Tổng giám đốc, anh ấy...” Khổng Tư Niên ngập ngừng muốn nói gì đó.

Tần Phóng bước ra ngoài và gào lên: “Nhan Nặc, cô để tài liệu của tôi trong file nào thế hả? Sao tôi tìm không thấy?”

“Vâng, tôi tới đây.” Nhan Nặc thở phào rồi quay sang xin lỗi Khổng Tư Niên: “Xin lỗi, tôi vào trước đây.”

Cô vội vã bước vào trong, tiếng giày vang lên, cô không muốn Khổng Tư Niên nhắc tới Đoàn Dịch Sâm.

Khổng Tư Niên nhìn theo bóng cô rồi thở dài, anh đã để ý họ yêu nhau thế nào, không ngờ lại tới bước này, thật không biết phải nói gì nữa.

Đợi ký hợp đồng xong, Khổng Tư Niên gọi điện thoại tới phòng tổng giám đốc ở tầng mười hai.

“Sếp tổng, tôi là Tư Niên.”

“Ừ. Ký xong rồi? Thuận lợi chứ?”

“Vâng, sếp tổng à, đã ký hợp đồng công trình một tuần với họ.”

“Tốt lắm, khi nào bọn họ tới nơi kiểm tra?”

“Thứ Hai.”

“Ừ, tôi biết rồi.”

Đoàn Dịch Sâm gác máy, đi tới cửa sổ chạm đất rồi nhìn ra ngoài. Cảnh phồn hoa trước mặt rõ ràng đã có mọi thứ mà người đời thèm muốn, nhưng sao trong lòng vẫn cảm thấy thiếu thốn, trống rỗng khiến người ta thấy xót xa.

Lâm Vũ Triết ngồi trên ghế nhìn bóng bạn thân cô đơn đứng đó, trong lòng cũng buồn nhưng vẫn bình thản nói: “Ban này tôi còn tưởng cậu sẽ bỏ tất cả mà xông xuống đó chứ?”

Đoàn Dịch Sâm cười chua chát: “Em lại gần một bước, cô ấy sẽ lùi trăm bước, dù có gặp nhau thì làm được gì chứ?”

“Nhưng cậu vẫn muốn gặp cô ấy còn gì?” Lâm Vũ Triết thở dài.

Đoàn Dịch Sâm không nói gì nữa, chỉ im lặng, im lặng là trạng thái duy nhất có thể thể hiện tâm trạng của anh lúc này.

Ký hợp đồng xong, luật sư về trước, Phương Lỗi bị bạn gái mới gọi đi ngay, chỉ còn lại Nhan Nặc và Tần Phóng.

Tần Phóng mời Nhan Nặc tới quán cơm gần Thịnh Thế. Để tránh cô từ chối, anh mời cơm với lý do sau này cần cô làm thêm giờ.

Ăn cơm xong ra về thì thấy cửa hàng bên cạnh quán cơm mới mở, bên ngoài có rất nhiều người, vô cùng náo nhiệt.

Nhan Nặc nhìn tấm biển liền đứng ngay ra đó, xưởng thủ công Chí Ái, cửa hàng chính của nó ở trường đại học T, năm xưa còn bé tí, không ngờ bây giờ đã kinh doanh dây chuyền, quả nhiên thời gian trôi nhanh như con thoi.

Tần Phóng đi được vài bước mới thấy Nhan Nặc không đi theo, mặt anh lại xì xuống, cô gái này luôn nhân lúc anh không chú ý mà rời khỏi tầm nhìn của anh, tức chết đi được! Anh sầm mặt quay lại, thấy cô đứng sững trước cửa xưởng thủ công, không vào trong, vội bước lại hỏi: “Sao thế? Muốn xem à?”

Anh cố gắng dùng giọng điệu bình thường, mà bình thường thì chắc chắn không thể thiếu tiếng gào của anh.

“A, không, tôi chỉ thấy mới thôi, chúng ta đi đi.”

Nhan Nặc quên mất Tần Phóng ở bên cạnh, cô vội vã che giấu cảm xúc của mình.

“Còn nói không à? Con gái các cô đúng là thích nhưng miệng luôn nói không, rõ ràng là ánh mắt dán chặt vào xưởng nhà người ta, thích thì vào xem, nghĩ ngợi cái gì chứ?” Nói xong, Tần Phóng liền đẩy cô vào.

Có điều vừa vào cửa anh đã chau mày, không chỉ đông người mà trong đó bán toàn đồ thủ công, búp bê vải, ví tiền, móc treo... đều là những thứ mà con gái thích, một người đàn ông như anh đứng đây không hợp chút nào. Mặc dù nói thế nhưng anh vẫn lấy thân mình che chở cho cô, không để người khác va vào cô, cô có thể an tâm chọn đồ.

Lúc này anh thấy cô nhìn một con búp bê vải rất lâu, liền hỏi: “Cô thích cái này à? Thích thì mua đi, có nhìn thế chứ nhìn nữa nó cũng có theo cô về đâu.”

Không đợi Nhan Nặc trả lời, anh đã cầm luôn con búp bê ra quầy tính tiền, đã thế còn cầm nó dứ dứ trước mặt cô ra vẻ đắc ý, nịnh nọt trẻ con.

Nhan Nặc nhìn Tần Phóng hồi lâu, cảm thấy bất lực với sếp của mình.

Sau đó, khi cô đưa tiền trả anh, anh lại cau mặt: “Đưa tiền cho tôi làm gì? Tôi thiếu hơn một trăm tệ sao?”

“Sếp Tần, tôi không thể nhận không của anh được, cứ rõ ràng thì hơn...” Nhan Nặc giải thích.

“Lẳng nhăng cái gì chứ, cô không thích thì tôi ném vào thùng rác.”

Sau khi buông mấy câu vẻ tức tối, anh vội ra bãi lấy xe.

Nhan Nặc vốn cảm thấy vô cùng chán nản, không hiểu sao thấy Tần Phóng đỏ mặt tía tai lại không nhịn được cười, bàn tay ôm con búp bê vải càng chặt hơn.

Sau khi về nhà cô lôi chiếc hòm ở đáy tủ quần áo và mở ra, bên trong là một loạt búp bê làm thủ công. Cô sưu tầm từ khi xưởng này mới mở, sau đó cứ ra đồ mới là Đoàn Dịch Sâm lại tặng cô ngay, chưa bao giờ gián đoạn, cho tới khi...

Cô quyết định không đặt con búp bê Tần Phóng tặng vào chiếc hòm đó nữa mà đặt trên bàn máy tính. Đột nhiên nhớ lại lúc cô xuống xe, anh nói: “Con búp bê này là tôi bỏ tiền mua, nếu tôi muốn ném nó đi thật thì phải hỏi cô sao? Hứ!”

Điệu bộ của anh ta thực sự trông rất khó chịu.

Trong lòng cô như có nắng lên, có thể ký ức mới sẽ bù đắp được cho quá khứ.

13. Chương 13

Chương 13

Sau khi ký hợp đồng với Thịnh Thế thì phải thi công trên phương án, đề tài lựa chọn, thiết kế mà khách hàng yêu cầu, do đồ án này lớn, thời gian thi công lại ngắn nên tất cả mọi người trong văn phòng đều bận rộn. Tần Phóng vừa là sếp lại vừa là người thiết kế nên tăng ca giống như cơm bữa, Nhan Nặc cũng lặng lẽ thức khuya, mấy đêm liền không được ngủ ngon, hốc mắt cũng hăm lại, mắt ngày càng thâm. Hôm qua cô cũng tăng ca tới muộn mới về, Tần Phóng thấy vậy liền nói anh không muốn nuôi gấu trúc nên bảo cô về nhà ngủ đủ rồi hãy tới.

Sáng sớm, Nhan Nặc bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại, ý thức còn mông lung mơ hồ nhưng nhìn thấy người gọi tới cô do dự một lúc rồi bắt máy: “A lô.”

“Nhan nha đầu, bây giờ tôi đang ở bệnh viện thành phố, Dịch Sâm vào viện rồi.” Giọng Lâm Vũ Triết vô cùng mệt mỏi.

Tay Nhan Nặc run rẩy, suýt nữa cô làm rơi điện thoại, lúc sau cô mới bình tĩnh nói: “Chuyện gì thế?”

“Shit!” Đầu máy bên kia, Lâm Vũ Triết có phần kích động, giọng nói cũng to hơn: “Chuyện gì là chuyện gì? Bây giờ hai người có thâm thù đại hận à, không thể tới thăm cậu ấy được sao? Lần trước cậu ấy đợi cô hai ngày mà cô cũng không tới, cậu ấy không nghe lời tôi, cứ thích xuất viện làm thằng điên vui đầu vào công việc, bây giờ thì hay rồi, cậu ấy là người đầu tiên có kiểu hợp còn nằm ngay ra phòng hợp!”

“Tôi không phải bác sĩ, đi cũng không thích hợp, phiền anh gửi lời hỏi thăm tới anh ấy vậy...” Nhan Nặc giữ chặt trái tim đang kích động của mình, bình tĩnh nói.

“Không phù hợp cái chết tiệt ấy! Từ bao giờ cô trở nên máu lạnh vô tình thế này? Cô còn không hiểu sao? Em gái tôi chết rồi, nó đã là quá khứ rồi, cô mới là hiện tại của Đoàn Dịch Sâm! Lẽ nào... cô không thể tha thứ cho cậu ấy sao?”

Lâm Vũ Triết nói xong liền dập máy, anh dựa vào cửa phòng bệnh, tay lần sờ thuốc lá trong túi, nhớ ra đây là bệnh viện nên cố kiềm chế. Anh biết lời nói của anh có phần kích động, biết rõ là không phải lỗi sai của Nhan Nặc nhưng không kiềm chế được cảm xúc, mọi thứ rồi tung hết cả lên, dường như ông trời đang trêu người vậy.

Anh khác hoàn toàn với anh cả, anh hai, khi còn nhỏ mẹ anh đã giao Vũ Hàm cho anh. Cô gái nhỏ tết bím tóc hai bên đáng yêu như búp bê, lúc nào cũng gọi “anh ba, anh ba” ngọt xớt, anh đi đâu cũng thích dẫn cô bé đi cùng, thân mật tới mức người ngoài không biết đều tưởng rằng đó là cô bạn gái bé nhỏ của anh.

Thực ra, đâu phải anh không mong thế chứ?

Nhưng Vũ Hàm lớn lên và nói cho anh biết cô ấy đã thích người khác, chính là cậu bạn thân Đoàn Dịch Sâm chơi cùng với họ từ nhỏ đến lớn. Mặc dù trong lòng không cam tâm nhưng một người là em gái mà anh yêu quý, một người là anh em, anh có thể làm gì được chứ? Chỉ biết chúc phúc cho họ thôi. Ai biết được mộng đẹp ngắn ngủi, Vũ Hàm mắc bệnh tim bẩm sinh giống mẹ anh, trong một đêm lạnh giá, cô bé luôn đi theo anh và nói: “Anh ba, hút thuốc nhiều không tốt cho sức khỏe đâu” rồi rời xa anh, chuyện này là cú sốc rất lớn với anh và Đoàn Dịch Sâm.

Sau đó là sự xuất hiện của Nhan Nặc.

Duyên phận luôn là những câu chuyện thần kỳ.

Ban đầu Dịch Sâm nói với anh rằng đã gặp một cô gái khóa dưới giống Vũ Hàm đến bảy, tám phần, anh không tin. Cho đến khi gặp Nhan Nặc, anh mới chắc chắn. Chỉ là Nhan Nặc thích cười, thích nghịch hơn Vũ Hàm, tự nhiên họ chuyển tình cảm của mình dành cho Vũ Hàm sang Nhan Nặc. Anh hiểu rõ điều ấy nhưng Dịch Sâm thì lún quá sâu.

Nhìn bạn thân đang nằm trong bệnh viện, mặt cắt không còn giọt máu, anh khẽ thở dài, nỗi đau ban đầu do không rõ ràng mới tạo nên cục diện không thể cứu vãn như hiện nay, trách ai được đây?

Nhan Nặc không chú tâm kể từ khi nhận được điện thoại, cô bắt đầu chải đầu, mặc quần áo rồi đi làm, cả một ngày cô không biết mình đang làm gì nữa.

Sắp tới giờ tan ca, Phương Lỗi tới gõ cửa phòng Tần Phóng đã mở sẵn: “Sếp, tôi phải tới thành phố đó một chuyến, công ty xây dựng đưa sai nguyên liệu, bên đó đang rối tung cả lên. Có điều, cậu cũng đừng làm thêm muộn quá, phương án chúng ta đưa ra, khách hàng cũng đồng ý rồi, cứ từ từ mà làm.”

“Ừ, biết rồi.” Tần Phóng vẫn vui đầu vào giữa đồng bản vẽ, ngẩng lên thấy Nhan Nặc còn ngồi đó, anh nói: “Nhan Nặc, ở đây không còn việc gì nữa, cô về trước đi.”

“Hả? Không sao, sếp Tần, dù sao tôi cũng không có việc gì, vẫn còn một số tài liệu khách hàng chưa sắp xếp xong, tôi làm xong rồi về cũng được, thêm một buổi về muộn nữa cũng có sao đâu.”

Thực ra cô sự một mình về nhà lại nghĩ ngợi linh tinh, cảm giác cô đơn sẽ gặm nhấm trái tim cô, thà làm việc để đầu óc không nghĩ ngợi.

Cứ thế, người trong, người ngoài đều lặng lẽ làm việc, thỉnh thoảng vang lên tiếng gõ bàn phím hoặc tiếng gỡ sách. Lúc hai người hoàn thành công việc và ra ngoài thì gió thổi âm âm, báo hiệu mùa đông lạnh sắp đến, người qua đường vội vã.

Nhan Nặc kéo cao cổ áo khoác, đột nhiên cảm thấy hơi ẩm lan dần trên vai, cô ngẩng đầu, hóa ra Tần Phóng đã cởi áo khoác lên người cô, anh chỉ mặc chiếc áo sơ mi đen mỏng manh.

Tần Phóng không nhìn Nhan Nặc, anh nhìn dòng người qua lại trên đường rồi nói: “Muộn rồi nên chắc nhiều nơi đã đóng cửa, chẳng còn gì ngon mà ăn rồi.”

Thấy Tần Phóng không biết chọn nơi nào, đột nhiên cô nhớ ra một nơi, bèn đề nghị: “Sếp Tần, trước đây luôn để anh phải trả tiền, hay là lần này để tôi mời anh? Nhưng địa điểm tôi chọn, lại phiền anh làm lái xe rồi.”

“Hả?” Tần Phóng chau mày nhìn cô rồi gật đầu: “Tình cảm tốt thế.”

Nhan Nặc dẫn Tần Phóng tới phố đồ ăn vặt bên con phố đối diện với cổng sau trường đại học T, ở đây đông người, phần lớn đều là thanh niên. Trở lại phố cũ khiến Nhan Nặc rất hưng phấn, mỗi khi không khí lạnh về, những món ăn nóng hổi ở đây lại là món cả sinh viên trường đại học T thích nhất, vừa ngon vừa rẻ.

Tần Phóng nhìn xung quanh, thành phố đêm sáng đèn như ban ngày, liền hỏi: “Cô thích nơi này à?”

“Sếp Tần, anh... không thích à?”

Sắc mặt Nhan Nặc có vẻ lo lắng. Cô nhìn bộ trang phục cao cấp của anh, chắc anh không quen tới những nơi thấp bé, bình dân thế này, cô hỏi: “Hay là chúng ta tìm một nhà hàng nào đó?”

“Không phải phiền thế đâu, thế này là được rồi, có điều cô làm hướng dẫn viên đi, có đồ gì ngon?”

Nhan Nặc thở phào rồi mỉm cười: “Đương nhiên rồi, đi bên này, đảm bảo anh không phải hối hận đâu.”

Sau đó, cô dẫn Tần Phóng đi qua đám người đông đúc, tới một quán ăn nhỏ.

Tần Phóng tò mò nhìn sâu thịt xiên đang bốc khói trong nước hỏi: “Đây là cái gì?”

Sau khi tốt nghiệp cấp ba, anh liền đi du học, sau này về nước cũng không tới những nơi thế này ăn uống nên không biết gì cả.

Nhan Nặc ngẩng đầu cười: “Đây là thịt viên cà ri, sếp Tần, anh ăn được cay chứ? Món này vị ngon lắm đấy.”

Cô đón hai xiên thịt từ tay bà chủ rồi đưa cho Tần Phóng một xiên, cẩn thận cắn xiên thịt của mình, đột nhiên nhớ ra điều gì đó, cô nhìn Tần Phóng hét lên: “Ê, cẩn thận không nóng!”

Đáng tiếc, Tần Phóng đã bỏng cả miệng, anh nhìn Nhan Nặc với ánh mắt trách móc: “Sao cô không nói sớm?”

“Làm sao tôi biết anh vội thế chứ...” Nhan Nặc làu bàu.

Nghe thấy thế, Tần Phóng trừng mắt nhìn cô: “Hả? Cô nói cái gì?”

“Không có gì. Tôi nói là những viên thịt này đều do bà chủ đích thân làm, bên trong còn có nước sốt, vì thế khi ăn cần phải từ từ nếm, như thế mới không bị bỏng.”

“Hèn gì.” Tần Phóng cẩn thận cắn một miếng, nước sốt bên trong chảy ra, anh lim dim mắt thưởng thức: “Quả nhiên ngon thật, tôi muốn ăn nữa.”

Một lúc sau.

Nhan Nặc nhìn đồng que xiên cao như núi, hỏi: “Sếp Tần, hay là anh nghỉ một lúc rồi ăn tiếp?”

Có ngon đến mấy chắc cũng không cần ăn hết cả số hàng để dành của người ta chứ? Thịt bò ăn nhiều quá cũng chán mà...

“Tiếc tiền à? Hôm nay khó khăn lắm cô mới mời, đương nhiên là tôi phải ăn cho chán rồi.”

Nói xong, anh còn nhìn cô cười hề hề như một đứa trẻ, vô cùng đắc ý.

Nhan Nặc đành nhún vai bất lực, chỉ biết im lặng, nếu không lát nữa lại bị trách móc. Đến lúc Tần Phóng không ăn nổi thịt bò viên nữa Nhan Nặc mới hứng chí chạy sang những quán khác ăn bánh cà rốt, cá mực chiên...

Tần Phóng sầm mặt, gào lên: “Cô chơi xấu! Sao không nói cho tôi biết còn có nhiều đồ ngon thế này?”

Bụng anh giờ đã no căng rồi còn đâu.

Nhan Nặc không còn gì để nói, tròn mắt nhìn anh xắn tay áo giành lấy mực chiên trong tay cô không chút lịch sự, ăn vội ăn vàng, khoe miệng dính đầy dầu mỡ, cô bất lực thở dài: “Sếp Tần, ở đây bị dính dầu rồi.”

Thấy Tần Phóng loay hoay mãi mà không lau được, cô vội cầm giấy ăn lau cho anh. Tần Phóng khựng lại, không ăn nữa, sững sờ nhìn cô, động tác này của cô có phải thân mật quá không? Mặt anh nóng bừng.

Nhan Nặc vội hỏi: “Sếp Tần, anh sao thế?”

Cô còn không biết mình đã làm xáo trộn trái tim của người ta rồi.

Tần Phóng sực tỉnh rồi hỏi: “Không sao, cô ăn no chưa? Muộn rồi, chúng ta về đi?”

“Ừ.”

Cô gạt dầu rồi cùng anh ra khỏi chợ đêm. Không còn hơi ẩm ban nãy, hai bàn tay cô lạnh tới mức ửng đỏ, cô đành đan hai bàn tay vào nhau tìm hơi ấm.

Tần Phóng liền lấy đôi găng tay da màu đen trong túi áo ra đưa cho cô, dịu dàng nói: “Cứ đeo tạm cái này cho ấm, nếu không dễ bị nê lắm.”

Một lúc sau, không thấy cô có động tĩnh gì, anh vỗ vai cô hỏi: “Sao thế? Găng tay mà cũng không biết đeo à?”

Nhan Nặc ngẩn ngơ ngẩng lên, nắm chặt đôi găng tay, nước mắt không biết từ đâu ứa đến, một giọt, hai giọt rồi chúng thi nhau lăn xuống má, mắt cô đẫm nước mắt như cừ non bị lạc.

Tần Phóng cuống cuống nói: “Cô... cô khóc cái gì chứ? Không thích đeo găng tay thì đừng đeo, tôi đâu có ép cô.”

Anh cứ cuống lên là không biết ăn nói thế nào nữa.

Nhan Nặc càng khóc to, ở chốn đông người nên rất nhiều người đi qua nhìn vào, ánh mắt họ như chỉ trích Tần Phóng là đàn ông con trai mà còn bắt nạt một cô gái nhỏ bé như cô.

Mặt anh đỏ bừng, tay chân không biết làm thế nào, anh nói: “Ê, cô đừng khóc nữa, tóm lại là làm sao? Tôi đâu có mắng cô, đang ngon lành vậy sao lại khóc?...”

Nói được mấy câu anh bắt đầu cuống, đành kéo cô tới một gốc cây ít người qua lại.

Nhan Nặc không thể kiềm chế được cảm xúc của mình nữa, cô gục vào vai Tần Phóng khóc to hơn, hơi giật mình một chút nhưng từ trước đến giờ Tần Phóng chưa gặp phải chuyện này, anh cứ đứng như phỗng, không biết làm gì, cuối cùng anh thả lỏng cánh tay, nhẹ nhàng vỗ vai cô an ủi: “Được rồi, đừng khóc nữa, khóc là xấu lắm.”

Ngày trước, anh thấy Phương Lỗi cũng dỗ em gái như thế, có điều anh biết rõ hai chuyện này hoàn toàn không giống nhau.

Anh chưa bao giờ thấy Nhan Nặc khóc. Nhan Nặc yếu đuối bây giờ khiến anh cảm thấy thương xót. Anh lại thấy vui vì cuối cùng trước mặt anh, cô lại là một Nhan Nặc hoàn toàn khác. Hôm ở khu vui chơi thì vui vẻ, hôm nay thì buồn bã, cả hai tâm trạng đó đều mạnh mẽ hơn Nhan Nặc thường ngày luôn né tránh và xa cách với người khác, đã có thêm nhiều thứ tình cảm rất khác.

Một lúc sau, tiếng khóc của cô đã chuyển thành những tiếng nấc, dần dần ổn định lại, anh từ từ buông tay.

Nhan Nặc thấy vai áo Tần Phóng ẩm nước mắt, mới thấy thật xấu hổ, hai má ửng hồng, vội nói: “Xin lỗi.”

Tần Phóng lấy trong túi áo ra một chiếc khăn rồi đưa cho cô: “Ê, bắn chết đi được, lau đi.”

Thấy Nhan Nặc đứng im, anh gần giọng: “Mới đây.”

Nhan Nặc ngượng ngùng cầm chiếc khăn, thầm thắc mắc một chàng trai như anh mà lại mang khăn bên mình, thời buổi này hiếm lắm.

Tần Phóng xấu hổ quay mặt đi chỗ khác: “Cô đợi ở đây, tôi đi lấy xe đưa cô về.”

Cảnh đêm tĩnh lặng bên ngoài cửa xe, những con phố lướt qua chậm chậm.

Tần Phóng vừa lái xe vừa giả bộ thờ ơ hỏi Nhan Nặc: “Ban nãy... sao lại khóc?”

Anh cũng chẳng vòng vo, nghĩ gì thì hỏi vậy.

Nhan Nặc lắc đầu không nói, nhìn gương chiếu hậu, quả nhiên mặt Tần Phóng sa sầm. Anh bắt mắt hừ một tiếng rồi không nói gì nữa. Cô cười chua chát, thực sự không biết phải trả lời thế nào, lẽ nào cô nói với anh vì cô nhìn vật nhớ người, trước đây Đoàn Dịch Sâm cũng đeo găng tay cho cô, nói cô rất muốn đến bệnh viện thăm anh, nhưng không biết phải làm thế nào để bước qua khó khăn này? Cô không thể thốt nên lời.

Lần này không đợi anh nói, cô thành thực cầm chiếc đĩa hát đưa vào đầu máy, đó là ca khúc trữ tình, đây cũng là một mặt của Tần Phóng mà cô chưa biết. Ban đầu, cô luôn nghĩ rằng một người tính cách bạo lực như anh sẽ thích nghe những ca khúc R&B, nhạc đồng quê... đang thịnh hành, thế nhưng rất nhiều lần phát hiện ở văn phòng hoặc trong xe, anh đều nghe những ca khúc trữ tình cổ điển. Rõ ràng anh là người có trái tim tinh tế, những thiết kế của anh cũng vô cùng ấm áp.

Không hiểu hoàn cảnh thế nào lại tạo ra một người khác biệt thế này.

Trong tiếng nhạc du dương, cô lặng lẽ lên tiếng: “Tôi rất cố gắng để quên đi một người, tôi cảm thấy mình không sai, nhưng hôm nay lại có người nói với tôi, tôi là kẻ máu lạnh, vô tình.”

Cô cố gắng dùng ngôn ngữ nhẹ nhàng để diễn đạt một việc rất nặng nề, những lời Lâm Vũ Triết nói lúc sáng luôn canh cánh trong lòng cô, thực sự là do cô quá để ý sao?

Giọng Tần Phóng như tan vào bóng đêm: “Nếu cô đã quyết tâm quên đi, vậy thì để ý tới lời người khác làm gì?”

Thực sự anh cũng muốn biết người cô muốn quên là ai, là người khiến cô khóc sao? Nếu thực sự như thế, tốt nhất là mau quên đi. Anh liếc nhìn, mái tóc cô đã rối tung vì ban nãy khóc, đôi mắt sưng đỏ nhìn đáng thương như chú thỏ con, trái tim anh xao xuyến.

“Đúng thế, là do tôi không đủ quyết tâm.” Nhan Nặc chậm rãi nói, cuối cùng vẫn là do cô không đủ nhẫn tâm nên mới dao động.

Cô ngồi thẳng dậy, vô tình nhìn thấy con automan trên xe, cất tiếng hỏi: “Ê, sao trước đây không thấy cái này?”

Tần Phóng đáp: “Là của tên quỷ con Lý Hạo.”

Nhan Nặc đột nhiên nhớ ra anh đã từng hỏi cô automan là cái gì, cô bật cười rồi nói: “Sếp Tần, chắc anh đã biết automan là gì rồi chứ?”

“Ừ.” Tần Phóng bị hỏi một câu không thoải mái chút nào.

Hai người đi qua rạp chiếu phim, Tần Phóng vội dừng xe. Hình như vừa chiếu xong một bộ phim nên nhiều người dẫn con từ trong rạp bước ra. Anh không nói gì cả, nắm chặt vô lăng, hình như anh đang cố kiềm chế điều gì.

Thấy Tần Phóng lặng người nhìn tấm poster Astro Boy, Nhan Nặc cảm thấy có chuyện gì đó, cô nhắc: “Sếp Tần, anh sao thế? Đây là khu vực cấm đỗ xe đấy.”

Nghe thấy tiếng cô, Tần Phóng sức tỉnh, chậm rãi nổ máy: “Có lẽ tôi hợp với từ “máu lạnh vô tình” hơn cô, người tôi nên gọi là ông mặc dù đang bị ung thư phổi giai đoạn cuối nhưng tôi cũng không muốn gặp dù chỉ một lần.”

Nhan Nặc sững người, cô chỉ biết ngồi im, một Tần Phóng đa cảm thế này khiến cô không biết làm thế nào. Anh lạnh lùng như đang muốn che giấu điều gì đó, ánh mắt cô đơn của anh khiến cô cảm thấy xót xa. Cô làm sao thế này?

Trong xe, cùng tiếng nhạc trữ tình là không khí im lặng quen thuộc.

Đến phố cổ, Tần Phóng nhìn theo Nhan Nặc dần rời xa anh, không biết cảm xúc trong lòng mình là gì nữa.

Đột nhiên anh nhớ lại lời của Phương Lỗi: “Haizz, nếu sớm biết thì ban đầu đã không để tâm đến cô ấy rồi, bây giờ muốn dứt cũng không được.”

Mặc dù nói có vẻ chua chát nhưng đó lại là sự ảm áp không dễ gì hòa tan.

Sao thế này? Dường như càng lúc anh càng không làm chủ được trái tim mình nữa rồi.

14. Chương 14

Chương 14

Sau khi không kiềm chế được mà khóc một trận, những áp lực và mệt mỏi của những ngày qua đã được giải phóng hết, đêm đó cô ngủ rất ngon, không mê sảng. Sáng sớm ngủ dậy thấy mắt vẫn sưng đỏ, cô đành trang điểm thật đậm để che đi. Trong gương, một Nhan Nặc trang điểm lộng lẫy khiến cô cảm thấy lạ lẫm, ngay chính cô cũng không biết rõ đâu mới là con người thực của mình.

Sau một buổi sáng bận rộn, công việc chuẩn bị dự án với Thịnh Thế cơ bản đã xong, cuối cùng mọi người cũng được thở phào nhẹ nhõm.

Lúc sắp tan ca, Hiểu Quang chạy tới, thấy Nhan Nặc bận trả lời thư khách hàng, vội hỏi: “Chị Nhan, sếp Phương ra ngoài rồi à?”

Nghe thấy vậy, Nhan Nặc ngẩng đầu cười: “Chưa đâu, anh ấy đang ở trong phòng sếp tổng, tìm anh ấy có việc à?”

“Vâng! Chị Nhan, trưa nay chị không có hẹn chứ? Hôm nay em mời cơm, chúng ta tới quán Ngự Thái đập phá một bữa.”

Ninh Hiểu Quang nheo mắt cười hi hi.

Nhan Nặc chau mày, ngạc nhiên hỏi: “Cậu mời? Quán Ngự Thái không rẻ đâu nhé. Nhìn cậu hơn hử thế này, chắc có chuyện vui à?”

“Hê hê, bí mật, đến lúc đó rồi biết. Nói chung là nhất định phải đến.”

Ninh Hiểu Quang cố làm ra vẻ bí mật rồi nháy mắt với cô: “Em đi hỏi sếp xem các anh ấy có thời gian không.”

Nhan Nặc cười, không biết cậu ấy đang giấu giếm gì nữa, cô tiếp tục vui đầu làm việc.

Trong phòng ăn quán Ngự Thái đã được bao trọn.

Hàn Dực không an phận, ngồi gõ bát: “Cái tên kia hôm nay có chuyện gì thế, sao lại chủ động mời mọc thế này? Tôi nói cho cậu biết nhé, lát nữa gọi món thì bào ngư, hải sâm, vi cá, lòng cá không thể thiếu được đâu.”

Ninh Hiểu Quang nhìn Hàn Dực rồi ngoác miệng cười: “Tùy cậu, ăn gì cứ ăn, đừng khách khí, có điều... đừng ăn no quá đấy, tôi không chịu tiền viện phí đâu.”

Hàn Dực làm bộ đau đớn ôm ngực nói: “Cậu thật độc ác.”

Tần Phóng khoanh tay ngồi bên cạnh, khẽ mỉm cười, ánh mắt chốc chốc lại nhìn về phía Nhan Nặc, rồi quay đi ngay như sợ bị cô phát hiện.

Phương Lỗi ngồi bên nhìn thấy tất cả nhưng không nói gì, vỗ vai Ninh Hiểu Quang: “Được rồi, cậu đừng trêu chọc dạ dày của mọi người nữa. Tóm lại, sao lại mời mọi người đi ăn? Trái tim chúng tôi đang lơ lửng đấy.”

Ninh Hiểu Quang ngại ngùng vò đầu, đưa mắt nhìn Mai Tử Hy. Cô vờ vẹo một lúc rồi ngồi im.

Hai người nhìn nhau không nói. Ninh Hiểu Quang nghiêng răng kéo Mai Tử Hy dậy, khoác vai cô nói: “Em và Tử Hy là một đôi rồi. Mọi người mau chúc mừng tụi em đi.”

Mọi người tròn mắt nhìn sự thay đổi quá lớn này, chợt hiểu ra, thì ra cái tên này đã kết thúc chặng đường yêu thầm dài đằng đẳng, hèn gì lại đặc ý thế. Hàn Duyệt cười nói: “Cái tên này được lắm, chính thức rồi à? Mau nói đi, vận đào hoa của cậu tu thành chính quả như thế nào thế?”

Mai Tử Hy nhéo Ninh Hiểu Quang một cái, gương mặt đỏ bừng như tôm luộc, lí nhí: “Anh không được nói.”

Ninh Hiểu Quang nghe lời răm rắp, túm tay Mai Tử Hy rồi hớn hỏ nói: “Nghe thấy chưa? Bạn gái em không cho em nói, em nghe lời cô ấy.”

Phương Lỗi cười mờ ám, nhìn Hiểu Quang: “ò, đã nghe lời rồi cơ à? Đúng là qua cầu rút ván. Trước đây cậu than thở với chúng tôi không biết bao nhiêu lần rồi. sếp, cậu nói xem có phải không?”

Hiếm hoi lắm Tần Phóng mới nói chuyện cười thế này, anh gật đầu phụ họa: “Đúng thế, đúng thế.”

“Em... em oan uổng mà...”

Ninh Hiểu Quang không biết mở lời thế nào, đáng vẽ khổ sở, đau lòng nhìn cấp trên trêu đùa, cuối cùng quay sang Nhan Nặc cầu cứu.

Nhan Nặc phì cười, vỗ vai Mai Tử Hy: “Em đừng nghe họ nói linh tinh, họ chỉ đùa cho vui thôi. Thực ra Tiểu Quang thích em lâu rồi, nhưng không biết nói với em thế nào, mọi người cũng sốt ruột thay cậu ấy. Bây giờ thì tốt rồi, hai người đã thành đôi, chúc mừng, chúc mừng.”

Mai Tử Hy nghe thế liền đỏ bừng mặt, lẩm bẩm: “Lâu rồi? Không phải anh... Vậy sao anh không hẹn người ta đi xem phim sớm một chút chứ?”

Hàn Duyệt nhìn Nhan Nặc, ánh mắt đầy vẻ khâm phục: “Chị Nhan, chị cao tay thật đấy, biết cách dùng chiến thuật mềm mỏng. Nếu không, làm sao chúng ta biết hóa ra hai người họ đã đi xem phim cùng nhau rồi.”

“Chị Nhan!” Mai Tử Hy bực quá, giấu mặt vào lòng Ninh Hiểu Quang.

Cả nhà lại cười ầm lên, ai cũng lên tiếng trêu đùa đôi tình nhân mới này.

Tần Phóng thấy Nhan Nặc cười vui vẻ, khẽ nheo mắt, trong lòng xao xuyến. Xem phim? Đúng là ý không tồi.

Buổi chiều, Tần Phóng đi gặp khách hàng. Lúc về, anh ngồi một mình ở văn phòng rất lâu. Anh chẳng có tâm trí để làm việc nữa, hai tấm vé xem phim đút trong ngăn bàn cứ nhắc lên rồi đặt vào, trong lòng đắn đo cho tới khi tan ca.

Đến giờ, Nhan Nặc gõ cửa như thường lệ, đứng ngoài nói: “Sếp Tần, nếu không còn việc gì nữa thì tôi về trước đây.”

“À, đợi chút đã.”

Tần Phóng vội vàng đứng dậy, gọi tên cô.

Nhan Nặc đứng lại, cô nhẹ nhàng hỏi: “Sao? Còn việc gì cần tôi làm à?”

“Tôi... Cô...” Tần Phóng lắp bắp một hồi, không nói nên lời.

Nhan Nặc định đợi anh xem xong tài liệu, nhưng điện thoại bỗng reo vang, cô ngại ngừng nhìn anh. Tần Phóng thở phào, xoa tay: “Cô nghe điện thoại trước đi, chúng ta nói chuyện sau.”

Anh cũng cần chút thời gian để nghĩ về những lời cần nói.

Nhan Nặc gật đầu, nhìn màn hình điện thoại rồi sững lại. Cô bước nhanh về phòng trà, hít thật sâu rồi mới nghe điện thoại: “A lô.”

“Là anh.” Đầu dây bên kia là giọng nói trầm đục của Đoàn Dịch Sâm.

“Ừm, tôi biết.”

“Nhận được hoa em gửi rồi. Đẹp lắm, cảm ơn em.”

“Anh khỏe hơn chút nào chưa?”

“Ngủ một giấc là khỏe hơn rồi. Bác sĩ nói do anh quá mệt, không có vấn đề gì lớn, chiều nay xuất viện rồi.”

“Vậy thì tốt rồi, chú ý nghỉ ngơi, công việc thì làm mãi cũng không hết đâu.” Nghe anh nói vậy, cô cũng thấy an tâm phần nào.

Đoàn Dịch Sâm im lặng một lúc rồi ngập ngừng hỏi: “Em tan ca rồi chứ? Có thể ăn tối với anh không?”

Giọng anh rất cẩn trọng khiến cô không biết mình nên đồng ý hay từ chối.

Đoàn Dịch Sâm thở dài, mệt mỏi nói: “Anh chỉ muốn gặp em thôi, như thế... cũng không được sao?”

“Không phải... Vậy hẹn ở đâu?”

“Nhà hàng băng chuyền Khải Nhạc nhé, cạnh chỗ em làm.”

“OK, lát gặp.”

Nhan Nặc cúp máy, cô rửa mặt bằng nước lạnh rồi soi gương, cười chua chát, rốt cuộc vẫn khác nhau.

Từ bao giờ hai người lại gọi điện thoại như thế này chứ? Anh luôn cẩn thận dò xét, còn cô luôn giữ kẽ, dường như họ là hai người lạ thân quen nhất vậy, khoảng cách rất gần nhưng chỉ vì một bóng hình mà càng ngày càng xa, cho đến khi trở thành một con đường lạ.

Cô thở dài, quay người bước khỏi phòng trà. Thấy Tần Phóng vẫn đứng ở cửa văn phòng đợi cô, cô vội lấy lại tinh thần, bước nhanh về phía anh: “Xin lỗi, để anh đợi lâu rồi.”

Tần Phóng làm mặt lạnh một lúc rồi nheo mắt. Mỗi lần Nhan Nặc tỏ ra khách khí với anh, anh luôn cảm thấy khó chịu. Anh hỏi: “Lát nữa cô có hẹn à?”

Ban này, đứng từ xa quan sát, thấy cô vừa nghe điện thoại vừa xem đồng hồ, hình như đang xem giờ.

“Ừ. Hẹn một người bạn.”

Khi nói câu này, giọng cô rất nhẹ khiến người khác cảm thấy cô đang cố né tránh. Đợi một lát thấy anh không nói gì, cô ngược mắt nhìn, anh mím chặt môi, hai mắt lừ lừ nhìn cô, cô hỏi: “Sếp Tần, còn việc gì cần tôi làm nữa không?”

“Không! Cô về đi.”

Tần Phóng hằm hằm mặt, nói xong, đóng cửa rầm một cái.

Nhan Nặc không hiểu, cô cảm thấy gần đây thái độ của cấp trên là lạ, nhưng không biết lạ ở chỗ nào. Cô nhún vai về khó hiểu rồi chậm chậm rời khỏi văn phòng đi tới chỗ hẹn.

Tần Phóng ngồi một mình trong phòng, thấy bức bối, khó chịu. Hai tấm vé xem phim trong tay đã bị anh nắm chặt, đang định xóa hết dấu vết thì không biết tên nào không màng sống chết gõ cửa. Anh dừng tay, giọng không lấy gì làm vui vẻ: “Việc gì?”

“Sếp... sếp tổng, là em, Tiểu Quang.”

“Vào đi!” Anh gào lên.

Ninh Hiểu Quang nghe thấy thế liền biết ngay sự tử đang gần, thăm mắng mình đến không đúng lúc. Tần Phóng lừ lừ nhìn cậu khiến cậu rụt cổ nói: “Sếp tổng, em làm xong việc điều chỉnh thứ tự rồi, anh có xem ngay không?”

Hai hôm trước, đột nhiên Tần Phóng giao cho cậu sắp xếp thứ tự thông tin khách hàng còn tồn đọng, lại chỉ cho hai ngày, cậu vội vã làm mới xong nên tới giao nộp ngay.

“Không xem!” Tần Phóng nhướn mày, lạnh lùng đáp: “Chỉ vì việc này?”

Ninh Hiểu Quang vội vã gật đầu: “Vâng, chỉ có việc này, không còn gì khác.”

Tần Phóng xua tay, cậu biết ý vội vàng rút lui, nhưng đi được hai bước Tần Phóng lại nói: “Khoan đã, quay lại!”

Ninh Hiểu Quang khựng lại, quay lại, gương cười: “Sếp tổng có gì dặn dò?”

“Cái này tôi không cần, cho cậu đấy.”

Tần Phóng cúi đầu nhìn hai tấm vé trong tay, ánh mắt thoáng hiện lên sự thất vọng.

Ninh Hiểu Quang đón lấy hai tấm vé, tròn mắt nhìn anh: “A, Astro Boy? Sao anh lại có cái này? Cho em thật à?”

Tần Phóng khề “hừ” hai tiếng, mặt vẫn sầm lại: “Là người khác cho. Sao? Không thích à? Không thích thì đưa đây, tôi cho Hàn Dược.”

Ninh Hiểu Quang vội vàng nhét hai tấm vé vào túi áo, được cho, có ai lại không thích chứ?

“Sao lại không thích chứ? Tử Hy còn nói muốn đi xem hôm nay, may quá đi mất, sếp ơi, em cảm ơn sếp.”

Cậu cười, rồi rít cảm ơn, sau đó phấn khởi xuống dưới tầng tìm bạn gái cùng đi xem phim.

Cho đến khi văn phòng không còn một ai, Tần Phóng vẫn ngồi một mình, trong đáy mắt là sự cô đơn vô hạn.

15. Chương 15

Chương 15

Nhà hàng băng chuyền Khải Nhạc.

Qua cửa sổ lớn trong suốt được kéo chạm đất, có thể nhìn cả thành phố hoa lệ, phồn hoa, đèn màu lấp lánh, những dòng ánh sáng giao nhau trong đêm tối.

Nhan Nặc bước vào đã nhìn thấy Đoàn Dịch Sâm ngồi tựa lưng trên ghế, những ngón tay dài gõ nhẹ vào thành ly cà phê, đôi mắt đen tuyền nhìn xa xăm. Nhan Nặc hiểu. Những người bên cạnh cô biết Đoàn Dịch Sâm từng nhận xét đó là một người đàn ông thần bí và lịch thiệp, chỉ cần đơn giản cũng có thể chạm vào trái tim của phụ nữ.

Nhan Nặc còn chưa định thần lại thì Đoàn Dịch Sâm đã nhìn thấy cô. Anh đứng dậy, lịch sự kéo ghế cho cô ngồi, lịch sự đứng bên cạnh, cô bước nhanh tới rồi ngồi xuống. Hai người chỉ nói mấy câu đơn giản, cùng với tiếng piano lãng mạn là sự im lặng giữa hai người. Những chủ đề nói mãi không hết không thể cắt đứt những ngày tháng nhung nhớ của hai người, bây giờ đã không còn nữa.

Có lẽ do ánh đèn nên ánh mắt trầm mặc của Đoàn Dịch Sâm khiến Nhan Nặc không biết phải nhìn đi đâu, đành ngược nhìn bốn phía. Đúng lúc ấy, cô nhìn thấy đôi tình nhân ở gần đó đang ngồi trên vị trí cao được đặt trước để ngắm nhìn phong cảnh, chốc chốc lại thì thầm với nhau, trông rất ấm áp và thân mật.

Đột nhiên nhớ ra điều gì đó, Nhan Nặc đáp: “Anh từng nói với tôi một câu, con người đứng càng cao thì nhìn càng xa.”

Những ngón tay Đoàn Dịch Sâm khẽ động dậy, anh nhìn cô chằm chằm hỏi: “Sao đột nhiên lại nhớ câu này?”

Hồi học đại học, mặc dù khá hoạt bát nhưng Nhan Nặc không thích thể thao, đi bộ vài tầng là thở hổn hển, vì thế chỉ cần được nghỉ là Đoàn Dịch Sâm lại dẫn cô đi leo núi rèn luyện sức khỏe, quyết tâm muốn cô trở thành một người khỏe mạnh.

Lần nào cũng thế, cứ leo lên đến đỉnh là Nhan Nặc thở không ra hơi, cô tức giận vì Đoàn Dịch Sâm ngang ngược khiến mình mệt mỏi, nhưng không thể làm gì, cô biết anh chỉ muốn tốt cho cô.

Đoàn Dịch Sâm ôm cô từ phía sau, thân mật áp má vào má cô, cùng cô ngắm cảnh sắc huyền ảo đẹp như tiên cảnh, chờ mặt trời lên, sương sớm tan dần,

khung cảnh dưới núi trở nên rõ ràng. Anh thường âu yếm nói với cô: “Sau này chúng ta nên thường xuyên đến đây, nếu không vận động thì sức khỏe làm sao tốt được? Hơn nữa, em nhìn đi, con người đứng càng cao thì nhìn càng xa, hiểu chưa?”

Bây giờ thì cô đã hiểu những lời ấy có một ý nghĩa khác, anh dường như luôn ở trên cao, còn cô, chỉ có thể ngược nhìn.

Nhan Nặc không nghĩ nữa, cười nhạt: “Không có gì, chỉ là tôi đang nghĩ có thể vì anh đứng quá cao, tôi chỉ có thể đuổi theo ánh mắt anh, vì thế sau khi phát hiện ra ánh mắt anh nhìn về một người khác, tôi đành dần dần rời xa anh.”

Thấy Đoàn Dịch Sâm chau mày như muốn nói điều gì đó, cô bình tâm nói: “Thực ra, tôi còn hơn anh, tôi đã sớm biết sự tồn tại của em gái anh Vũ Triết.”

Đoàn Dịch Sâm sững lại: “Vậy sao lúc đó em không nói?”

Nếu đúng như cô nói thì tại sao với tính cách vốn không giữ được điều gì bí mật, cô phải nói ngay mới đúng chứ?

Nhan Nặc cup mắt xuống, ngừng một lúc rồi nói:

“Không phải lúc đó anh đã nói, sau sinh nhật tôi, anh thấy tôi trở nên hơi khác còn gì? Bởi vì lúc đó anh Vũ Triết để ví ở chỗ tôi, vô tình lúc mở ra, thấy một tấm ảnh tôi tưởng là “tôi” ở trong ví anh ấy, không phải kỳ lạ quá sao? Huống hồ tôi không chụp tấm ảnh đó. Sau đó, chỉ cần hỏi dò một chút là biết, có lẽ lúc đó do tôi quá kiêu ngạo nên mới không nói, tôi nghĩ rằng mọi chuyện không phải như thế, tôi cho hai chúng ta một cơ hội, nhưng hôm đó, sau khi đánh vỡ ngôi sao may mắn, tôi mới phát hiện ra, hành động ấy của tôi là tự lừa dối mình và người khác.”

Giọng cô rất bình thản, sự tồn tại từng khiến cô vô cùng kích động dường như bây giờ đã tan biến như mây khói, chỉ còn nỗi đau đọng lại trong mắt. Không ngờ, ngôi sao may mắn mà Vũ Hàm tặng lại khiến cô tức giận, người còn sống không so sánh được với quá khứ tươi đẹp đã qua. Cô hy vọng bản thân mình là ánh mặt trời trong cuộc đời anh chứ không phải là cái bóng trong đêm tối.

Sau đó rất lâu, Đoàn Dịch Sâm mới lên tiếng: “Tiểu Nặc, anh phân biệt rõ ràng, em là em, Vũ Hàm là Vũ Hàm, anh không lẫn lộn hay coi hai người là một.”

“Sự bình tĩnh của anh khiến người ta hận, người ta yêu.”

Dường như mọi thứ đã được giải tỏa, Nhan Nặc chưa bao giờ thấy thoải mái như thế này: “Buổi tối hôm tôi nói chia tay anh, thực ra tôi không đi đâu xa, tôi chỉ ngồi ở công viên trước chung cư của anh, thế nhưng anh không hề đuổi theo... Có phải ngay lúc đó anh cũng không chắc chắn về trái tim mình? Anh muốn cả hai bình tĩnh lại, để anh suy nghĩ, trong lòng anh rốt cuộc tôi là cái gì?”

Đoàn Dịch Sâm im lặng, anh thừa nhận những lời cô nói.

Chỉ khi Nhan Nặc nhìn ra chỗ khác, anh mới hiểu mọi chuyện không phải như anh nghĩ. Anh không quên được cô, không phải vì cô giống Vũ Hàm, mà vì ai cũng cô độc nên không thể thiếu nhau. Nhan Nặc, chính là một Nhan Nặc nghịch ngợm, thích cười, chứ không phải là người khác. Chỉ là khi anh hiểu được điều đó thì đã quá muộn rồi.

Thực ra, đã nhiều lần anh định đi tìm cô, nhưng cuối cùng lại từ bỏ, sợ mình lại làm tổn thương cô, suy nghĩ quá nhiều nhưng không thể tiến về phía trước. Cho đến khi tới khu phố cổ này khảo sát thị trường, vô tình anh gặp lại cô. Cô gầy hơn trước rất nhiều, anh có phần lo lắng nên mới dừng cảm hỏi thăm tình hình gần đây của cô, muốn biết cô sống có tốt không.

“Anh và tôi, có lẽ vốn không hợp nhau.” Nhan Nặc nói, cô đã trút bỏ được gánh nặng trong lòng, mọi thứ đều được giải phóng. Thực ra giữa anh và cô, những điều đẹp đẽ nhiều hơn sự tổn thương, thế nhưng nó không thể phủ định mọi thứ, chỉ là tình cảm của cô quá sâu đậm nên sự đả kích mới càng lớn.

Nhan Nặc nhẹ nhàng cầm cốc thủy tinh, đôi mắt lim dim khi thưởng thức từng ngụm trà. Anh hiểu mọi thói quen của cô. Hai người ngồi rất gần nhau, cảm giác chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm vào cô, nhưng anh không làm như thế. Có lẽ anh biết mình không thể làm như vậy, nhưng anh vẫn nắm chặt tay, muốn lấy lại thứ gì đó. Anh nói: “Tiểu Nặc, chúng ta thực sự... không thể sao?”

Ai có thể ngờ được một đôi trời sinh lại có ngày hôm nay? Hai người gặp nhau vào quãng thời gian sai lầm, vì thế không thể là định mệnh sắp đặt, chỉ có thể nói có duyên mà không có phận.

“Dịch Sâm, tôi sống rất tốt.” Nhan Nặc ngẩng đầu nhìn anh, rồi mỉm cười dịu dàng: “Vì thế tôi cũng hy vọng anh sống tốt.”

Có lẽ đây là lần cuối cùng cô gọi tên anh thân mật như thế này. Cô chưa bao giờ quên quá khứ, bởi điều đó không cần thiết nữa.

Bước ra khỏi Khải Nhạc, Đoàn Dịch Sâm và Nhan Nặc vẫn bước bên nhau, đi thật chậm, anh đưa tay là có thể với tới cô nhưng cô lại xa tận chân trời.

Anh nhìn theo bóng cô, thầm nói với chính mình, chỉ cần cô quay đầu lại, chỉ cần cô vẫn quay đầu lại nhìn anh như xưa, bất luận thế nào anh cũng sẽ không buông cô ra nữa. Thế nhưng, anh đợi rất lâu, cho đến khi bóng cô chìm vào bóng đêm, anh vẫn không thấy được nụ cười quen thuộc và khó quên ấy.

Cuối cùng hai người cũng đi qua nhau!

Phương Lỗi uống say, lảo đảo đi về căn hộ chung cư của Tần Phóng, cầm chìa khóa mở cửa như mọi khi, bên trong tối đen.

Anh mơ hồ lần tìm công tắc đèn, bỗng giật mình: “Ồi giời, cậu làm cái gì thế, nửa đêm rồi việc hay sao mà giả ma giả quỷ thế này?”

Anh lạnh người khi nhìn thấy một bóng đen bên cửa sổ, người cũng tỉnh hơn.

Tần Phóng xị mặt rồi liếc mắt nhìn anh: “Sao lại uống say thế? Có nhà không về lại chạy tới đây say xỉn làm gì, đừng có mà làm ô uế phòng tôi.”

Phương Lỗi lảo đảo tới trước mặt Tần Phóng, bắt mỡm đấm ngực anh một cái rồi nói: “Hứ, cái thằng không chút tình người này, sao không nghĩ xem tôi bán mạng vì ai hả? Mẹ tôi nói rồi, còn uống say thế này mà về nhà thì sẽ đá tôi ra khỏi cửa, cậu cũng không ác đến mức thấy chết không cứu chứ?”

Phương Lỗi đổ ục xuống ngồi cạnh Tần Phóng, cơn say cũng đã vơi được ba, bốn phần, cảm thấy người anh em tối nay hình như không vui, cười gian hỏi: “Sao thế, nhìn cậu có vẻ bức bối, hình như bị ai đó bỏ rơi? Nói ra xem nào, tôi tham mưu cho.”

“Chán phải nói với cậu rồi, tôi đi ngủ đây.”

Tần Phóng bị người ta nhìn thấu tâm can nên vội vã đứng dậy.

Phương Lỗi kéo anh xuống, cười hề hề: “Sao thế? Bị tôi nói trúng tim đen rồi hả? Để tôi đoán xem nào, là Nhan Nặc phải không? Tôi sớm đã biết cậu có tình ý với người ta rồi...”

“Lượn đi, lượn đi! Đừng lên cơn điên với tôi, ngày mai tôi còn phải đi làm, cậu tự chơi một mình đi, tôi đi ngủ đây.”

Phương Lỗi uể oải ngồi bệt xuống sàn nhà: “Người anh em, cứ nói với tôi đi, có một số việc nói ra sẽ thoải mái hơn.”

Hiếu Tần Phóng, không ai ngoài Phương Lỗi.

Tần Phóng sững người, hồi lâu sau anh mới mơ hồ nói: “Chỉ là tôi... cảm thấy rất lạ.”

Phương Lỗi nhồm dậy, vỗ vai anh nói: “Có gì lạ đâu. Cậu không biết là có một số việc cậu càng muốn từ chối thì nó càng phát sinh sao? Ở đây chỉ có hai chúng ta, thừa nhận cậu thích người ta thì cậu cũng đâu mất miếng thịt nào. Hồi cấp hai, tôi thích giật tóc cô bạn tết tóc hai bên bàn trên, luôn cãi nhau với cô ấy, lớn thêm chút nữa thấy cô ấy cầm tay người khác, lúc ấy tôi mới biết mình thích cô ấy. Cũng may tôi “tiến hóa” sớm, còn cậu á, vẫn đang ở mức “sơ khai” thôi. Cậu nghĩ xem, cứ đối diện với Nhan Nặc là cậu quát tháo, sau lưng người ta thì lại để ý, tâm trạng thế nào đấy hả? Không phải thích người ta rồi sao?”

Tần Phóng quay đầu gạt tay anh ra, đáp: “Sao trong cái bụng cậu lại lắm lý luận chó má thế này?”

“Có phải tôi hỏi cái là ra ngay không, nói đi, tại sao cậu không vui? Vì Nhan Nặc à?”

Tần Phóng sững lại, nhớ lại lời mời chiều nay, đột nhiên chau mày nói: “Ai bảo vì cô ấy? Cậu tưởng cậu ngồi trên à thấy à?”

Phương Lỗi cười lớn: “Tôi nghe Tiểu Quang nói cậu cho cậu ấy vé xem phim, tôi nghĩ, chắc cậu định mời Nhan Nặc, người ta không đồng ý đúng không?”

Nói xong, anh bị Tần Phóng lườm cho sém mặt.

“Hừ, đừng lườm tôi, cái này không phải tôi đoán đâu, hôm nay tôi thấy cô ấy hẹn với người khác ở quán Khải Nhạc.”

Phương Lỗi thở dài: “Ra tay trước là khôn, ra tay sau gặp họa. Chuyện tình cảm rất sự những người như cậu, ngó trước nhìn sau, sợ bị người ta cướp mất. Biết cô ấy đi với ai không? Chính là sếp lớn của Thịnh Thế, là Đoàn Dịch Sâm mà ai cũng biết. Người ta phong độ lịch lãm thế, nhìn lại cái bộ dạng sư tử của cậu xem? Có quát ngựa cũng không theo kịp...”

Tần Phóng nghiêng răng, nắm tay: “Cậu muốn ăn đánh lắm chứ gì?”

Trái tim anh thất lại, tại sao lại là Đoàn Dịch Sâm chứ? Anh có nghe Lâm Vũ Triết nhắc đến người này, sự nghiệp rất huy hoàng, anh ta có quan hệ gì với Nhan Nặc? Anh ta chính là người khiến cô khóc thảm thiết sao?

Phương Lỗi cũng rất tò mò về mối quan hệ giữa Đoàn Dịch Sâm và Nhan Nặc, nhưng dù sao cũng là chuyện riêng của người ta, anh không tiện hỏi, còn chuyện thẳng bạn thân thì không thể không quan tâm: “A Phóng, không phải mọi cuộc tình đều có kết quả, cậu cứ canh cánh trong lòng làm gì?”

Tần Phóng như không nghe thấy, anh chậm chậm đi lên gác, vừa đi vừa nói: “Sau này cậu đừng uống nhiều như thế này nữa, dựa vào rượu để giành được đơn đặt hàng, Tần Phóng tôi không làm đâu.”

Phương Lỗi sững lại rồi bật cười, đây mới là phong cách của Tần Phóng, có thể trong mắt không có ai nhưng rất thông minh, lổ lạc. Anh dựa vào thành ghế, người lảng lảng, dường như nhìn thấy một cậu bé ngạo mạn kéo tay anh trèo lên ngọn núi sau nhà, sau đó tự hào nói: “Sau này nhất định tớ phải thành công, phải kiếm thật nhiều tiền để mẹ tớ hưởng phúc.”

“Ừ, tớ cũng thế.”

“Đương nhiên, đến lúc đó anh em ta cùng nhau xông pha thiên hạ.”

Không có Tần Phóng, cũng không có Phương Lỗi ngày hôm nay, vì thế, anh sẽ cố gắng mọi thứ để giúp Tần Phóng.

16. Chương 16 - 17

Chương 16

Sau khi nói chuyện dứt khoát với Đoàn Dịch Sâm, dường như Nhan Nặc có cảm giác rẽ mây nhìn thấy trời xanh, mọi thứ đều được giải tỏa. Cũng phải, trên đời này liệu có thứ gì không thể buông được không? Sau này cô mới nhớ ra mình còn giữ sợi dây chuyền kim cương ấy, nghĩ đi nghĩ lại, cô gọi điện cho anh, anh bình thần nói với cô một câu: “Nếu còn coi anh là bạn thì hãy giữ nó.”

Từ trước tới giờ anh luôn biết cách khiến người khác phải nuốt lời từ chối vào bụng... Vì thế cô đành nhét sợi dây vào chỗ những con búp bê vải, giống như những hồi ức tươi đẹp mà hai người từng có, tất cả đều được cô cất giữ ở một nơi sâu thẳm trong trái tim, không chạm vào nó nữa, cũng không bao giờ mất đi. Sau đó cô mới biết anh đi Anh, từ đó hai người cắt đứt liên lạc.

Scarlett nói: “Ngày mai là một ngày mới.” [Scarlett: Nhân vật trong cuốn tiểu thuyết Cuốn theo chiều gió của nhà văn người Mỹ Margaret Mitchell]

Nhan Nặc cũng hy vọng mình có thể rũ bỏ quá khứ, làm lại từ đầu.

Công việc triển khai dự án giữa văn phòng và Thịnh Thế tiến triển vô cùng thuận lợi, Phương Lỗi vô cùng phấn khởi, anh hồ hào mọi người thứ Bảy tới nhà mới của anh liên hoan. Thực ra Phương Lỗi muốn nhân cơ hội này tạo cơ hội cho Tần Phóng. Sau khi biết Tần Phóng định hẹn Nhan Nặc đi xem phim hoạt hình Astro Boy, anh biết ngay Tần Phóng không biết chút gì về yêu đương. Xem ra, có lẽ tới khi con trai anh biết hóng chuyện, Tần Phóng vẫn giậm chân tại chỗ, là anh em với nhau, phải giúp một tay, vì thế anh muốn nhân cơ hội này để hai người được tiếp xúc nhiều hơn.

Nhà mới của Phương Lỗi được xây trong khu biệt thự nhỏ gần ngoại ô, có xe đưa đón nên cũng không xa lắm, anh sắp xếp để Tần Phóng đi đón Nhan Nặc.

Tần Phóng quan sát rất kỹ. Anh thấy gần đây Nhan Nặc đã thay đổi. Cô cắt tóc ngắn, không để tóc xoăn nữa, túm tóc đuôi gà vô cùng mát mẻ, nụ cười của cô cũng rạng rỡ hơn, anh không thể diễn tả được đó là cảm giác gì, nhưng anh thích sự thay đổi của cô.

“Sếp Tần? sếp Tần?”

Nhan Nặc vẫy vẫy tay, nhìn anh với ánh mắt nghi ngờ: “Đèn xanh rồi kìa?” Xe đằng sau đang bấm còi inh ỏi về khó chịu.

“Ồ.”

Mặt Tần Phóng nóng bừng, anh xấu hổ lấy lại tinh thần rồi nổ máy đi tiếp.

Vô tình anh thấy cô đang ôm một chiếc hộp được gói rất đẹp, liền hỏi: “Cô cầm cái gì trong tay thế?”

Nhan Nặc cười đáp: “Hôm nay sếp Phương về nhà mới, phải tặng quà chứ. Có điều tôi không biết anh ấy thích gì, đành chọn theo ý thích của tôi vậy.”

“Ồ? Cái gì thế?” Tần Phóng tò mò hỏi.

Nhan Nặc ôm món quà rồi làm ra vẻ bí mật: “Sếp Tần, bây giờ nói thì còn ý nghĩa gì nữa, đợi khi nào sếp Phương mở ra là biết ngay.”

Tần Phóng nghe xong, đôi mày chau lại, mặt nặng trịch trịch, đáp: “Không nói thì thôi, có gì đâu mà ham hố.” Sau đó, anh không nói thêm câu nào nữa.

Nhan Nặc vừa tức vừa buồn cười, tên sếp của cô lại giở thói trẻ con rồi, lại còn tức vì cái chuyện con con này chứ.

Nếu Phương Lỗi biết mình vất vả tạo ra cơ hội này mà lại bị Tần Phóng phỉ phạm thì chắc chắn anh sẽ nói to: “Gỗ mục không thể dẻo” à xem.

Thực ra Tần Phóng không vui vì anh chưa được Nhan Nặc tặng quà bao giờ, đã vậy còn bị Phương Lỗi giành phần trước, anh cảm thấy khó chịu trong lòng, đang nghĩ xem mình có nên tổ chức một buổi tụ tập như thế này hay không, hay trực tiếp cướp món quà của Phương Lỗi thì sẽ thực tế hơn chẳng?

Hai tiếng sau, Nhan Nặc và Tần Phóng mới tới căn hộ mới của Phương Lỗi.

Nhan Nặc xuống xe, vui sướng thốt lên: “Woa, không khí ở đây thích quá, sếp Phương thật biết cách lựa chọn đây.”

Cách thiết kế căn hộ trong khu biệt thự này rất đẹp, cách bài trí của mỗi ngôi nhà đều được xanh hóa, những làn gió lạnh thổi qua đây đều mang theo mùi thơm mát lạnh của lá cây, giữa các căn nhà đều có một khoảng cách nhất định, nên không có cảm giác quá chật chội. Hơn nữa, trước mỗi căn hộ đều có một vườn hoa nhỏ, theo sở thích riêng của chủ nhà nên có đủ các loại hoa cỏ, màu sắc, cả khu vườn luôn tràn ngập hương thơm.

Tần Phóng đỗ xe, thấy Nhan Nặc mở to mắt đứng nhìn quang cảnh của khu biệt thự, trong lòng thấy vui lạ, anh cố ý hỏi với vẻ băng quơ: “Sao? Cô thích nơi này à?”

“Ừ, tôi thích lắm, thiết kế quá đẹp.” Cô gật đầu tán thưởng.

Tần Phóng đắc ý định mở miệng: “Thực ra là tôi...” Anh còn chưa nói dứt câu thì đã bị người khác cắt ngang.

“Chị Nhan, chị Nhan, ở bên này! Lại đây, mọi người đang chờ hai người đấy!” Giọng Ninh Hiểu Quang oang oang, lại còn sự hai người không nghe thấy nên vừa vẫy tay vừa gọi lần nữa.

Nhan Nặc bật cười, nhanh chóng bước về phía đó, cô đi nhanh đến mức Tần Phóng muốn nói nhưng cũng đành im lặng, mặt xị xuống. Một lúc lâu sau, Ninh Hiểu Quang mới phát hiện ra hôm nay sếp tổng nhìn cậu với ánh mắt có phần khùng bố, thầm nói không biết mình đã làm gì sai, nên đành ít tiếp xúc với sếp, tránh châm thêm lửa.

Tất cả mọi người trong văn phòng đều đã đến, Hàn Dực và mọi người đang ở ngoài vườn hoa chuẩn bị bếp nướng thịt, Mai Tử Hy và mấy đồng nghiệp nữ đang nói chuyện với bạn gái của Phương Lỗi. Nhan Nặc vào bếp giúp mẹ Phương Lỗi nấu nướng, bố Phương Lỗi bị ốm nặng nên chỉ chào hỏi mọi người rồi lên gác nằm nghỉ.

Mẹ Phương Lỗi nhìn “bánh chéo” Mai Tử Hy gói rồi cười: “Ai da, cháu gái ngoan của bác, cháu nhìn xem nó thành cái gì thế này, sao bác cứ thấy nó giống một bộ phim điện ảnh đợt trước trên ti vi có giới thiệu nhỉ?”

Mai Tử Hy còn ngốc nghếch hỏi lại: “Phim gì hả bác?”

“Hình như phim đó nhiều người xem lắm đấy, tên là gì nhỉ?... À đúng rồi, là Xác ướp.”

Mẹ Phương Lỗi nói rồi cười lớn, các nếp nhăn nơi khóe mắt co lại. Cả đám cùng cười khiến Mai Tử Hy xấu hổ che mặt, không dám nhìn ai.

Lúc Phương Lỗi, Nhan Nặc và Tần Phóng bước vào thì thấy mọi người đang cười nghiêng ngả.

Anh khoác vai La Khanh Nhan một cách tự nhiên rồi cười: “Đang nói chuyện gì mà vui thế?”

La Khanh Nhan nhẹ nhàng trả lời: “Bọn em đang nói chuyện về bánh chéo. Đây là em gói, anh xem có đẹp không?”

Cô đưa chiếc bánh có hình thù kỳ dị ra trước mặt Phương Lỗi.

“Ừ, em gói là đẹp nhất!” Phương Lỗi gật đầu khen, anh thừa biết nên làm thế nào để làm vui lòng bạn gái. Dù sao đen cũng nói thành trắng được, huống hồ đây chỉ là một cái bánh chẻo.

Tần Phóng nhìn chiếc “bánh chẻo” có hình thù miến cưỡng lắm mới được gọi là bánh chẻo đang đặt trên đĩa, thầm nghĩ, nếu Nhan Nặc mà gói chắc chắn sẽ đẹp hơn cả trăm lần.

Mai Tử Hy phụng phịu: “Cái gì chứ? Rõ ràng là của mọi người đều như nhau mà, sếp Phương thiên vị!”

Cô lè lưỡi làm mặt quỷ trên Phương Lỗi rồi chạy đi tìm Ninh Hiểu Quang.

Bà Phương thấy Tần Phóng tới liền vội buông que cán bột trong tay, rửa tay sạch sẽ rồi kéo anh, nhìn trước nhìn sau, thầm trách: “Thằng bé này, bao lâu rồi mẹ không được gặp con hả? Bận ngày bận đêm đến mức ăn bữa cơm cũng không được sao? Không có chút cơm canh ngon ngọt làm sao mà được chứ.”

Tần Phóng cầm tay bà Phương đáp: “Mẹ nuôi, không phải con đến thăm mẹ rồi đó sao? Con cũng nhớ mẹ lắm.”

Nói xong, anh đưa hộp tổ yến, sâm nhung đang cầm trong tay cho bà: “Mẹ cầm lấy đi, để tẩm bổ cho bố nuôi, bố phải mau chóng khỏe lại chứ, con đang đợi đánh cờ với bố đây.”

Lúc mẹ anh còn sống, anh đã nhận bố mẹ Phương Lỗi làm bố mẹ nuôi, cả hai gia đình thân thiết như người một nhà.

Nhan Nặc chưa bao giờ thấy một Tần Phóng ầm ập, cung kính thế này, xem ra quan hệ của anh và gia đình Phương Lỗi chắc rất thân mật.

“Đến là được rồi, còn khách khí gì chứ? Chúng ta là người một nhà mà.”

Bà Phương từ chối, cuối cùng thấy Tần Phóng vẫn kiên quyết nên đành nhận. Thấy Nhan Nặc lặng lẽ đứng bên cạnh, gương mặt thanh thoát, nhẹ nhàng, bà liền thấy quý mến, quay sang hỏi con trai: “Đây là...”

Phương Lỗi nháy mắt: “Mẹ, đây là Nhan Nặc, trợ lý mới của A Phóng.”

Anh đã ngầm trao đổi với mẹ về mục đích chính của buổi tụ tập hôm nay rồi.

Bà Phương lập tức hiểu, bà nhiệt tình cầm tay Nhan Nặc nói: “Hóa ra là Nhan Nặc à, bác nghe Lỗi Tử nói cháu giỏi giang lắm, hôm nay được gặp mặt rồi.”

Ánh mắt bà rất sâu xa, cứ như mẹ chồng đang nhìn con dâu tương lai vậy.

“Không phải đâu ạ, sếp Phương quá lời rồi.” Nhan Nặc cười rồi đưa hộp quà ra: “Bác nhận đi ạ, đây là tấm lòng của cháu nhân dịp gia đình ta về nhà mới.”

Bà Phương cười: “Ai da, sao hôm nay đứa nào cũng khách khí thế này? Cứ coi như người ngoài là bác giận đấy.”

“Mẹ, tấm lòng của người ta, mẹ nhận đi, lát nữa làm nhiều món ngon đãi mọi người là được mà.”

Phương Lỗi đỡ lấy món quà, nói thêm một, hai câu nữa rồi kéo Tần Phóng ra ngoài.

Nhan Nặc chủ động hỏi chuyện bà Phương: “Bác gái, có việc gì cần làm không ạ?”

Bà Phương cũng không khách khí: “Tiểu Nặc à, bác gọi như thế được chứ? Gọi cả tên họ nghe cứ kỳ kỳ. Hay cháu cũng qua đây gói bánh chẻo đi, mấy cô đây gói không cái nào cho vào xoong được, cháu thử xem thế nào, không biết gói cũng không sao.”

Bà không phải là mẫu người truyền thống nên biết con gái hiện đại bận rộn công việc, làm đẹp nên không để ý tới việc bếp núc, ngay cả con gái bà mười ngón tay không phải động vào việc gì cả, vì thế Nhan Nặc không biết gói bánh chẻo cũng không sao. Dù sao con trai bà cũng nói qua rồi, nếu A Phóng thích thì bà cũng sẽ ủng hộ.

Nhan Nặc cười, cuối cùng cô cũng biết tác phong nhanh nhẹn, hoạt bát của Phương Lỗi được di truyền từ mẹ, bà khiến người khác cảm thấy gần gũi và thân thiện.

Sự thực khiến bà Phương cảm thấy vô cùng bất ngờ, Nhan Nặc không những gói bánh dẻo rất đẹp mà còn biết xào rau, nấu canh. Bà cười hớn hở, trong lòng nghĩ thầm, hèn chi Tần Phóng lại nóng lòng muốn lấy người ta thế.

Đương nhiên, những điều này đều được thì thầm nên Nhan Nặc không biết. Cô chỉ thích cảm giác ấm áp mà ồn ã này, cho dù đó là vẻ hiền hậu của bà Phương hay sự hoạt bát của La Khanh Nhan, hoặc các đồng nghiệp khác của cô, cô cảm thấy ở bên họ rất vui, vui hơn nhiều so với việc cuối tuần phải ở một mình.

Bếp lửa hồng ngoài vườn hoa đã được nhóm lên, Ninh Hiểu Quang hô hào mọi người nướng thịt. Tần Phóng và Phương Lỗi đứng ngoài ban công tầng hai, nhìn mọi người chơi đùa vui vẻ bên dưới.

Thấy ánh mắt Tần Phóng không rời khỏi Nhan Nặc, Phương Lỗi huých anh một cái rồi cười rất mờ ám: “Tôi bảo rồi, thích người ta thì tỏ tình đi, ngày nào cũng nhìn người ta chả giải quyết được việc gì.”

Tần Phóng liếc anh một cái rồi nói: “Sao lắm chuyện thế?”

Đột nhiên nhớ ra điều gì đó, Tần Phóng nhú mày hỏi: “Đúng rồi, cô ấy tặng quà gì thế?”

Phương Lỗi sững lại, trầm nghĩ, cái tên này ghê quá, ngay cả cái này cũng để ý! Thế là anh quyết tâm chọc Tần Phóng: “Sao, không có bản lĩnh nên mới để ý cái này hả? Tôi không nói đấy.”

Tần Phóng bắt đầu cau có: “Cái tên này, cậu ngứa da rồi hả?”

Phương Lỗi giơ hai tay đầu hàng, lẩm bẩm: “Coi như tôi sợ cậu, được chưa? Có mỗi chiêu này dùng mãi không sợ người ta chạy mất à?”

Mặc dù nói thế nhưng anh không coi mấy tiếng hét của Tần Phóng là gì cả. Anh bóc hộp quà Nhan Nặc tặng ban nãy và lấy ra xem, đó là khung ảnh điện tử có thể treo tường, có thể để ảnh cả gia đình ở đó, kèm thêm một tấm thiệp nữa, rất tỉ mỉ.

Thấy ánh mắt Tần Phóng dán vào món quà giống như chú sư tử đực nhìn thấy con mồi, mắt đỏ rực, Phương Lỗi vội cất món quà đi, vỗ vai Tần Phóng: “Người anh em, chỉ cần theo đuổi được người ta thì chuyện quà cáp không còn xa đâu.”

Ánh mắt Tần Phóng nhìn xa xăm, anh không nói gì nữa.

Nếu đơn giản như thế thì tốt.

Thực sự anh cũng không biết mình đang do dự điều gì.

Chương 17

Bữa tiệc đồ nướng trong vườn diễn ra vô cùng vui vẻ và náo nhiệt. Ninh Hiểu Quang ân cần theo sau chăm sóc cô bạn gái Mai Tử Hy, như sợ cô chết đói chết khát, nước non và đồ ăn gấp không ngơi tay. Phương Lỗi thì đúng là đại gia điển hình, được La Khanh Nhan phục vụ chu đáo, đúng là hai đầu của tình yêu, ai bảo trong hai người phải có một người chịu thiệt thòi cơ chứ?

Bà Phương thấy Tần Phóng cứ ngồi trên ghế, cách Nhan Nặc “xa xôi nghìn trùng”, trầm nghĩ cái tên này sao không hiểu biết gì thế nhỉ, không biết chủ động gì cả. Nghĩ vậy, bà liền huých anh một cái: “Con không thấy mẹ sắp nóng chết đến nơi rồi à, ngồi gần thế này làm gì, mau, dịch sang bên kia.”

Tần Phóng còn chưa kịp phản ứng gì thì đã bị bà Phương đẩy tới ngồi bên cạnh Nhan Nặc, không biết có phải do than nóng hay không mà mặt anh đỏ bừng như bị đốt nóng tới tận mang tai.

Thực ra, ngày thường không phải hai người chưa tiếp xúc ở khoảng cách gần thế này bao giờ, chỉ là sau khi bị Phương Lỗi nhìn thấu tâm can, anh cảm thấy không thoải mái, như sợ người khác phát hiện ra điều gì đó, càng lúc càng cảm thấy gò bó.

Nhan Nặc lại vô cùng thoải mái, thấy không ai trêu chọc gì anh, cô còn chủ động hỏi xem anh thích ăn gì. Mắt Tần Phóng sáng bừng, anh lắp bắp nói: “Gi... cũng được, tôi không kén chọn... tùy cô.”

“Ừ, vậy thì được.”

Nhan Nặc cảm thấy rất buồn cười, anh ấy không kén chọn sao? Người khác không kén chọn còn được, còn lâu mới tới lượt anh ấy, còn nhớ lần bị sốt ê man thế mà vẫn nhất quyết đòi ăn vằn thắn tự làm. Cô mỉm cười, sau đó lấy hai bắp ngô, cánh gà và chân gà đặt lên vỉ nướng, hơi nóng phả vào khiến hai bàn tay nóng ấm, cũng là một cách hưởng thụ lý thú trong mùa đông này.

Mọi người túm năm tụm ba nói chuyện rất vui vẻ, chỉ có phía bọn họ có phần trầm lắng.

Tần Phóng nghĩ một hồi, rồi e hèm lấy giọng: “Cô cảm thấy cách trang trí ở nơi đây thế nào?” Anh quyết định nói tiếp chủ đề hôm nay còn dang dở.

Nghe anh hỏi thế, Nhan Nặc liền đưa mắt nhìn ngắm bốn phía. Cô nheo mắt cười: “Được lắm mà, phong cách nho nhã, đặc biệt, phù hợp với từng căn nhà. Hơn nữa, lại cách xa trung tâm thành phố, xa rời những nơi ồn ào, huyên náo. Về nhà là có thể cảm thấy thoải mái.”

Cô nói hết những suy nghĩ trong lòng mình, nếu có người hỏi ngôi nhà mơ ước của cô như thế nào, có lẽ không khác nơi đây là mấy. Bởi vì, những khu vườn trước sau ngôi nhà chính là niềm yêu thích của cô, chỉ là trong thành phố lớn thế này, tắc đất tất vàng, mặc dù là ngoại ô nhưng chắc chắn giá không thấp.

Tần Phóng cười thành tiếng, sự tán thưởng của Nhan Nặc khiến anh đắc ý, vui sướng hơn trúng số số năm trăm vạn. Đang định nói gì đó thì bất hạnh thay, lại bị người khác chen ngang.

“Nhan Nặc, chắc cô không biết rồi, sắp đây là một trong những thiết kế chính của khu nhà này đấy. Lúc đó cậu ấy còn chưa mở văn phòng.”

Phương Lỗi coi như không nhìn thấy Tần Phóng đang gườm gườm nhìn mình, đã vậy anh còn thân thiện khoác vai Tần Phóng thể hiện sự thân mật nữa chứ.

Nhan Nặc lại vô cùng hứng thú, cô nhúm mày ngạc nhiên rồi nhìn Tần Phóng: “Sếp Tần, thật sao?”

Tần Phóng nín nhịn gật đầu, sau đó lườm Phương Lỗi, chốc chốc lại có người chen ngang, trong lòng anh thực sự không vui.

Gương mặt Phương Lỗi vô cùng đặc ý, anh ta tiếp tục “tiếp thị” người anh em: “Căn hộ này này là do cậu ấy chọn giúp tôi, cô có nhìn thấy tòa nhà bên kia không, chính là của Tần Phóng đấy, nhưng cậu ấy còn chưa muốn dọn tới.”

Anh đưa tay chỉ một căn biệt thự khác bên cạnh.

“Tôi chỉ có một mình, ở căn nhà to thế làm gì? Nếu không phải cậu cứ nhất định đòi làm hàng xóm với tôi thì tôi cũng không tiêu tốn nhiều tiền thế làm gì.”

Tần Phóng lại lườm Phương Lỗi.

“Hê hê, sau này cậu kết hôn thì không còn một mình nữa rồi.”

Lúc Phương Lỗi trêu đùa Tần Phóng, anh cố ý mà như vô tình liếc nhìn Nhan Nặc, đầy thâm ý, thế nhưng chỉ có Tần Phóng mới hiểu những lời anh nói còn ý nghĩa khác.

Nhan Nặc nướng ngô xong, đưa cho Tần Phóng một bắp: “Sếp Tần, cái này chín rồi, anh ăn trước đi.”

Tần Phóng đưa tay đỡ lấy bắp ngô, thế nhưng nhìn thấy bắp ngô mặt anh thay đổi, sau đó ngồi ăn như không có chuyện gì xảy ra.

Phương Lỗi ngạc nhiên nhìn anh, định nói gì đó nhưng bị Tần Phóng đá ột phát, anh đành quay về bên cạnh La Nhan Khanh, nhìn Tần Phóng ăn hết bắp ngô.

Anh còn nhớ, khi nhỏ, cả hai rất nghịch ngợm, luôn chạy đùa khắp các ngõ ngách, ruộng đồng. Có lần thấy ngoài bãi bắp ngô đã to, cả hai liền hái trộm một bắp, nhưng không may bị mấy người đi tuần bắt được, vì chuyện này mà cả hai bị giày vò không ít. Từ đó về sau, Tần Phóng không bao giờ động tới ngô nữa, hôm nay vì Nhan Nặc mà anh phá lệ. Lần này Phương Lỗi mới sáng mắt, tình yêu đúng là có sức mạnh thật to lớn, có thể thay đổi được thói quen của một con sư tử bạo chúa.

Tần Phóng lại nghĩ lý do không ăn ngô của mình chuối quá, nên anh kiên quyết không phun ra, hơn nữa đây là bắp ngô chính tay Nhan Nặc nướng cho anh, cũng chưa thấy cô nướng cho ai khác, nên bóng đen ám ảnh trong lòng anh cũng được vén mở, tất cả tâm ý đều dồn lên “bắp ngô này chỉ nướng ỉnh anh”. Anh không phải ăn bắp ngô mà là ăn tấm lòng.

Nhan Nặc chẳng hề biết sự thay đổi đột ngột của Tần Phóng, cô nướng đồ ăn cho Tần Phóng cũng không có ý gì đặc biệt mà nhìn quanh, cũng chỉ có cô mới chịu được cái tên đàn ông tính khí dở người này, những người khác nếu không có việc thì không dám chọc gậy Tần Phóng.

Vì thế, nếu đã là sự hiểu lầm đẹp đẽ thì cứ để nó tiếp tục đi.

Bên kia, Hàn Dược không biết trêu chọc gì Mai Tử Hy mà khiến cô chạy khắp vườn đuổi theo cậu. Mai Tử Hy vấp phải hòn đá, thế là cả người đổ về phía Nhan Nặc. Tần Phóng đưa tay định che cho cô nhưng không kịp, Nhan Nặc bị đẩy về phía trước, cánh tay trái đang cầm xiên thịt tựa sát vào lò lửa nóng, bàn tay bị bỏng đến đỏ ửng. Cảm giác đau thấu xương khiến cô nghiêng rặng nghiêng lợi.

Thấy Nhan Nặc bị thương, Tần Phóng nổi giận đùng đùng, hai mắt anh long sòng sọc như muốn tóe lửa, anh nhìn Mai Tử Hy, gầm lên: “Cô lớn thế này rồi mà không biết chừng mực à?”

Mới xong, anh kéo Nhan Nặc chạy tới vòi nước trong vườn hoa, xả nước.

Nước đầu đông lạnh thấu tâm can thế nhưng lại có hiệu quả tốt. Tần Phóng chau mày, cẩn thận xả nước lạnh lên mu bàn tay bị thương của cô, chốc chốc lại hỏi: “Thế nào có đau không? Đau cũng phải chịu đấy, một lát sẽ khỏi.”

Giọng anh quá dịu dàng, so với dáng vẻ nổi giận ban nãy, thật khác nhau một trời một vực, cứ như không phải do một người nói ra.

Nhan Nặc vốn rất sợ đau, bây giờ còn thấy đau tận tâm can, nếu không phải Tần Phóng đang túm tay cô thì cô đã chạy biến đi rồi. Có điều cô biết vết thương cần được xử lý kịp thời nên đành nghiêng rặng để mình không kêu đau, quay mặt đi không dám nhìn.

Hơi ẩm từ bàn tay Tần Phóng len lỏi vào tận tim cô, giọng an ủi nhẹ nhàng của anh đã có tác dụng, cô không còn cảm thấy đau vì bị bỏng nữa.

Tần Phóng ân cần giúp Nhan Nặc xử lý cánh tay bị thương, sau đó cầm tuýp thuốc chữa bỏng mẹ Phương Lỗi đưa cho, vội vàng thoa lên tay cô. Động tác bôi thuốc rất dịu dàng, kem thuốc mát lạnh làm dịu đi cơn đau, đôi mày của Nhan Nặc cũng dần dần ra.

Bà Phương xót xa hỏi: “Tiểu Nặc, đau lắm phải không?”

Nhan Nặc sợ mọi người lo lắng nên lắc đầu: “Không sao ạ, chườm lạnh một chút nên đỡ rồi ạ, bác gái không cần lo lắng quá đâu ạ!”

Mai Tử Hy đứng im bên cạnh, thấy mu bàn tay Nhan Nặc sưng đỏ, cô xấu hổ cúi gầm mặt, lí nhí nói: “Chị Nhan, em xin lỗi.”

Cô không cần nghĩ cũng biết Nhan Nặc đau thế nào, cũng là phụ nữ với nhau, cô biết một vết thương nhỏ cũng là trí mạng, huống hồ đây lại là vết thương trên mu bàn tay trắng nõn này. Cô sợ sẽ để lại sẹo, cảm giác hối hận dâng tràn trong lòng cô.

Với tính cách của Nhan Nặc thì có chuyện sẽ trách mắng Mai Tử Hy cơ chứ, cô quay sang cười: “Không sao đâu, chỉ là một vết thương nhỏ thôi mà, á...”

Tần Phóng cố ý mạnh tay, anh tức giận nói: “Đau chưa? Còn nói là không sao, phải để cô ấy biết bản thân mình lỗ mãng thế nào, để xem sau này còn dám thế nữa không?”

“Không dám nữa, không dám nữa.” Mai Tử Hy lắc đầu xua tay, luôn miệng nói, đã gặp ma rồi chẳng lẽ không sợ tối!

Tần Phóng hừ một tiếng, có Nhan Nặc ở đây, anh không tiện “phát bệnh”.

Hàn Dược đứng bên cũng cảm thấy xấu hổ, cậu gái đầu nói: “Chị Nhan, hai hôm trước bác em từ Singapore về có mang về mấy tuýp thuốc, mai đi làm em mang cho chị dùng thử. Chắc là có tác dụng.”

Nhan Nặc thấy cậu nhăn nhó mặt mày liền bật cười: “Được rồi, được rồi, chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, mọi người đi chơi đi, đừng đứng đây nữa. Mất hứng quá đấy! Có điều, Tử Hy này, phạt em nướng đồ cho chị, được không?”

“Vâng, đương nhiên là được rồi”, Mai Tử Hy vui vẻ đáp.

Mặc dù nói thế nhưng Nhan Nặc không ăn được mấy, bởi vì đồ nướng thường rất nóng, không có lợi cho vết thương của cô, bà Phương thấy vậy liền nấu cho cô một nồi cháo trứng thịt nạc để bồi bổ.

Còn Tần Phóng cứ sầm mặt, mọi người cũng không ai dám chọc giận anh, ngoan ngoãn ngồi ăn uống, sợ lại khiến anh không vui. Nếu không phải sự việc ra đột ngột, mọi người đều dồn hết sự quan tâm về phía Nhan Nặc thì sẽ phát hiện ra hành động của Tần Phóng rất đáng để “nghiên cứu”, dù sao lúc đó anh cũng vô cùng kích động, đã vượt qua mức độ quan tâm của sếp với nhân viên.

Lúc về, Tần Phóng không đưa Nhan Nặc về nhà ngay, anh vòng qua bệnh viện, anh càng nghĩ càng cảm thấy để bác sĩ xem qua vết thương thì mới yên tâm được. Nhan Nặc cảm thấy anh quá quan trọng hóa vấn đề nên anh nói thế nào cô cũng không nghe.

Nhan Nặc nghiêm túc nói: “Sếp tổng, tôi chỉ bị thương nhẹ thôi, ban nãy cũng bôi thuốc rồi, không cần phải tới bác sĩ.”

Làm gì có chuyện Tần Phóng nghe lời cô cơ chứ, anh đứng thong dong ngoài cửa xe, nhìn cô chằm chằm nói: “Đ bác sĩ cũng đâu có gì sai.”

Nhan Nặc bất mãn chu môi, lẩm bẩm: “Mình sốt ba mươi chín độ thì không chịu đi bác sĩ, vết thương bé tí thế này mà cứ bắt người ta đi...”

Thế nhưng nhìn thấy dáng vẻ của Tần Phóng, cô đành hậm hực bước xuống xe.

Trong bệnh viện, Tần Phóng còn sốt sắng hơn cả Nhan Nặc, bác sĩ nói nên chú ý và phải kiêng cái gì, anh nghe chăm chú như sợ bỏ sót điều gì đó.

“Thời đại này hiếm có chàng trai nào quan tâm bạn gái như thế này...”

Nghe thấy thế, Tần Phóng hơi luống cuống, anh đưa mắt nhìn Nhan Nặc, thấy sắc mặt cô vẫn bình thường, hình như không nghe thấy lời ông bác sĩ nói, lúc đó anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Đợi tới khi về tới cổng nhà Nhan Nặc, Tần Phóng mới dặn dò cô thật cẩn thận rồi đưa thuốc cho cô, xem ra anh còn không yên tâm nên hỏi lại: “Thế nào, nhớ hết chưa?”

Nhan Nặc gượng cười, đáp: “Cảm ơn, tôi nhớ hết rồi, sắp Tần yên tâm, tôi không làm lỡ công việc đâu.”

Thấy thái độ khách khí và xa cách của cô, sự nhiệt tình của Tần Phóng lại xẹp xuống như trái bóng xì hơi, cảm xúc thật khó tả.

Sau một lúc im lặng, anh nói: “Ừ, không làm lỡ việc thì tốt quá!”

Nói xong, anh lái xe đi thẳng, không thèm ngoái lại.

Nhan Nặc lặng lẽ đứng dựa vào cánh cửa, nhắm mắt rồi lại mở mắt nhìn túi thuốc to đùng trước mặt, bất giác nhớ đến ánh mắt quan tâm ban nãy của anh.

Có một số việc có thể giả vờ như không biết thì cứ coi như không biết vậy.

17. Chương 18

Chương 18

Tần Phóng uể oải dựa vào thành ghế, liên tục xoay xoay bút vẽ, bên ngoài, mặt trời đã lên cao. Nhan Nặc vừa nhận điện thoại của khách hàng, ánh mặt trời đang chiếu rọi trên gương mặt dịu dàng của cô, anh cười nhạt, nhìn ra xa, vết sưng đỏ vẫn ẩn hiện trên mu bàn tay cô.

Nhớ lại thái độ xa cách và lạnh nhạt của cô hôm qua, ánh mắt Tần Phóng lại chùng xuống, anh im lặng một lúc rồi cầm điện thoại gọi nội bộ: “Lỗi Tử, cậu qua đây một lát.”

Anh vừa dứt lời, Phương Lỗi đã xuất hiện ở cửa văn phòng. Lúc đi qua Nhan Nặc, anh bỏ kính râm xuống hỏi thăm: “Thế nào? Tay đỡ chút nào chưa?”

Đang vui đầu trong đồng tài liệu, Nhan Nặc ngẩng lên nhìn anh rồi bất lực đáp: “Sếp Phương, tôi sắp khỏi đến nơi rồi.”

Cô cố ý nhấn mạnh, bởi vì trong tuần này không biết đây là lần thứ bao nhiêu hai người đối thoại như thế này, chắc chắn là vị giám đốc kinh doanh này quá rảnh rồi.

Ngoài thuốc Tần Phóng mua cho, Phương Lỗi, Hàn Dực cũng mang thuốc tới cho cô, Mai Tử Hy cũng thường xuyên tới giúp cô đánh tài liệu, rõ ràng mọi người coi cô như quốc bảo giấu trúc vậy. Cô nhìn mu bàn tay mình, khi cử động mạnh thì chỉ hơi đau một chút thôi, thực sự cũng sắp khỏi rồi.

Phương Lỗi thấy ngại, ho khan một tiếng: “Khà khà, tôi tiện thì hỏi thế thôi, khỏi là tốt rồi, khỏi là tốt rồi.”

Nếu còn không khỏi thì có người sắp phát điên rồi.

Anh đang định đi thì nghe thấy Nhan Nặc nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn anh đã quan tâm.”

Anh dừng lại, trong lòng thở dài, những câu nói dịu dàng thế này đáng lẽ phải nói với Tần Phóng mới đúng, cái máy chuyển lời và trình thám như anh đây làm thế là lâu lắm rồi.

Phương Lỗi bước vào rồi ngồi xuống trước mặt Tần Phóng, báo cáo tình hình hôm nay: “Tôi thấy tay cô ấy tương đối hồi phục rồi, cậu ngày nào cũng xị cái mặt này cho ai coi chứ? Dọa ai đấy?”

Thực sự anh không quen với sự im lặng của Tần Phóng mấy hôm nay, có cảm giác anh ta sắp nổ tung trong im lặng. Có câu nói rất hay, tình cảm cần thời gian, con người khi tới một giai đoạn nào đó sẽ gặp được người hợp với mình, sau đó sẽ âm thầm thay đổi bản thân, giống như Tần Phóng vậy.

“Ừ.” Tần Phóng đáp lại một tiếng lạnh nhạt, dường như đang có tâm sự.

Phương Lỗi thấy hình như anh không có ý định chia sẻ nỗi niềm yêu thâm với mình nên đành nói sang chuyện công việc, cố gắng phá tan bầu không khí trầm mặc này: “Công trình bên Thịnh Thế đang bắt đầu thi công các bộ phận rồi, khi nào cậu đi xem được?”

Nghe thấy hai từ Thịnh Thế, Tần Phóng chau mày, bất giác lại nhớ tới quan hệ của Đoàn Dịch Sâm và Nhan Nặc, ngoài mặt thể hiện rõ sự không hài lòng, lạnh lùng hỏi lại: “Mấy việc này trước giờ không phải mình cậu xử lý sao?”

Phương Lỗi thông dong đáp: “Nói thì nói như thế, nhưng lần này không giống. Dự án lớn thế này cậu cứ đi một lần để thể hiện sự tôn trọng họ, chúng ta có thể mở rộng quy mô kinh doanh hay không đều phải dựa vào lần này.”

Nếu dự án đầu tiên khiến khách hàng hài lòng thì lần thứ hai, thứ ba cũng sẽ lọt vào tầm ngắm của họ mà thôi.

Tần Phóng suy nghĩ một lát rồi nói: “Vậy cậu sắp xếp thời gian giúp tôi, đến lúc đó tôi đi là được chứ gì.”

“Cũng được.”

Chớp mắt đã tới cuối năm.

Lẽ ra tháng này Liễu Tư Thần sẽ chuyển tới ở cùng Nhan Nặc, nhưng cuối năm có hai ngày lễ Giáng sinh và năm mới nên khu tắm suối nước nóng nhà cô không đủ người làm, đành lùi tới tháng Một mới tới được.

Tần Phóng là du học sinh trở về từ nước ngoài nên cũng quen với các ngày lễ của phương Tây, vì thế nghỉ Giáng sinh và năm mới đủ mười ngày, Nhan Nặc cũng vì thế mà rỗi rãi. Trước đây, vì tay đau không thể chạm nước nên mấy ngày liền cô đều ăn cơm bụi, lâu dần thành lười vào bếp, mấy ngày nghỉ cũng không nấu nướng, thành ra nhàn rỗi.

Nhan Nặc ăn mì rồi đi dạo dọc phố ẩm thực, gió đông lạnh như dao cắt thổi qua khiến mặt cô đỏ bừng vì lạnh. Tay cô cầm cốc trà sữa nóng hổi, các ngón tay mẩn mê thành cốc, thỉnh thoảng cô lại nhấp một ngụm thưởng thức vị ngọt của trà sữa thơm thơm, khoe mắt cong lên như mảnh trăng non.

Mấy sạp hàng trên phố đã bày hết những món đồ chào mừng ngày lễ, những chiếc mũ Noel đỏ rực, người tuyết trắng, cây thông xanh, chốc chốc lại vang lên khúc ca Giáng sinh rộn ràng.

Nhớ lại ngày nhỏ cô luôn nghĩ rằng ông già Noel thực sự chui ra từ ống khói, sau đó nhẹ nhàng đặt món quà cô mơ ước ở đầu giường, giống như những giấc mơ trong truyện cổ tích, sau đó cô mới biết tất cả đều là do bố cô làm, bất giác cô bật cười vì sự ngốc nghếch của mình.

Vì thế cô cảm thấy những ngày lễ là dịp vô cùng đặc biệt, nó luôn khiến người ta chờ đợi, mong ngóng và cảm thấy trong lòng ấm áp.

Sau khi về nhà, Nhan Nặc tắm rửa rồi bó gối ngồi trên sofa xem phim Hàn Quốc, mặc dù có phần hơi kịch nhưng cô thích cảm giác ấm áp của những kết cục đại đoàn viên, hạnh phúc. Mới xem được nửa tập một thì điện thoại reo, là nhạc chuông bài Ba con gấu. Hồi cấp ba, cô có đọc bộ truyện tranh này, cứ nghĩ khi chuyển thể sẽ thua kém nguyên tác, không ngờ cũng hấp dẫn không kém, thậm chí, còn khiến người xem phì cười.

Là điện thoại của Tư Thần: “Nha đầu kia, đêm Giáng sinh có hẹn hò gì không? Tớ mệt đến nỗi sắp gục rồi đây, sợ ngày mai không còn sức mà quan tâm tới cậu nữa nên gọi điện trước vậy.”

Nghe thấy giọng nói vui vẻ của cô bạn, Nhan Nặc cong môi nói: “Nếu thực sự bạn thể thì tớ qua đó giúp một tay nhé!”

Dù sao cô cũng đang rảnh rỗi.

“Không cần, không cần, tớ chỉ muốn than thở với cậu chút thôi, nếu cậu có thời gian thì ngoan ngoãn dọn dẹp phòng sạch sẽ cho tớ nhờ.”

Đầu máy bên kia hình như có ai đó đang gọi Tư Thần, cô vội vàng nói: “Thật là, nghỉ ngơi một chút cũng không được. Thôi, không nói chuyện với cậu nữa, có khách tới, bye nhé!”

Nhan Nặc biết tính vội vàng của cô bạn nên chỉ khẽ cười, nhớ tới khu tắm suối nước nóng ấm áp cô đã từng ở hơn nửa năm, ánh mắt ngập tràn hạnh phúc. Phong cảnh ở đó rất đẹp, vì thế nhiều cặp tình nhân hoặc các gia đình thường chọn đến nghỉ ngơi trong những ngày đông giá buốt, ngâm mình và vui chơi một chút.

Không lâu sau điện thoại lại đổ chuông, Nhan Nặc tưởng cô ấy còn việc gì đó chưa dọn dẹp nên nghe máy mà không nhìn xem ai gọi.

“A lô, là tôi.” Là giọng nói còn trầm ấm hơn mức bình thường của Tần Phóng.

Nhan Nặc nhớ lại sự quan tâm “thái quá” mấy hôm nay của anh, bất giác cô nắm chặt điện thoại, nói: “Vâng, sếp Tần, có chuyện gì không?”

Tần Phóng ngập ngừng một chút rồi nói: “Cô... đêm Giáng sinh có bận gì không?”

Nhan Nặc im lặng, cô nhìn màn hình ti vi mà như không, sau đó nghe thấy tiếng mình lạnh lùng trả lời: “Thật ngại quá, tôi có kế hoạch mất rồi.”

“Ồ, vậy à?”

Một lúc lâu, cả hai đều im lặng, cuối cùng Tần Phóng lên tiếng trước: “Cô cũng biết đấy, hôm đó có buổi tiệc từ thiện, tôi chưa tìm được partner nên mới hỏi cô thôi, nếu cô không có thời gian thì thôi.”

Nói xong, anh liền cúp máy.

Bước đầu tiên khó khăn của tên họ Tần nào đó thất bại nửa đường rồi.

Nhan Nặc sững lại khi nghe tiếng máy tút tút, lòng rối bời, sau đó cô thở dài, tắt ti vi rồi trèo lên giường vùi đầu vào chăn, quyết định tạm thời trốn trong vỏ ốc.

Trận tuyết đầu mùa ở thành phố này đúng vào đêm Giáng sinh, tuyết lất phất bay.

Thực ra Nhan Nặc sợ nhất là những ngày lễ chỉ có một mình, trước đây khi ở nhà có bố bên cạnh, đến khi học đại học thì có bạn cùng phòng, sau đó có Đoàn Dịch Sâm, Tư Thần... đột nhiên cô mới nhận ra năm nay là năm đầu tiên cô một mình đón Giáng sinh.

Cô mặc chiếc áo mới mua khi cùng Mai Tử Hy đi shopping tuần trước, áo măng tô đỏ, phía sau còn có một chiếc mũ to - đây là style cô rất thích. Gió lớn quá, từ trước cô đã thích mua áo khoác và mũ len đồng bộ, cứ đến mùa đông là đội mũ, quần khăn che nửa mặt, chỉ để lộ ra đôi mắt to tròn linh hoạt.

Quảng trường trung tâm thành phố người qua lại đông đúc, siêu thị và các nhà hàng đều chật cứng người.

Nhan Nặc cảm thấy vui vui, dường như cô đã hòa mình vào không khí náo nhiệt này, bất giác cô nhìn thấy bên đời xe buýt quen thuộc, bao năm qua nó cũng đã thay đổi, cô quay người đi theo một hướng khác.

Bất giác người đi đằng trước cô đánh rơi khăn mà không biết, cô vội nhặt rồi vỗ nhẹ vai người đó: “Chị ơi, chị đánh rơi khăn rồi.”

Người đó quay đầu lại, thấy chiếc khăn quen thuộc liền cầm lấy rất tự nhiên, đang định cảm ơn thì người đó nhìn Nhan Nặc đây vẻ ngạc nhiên rồi nói: “Tiểu Nặc?”

Cô không đợi Nhan Nặc kịp phản ứng, ôm chầm lấy Nhan Nặc, luôn miệng nói: “Cảm ơn ông trời có mắt, cuối cùng cũng cho tớ gặp lại cậu rồi.”

Nhan Nặc sững lại nhìn cô gái trước mặt, cô vén tóc, sự tự tin và trưởng thành hiện rõ qua ánh mắt, chính là cô bạn cùng phòng - Liên Nguyệt, cũng chính là quân sư tình yêu của cô.

Tất cả những chuyện thời đại học lần lượt hiện lên trước mắt cô. Liên Nguyệt lớn hơn cô một tuổi, vì bạn trai Lý Thụy nên mới chuyển tới thành phố này học nghiên cứu sinh, cũng là thành phần hoạt bát, hiếu động trong lớp. Nhan Nặc là người nhỏ tuổi nhất trong ký túc vì thế Liên Nguyệt chăm sóc cô nhất. Cả hai cùng nhau ăn cơm, lấy nước, giành chỗ, tự học, nằm nói chuyện, giảm béo, ngắm trai đẹp...

Nhớ lại mọi thứ, mắt cô lại mơ màng...

Nhan Nặc nghiền ngẫm trong cổ họng: “Liên Nguyệt...” Cô không biết phải nói gì bây giờ.

Liên Nguyệt vừa giận vừa buồn cười, cô kéo tay Nhan Nặc rồi ngó nghiêng: “Này, cậu cảm động quá hay là không muốn gặp tớ thế hả? Nha đầu chết tiệt, lâu lắm không gặp mà cậu cứ xinh đẹp thế này, không giống tớ bị thời gian đầy đọa tới xanh mặt rồi.”

“Cậu vẫn không thay đổi tí nào, cái miệng không bao giờ tha cho người khác.”

Nhan Nặc cười rồi lắc đầu, đối mặt với những người bạn cũ như Liên Nguyệt, bởi một số biến cố nên cô cố ý tránh những người và việc có liên quan, nghĩ lại thấy cũng không nên.

Cảm thấy đứng bên đường nói chuyện cũng không tiện, Liên Nguyệt liền kéo Nhan Nặc vào quán McDonald gần đó ngồi cho ấm, dần dần xua tan cái lạnh mùa đông.

Ngồi chưa nóng chỗ Liên Nguyệt đã hỏi: “Nói thật đi, đang yên đang lành sao cậu đột nhiên biến mất thế? Tụi tớ tìm cậu tới phát điên, tớ muốn mời cậu ăn cỗ cưới cũng không tìm thấy người...”

Nhan Nặc che miệng không dám tin, cô hỏi lại: “Cậu kết hôn rồi, với Lý Thụy à? Bao giờ thế?”

Liên Nguyệt gí ngón tay lên trán Nhan Nặc rồi nói: “Đồ nha đầu vô lương tâm, có phải trọng sắc khinh bạn không thế? Tụi tớ tốt nghiệp chưa tới nửa năm đã đăng ký rồi, lúc đó Lý Thụy bị điều đi vùng khác nên cỗ cưới đầu năm nay mới làm bù. Còn cậu thì sao, cậu với Đoàn Dịch Sâm thế nào rồi?”

Nhan Nặc cười đau khổ: “Tớ á? Tụi tớ chia tay lâu rồi.” Nếu đã không thể thành đôi thì chỉ còn cách buông tay.

Liên Nguyệt uống một ngụm cà phê, suýt nữa thì phun hết ra ngoài: “Không phải chứ? Hai cậu là đôi kim đồng ngọc nữ được trường đại học T công nhận đấy.”

Bỗng chốc Liên Nguyệt thấy thương cảm.

Nhan Nặc cúi đầu che giấu ánh mắt buồn bã: “Cái gì mà kim đồng ngọc nữ chứ? Nói chung, không hợp thì chia tay. Tớ lại ngưỡng mộ cậu đấy, hồi đó cứ hai, ba ngày lại chia tay, bây giờ tu thành chính quả rồi còn gì.”

Liên Nguyệt biết bây giờ cô không muốn nói về chuyện của mình nên nói nhỏ: “Tớ có gì mà ngưỡng mộ chứ, không phải là sắp ế thì tớ cũng không lấy anh ấy đâu, bây giờ thì cố gắng mà sống thôi.”

Dường như nhớ tới điều gì đó, cô chau mày rồi vỗ vai Nhan Nặc: “Đợi chút, tớ gọi điện tí.”

“A lô, ở đâu thế? ừ, vậy tới bên này đi, em nhìn thấy hai người rồi”, cô nói rồi hướng ra ngoài cửa sổ vẫy vẫy tay.

Nhan Nặc ngó theo hỏi: “Là Lý Thụy à?”

“Ừ, đêm Giáng sinh mà, khó khăn lắm cả hai mới được nghỉ nên ra ngoài đi dạo chút.” Liên Nguyệt cười, gật đầu trả lời.

Lúc này, một chàng trai tuấn tú mặc áo măng tô màu vàng nhạt đẩy cửa bước vào, trên tay còn bế một đứa nhỏ mặc quần áo như chú gấu con, không phải Lý Thụy thì là ai?

Lý Thụy cũng biết Nhan Nặc, lúc thấy cô tuy cũng ngạc nhiên nhưng mau chóng lấy lại tinh thần, cất tiếng chào cô.

Liên Nguyệt đón đứa nhỏ từ tay Lý Thụy rồi quay sang nhìn Nhan Nặc: “Nhìn này, thằng nhóc nhà tớ đáng yêu không?”

Nhan Nặc liên tục bị bất ngờ, cô ngạc nhiên kêu lên: “Cậu, các cậu có em bé rồi sao?”

Thế này thì nhanh quá đi mất. Hèn chi cô cảm thấy cô ấy trưởng thành lên nhiều, hóa ra đã làm mẹ.

Liên Nguyệt xua tay, phản bác: “No, no, đây gọi là chiến nhanh quyết nhanh, phụ nữ ngoài ba mươi mới sinh là muộn đấy.”

Nhan Nặc nhìn gương mặt hồng hào của đứa nhỏ, cảm thấy nó đáng yêu quá, bèn đưa tay nựng nó một hồi: “Tớ cảm thấy mắt và miệng nó giống bố, gò má giống mẹ.”

Lý Thụy khẽ cười, anh thân mật khoác tay vợ, nói: “Em thấy chưa, ngay cả Nhan Nặc cũng nói mắt nó giống anh, em còn cãi nữa không?”

Liên Nguyệt đỏ mặt nhìn Lý Thụy âu yếm: “Đúng thế, đúng thế, con trai giống anh, không giống em chút nào.”

Nhan Nặc thấy Liên Nguyệt làm bộ trước mặt Lý Thụy bèn phì cười, trong lòng cũng cảm thấy vui thay cho bạn vì cô tìm được bến bờ hạnh phúc.

“Tiểu Nguyệt, sắp sáu giờ rồi.”

Lý Thụy nhìn đồng hồ rồi bất lực nhìn Nhan Nặc: “Công ty anh tối nay có tiệc, chắc tụi anh phải đi rồi, thật ngại quá!”

“Thế ạ, đến muộn tí thì có sao đâu, khó khăn lắm chúng em mới gặp nhau...” Liên Nguyệt tỏ vẻ không vui.

Nhan Nặc sợ vì mình mà đôi trẻ cãi nhau nên vội nói mình cũng có hẹn, sau đó cho bạn số điện thoại rồi thề lên thề xuống sẽ giữ liên lạc, có thể Liên Nguyệt mới yên tâm ra về.

Cô ngồi lại một mình ở đó, nhìn theo gia đình bạn hạnh phúc bên nhau, trong lòng cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ.

Cả gia đình...

18. Chương 19 - 20

Chương 19

Bầu trời đêm lấp lánh ánh sao, quảng trường náo nhiệt vang lên khúc thánh ca kinh điển, những giai điệu ầm ập đi vào lòng người xua tan giá lạnh mùa đông.

Sau khi bước ra từ quán McDonald, cô vô vọng nhìn bốn phía, đau xót khi phát hiện ra mình không có nơi nào để đi, cuối cùng đành mua một tấm vé xem bộ phim hài cuối năm rồi theo chân người ta vào rạp chiếu phim. Rạp chiếu phim tối om, chỉ có ánh sáng rực rỡ phát ra trên màn bạc. Vô số cảnh hài trên phim khiến khán giả cười nghiêng ngả, nhưng Nhan Nặc không thể cười nổi. Nếu ngay cả xem phim hài cũng không cười được thì thực sự là bi thương tới cực điểm.

Bộ phim kết thúc, lúc ra về Nhan Nặc cúi xem đồng hồ, mới tám giờ hai mươi, đột nhiên cảm thấy thời gian trôi đi quá chậm, đối với cô, điều đó chẳng khác gì sự giày vò.

Bất giác cô ngẩng đầu và thấy một người phụ nữ tầm ba mươi tuổi dẫn theo một bé gái đang len lỏi giữa dòng người, chiếc giỏ đựng đầy hoa hồng. Đứa bé mặc rất ít áo, đôi môi tím tái vì lạnh nhưng vẫn nắm chặt tay mẹ, đã thế còn liên tục sụt sùi ầm ục. Sau đó người mẹ cúi người thơm lên trán cô bé an ủi: “Ngoan lắm, chúng ta sắp được về nhà rồi.”

Những bông hồng trong tay cô bé chỉ được gói bằng lớp giấy đơn giản nên cánh hoa đã tươi tắn giữa trời lạnh, rất nhiều người chỉ nhìn thôi đã lắc đầu.

Nhìn họ thất vọng hết lần này tới lần khác rồi lấy lại tinh thần đứng thẳng người, Nhan Nặc thấy sống mũi cay cay, cô đau lòng trước cảnh ấy, đang định làm điều gì đó cho họ thì có người tới trước cô, mua hết số hoa.

Hai mẹ con người bán hoa cảm ơn rồi rít rồi vui vẻ dắt tay nhau rời khỏi quảng trường.

Nhan Nặc nhìn kỹ lại, bóng người đàn ông mặc áo măng tô màu đen ấy rất cao lớn. Đợi khi người đó quay lại, bốn mắt nhìn nhau, khoảnh khắc ấy không biết phải nói gì, người ấy là Tần Phóng. Thế giới này quá nhỏ bé hay duyên phận hai người quá hợp nhau? Tại sao giữa biển người mênh mông này lại có sự gặp gỡ kỳ diệu đến thế?

Buổi tiệc từ thiện tối nay diễn ra ở khách sạn năm sao gần đây, họ mời Tần Phóng tham gia bằng được. Chỉ là từ trước tới giờ Tần Phóng không thích tiệc tùng, đặc biệt là cứ phải vác cái bộ mặt giả tạo tới tham dự, đi vài vòng là xong chuyện.

Hơn nữa cả tối tâm trạng anh cứ thấp thỏm nghĩ không biết tối nay Nhan Nặc hẹn ai.

Sau đó, anh chỉ chào hỏi mấy người bạn thân thiết rồi mau chóng ra về.

Cũng may anh về sớm, nếu không làm gì có cơ hội gặp cô chứ? Cô chỉ có một mình, là hẹn hò xong rồi hay không hề hẹn hò? Bất kể đáp án thế nào đi nữa anh đều thấy không vui.

Giờ Bắc Kinh: 9:00 PM

Tiếng nhạc sau lưng Nhan Nặc vang lên những giai điệu vui tươi, lúc trầm lúc bổng, ánh sáng đan xen vào nhau thu hút sự chú ý của nhiều người qua đường.

Thế nhưng trong không gian đầy màu sắc sặc sỡ ấy, anh chỉ nhìn thấy một mình cô.

“Hi, sếp Tần, sao lại trùng hợp thế?” Nhan Nặc thoải mái lên tiếng trước.

Tần Phóng chậm rãi bước lại phía cô, nói: “Ồ, vừa từ bữa tiệc từ thiện tới đây.”

Anh vốn muốn lại gần thêm chút nữa nhưng giỏ hoa lớn chặn giữa hai người nên đành phải dừng bước.

Thấy một người đàn ông cầm một giỏ hoa thế này, trông thật buồn cười, không nén được Nhan Nặc bật cười.

Gương mặt Tần Phóng ửng đỏ dưới ánh đèn phố, anh vò đầu bứt tai rồi nhét giỏ hoa vào tay Nhan Nặc, lườm cô: “Cười cái gì mà cười?”

Nhan Nặc đáp: “Tôi vui mà, anh đã làm một việc tốt, hai mẹ con họ cũng được về sớm, không phải một mũi tên trúng hai đích sao?”

Tần Phóng im lặng, cô đã nói đúng tâm trạng của anh.

Từ nhỏ, một mình mẹ nuôi anh khôn lớn, anh luôn phải dậy sớm để cùng mẹ đẩy xe tới các ngõ nhỏ bán đồ ăn sáng. Bất kể trời lạnh thế nào, mẹ anh đều cố bán hết đồ rồi mới về nhà. Lúc đó anh chỉ mong có người nào đó tốt bụng mua hết số bánh ấy hoặc mong mình mau mau lớn khôn để kiếm tiền nuôi gia đình, như thế mẹ anh sẽ không phải khổ nữa. Trong ký ức của anh, bánh bao mẹ làm ăn với nước đậu nhà tự xay chính là món ăn ngon nhất trên đời mà anh từng ăn.

Hồi ức giống như rượu ngon, càng để lâu vị càng đậm đà, nhưng lại không thể đắm chìm trong đó.

“Hình như cô đang khen tôi, nhưng sao tôi cứ có cảm giác cô đang chọc tôi thế?” Anh chau mày rồi hỏi cô: “Cô ăn cơm chưa?”

Nhan Nặc nghĩ một lát rồi lắc đầu: “Vẫn chưa ăn.”

Bụng cô lúc ấy cũng kêu lên vài tiếng phụ họa.

“Không phải cô có hện rồi sao?” Tần Phóng nhìn cô đầy nghi ngờ.

“Đúng thế, đúng là có hện nhưng anh ấy đã thất hện.”

Ánh mắt Nhan Nặc nhìn xa xăm, giải thích nửa đùa nửa thật. Đúng là cô đã từng hện với một người nhất định phải ở cùng nhau mỗi dịp lễ, chỉ là bây giờ đã hóa thành bong bóng.

Tần Phóng nhìn sâu vào mắt cô, nửa cười nửa không: “Tôi cũng chưa ăn gì cả, hay chúng ta tìm chỗ nào đó ăn cơm đi.”

Chỉ là ngày lễ thế này quán ăn ở đâu cũng chật cứng người, Tần Phóng vốn không thích chờ đợi, suýt chút nữa còn đánh nhau với một thanh niên chen ngang khi xếp hàng.

Nhan Nặc vội kéo anh ra, lo lắng nói: “Ngày lễ phải vui vẻ chứ, anh đừng như mấy người văn hóa kém ấy làm gì, nếu bị thương thì phải làm sao?”

“Hứ!”

Tần Phóng lạnh lùng quay mặt đi, coi như nghe lời, nhưng mặt lạnh tanh hỏi: “Vậy cô nói xem nên làm gì bây giờ? Tôi đói tới mức dạ dày sắp đánh vào ruột rồi.”

Nhan Nặc không nghĩ nhiều mà nói luôn: “Hay là tới nhà tôi nấu gì đó ăn tạm vậy, dù sao cũng ở gần đây...” Giọng cô càng lúc càng nhỏ, bởi lúc cô ý thức được mình đang nói gì thì không thể dừng lại được nữa.

Nhưng Tần Phóng không cho cô cơ hội hối hận, anh vui tới mức muốn nhảy cẫng lên, mắt sáng như sao.

“Hay lắm, như thế không cần phải chen chúc với người ta rồi.”

Nhan Nặc đỏ bừng mặt, lắp bắp: “Sếp Tần, tôi vừa nhớ ra nhà tôi ngoài trứng gà và mì ra, không có gì khác...”

Cô đã từng nghe Phương Lỗi nói Tần Phóng ghét ăn trứng gà nhất.

Tần Phóng không thể kiềm chế niềm vui này nên cũng không để ý tới chuyện vụn vặt ấy. Anh cười: “Vậy thì có gì phải lo lắng chứ, đi mua là được.”

Anh vội kéo Nhan Nặc đi siêu thị.

Từ lúc bước vào siêu thị, Nhan Nặc cứ há hốc miệng, tròn mắt nhìn Tần Phóng như muốn nhặt hết đồ trong siêu thị bỏ vào xe đẩy, sữa bò, sườn dê, cánh gà, súp lơ... chất thành đống cao như núi, anh còn mua cả rượu vang, anh nghĩ mình sẽ mở tiệc kiểu Tây sao?

Tần Phóng đi đằng trước đắc ý đẩy xe, thấy thứ gì vừa mắt là ra sức nhặt, đi tới quầy rau anh mới phát hiện cô không đi theo anh. Anh quay lại mới biết mình đã bỏ xa cô, đành phải quay lại, bức xúc nói: “Sao cô đi chậm thế?”

“Sếp Tần, xin hỏi lát nữa anh nấu cơm hay tôi nấu cơm?” Nhan Nặc nghiêm túc hỏi.

Tần Phóng làm bộ thần nhiên đáp: “Còn phải hỏi, đương nhiên là cô rồi.”

“Vậy tôi nói trước, tôi chỉ biết nấu mấy món đơn giản thôi.”

Nhan Nặc tỏ ra bất lực, cô chỉ vào lô thức ăn chất đầy trong xe đẩy và nói: “Hơn nữa hai chúng ta cũng chỉ có hai cái dạ dày, làm gì ăn nhiều thế chứ? Rõ ràng là đang lãng phí thực phẩm.”

“Tôi chỉ là...”

Chỉ là vui quá đấy mà, Tần Phóng cúi đầu giống như đứa trẻ bị oan ức, bộ dạng của anh khiến Nhan Nặc vừa tức vừa buồn cười.

Sau đó Tần Phóng im lặng bỏ đồ vào chỗ cũ, nhưng lúc anh bình tĩnh lại thì mới phát hiện ra, ban nãy Nhan Nặc vừa dạy dỗ anh sao? Anh tức giận đùng đùng quay lại định phản bác thì thấy cô đang cẩn thận

chọn rau. Trong lòng anh khẽ xao động, cảm thấy chỉ cần được ngắm cô như thế này, chỉ cần được ngắm dáng vẻ nho nhã, dịu dàng thế này của cô là đủ rồi.

Lúc Nhan Nặc đứng xếp hàng cân đồ, Tần Phóng cứ loảng quảng gần quầy thu ngân, ngày lễ nên người đi mua đồ rất đông, có người bất cẩn va vào anh một cái, vội vàng nói xin lỗi rồi mau chóng chạy đi thanh toán. Anh phát hiện ra mình chạm phải giá đồ nên đánh rơi một cái hộp nhỏ, tiện tay cầm lên xem, thấy dòng chữ tiếng Anh trên đó anh đỏ bừng mặt, vội vã để lại chỗ cũ.

Lúc thanh toán, Nhan Nặc thấy Tần Phóng có vẻ hơi khác, mặt ửng đỏ, cô quan tâm hỏi: “Sao thế? Có phải nóng quá không? Trong siêu thị lúc nào chả thế.”

“Không, không sao. Mau thanh toán đi.” Tần Phóng lắp bắp đáp, cứ nhớ lại thứ đồ vật có hình hoa quả ban nãy là mặt anh nóng bừng, chỉ muốn mau mau chóng chóng rời khỏi nơi này.

Tần Phóng không đi xe nên hai người đi bộ về nhà.

Mặc dù trời lạnh nhưng tình cảm đang tan chảy.

Tần Phóng vui vẻ theo Nhan Nặc lên lầu, cảm giác khó chịu vì bị cô từ chối mấy hôm trước tan biến hết, nếu không phải như thế thì làm gì có chuyện anh có thể dàng hoàng vào phòng cô chứ? Anh càng nghĩ càng đắc ý, cười ngáy ngô.

Nhan Nặc mở cửa vào trước, sau đó lấy một đôi dép lê đưa cho anh: “Ở đây rồi, vào đi.”

Phòng bật điều hòa, Tần Phóng bước vào phòng, cởi áo khoác nhẹ nhàng đặt xuống sofa rồi tò mò nhìn khoảng trời riêng của Nhan Nặc. Đồ đạc được thu dọn sạch sẽ, đối diện với phòng khách là gian bếp, Nhan Nặc đang phân loại đồ vừa mua ở siêu thị về, chân váy khẽ tung bay. Cảnh tượng trước mắt khiến anh cảm thấy vô cùng ấm áp, anh nhìn đến chiếc bàn máy tính ở góc phòng, thấy con búp bê vải lần trước anh tặng cô nằm ngoan ngoãn trên đó, bên cạnh là quả cầu pha lê, anh lặng người nhìn một hồi lâu cho tới khi mùi thơm bay tới.

Nhan Nặc đặt một tô canh lên bàn, nói: “Anh uống tạm ít canh trước, tôi nấu hai món nữa là xong.”

Tần Phóng gạt đầu rồi ngồi xuống nếm thử món canh cá thơm lừng, tấm tắc khen: “Ngon lắm!”

Nhan Nặc ngẩng đầu nhìn anh cười: “Thực ra tôi cũng chỉ biết thế thôi, không biết làm gì nữa đâu.”

Tần Phóng đắm chìm trong sự dịu dàng của cô, nhưng lại sợ cô phát hiện ra, anh vội cúi đầu uống canh, cảm giác vô cùng ấm áp.

Thịt băm nấu cà chua, gà xào nấm hương, canh súp lơ, chiếc bàn nhỏ bày đầy thức ăn, chỉ là những món ăn đơn giản nhưng màu sắc rất bắt mắt khiến người ta có cảm giác muốn ăn.

Cũng không đợi Nhan Nặc thúc giục, Tần Phóng bắt đầu ăn không hề khách khí, anh ăn sạch sành sanh, nếu không phải đã ăn no căng bụng rồi thì có lẽ bát canh anh cũng không tha.

Nhan Nặc phì cười: “Sếp Tần, tôi có thể nghĩ là do tay nghề của tôi rất tốt không?”

Tần Phóng “ự” một tiếng chứng minh cho lời nói của cô.

Tần Phóng ngồi nghỉ trên sofa, Nhan Nặc dọn dẹp bát đĩa, hai mí mắt bắt đầu đánh nhau rồi, cô ngước mắt nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ, hèn chi thấy mệt thế.

Tần Phóng cũng rất hiểu lòng cô, anh đứng dậy: “Muộn rồi, cô nghỉ sớm đi, tôi về đây.”

Nhan Nặc gật đầu rồi tiễn anh ra cửa: “Anh đi cẩn thận.”

Tần Phóng mới đi được hai bước, đúng lúc Nhan Nặc định đóng cửa thì anh quay lại, mỉm cười nói: “Cảm ơn bữa tối của cô, rất ngon. Merry Christmas!”

Nhan Nặc nghe thấy liền ngẩng đầu cười: “Anh cũng thế, ngủ ngon nhé!”

Tần Phóng sờ túi, trong đó là một chiếc trâm cài áo hình chú cá heo, nhưng cuối cùng anh cũng không lấy ra.

Anh nói với mình rằng, bây giờ vẫn chưa phải lúc, anh không nên quá gấp gáp, có thể được ở bên cô như thế này là vui lắm rồi.

Chương 20

Mặc dù anh hay giở chứng nhưng thực sự là một người đàn ông rất biết quan tâm.

Nhan Nặc nằm lặng lẽ trên giường, cô cứ nhớ lại điệu bộ không thể nói ra điều muốn nói của Tần Phóng ban nãy, có lẽ cô biết anh muốn nói gì, có thể anh cũng biết câu trả lời của cô, vì thế cả hai mới thấu hiểu nhau và im lặng che giấu.

Nhưng cô thực sự không thể trả lời được, trái tim cô chưa sẵn sàng tiếp nhận thử thách tình cảm mới.

Qua Tết Dương lịch, văn phòng trở lại làm việc bình thường. Sau khi có kinh nghiệm từ đêm Giáng sinh, Tần Phóng cũng mạnh dạn hơn, thỉnh thoảng anh chủ động mời Nhan Nặc đi ăn riêng, còn Nhan Nặc cũng không có ý né tránh, điều này khiến sự tự tin trong anh được cổ vũ mạnh mẽ, chỉ ít anh biết giờ cô không còn ghét anh nữa.

Gần tan ca, Tần Phóng gọi điện thoại nội bộ: “Tan ca cùng đi ăn cơm nhé? Tôi biết một quán ăn ở đường Trung Sơn mới mở tên là Túy Khách Cư, thiết kế theo dạng phòng ăn riêng, nghe nói các món ăn ở đây ngon lắm, có thể thử xem thế nào.”

Nhan Nặc cười đáp: “Hôm nay tôi có hẹn rồi, thật ngại quá!”

“Ồ, vậy thì thôi.”

Giống như vừa bị dội gáo nước lạnh, trước mặt Tần Phóng tối om, nghe giọng nói cũng có thể cảm nhận được sự thất vọng của anh.

Nhan Nặc ngẩng đầu nhìn về phía văn phòng của Tần Phóng, nghĩ một chút rồi lí nhí giải thích: “Hôm nay tôi đi đón một người bạn, anh cũng biết cô ấy, là Liễu Tư Thần.”

Đôi mắt Tần Phóng sáng rực, anh biết Liễu Tư Thần, đó là người bạn tốt của Nhan Nặc, hai hôm trước Nhan Nặc có nhận được một bưu kiện lớn, là quà Giáng sinh và năm mới, sau cùng vẫn là anh giúp cô mang nó về nhà.

Anh vẫn bình tĩnh nói: “Dù sao tôi cũng đang rồi, hay là lát nữa tôi lái xe đưa cô đi nhé, hai cô gái như hai người mà xách hành lý cũng không tiện lắm.” Anh rất thích thú khi được làm việc này.

Anh lấy đâu ra thời gian chứ? Nhan Nặc thực sự muốn hỏi anh như thế.

Cô khẽ cười, nói: “Cũng được, vậy lại phiền anh rồi.”

Sau khi tan ca, hai người tới bến xe của thành phố, bị tắc đường nên khi tới nơi Liễu Tư Thần đã đứng đợi nửa tiếng.

Thấy Nhan Nặc đi tới, Tư Thần nhìn cô đầy mờ ám rồi cười hì hì: “Tiểu Nặc, sao không giới thiệu gì cho chúng tớ thế?”

Nhan Nặc khó chịu nhìn Tư Thần, cô biết cô ấy đã phát huy mọi tư duy để đoán mối quan hệ giữa cô và Tần Phóng nên cô giới thiệu: “Liễu Tư Thần, bạn thân của tôi.”

Tần Phóng lịch sự đưa tay ra bắt tay Tư Thần, tự giới thiệu: “Chào cô, tôi là Tần Phóng.”

Anh không muốn nghe Nhan Nặc giới thiệu kiểu: “Sếp Tần, sếp của tớ” một chút nào, nếu nói những lời xa cách thế này thì thà anh tự nói còn hơn.

EQ của Liễu Tư Thần rất cao nên từ ánh mắt, sắc mặt cô biết ngay tình cảm Tần Phóng dành cho Nhan Nặc không bình thường chút nào. Đường đường là một sếp lớn không những vượt đường xá xa xôi tới đây đón cô mà lúc này còn lịch sự giúp cô xách hành lý, rõ ràng là muốn thể hiện “yêu mái nhà yêu cả con chim” đây mà.

Cô nhú mào rồi kéo Nhan Nặc lại thì thầm: “Cậu giỏi lắm, tớ cứ tưởng anh ấy chỉ là sếp của cậu thôi chứ, ai ngờ bây giờ còn làm vệ sĩ nữa.”

“Này này, cậu nói lung tung cái gì thế hả?” Mặt Nhan Nặc đỏ bừng, cô nhéo Tư Thần một cái rồi nói: “Tớ có lòng tốt tới đón cậu thế mà còn vong ơn bội nghĩa chơi đùa tớ, cẩn thận không tớ đá cậu ra ngoài cho ngủ ngoài đường luôn đấy.”

Liễu Tư Thần vỗ ôm ngực rên rỉ: “Ồ ồ, xấu hổ quá hóa giận à? Vậy chắc tớ đoán đúng trăm phần trăm rồi.”

Giữa hai người họ hoàn toàn trong sáng ư? Ngay cả đứa trẻ con ba tuổi cũng không thêm tin, huống hồ cô thông minh như thế.

Lúc lên xe Tần Phóng mở cửa trước cho Nhan Nặc, nhưng cô nhất định đòi ngồi ghế sau cùng Tư Thần. Tư Thần trợn mắt chặn không cho cô vào: “Cậu lên đằng trước mà ngồi, tớ gần đây béo lên, ngồi một mình mới thoải mái, cậu đừng cố nhét vào làm gì.”

Nghe cô nói thế, Tần Phóng liền nhìn cô với ánh mắt vô cùng tán thưởng, hai người chính thức bắt tay hợp tác.

Nhan Nặc không biết hai người này “liếc mắt giao lưu”, cô mím chặt môi bắt lực ngồi ghế trước.

Tần Phóng chăm chú cầm vô lăng, vừa nhìn đường vừa chậm rãi nói: ‘Tôi đặt bàn ở Túy Khách Cư rồi, lát nữa ăn xong rồi về nhé, coi như thay cô mở tiệc thết đãi khách từ phương xa đến.’

Liễu Tư Thần vốn háu ăn, nghe thấy ăn uống là mọi mệt mỏi vì dậy sớm đi xa tan biến hết, cô nhìn Tần Phóng và giờ ngón cái lên, cười hớn hở: “Ý này hay đấy, anh nghĩ chu đáo quá, có tiền đồ, có tiền đồ, em ưng anh đấy.”

Câu này sao nghe có vẻ như còn hàm ý khác, có tiền đồ gì chứ?

Nhan Nặc nhủ mày, trong lòng bất an, có lẽ một ngày nào đó cô sẽ bị cái tên nha đầu háu ăn này bán đứng không chừng...

Túy Khách Cư quả thật như Tần Phóng nói, nếu không đặt bàn sớm thì e rằng mấy người họ còn phải đợi khá lâu.

Sau khi ăn một bữa no say ở đó, Tần Phóng đưa hai người về nhà.

Về tới căn hộ nhỏ, Liễu Tư Thần bắt đầu tiến hành “ép cung cực hình” với Nhan Nặc - cù nách, cô sự nhất chiêu này nên bị cù mà cười không ngớt, liên tục xin tha mạng.

Liễu Tư Thần trêu đùa cô: “Được rồi, còn nói chúng ta là chị em tốt sao? Chuyện quan trọng thế này lại dám giấu tó, mau nói đi, hai người tiến triển tới bước nào rồi? Khoác vai, nắm tay? Hôn?...”

Nhan Nặc bịt chặt miệng Tư Thần không để cô đoán lung tung nữa, bực mình nói: “Cậu thôi đi, tha cho tó, đừng nói không thành có nữa. Rõ ràng là bị cậu nói đen thành trắng mà.”

Liễu Tư Thần nhìn cô chăm chăm, sau đó phán một câu dài đầy thâm ý như đại sư: “Có đúng là tó nói không thành có hay là cậu có tật giết mình hả? Nếu hai người thực sự không có gì, vậy tại sao anh ấy lại vui vẻ tới đón một người chả liên quan như tó, lại còn trùng hợp biết cậu không thích ăn vùng nữa?”

Ban này lúc giám đốc giới thiệu những món ăn ngon, mới nói tới vịt quay vùng Tần Phóng đã chau mày từ chối, sau đó còn dặn dò các món đều không được cho vùng, người biết chuyện nghe là biết vì Nhan Nặc mà.

Ngay từ nhỏ, nếu ăn vùng là Nhan Nặc sẽ nổi mẩn toàn thân, cho dù có bôi thuốc cũng phải vài hôm mới đỡ, vì thế cô luôn tránh ăn những thứ có vùng.

“Làm sao tó biết anh ấy biết được? Hay là anh ấy cũng không ăn vùng?”

Nhan Nặc nói mấy lời ngay cả mình cũng không tin được rồi ném gối về phía Tư Thần, xua tay: “Haizz, tó chán nói chuyện với cậu lắm rồi, đi tắm đã, mai tó còn đi làm.”

“Thấy chưa, không đỡ được tó chứ gì, đúng là cái đứa miệng nói không mà trong lòng thì có.”

Thấy Nhan Nặc chạy nhanh vào nhà tắm, ánh mắt Tư Thần rạng rỡ niềm vui.

Cô quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoài trời những bông tuyết trắng đang nhẹ bay, trắng xóa một màu.

Mùa đông đúng là mùa của những khúc tình ca, có lẽ là vì tình cảm của con người hòa quyện.

Liều Tư Thần nói thế khiến Nhan Nặc cũng nghĩ ngợi lung tung một hồi, nghĩ cả đêm vẫn không biết tại sao Tần Phóng lại biết mình không ăn được vùng.

Hôm sau, Nhan Nặc bắt lực mang đôi mắt gấu trúc đi làm.

Buổi trưa, Phương Lỗi mời Nhan Nặc đi ăn cơm, đương nhiên phải mang theo con sư tử Tần Phóng, nếu không anh sẽ bị lột da mất.

Em trai của bạn gái La Khanh Nhan của Phương Lỗi năm nay học đại học năm thứ tư, đang chuẩn bị thi nghiên cứu sinh trường T, anh nhờ Nhan Nặc chỉ bảo vài điều, Nhan Nặc nghe và nhận lời.

“Thi nghiên cứu sinh phải dựa vào sức mình chứ người khác thì giúp được gì?” Tần Phóng lạnh lùng đáp, anh không thích thú với đề nghị này.

Có điều Nhan Nặc không tán thành suy nghĩ của anh, cô dịu giọng: “Không thể nói thế được, năm xưa tôi cũng học hỏi kinh nghiệm đàn anh, đàn chị nên mới thi đỗ.”

Tần Phóng bức xúc không nói, phí công làm tiểu nhân rồi, không phải vì anh sợ cô vất vả sao?

Phương Lỗi thấy người anh em bị nói thế bèn cười lớn: “Nói chung là chăm sự nhờ cậy cô đấy.”

Lúc ăn điểm tâm sau bữa cơm, Nhan Nặc cố ý gọi bánh ngọt có vùng.

Tần Phóng chau mày hỏi với vẻ không hiểu: “Không phải cô không ăn được vùng sao? Sao lại gọi cái này?”

Nhan Nặc được thế hỏi lại: “Sao anh biết tôi không ăn được vùng?”

Hôm nay cô nhất định phải tìm ra nguyên nhân của chuyện hại cô mất ngủ cả đêm qua.

Tần Phóng trả lời thành thật: “Tôi nhớ lần trước lúc nướng thịt, những món có vùng cô đều không ăn...”

Nhan Nặc sững lại, chỉ có một chút khác biệt như thế mà anh cũng chú ý tới sao?

Thấy sắc mặt kỳ lạ của cô, Tần Phóng vội hỏi tiếp: “Cô sao thế?”

Nhan Nặc lặng lẽ lắc đầu, cảm giác ảm áp đang dâng tràn trong tim.

Chỉ có người ngoài cuộc là Phương Lỗi rõ nhất mọi chuyện, hai người này chắc chắn có vấn đề.

19. Chương 21 - 22

Chương 21

“Đây là cái gì?”

Tần Phóng liếc nhìn cuốn catalogue vừa được ném xuống trước mặt anh.

Phương Lỗi chớp mắt nói một câu đầy thâm ý: “Đừng nói người anh em này không quan tâm tới cậu, cái resort này định trang trí lại, giám đốc của họ có nhã ý hợp tác với văn phòng mình, còn tặng miễn phí vài tấm vé nữa, tôi định dẫn Khanh Nhan đi cùng, còn cậu... cậu tự đi mà lo.”

Anh đã nói rõ ràng tới mức ấy, nếu còn không hiểu nữa thì chỉ có là bả đậu.

Tần Phóng khẽ ho một tiếng: “Ừ, để tôi xem có thời gian không đã.”

Nhìn thấy điệu bộ cố ý của Tần Phóng, Phương Lỗi cảm thấy rất buồn cười, lúc đi ra ngoài anh còn cố tình lượn một vòng trước mặt Nhan Nặc, rồi thở dài lắc đầu. Cách mạng chưa thành công, Nguyệt Lão vẫn cần cố gắng. [Nguyệt Lão: nhân vật trong thần thoại của Trung Quốc, chủ quản chuyện hôn nhân ở nhân gian.]

Phương Lỗi đi rồi, Tần Phóng nhìn chằm chằm vào cuốn catalogue, resort, hai ngày, có thể đi cùng Nhan Nặc? Nghĩ tới đây, anh không nhịn được cười, hai mắt vui tới mức híp cả lại.

Tần Phóng thông thả tới trước mặt Nhan Nặc, một thời gian không nói chuyện nên không biết nên mở miệng thế nào.

“Sếp tổng?” Nhan Nặc lên tiếng, không hiểu.

“Hà?”

Tần Phóng sững lại, anh giả việc công giải quyết việc tư đưa cuốn catalogue cho cô: “Cô xem cái này đi, tìm những thông tin liên quan. Cuối tuần chúng ta đi giải quyết dự án này. À, tiền làm thêm tính riêng.”

Câu cuối cùng được dùng với mục đích loại thẳng việc anh có ý đồ khác.

Nhan Nặc kinh ngạc há hốc miệng, cúi đầu nhìn qua cuốn catalogue, rồi lại ngẩng đầu nhìn Tần Phóng, mím môi do dự một lúc rồi ướm hỏi: “Tôi nhất định phải đi sao?”

Tần Phóng gườm gườm lườm cô, nghiêng răng gào lên: “Đúng, nhất định phải đi!”

Giọng điệu ấy, ánh mắt ấy vốn không cho người khác có cơ hội phản bác. Thực ra anh muốn ôm cô vào lòng, gõ lên vầng trán cô để cô hiểu ra sự việc, cũng may cuối cùng lý trí đã chiến thắng tình cảm. Anh hít sâu rồi nói thêm: “Ồ đó có suối nước nóng, xong việc có thể đi tắm cho thoải mái.”

Trước đây, có lần ăn cơm cùng anh, nghe Liễu Tư Thần nói Nhan Nặc thích nhất là mùa đông được tắm suối nước nóng, bây giờ nói thế này chắc không có gì sai nhỉ? Anh đã không còn từ nào để đưa ra làm lý do mời mọc nữa rồi.

Nhan Nặc gạt đầu như một cái máy: “Vây được rồi, để tôi chuẩn bị.”

Cuối tuần cô định cùng Tư Thần đi mua quần áo để cô ấy đi phỏng vấn, bây giờ đành phải bảo cô ấy đi một mình thôi.

Tần Phóng về chỗ ngồi, xoa xoa lông mày, ánh mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ, mơ màng. Anh có đủ kiên nhẫn đợi cô, nhưng thực sự không biết có ngày cô dành cho anh cơ hội không mà thôi.

Buổi tối, cô về đến căn hộ nhỏ xinh của mình.

Liễu Tư Thần ngồi trước máy tính chuẩn bị cho buổi phỏng vấn, tuần trước cô nộp đơn khá nhiều trên mạng, hôm qua đã có nơi gọi tới, cuối tuần này đi phỏng vấn.

Nhan Nặc uể oải ngồi trên ghế, giận dỗi nói: “Tư Thần, cuối tuần tớ không đi shopping với cậu được rồi.”

Tư Thần ngừng gõ bàn phím, chau mày hỏi: “Sao thế?”

Cô nói: “Cuối tuần phải đi resort bàn dự án.”

Tư Thần bật cười rất mờ ám, cô đưa tay vuốt cằm rồi nhìn Nhan Nặc: “Resort? Đi cùng Tần Phóng? Tớ nghĩ đi bàn việc chỉ là giả, theo đuổi mới là chính, đúng không?”

“Cậu chết đi, cả ngày chỉ nói lung tung.” Nhan Nặc đỏ bừng mặt ôm gối.

“Không sao, là bạn bè tốt, ai lại ngáng đường tình của cậu chứ? Tớ biết sống lắm chứ bộ.” Liễu Tư Thần cười gian che giấu sự tấn công của Nhan Nặc.

Thứ Bảy, Nhan Nặc dậy rất sớm. Buổi sớm mùa đông bị một lớp sương mù mỏng bao phủ, không khí tràn đầy hơi lạnh.

Một chiếc xe rất cool đỗ trước cổng sắt khắc hoa nhà cô.

Nhan Nặc quàng một chiếc khăn màu đỏ, nhìn rất có tinh thần. Cô cúi người, Tần Phóng nghiêng nửa người ra mở cửa cho cô, rồi nói: “Mau lên xe, bên ngoài lạnh lắm.”

Thấy cô bị lạnh cứng người, anh liền vặn điều hòa tăng lên vài độ nữa.

Nhan Nặc vội chui vào xe, trong xe rất ấm khiến cô thoải mái thở phào.

Tần Phóng vừa lái xe vừa nói: “Lần này đi chủ yếu tìm hiểu bố cục của resort, sau đó nói cụ thể hợp đồng. Có điều đây mới chỉ là bước đầu hợp tác, sẽ không tốn thời gian đâu.”

“Vâng!”

Nhan Nặc khẽ cười, cô nói: “Không sao, chỉ cần đủ thời gian để tôi tắm suối nước nóng là được.”

Cô cũng nghĩ thông rồi, giống như Tư Thần đã nói, nghĩ nhiều làm gì, mọi thứ cứ để tự nhiên sẽ tốt hơn.

Tần Phóng ngoác miệng cười, anh ngập ngừng nói: “Đương nhiên rồi, công việc cũng cần kết hợp với nghỉ ngơi.”

Hôm nay nói chuyện rất tự nhiên, có gì nói nấy, cả đoạn đường không cảm thấy chán, hai tiếng đồng hồ ngồi xe trôi qua nhanh, đã đến resort ở ngoại ô rồi.

Phương Lỗi và La Nhan Khanh đã tới từ sớm, cả hai đang đứng ở cổng đợi. Thấy La Khanh Nhan ở đó, Nhan Nặc có chút bất ngờ, sau đó cô liếc nhìn Tần Phóng, Tần Phóng cười gian ngoảnh mặt đi chỗ khác không dám nhìn thẳng vào cô. Thằng ngốc cũng biết chuyển công tác này lấy việc công làm việc tư.

Phương Lỗi dắt tay La Khanh Nhan lại gần chỗ hai người, cười hớn hở: “Mau vào đi, tôi hẹn giám đốc của họ rồi, nói xong chuyện chúng ta có thể thoải mái thư giãn.”

Nói chung là chúng ta đến đây để bàn việc.

Sau đó tất cả check in tại khách sạn.

Tần Phóng đi trước, nhìn biển số phòng và số chìa khóa rồi nói với cô: “Đúng ở đây rồi. Tôi ở phòng bên, nếu có chuyện gì thì cứ gõ cửa.”

Anh đề phòng thôi, với tính cách của Nhan Nặc, chắc cô không tìm anh đâu.

“OK.”

Nhan Nặc mỉm cười rồi bước vào phòng, lúc đóng cửa còn nghe thấy tiếng cửa phòng bên cạnh mở, trong lòng tự dưng cảm thấy yên tâm.

Cô nhìn khắp phòng một lượt, đứng ngoài ban công nhìn ra xa, hai bên đều là những căn nhà được xây dựng bên nước, trên mái nhà treo những chiếc đèn lồng rất đẹp. Có thể tưởng tượng ra cảnh tượng lấp lánh về đêm, xung quanh hơi nước từ suối nước nóng bốc lên, không cảm thấy lạnh chút nào.

Sau đó cả hội cùng giám đốc resort ăn trưa, bước đầu tìm hiểu yêu cầu của khách hàng, sau đó hướng dẫn viên dẫn mọi người đi thăm quan resort, cuối cùng ai về phòng người nấy nghỉ ngơi, còn về các điều khoản hợp tác cụ thể thì cần phải nói chuyện thêm.

Buổi tối, lúc Nhan Nặc bước ra từ phòng tắm suối nước nóng của nữ, thật trùng hợp gặp Tần Phóng, tóc anh còn ướt sũng, chắc cũng vừa tắm xong.

Thấy Nhan Nặc, Tần Phóng cố nén nụ cười, nói: “Tôi còn tưởng cô ngủ sớm rồi.”

Anh muốn gọi điện cho cô nhiều lần nhưng cuối cùng lại kiềm chế.

Tần Phóng sững sờ nhìn Nhan Nặc, có thể do vừa tắm suối nước nóng nên gương mặt cô ửng hồng, làn da trắng không tì vết, khiến anh chỉ muốn đưa tay vuốt ve gương mặt cô, nhưng anh đâu dám.

Khỏe mắt Nhan Nặc cong cong, tâm trạng thoải mái, đáp: “Trước khi ngủ ngâm mình trong suối nước nóng, cảm giác thoải mái và ấm áp vô cùng.”

Tần Phóng lấy lại tinh thần, dừng cảm nói: “Hay là... chúng ta tới bàn trà uống một cốc?”

Ánh đèn như đổ dài trên người anh, những sợi tóc ướt phát ra thứ ánh sáng mơ màng, gương mặt tuấn tú, hấp dẫn, mờ ảo.

Nhan Nặc khẽ mỉm cười, cúi đầu, tay vô thức mân mê gấu áo, bình thản đáp: “Được đó.”

Bất đầu dường như cũng không khó khăn lắm.

Tắm nước nóng khiến tinh thần thoải mái, cả đêm Nhan Nặc ngủ rất ngon, sáng hôm sau tỉnh dậy tinh thần phơi phới, vừa chải đầu xong thì điện thoại reo.

Giọng Tần Phóng cũng vô cùng hứng khởi: “Cô dậy chưa?”

Nhan Nặc cười, đáp: “Dậy rồi.”

“Cô biết chơi golf không?” Anh hỏi tiếp.

“... Tôi không biết.”

Nhan Nặc chau môi, cô làm gì có cơ hội chơi môn thể thao quý tộc này chứ.

Nghe giọng cô có phần bất mãn, Tần Phóng cười thoải mái: “Vậy thì vừa hay ở đây có một sân golf, chúng ta có thể ra đó chơi, lát nữa tôi qua gọi cô.”

Nói xong, anh cúp máy cái rụp.

Nhan Nặc nhìn chiếc điện thoại mà đầu bên kia đã ngắt, bất lực thở dài, không bao lâu sau đã có người thân tốc sang gõ cửa. Cô bước ra ngoài, Tần Phóng đang đứng dựa ngoài cửa, thấy cô ra lập tức đứng thẳng dậy.

Nhan Nặc liếc nhìn anh, hôm nay anh mặc một chiếc áo len màu đen, bên ngoài mặc áo măng tô dài màu trắng đục, hai màu đen trắng càng tôn thêm vẻ đẹp trai của anh.

Thực ra Tần Phóng có thể xứng với danh hiệu mỹ nam khiến người khác không ngớt lời khen ngợi.

Nhan Nặc cố ý hỏi anh: “Ấy, sếp Phương và cô La đâu? Họ không đi à?”

Tần Phóng sững lại rồi điềm tĩnh nói: “Cậu ấy không thích chơi golf nên kéo La Khanh Nhan đi leo núi rồi.”

Mặc dù điềm tĩnh nhưng sắc mặt không tự nhiên lắm đã bán đứng anh.

Nhan Nặc muốn cười, cô cũng không thích môn thể thao cao cấp này nhưng sao anh cứ cố lôi cô đi bằng được?

Tần Phóng và Nhan Nặc sánh vai đi bên nhau, chưa đến mười phút đã nhìn thấy sân golf to trước mặt. Mặc dù trời lạnh nhưng cơ sở hạ tầng được thiết kế đẹp mắt vẫn thu hút không ít người tới đây rèn luyện cơ thể, nếu may mắn có thể có cơ hội gặp được thương gia nổi tiếng hoặc ngôi sao cũng nên.

“Cô nên mở rộng hai tay, nhớ là eo và vai mở rộng...” Tần Phóng đứng bên vừa nói vừa chỉnh tư thế cho Nhan Nặc.

Nhan Nặc vốn không hiểu gì về golf, chỉ biết ngây người nghe Tần Phóng nói rồi làm theo.

Tư thế chuẩn bị còn dễ hiểu, nhưng đến lúc cầm gậy rồi mới thấy khó.

Tần Phóng làm mẫu mấy lần, Nhan Nặc vẫn không thể đánh trúng lỗ, anh bực mình đứng sát cô, cầm tay cô chỉ bảo.

Bàn tay Tần Phóng rất to và rộng dường như đã nắm trọn bàn tay cô, hơi ấm truyền tới tai cô, bên tai vang lên giọng nói trầm ấm của anh, hơi thở của cô bắt đầu khác thường.

“Sao thế? Nghe không rõ à?” Tần Phóng hạ giọng hỏi.

Nhan Nặc mới sực tỉnh, cô lắc đầu nguầy nguậy, bởi hầu như cô không để ý Tần Phóng đang nói gì.

Tần Phóng không hề giận, chỉ hậm hực than phiền: “Phụ nữ đúng là rắc rối.”

Gần đây tính tình của anh đã khá lên nhiều, chỉ ít trước mặt Nhan Nặc cũng không gầm thét kêu gào như trước, cô luôn nhìn anh với ánh mắt như đang nhìn một đứa trẻ con.

Nhan Nặc cũng bực bội “hừ” một tiếng: “Nếu sếp Tần thấy quá phiền phức thì tôi cũng không học nữa.” Đầu phải cô sống chết đòi học chứ, người này còn chê trách gì nữa?

Tần Phóng nghe là biết cô chỉ giả vờ hối hận, ánh mắt chùng xuống, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ cầm chặt tay cô rồi từ từ nhấc lên, sau đó thoải mái đánh bóng. Quả cầu nhỏ màu trắng chậm chậm lăn thẳng vào lỗ nhỏ, một lần chơi đã thành công.

Nhan Nặc kinh ngạc mở to mắt, sung sướng kêu lên: “Vào rồi, vào rồi!”

Lần đánh trúng này khiến cô có hứng thú, cũng không cần Tần Phóng nhúng tay vào nữa mà tự mình vung gậy đánh bóng. Chẳng qua thiếu sự chỉ bảo của Tần Phóng nên mấy quả sau không vào quả nào cả, tay cô cũng bắt đầu cứng đơ, động tác cũng không chuẩn. Trước giờ chẳng có cái gì mà học một bước đã thành công cả, tư thế cầm gậy của cô còn thiếu lửa làm sao có thể đánh trúng lỗ được chứ?

Tần Phóng thấy buồn cười, anh đứng dậy đi lại trước mặt cô, vừa chạm vào mu bàn tay cô, anh mới cảm thấy nó lạnh như băng. Anh chau mày nói: “Sao cô không đeo găng tay?”

Cô lè lưỡi: “Găng tay của tôi chán lắm, không dễ dùng.”

Cô mang theo đôi găng tay hoạt hình cùng bộ với chiếc khăn len, ầm thì ầm nhưng nếu đeo vào chẳng khác gì tay gấu trúc, không phải là găng tay chuyên dụng nên khó cầm gậy.

Lần này thì Tần Phóng tức giận thật, dường như cảm thấy bản thân mình đã đưa ra một ý kiến tồi. Cô mỏng manh thế này, nếu bị cảm lạnh thì nguy. Anh nghĩ rồi tháo găng tay của mình ra: “Đưa tay đây.”

Thấy Nhan Nặc ngây người bất động, anh lại chau mày rồi cầm tay cô lên, đi găng tay giúp cô, động tác vô cùng dịu dàng và ấm áp.

Hình như nhớ ra điều gì đó, anh vội luống cuống nói lớn: “Còn nữa, lần này không được khóc đấy.” Anh vẫn còn thấy ớn lạnh khi nghĩ tới chuyện cô khóc lần trước.

Nhan Nặc sững lại, nhìn Tần Phóng ở khoảng cách gần, hai tay đang đeo đôi găng tay ấm áp của anh, ngay cả không khí dường như cũng đang nóng rực.

Dường như có thứ gì đó đang dần rõ ràng.

Chương 22

Tiếng dương cầm thanh thoát vang lên trong phòng ăn ấm áp, vừa du dương vừa bay bổng.

Nhan Nặc vui vẻ ăn miếng bánh yến mạch cuối cùng, đột nhiên cô ngẩng đầu nhìn Tần Phóng, bất gặp anh đang nhìn cô, cảm thấy hơi ngại, cô nhìn anh cười: “Ồ, anh không ăn nữa à?”

Vừa vận động xong, trong phòng lại bật điều hòa ấm áp nên gương mặt Nhan Nặc ửng hồng, đôi mày thanh tú cong cong như mảnh trăng non, cổ áo để lộ chiếc cổ trắng ngần như ngọc, mái tóc đen nhánh được búi gọn gàng, trông cô càng dịu dàng.

Tần Phóng nhìn mà ngây người, bị cô hỏi bất ngờ anh ngại ngần đáp nhẹ một tiếng: “Khà khà, cô cứ từ từ mà ăn, tôi no rồi.”

Gương mặt Nhan Nặc đỏ hơn, đôi mắt mở to, cô bẽn lẽn đáp: “Tôi cũng no rồi.”

So với anh thì cô đúng là một kẻ có dạ dày to, mắt mặt quá thể!

Tần Phóng khẽ chau mày, cong môi hỏi: “Cô thích bánh mì yến mạch ở đây lắm à?”

Thấy Nhan Nặc tự nhiên gật đầu anh gọi nhân viên phục vụ tới để gọi thêm một phần nữa mang về.

Sau khi thanh toán, cả hai cùng đi bộ về, trên đường nhìn thấy nhiều người đang chạy đông gào tây, dường như đang tìm gì đó. Tần Phóng vội gọi một nhân viên mặc đồng phục lại rồi hỏi: “Xin hỏi đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Có một cháu bé, con của khách đi lạc, bây giờ mọi người đang tìm giúp.”

Trẻ con? Tần Phóng và Nhan Nặc cùng chau mày, trời lạnh thấu xương, người nào làm cha làm mẹ lại không cẩn thận thế chứ?

Nhan Nặc quan tâm hỏi han: “Bây giờ vẫn chưa tìm thấy à? Đứa bé đó có đặc điểm thế nào?”

Nhân viên liền miêu tả lại cho hai người một hồi, sau đó vội vàng đi tìm người.

“Đứa bé mới bốn tuổi...”

Nhan Nặc xót xa nói, cô chỉ hận một nỗi đôi mắt mình không phải có ra-đa, nhìn một cái là thấy ngay.

Tần Phóng bình tĩnh hơn cô nhiều: “Nếu đứa nhỏ vừa đi lạc thì chắc không xảy ra chuyện gì đâu, nhiều người cùng tìm kiếm như thế, tôi tin sẽ mau chóng có tin tức thôi.”

Giọng anh trầm ấm và điềm tĩnh, rất có khả năng an ủi người khác.

Chỉ là resort nói lớn cũng không lớn mà nhỏ cũng không nhỏ, muốn tìm một đứa bé chưa đến tuổi hiểu chuyện khó khăn thế nào chứ? Có lẽ chỉ còn cách đi tìm khắp nơi trong vô vọng mà thôi.

Tần Phóng và Nhan Nặc vốn chỉ định ra ngoài vận động nên mặc ít quần áo, đặc biệt là Nhan Nặc dễ bị lạnh, ở bên ngoài tìm kiếm một lúc môi cô đã tím tái.

Tần Phóng cởi áo khoác của mình khoác cho cô, hơi ấm lan dần. Cô nhìn anh chỉ mặc mỗi áo len mỏng, liền chau mày định từ chối thì anh đã nhanh hơn: “Đừng ngại, tìm người mới quan trọng.”

Một câu nói của anh khiến cô phải im lặng, mỉm cười cảm ơn anh đã quan tâm.

Hai người đi qua một khu sân trồng đầy hoa mai, bên trong thoang thoang hương mai, bên cạnh chiếc cổng kiểu cổ có một tấm biển cảnh báo: “Công trường thi công, cấm lại gần.” Nhan Nặc liền đứng lại.

Tần Phóng nheo mắt hỏi cô: “Sao thế?”

“Anh nghe xem, hình như có tiếng người.”

Nhan Nặc nói nhẹ nhàng và chậm rãi, nghe ngóng một lúc cô nói: “Hay chúng ta vào xem đi.”

Nói xong, không đợi Tần Phóng đồng ý, cô liền bước vào sân.

Tần Phóng chau mày rồi không yên tâm nên cũng bước vào theo.

Bên trong hình như đang tiến hành sửa chữa, khắp nơi đều là những giàn giáo chưa được dỡ xuống, đi càng gần tiếng khóc càng rõ, hình như vang lên từ ngọn giả sơn bên trong.

Nhan Nặc cẩn thận lại gần mấy bước, dịu dàng hỏi: “Tiểu Nghị, là Tiểu Nghị phải không?”

Có lẽ phụ nữ có giác quan thứ sáu, trực giác nói cho cô biết đứa bé ở trong đó.

“Hu hu... Hu hu... Mẹ ơi, mẹ ơi...”

Đứa bé nghe thấy có người gọi tên mình nên càng khóc to hơn, điều này càng khiến Nhan Nặc xác định rõ vị trí của nó.

Tần Phóng và Nhan Nặc thở phào, nhìn về phía có tiếng nói, hóa ra đứa bé bị rơi xuống hố thi công chưa được lấp, gương mặt đáng thương bị lấm bẩn, đầy bùn đất, nước mũi, nước mắt quệt ngang quệt dọc, thực sự khiến người khác đau lòng.

Tần Phóng nhìn chỗ đó nói: “Cái hố này không sâu lắm, tôi nhảy xuống ôm nó lên, cô ở trên này đón nhé!”

Nhan Nặc gạt đầu: “Ừ, anh phải cẩn thận đấy!”

Tần Phóng từ từ bò xuống, nhắc đứa bé lên cao, Nhan Nặc lập tức đón lấy đứa bé rồi ôm nó vào lòng. Cô cảm thấy đứa bé đã lạnh cóng người, còn không ngừng khóc.

Cô ôm đứa bé lùi lại vài bước, bàn tay mềm mại nhẹ nhàng lau gương mặt đáng yêu của nó: “Tiểu Nghị ngoan, không khóc nữa, cô dẫn đi tìm mẹ nhé!”

Không biết đứa bé nghe có hiểu không nữa, đôi mắt mở to nhìn Nhan Nặc, không ngừng thút thít.

Lúc này Tần Phóng đã trèo lên trên miệng hố, anh phủi sạch bụi trên người rồi nhìn Nhan Nặc, nụ cười trên gương mặt anh còn chưa kịp nở thì đã nghe thấy mấy tiếng rắc rắc, anh ngẩng đầu thì thấy giàn giáo đang sau cô đang nghiêng ngã. Anh kinh sợ hét lên: “Cẩn thận, mau chạy đi.” Nói xong, anh lao về phía cô, đẩy cô ra.

Trong chốc lát, giàn giáo đổ sập xuống, đè lên chân Tần Phóng.

Nhan Nặc sợ hãi, gương mặt cô còn trắng hơn tờ giấy, đứa bé trong lòng cất tiếng khóc khiến cô bình tĩnh. Cô còn chưa hoàn hồn, cơ thể run rẩy bò tới trước mặt anh, còn chưa lên tiếng hỏi thì đã nghe thấy giọng anh run run: “Cô có sao không... Có bị thương ở đâu không?”

Muôn vãn lời nói cũng không bằng một câu quan tâm, rõ ràng là mình bị thương vậy mà trong lòng chỉ có cô.

Giây phút này Nhan Nặc chỉ muốn khóc.

Trung tâm y tế cạnh resort.

Phương Lỗi bước ra từ phòng bác sĩ, từ đằng xa đã nhìn thấy Nhan Nặc đứng ở hành lang, đang cầm bình nước nóng đứng ngoài cửa phòng bệnh.

“Sao không vào đi?” Phương Lỗi đứng sau cô hỏi.

Ánh mắt Nhan Nặc đang nhìn Tần Phóng nằm trên giường bệnh, anh mặc áo bệnh nhân, mắt nhắm, đang được truyền nước, sắc mặt không tốt lắm.

Cô sững lại, lo lắng nói: “Anh ấy ngủ lâu lắm rồi.”

“Không sao đâu, bác sĩ nói cậu ấy chỉ bị thương ở trán, chân và đùi bị trật xương. Hôm nay cậu ấy vất vả như thế, nghĩ cũng cảm thấy quá mệt rồi.”

Phương Lỗi nói qua qua, thấy cô như thế liền an ủi: “Cậu ấy khỏe như trâu ấy, bị thương tí tẹo thế này có là gì, sẽ khỏe lại nhanh thôi, cô đừng lo.”

Nói thì nói thế nhưng anh cũng biết, nếu không phải giàn giáo ấy đã gãy làm ba, bốn phần thì có lẽ Tần Phóng không chết thì cũng bị tàn phế. Cũng may Tần Phóng thường xuyên xuống công trường nên cách ngã để né tránh chính xác, cũng chỉ bị đè ở chân, nếu không hậu quả thực sự khó lường.

Phương Lỗi đưa mắt nhìn Nhan Nặc, cô vốn rất yếu đuối, bây giờ càng yếu đuối hơn, gương mặt đầy vẻ lo lắng, cũng không khá hơn Tần Phóng là mấy. Anh còn nhớ lúc mình vừa chạy tới nơi xảy ra tai nạn, Nhan Nặc cầm chặt tay Tần Phóng khóc lóc thảm thiết, thấy anh tới liền hỏi: “Phải làm sao, có xảy ra chuyện gì không?”, chẳng khác gì một đứa trẻ.

Phương Lỗi mím chặt môi, thực ra hai người này không phát hiện ra đã có nhiều chuyện thay đổi. Chuyện xảy ra ngày hôm nay có lẽ là một sự giúp đỡ lớn, có thể là một cú hích đối với họ.

Nhan Nặc vô tình nhìn thấy ánh mắt đầy thâm ý của Phương Lỗi, nhưng cô không còn chút sức lực nào để che giấu nữa.

Hành lang yên tĩnh chỉ có tiếng bước chân nhè nhẹ và tiếng trái tim cô đập thành thịch.

Nhan Nặc, mày phải làm gì bây giờ? Cô tự hỏi mình, lòng ngổn ngang, bối rối.

20. Chương 23 - 24

Chương 23

Liêu Tư Thần đẩy cửa bước vào với bộ dạng thê thảm, miệng còn lẩm bẩm: “Đồ chết tiệt... Thật không có tí đạo đức nào...”, tức đến mức mặt mày xưng xía.

Nhan Nặc bước ra từ trong nhà bếp thấy chiếc áo khoác ngoài màu hồng của cô lấm tấm đầy bùn đất, thực sự là thảm hết chỗ nói. Cô chau mày, vừa bắc nồi canh trên bếp xuống vừa hỏi: “Tư Thần, cậu sao thế, vừa đi đánh nhau ở đâu về à?”

Liêu Tư Thần cởi đôi giày cao gót rồi ném sang một bên, hậm hực nói: “Hôm nay ra đường không giờ, gặp phải sát tinh, đành coi như mình đen đủi thôi.”

Nhan Nặc lắc đầu cười, liếc nhìn bạn rồi nói: “Cậu á, chắc chắn là lại cãi nhau với người ta đúng không?”

Khác với Nhan Nặc, Tư Thần là một cô gái có cá tính mạnh mẽ, gặp phải người không hợp thì giống như sao Hỏa đâm vào Trái đất, không cãi nhau thì không còn ra gì. Hèn gì hợp tính với Tần Phóng thế, hai người một tính nên mới coi nhau như tri kỷ.

Liều Tư Thần bị Nhan Nặc hỏi thế lại bức xúc nhớ lại người đàn ông huyền hoang ban nãy, cơn tức vẫn chưa hết, cuối cùng cô nghiêng răng huơ tay: “Hứ, một tên đàn ông ác bá điển hình, không thèm nhắc tới nữa.”

Cô nói xong, liền vật vã cả nửa người bò ra bàn ăn trong bếp, chớp mắt thấy Nhan Nặc đang cẩn thận múc canh cho vào cặp lồng giữ nhiệt, thế là vẻ mặt cô lại trở nên gian tà ngay được: “Cậu lại chuẩn bị đồ ăn cho Tần đại quan nhân à? Ai da, sao tớ lại không tốt số như người ta chứ, một ngày cơm ăn ba bữa, thêm bữa điểm tâm ban đêm nữa, cái tên đại gia này nằm viện cũng sung sướng quá ta.”

Sau khi vết thương của Tần Phóng ổn định, anh đã được chuyển từ resort về bệnh viện trong thành phố.

Nhan Nặc chột dạ nhìn đi chỗ khác, thò chân đá cô bạn một cái: “Đừng nói với giọng ghen tức thế chứ, đến lúc cậu phải nằm viện, tớ cũng sẽ phục vụ cậu thế này, được chưa?”

Liều Tư Thần co chân lại, gào rú lên: “Hứ, tớ chẳng thèm nằm viện, cậu không có chút lương tâm nào cả, vì một “người mới” mà làm tổn thương bạn cũ, tớ không thèm sống nữa.”

Nhan Nặc mặc kệ cô bạn ăn nói điên rồ, chăm chú chuẩn bị bữa trưa, dường như nhớ ra điều gì đó, cô lặng người rồi giải thích: “Anh ấy không có ai thân thích ở đây.”

Ngoài gia đình họ Phương ra, hình như Tần Phóng thực sự không còn quen biết ai. Bố mẹ Phương Lỗi tuổi đã cao, cũng không thể để họ hằng ngày chạy ra chạy vào bệnh viện được, Phương Lỗi lại phải ở văn phòng, công việc bận không dứt ra được, chỉ còn cô nhàn hơn một chút, hưởng hồ anh ấy lại bị thương vì cô, cứ nghĩ tới gương mặt chân thành của Tần Phóng là Nhan Nặc lại không nén được tiếng thở dài.

Tư Thần không quen với sự thương cảm của Nhan Nặc nhanh như thế nên cô vỗ tay rồi cười tươi như hoa: “Vậy thì hay quá, hai người các cậu có thể bồi dưỡng tình cảm, không bị người khác quấy rầy.”

Cô sợ nhất là Nhan Nặc nhớ tới chuyện cũ, chắc chắn lại buồn bã một thời gian dài, bạn bè làm được cái gì chứ? Giải khuây, lo lắng, làm thùng rác, lúc cần thiết còn phải diễn kịch để động viên vỗ về, có thể thì ngày tháng mới dễ dàng trôi qua.

Nhan Nặc bực mình lườm cô bạn: “Nhà biên kịch, cậu cứ một mình bình tĩnh mà biên kịch đi, tớ đi đây.”

Cô vươn vai rồi cầm cặp lồng, mới đi được vài bước liền quay lại nói: “Đúng rồi, còn cơm canh nóng đấy, cậu tự lấy ăn nhé!”

Trước khi đóng cửa cô còn nghe thấy Tư Thần hô “Vạn tuế”, cô lắc đầu cười rồi đi ra ngoài.

“Tôi không uống canh nữa đâu, ngày nào cũng uống nhiều thế này, tôi không phải cái hũ canh”, Tần Phóng khó chịu gào lên.

Nhan Nặc khuyên răn rất từ tốn, rất có lòng, rất có tình mẫu tử: “Uống canh để hấp thụ chất dinh dưỡng nhất, có như thế thì xương mới chóng lành.”

Tần Phóng nghèn nghẹn nơi cổ họng, anh lẩm bẩm: “Tôi đâu có muốn nó khỏi nhanh...”

“Hà? Anh nói cái gì?” Nhan Nặc nheo mắt, nhìn anh không chớp mắt.

“Không có gì...” Nhan Nặc nhìn anh như thế khiến gan sư tử của anh lập tức co lại.

Nhan Nặc vừa tức vừa buồn cười: “Vậy tóm lại là anh có uống không? Không uống cũng được, từ sau tôi không phải vất vả nữa.”

Ngày nào cô cũng đi chợ mua rau như mấy bà nội trợ, về nhà còn phải nghiên cứu thực đơn rồi tự tay làm, đâu phải là công việc nhàn hạ chứ.

“Tôi uống, tôi uống là được chứ gì?”

Tần Phóng làm bộ oan ức uống hết chỗ canh, uống xong còn “ự” một cái, rất mất hình tượng.

Lâm Vũ Triết đứng ngoài cửa phòng bệnh, nghe thấy cuộc nói chuyện thân thiết của hai người, cảm xúc thật khó tả. Một Nhan Nặc dịu dàng thế này, đã lâu lắm rồi anh không thấy. Một Tần Phóng nũng nịu thế này, anh cũng chưa từng biết tới.

Nhà họ Lâm và họ Tần có quan hệ từ mấy đời trước, anh còn nhớ lần đầu tiên gặp Tần Phóng ở Mỹ, Tần Phóng vẫn còn là một cậu thiếu niên mười ba, mười bốn tuổi, đúng độ tuổi nghịch ngợm, gương mặt ngạo mạn, nói chuyện với người khác luôn giữ vẻ mặt phòng vệ, giống như một con thú nhỏ luôn phòng vệ vì sợ người ta làm tổn thương. Có lẽ nhiều năm trôi qua rồi nên trước mặt người khác Tần Phóng mới thoải mái đến vậy, cũng có thể do anh đã chuẩn bị đủ khả năng tự bảo vệ nên không cần phải sợ hãi trước người khác nữa.

Còn về Nhan Nặc, có lẽ thực sự giống như Đoàn Dịch Sâm đã nói, cô ấy cũng đã dần bỏ lại quá khứ ở sau lưng?

Lâm Vũ Triết suy nghĩ một lúc rồi mới nhẹ nhàng gõ cửa bước vào.

Anh mỉm cười nhìn hai người: “Tôi vừa từ Mỹ về thì nghe nói cậu nằm viện, có điều thấy sắc mặt cậu cũng tốt đây chứ, chắc là sắp khỏi rồi chứ hả?”

Anh đặt giỏ hoa quả lên chiếc bàn ở đầu giường, rồi ngồi xuống bên cạnh Nhan Nặc. Tần Phóng mặc áo bệnh nhân, sau lưng có kê gối để anh dựa, vải băng bó trên đầu đã được gỡ ra, vết thương cũng đã mờ, chỉ là chân vẫn phải bó bột.

Sự xuất hiện của Lâm Vũ Triết khiến không khí trở nên thần bí hơn, quãng thời gian tươi đẹp và ảm áp vốn có không biết đã trốn đi đâu mất rồi.

Tần Phóng đưa mắt nhìn Vũ Triết rồi cười nhạt: “Đám cưới của anh hai có thuận lợi không? Anh có nhớ chuyện lời xin lỗi cho em không thể, nếu không thì lần sau gặp, anh ấy đánh đập đầu em mất.”

Lâm Vũ Triết cười khà khà: “Nói rồi, nói rồi, họ cũng nhận quà mừng của cậu rồi, cậu cứ yên tâm đi.”

Lúc nói chuyện, ánh mắt Lâm Vũ Triết luôn nhìn Nhan Nặc, trong đôi mắt tinh nhanh ấy dường như đang suy nghĩ điều gì.

Nhan Nặc bị ánh mắt đầy thâm ý ấy làm cho không tự nhiên, cô nhìn anh cúi đầu rồi đứng dậy: “Tôi đi rửa hoa quả, hai người cứ nói chuyện đi.”

Nói xong, cô cầm giỏ hoa quả rời khỏi phòng bệnh, thoát khỏi bầu không khí bí bách này.

Để lại hai người đàn ông im lặng trong phòng bệnh.

Một lúc sau, Tần Phóng mới nghiêm túc nhìn Lâm Vũ Triết nói từng từ một: “Anh... quen Nhan Nặc?”

Câu hỏi nghi vấn nhưng ngữ khí khẳng định. Thực ta tối hôm mở tiệc mừng nhân viên mới, anh đã cảm thấy có điều gì đó không tự nhiên, hôm nay để ý quả nhiên có vấn đề.

“Ừ, có quen.” Lâm Vũ Triết thần nhiên đáp, anh không biết Tần Phóng biết bao nhiêu phần quá khứ của Nhan Nặc, vì thế sự lựa chọn thông minh là dừng ở đây.

Thấy Lâm Vũ Triết nói vậy, Tần Phóng không cười được nữa, mấy món ăn hằng ngày yêu thích cũng ăn có vài miếng, rồi nói: “Hóa ra là vậy, em còn định giới thiệu hai người với nhau, bây giờ thì không cần nữa rồi.”

Lâm Vũ Triết nhìn Tần Phóng, những lời nói ra đầy thâm ý: “Dù sao cũng là chuyện quá khứ, không nhắc tới càng hay.”

Lâm Vũ Triết chỉ nói băng quơ nhưng lại dễ dàng khơi dậy sự tò mò của Tần Phóng.

Quá khứ? Quá khứ gì chứ? Đoàn Dịch Sâm sao?

Tần Phóng chau mày, ánh mắt sắc lẹm sa sầm, giống như biển lớn trong đêm đang âm thầm cuộn sóng, ngay cả Lâm Vũ Triết nhìn cũng thấy chột dạ. Hình như điểm nhạy cảm chưa chạm vào đã bộc phát nên cả hai đều cố né tránh, nói những chuyện nhẹ nhàng, tào lao ngoài lề.

Lâm Vũ Triết chốc chốc lại nhìn ra ngoài cửa, thỉnh thoảng khẽ thở dài, xem ra chỉ cần anh còn ngồi đây thì Nhan Nặc sẽ không vào nữa. Anh đứng dậy, chỉnh lại quần áo rồi vỗ vai Tần Phóng: “Lát nữa còn phải họp nên tôi về trước. Cậu cứ yên tâm nghỉ ngơi đi, liên lạc sau.”

Tần Phóng toét miệng cười, để lộ hai hàm răng trắng đều: “Vâng, vậy anh mau về đi, đừng để lỡ việc quan trọng.”

Nhìn thấy Lâm Vũ Triết sắp ra khỏi cửa, anh gào thêm một câu: “Anh... Em thích cô ấy.” Anh không cần bất cứ ai giúp đỡ và cũng không hy vọng có Trình Giảo Kim nào nhảy ra phá rối.

Lâm Vũ Triết khẽ khựng lại, mỉm cười. Anh? Bao nhiêu năm rồi anh chưa nghe thấy Tần Phóng gọi anh thế này? Xem ra cái tên nhóc này nghiêm túc thật rồi... Bất giác anh nhớ tới người bạn thân đang ẩn mình ở Anh, lại một lần nữa cảm thấy bất lực, bây giờ điều duy nhất anh có thể làm là giữ im lặng.

Anh không quay người lại, chỉ vẫy tay với người sau lưng: “Biết rồi, thằng nhóc thói tha.”

Ánh mắt Tần Phóng tối sầm lại.

Lúc Nhan Nặc quay lại đã không thấy bóng Lâm Vũ Triết đâu, cô thở phào, nhưng trong lòng lại có cảm giác bất an, không biết hai người đó đã nói gì.

Cô cầm giỏ hoa quả đã rửa sạch từ từ đi vào trong, dịu dàng nói với Tần Phóng: “Ban nãy tôi vừa gặp bác sĩ điều trị chính của anh, bác sĩ nói anh hồi phục rất nhanh, hai ngày nữa có thể xuất viện.”

Mấy ngày này cô không gọi anh là “sếp Tần” nữa mà gọi “anh”, “tôi”, chỉ là sự ngăn cách vẫn chưa được phá bỏ nên cả hai vẫn cứ ngại ngùng.

Nghe thấy hai từ xuất viện là mặt Tần Phóng tối sầm lại, trong lòng âm thầm mắng mổ vị bác sĩ điều trị chính một vạn lần.

Nhan Nặc điềm tĩnh ngồi gọt táo, cẩn thận gọt thành từng vòng tròn mà không đứt, một lúc sau trái táo gọt sạch sẽ được đưa tới trước mặt Tần Phóng. Tần Phóng ngoan ngoãn cầm lấy, ngắm nhìn nó một lúc, cười hì hì: “Cô gọt đẹp thế này, tôi không nỡ ăn.”

Bên ngoài cửa sổ, ánh mặt trời ấm áp của ngày đông đang dịu dàng chiếu vào, gương mặt Nhan Nặc phớt hồng. Cô ngẩng đầu, khựng lại nhìn nụ cười tươi rói và đầy sức hút của anh, một lúc sau cô mới đáp: “Mau ăn đi, có gì mà không nở chứ?”

“Không biết, chỉ là cảm thấy không nở.”

Tần Phóng lẩm bẩm một lúc rồi đột nhiên nắm chặt lấy bàn tay xương xương của Nhan Nặc, ánh mắt long lanh: “Nhan Nặc, em biết không, anh thích em, thực sự... rất thích.”

Anh cũng không biết tại sao hôm nay mình lại có dũng cảm nói mấy lời này chứ, có lẽ nghĩ tới việc sau này ra viện rồi không có cơ hội nữa, sự cô lại chui vào mai rùa gọi anh một tiếng “sếp Tần” lạnh lùng, đẩy anh vạn trùng xa cách.

Bây giờ anh hoàn toàn mạo hiểm, còn thắng hay không, quyền quyết định trong tay cô.

Nhan Nặc ngạc nhiên nhìn anh, những lời anh nói dường như đã lấy hết không khí trong lành, đầu cô ong ong, cô lắp bắp: “Anh... anh vừa nói gì?”

Ánh mắt Tần Phóng lộ rõ vẻ chân thành, anh như nhìn thẳng vào trái tim cô, giọng anh có phần lạc đi: “Anh nói, anh thích em, em thì sao?”

Anh vừa nói vừa kéo cô lại gần hơn, dịu dàng thể hiện thành ý của mình: “Nhan Nặc, đừng chạy trốn nữa, đừng do dự nữa, đừng chần chừ nữa, đến bên anh đi...”

“Tại... tại sao?” Nhan Nặc ngạc nhiên nhìn anh.

“Thích một người cũng cần lý do sao?”

Tần Phóng khẽ cười, khoảng cách giữa hai người gần tới mức có thể nghe thấy hơi thở yếu ớt của đối phương, bàn tay cô đang nóng bừng trong bàn tay anh.

“Anh thích em, và cũng có đủ nhẫn nại, đủ tự tin khiến em thích anh, vì thế, hãy làm bạn gái của anh nhé!”

Không có quá nhiều lý do, anh chỉ đơn giản lặp lại: Anh thích em, thế nhưng lại vang như sấm dậy, giây phút này kinh động tới mức Nhan Nặc cảm thấy thế giới tĩnh lặng như nước trong lòng mình cũng dậy sóng.

Thời tiết ở thành phố C đột nhiên thay đổi, gió lạnh thổi ẩm ẩm, bông tuyết bay bay, giống như trái tim lạnh lẽo của Tần Phóng bây giờ, quả thực lạnh thấu tâm can.

Nhan Nặc, Nhan Nặc, Nhan Nặc... Anh bảo cô cứ từ từ suy nghĩ, nghĩ kỹ rồi trả lời anh, không ngờ người con gái ấy rời xa khỏi tầm mắt anh một cái là biến mất, đáng ghét hơn là cả điện thoại cũng không gọi được.

Anh không thể chấp nhận kết quả này, trái tim như bị ai bóp nghẹt, nỗi đau và sự tổn thương không thể nói thành lời. Anh vốn tưởng cô cũng có vài phần thích mình, vấn đề đồng ý hay không chỉ là thời gian nhưng sao cô có thể đi như thế chứ? Cho dù thế nào đi nữa anh cũng phải tìm cô để hỏi cho rõ ràng.

Lúc Phương Lỗi tới thì Tần Phóng đang ngồi thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt lạnh lùng chưa từng thấy khiến người khác nhìn thấy cũng phải kinh sợ. Trong lòng anh cũng thấy căng thẳng nên cố làm mặt cười bước tới, nhìn bữa tối đã nguội ngắt trên bàn, anh thở dài: “Có phải đồ ăn không hợp khẩu vị không? Vậy để mai tôi đổi hàng khác, có muốn ăn gì không? Hay là tôi bảo mẹ nấu cơm mang tới?”

Sau khi Nhan Nặc đi, việc chăm sóc Tần Phóng đương nhiên thuộc về anh, haizz, số anh khổ mà.

Tần Phóng im lặng một lúc rồi lạnh lùng đáp: “Không cần, cậu mau chóng làm thủ tục xuất viện cho tôi.”

Phương Lỗi liếc nhìn đôi mắt thâm quầng của anh, đoán anh không ngủ được nên trong lòng thấy không ổn, anh vò đầu rồi cố gắng cười: “Sếp ơi, bác sĩ nói vết thương của cậu mặc dù đã khá ổn rồi nhưng vẫn chưa tháo bột được, có xuất viện thì vẫn phải tới đây thay thuốc, hay là đợi...”

“Tôi muốn ra viện ngay!” Tần Phóng kiên quyết gào lên, anh thấy vô cùng ấm ức, kêu ầm lên như chú sư tử bị thương.

Phương Lỗi trước giờ không đỡ được các chiêu của anh nên đành giơ hai tay đầu hàng: “Được, được, tôi đi làm thủ tục ngay, cậu đợi đây.”

Nói xong, anh vội vã ra ngoài, vừa đi vừa thở dài, hỏi thế gian tình ái là chi, ngay cả Tần Phóng là thép luyện lâu năm mà cũng mềm nhũn vì một cô Nhan Nặc, chấp nhận về đất thành nhà lao.

Tần Phóng ra viện, không về nhà ngay, mà đi thẳng tới căn hộ Nhan Nặc thuê, đúng như Phương Lỗi nói, cô không có ở đây.

Anh thông thả dựa người vào cửa sắt, thần sắc rất bình tĩnh, tóc bị gió thổi bay nhưng lại toát lên vẻ hoang dã, hấp dẫn. Ánh mắt trầm buồn khiến Liễu Tư Thần cảm thấy một áp lực vô hình.

Liễu Tư Thần mím môi, bình tĩnh hỏi: “Tôi đã nói Nhan Nặc không ở đây, anh còn muốn gì nữa?”

“Tôi biết, nhưng tôi hỏi là cô ấy đã đi đâu?” Tần Phóng nói rất chậm, chỉ là ánh mắt như muốn nhìn thấu người ta khiến người khác có cảm giác sợ hãi.

Liều Tư Thần nói một mạch những lời đã chuẩn bị sẵn từ sáng: “Tiểu Nặc nói cô ấy muốn bình tĩnh một chút, trong khoảng thời gian ngắn cô ấy không quay về đâu, hơn nữa cô ấy cũng xin phép nghỉ rồi, anh còn gì để hỏi nữa không?”

Mặc dù bên ngoài cô tỏ vẻ bình tĩnh nhưng thực chất trong lòng đang toát mồ hôi.

Tần Phóng sầm mặt lại ngay lập tức, anh hít thở sâu mấy lần mới bình tĩnh lại được rồi nhả từng tiếng: “Tôi - muốn - biết - cô - ấy - ở - đâu?”

Ngay cả tiếng gió lạnh gầm rú cũng phải chậm dần, xem ra lần này không đạt được mục đích thì anh không về.

Liều Tư Thần bị anh lườm cho sợ hãi rụt cổ lại, cuối cùng bất lực nói: “Nhưng tôi phải nói trước điều này, anh không được nói cho Tiểu Nặc biết là tôi tiết lộ, nếu không cô ấy không tha chết cho tôi. Hơn nữa, hai người gặp nhau phải bình tĩnh nói chuyện...”

Cô nói một loạt câu rào trước đón sau khiến Tần Phóng suýt chút nữa không kiềm chế được cơn giận, cô vội nói ngay: “Rồi, cô ấy về nhà cũ, anh có địa chỉ rồi chứ? Ở Thanh Thạch...”

Cô còn chưa nói xong, Tần Phóng đã biến mất nhanh như gió.

Liều Tư Thần hài lòng nhìn theo bóng dáng vội vã của Tần Phóng, cười rất đắc ý.

Tần Phóng à, tôi vốn định nói cho anh biết sự thật nhưng ai bảo anh không có chút kiên nhẫn chứ, sau này đừng trách tôi đấy, hê hê.

Qua một đêm yên tĩnh, mặt trời đã bừng sáng, chỉ là trái tim ai đó đang nóng bừng như lửa đốt, dù thế nào cũng không thể nguội lạnh được, thế là tiếng gõ cửa cứ vang lên ầm ầm trong buổi sáng sớm.

Nhan Nặc mơ màng bò dậy, đầu tóc rối bời, mặc luôn bộ đồ ngủ ra mở cửa.

Bên ngoài cửa, anh và cô đứng đó, im lặng nhìn nhau.

Cơn buồn ngủ của Nhan Nặc bỗng biến mất, cô há hốc miệng không nói nên lời, cô thực sự kinh ngạc, vì sao anh lại tới đây?

Tần Phóng chưa bao giờ nhìn thấy người con gái trước mặt mình trong bộ dạng đáng yêu như thế này, cơn giận trong lòng cũng nguôi ngoai, thay vào đó là sự hài lòng khó nói thành lời, có nhìn thế nào cũng không đủ. Cúi đầu nhìn cô chỉ mặc chiếc áo len đơn giản, khe cổ áo ngủ để lộ làn da trắng ngần, anh đỏ mặt, bất chợt nghĩ tới việc cô chạy trốn anh tới mức này cơn giận lại nổi lên, anh gần giọng: “Sao em không cẩn thận gì thế hả? Lẽ nào ai tới cũng mở cửa sao?”

Bây giờ Nhan Nặc đã hoàn toàn tỉnh táo, cô nhìn anh một lượt rồi nheo mắt hỏi: “Không phải còn một lớp cửa sắt sao? ... Chỉ là, sao anh lại tới đây?”

Đây là điều cô ngạc nhiên nhất và cũng muốn biết nhất, còn về vấn đề an toàn cô không lo lắng lắm. Thị trấn này rất giản dị, nhà sát nhau, tiện lợi cho việc đi ý lẫn nhau, hướng hồ, hàng xóm nhà cô là bác Vương, cả nhà đều là cảnh sát, cô còn gì phải sợ nữa chứ?

Cô còn dám hỏi anh vì sao tới đây?

Tần Phóng tức chết đi được, anh chau mày gào lên: “Em còn không mau mở cửa cho anh, đứng ngây người ra đó làm gì?”

Cả đêm không ngủ nên giọng anh có phần lạc đi.

“Vâng!” Nhan Nặc mơ hồ đáp một tiếng, có điều cửa sắt vừa mở cô đã bị Tần Phóng ôm gọn trong lòng.

Mềm mại, ấm áp, mũi anh tràn ngập mùi thơm của cô, giống như bảo vật trong lòng mất đi rồi đoạt lại được, anh không nên được tiếng thở dài, cánh tay càng siết chặt. Cô bất mãn giãy giụa trong lòng anh, rồi khó chịu nói: “Giữa ban ngày ban mặt, anh làm gì thế, bỏ tôi ra!”

Nghe thấy giọng cô dịu dàng anh càng không muốn buông tay, anh chà cằm mình lên mái tóc mềm mượt của cô, lặng lẽ hưởng thụ giây phút tình cảm này. Không biết tại sao, chỉ cần nhìn cô là anh có cảm giác gia đình, rất an tâm.

Nhan Nặc thở dài, tự biết sức mình phản kháng vô hiệu, đây vốn là một người đàn ông nổi tiếng không nghe lý lẽ, kệ anh vậy.

Ôm ấp một hồi, tự nhiên Tần Phóng nhớ ra mình cần phải đòi lại công bằng ấy ngày bức xúc, anh không quên mục đích của mình tới đây.

Nhan Nặc đã thay bộ quần áo khác, ngồi đối diện anh trong phòng khách. Mọi thứ đều có sự ngăn cách.

Nhan Nặc nheo mày: “Chân anh khỏi rồi?”

Tần Phóng hậm hực: “Khỏi lâu rồi, dù sao khỏi hay không cũng chẳng ai quan tâm.” Giọng nói đầy vẻ hờn dỗi.

Nhan Nặc không cần nhìn gương mặt tội nghiệp của Tần Phóng đã hiểu ngay ra vấn đề: “Chắc chắn là do anh tự đòi tháo bột, bác sĩ nói với tôi cho dù ra viện thì cũng phải một thời gian sau mới được tháo bột, anh còn là trẻ con hay sao mà bướng bỉnh thế?”

Cơn giận của Tần Phóng không thể nào nguôi được, anh gầm lên: “Ai bảo em đột nhiên mất tích, anh không ra viện mà được sao?”

“Đợi đã.” Nhan Nặc nghe thấy câu này có vấn đề: “Cái gì mà đột nhiên? Tôi bảo Tư Thần xin phép sắp Phương rồi mà.”

“Xin phép gì chứ? Phương Lỗi bảo sau này em không đi làm nữa.” Giọng Tần Phóng nhỏ dần, đượm mùi đau khổ.

“Tôi đâu có nói thế...” Nhan Nặc ngừng lại rồi mỉm cười lờ mờ anh: “Đồ ngốc!”

Thấy anh vẫn còn khó chịu, cô nói thêm: “Thị trấn này phải sửa sang lại nên mấy căn nhà cũ này bị dỡ bỏ. Hôm tôi nhận được tin thì sắp bước vào giai đoạn cuối rồi nên vội về đây tìm hiểu tình hình và làm thủ tục, có nói không đi làm nữa đâu.”

“Cái gì?” Tần Phóng chờ người ra: “Vậy sao em không nghe điện thoại?”

Nhan Nặc thông thả đáp: “Tôi đi vội quá nên quên điện thoại. Anh còn không hiểu à? Là hai người họ hợp tác chơi anh, ngốc ạ!”

Bây giờ Tần Phóng mới hiểu, đợi lúc về sẽ tính sổ với họ, bây giờ còn có việc quan trọng hơn nhiều.

Anh cười rạng rỡ: “Vậy có nghĩa là... em đồng ý với anh rồi?” Anh không ngốc, cô không từ chối nghĩa là có hy vọng rồi.

Anh nghiêm túc thế này khiến Nhan Nặc không né tránh được, mặt cô đỏ bừng như tôm bị luộc chín. Cô không phản bác mà giả vờ ngây ngô: “Cái gì mà đồng ý hay không chứ, em không biết anh nói gì cả, em phải đi bây giờ.”

Cô không dám nhìn anh nên đứng dậy cầm áo đi ra ngoài.

Trước mắt là hy vọng thì làm gì có chuyện Tần Phóng để cô đi chứ? Anh cũng vội vã đứng dậy nhưng chân bị thương vẫn chưa khỏi, lại dùng sức nữa nên đau buốt tận xương, anh vừa nghiêng răng chịu đau vừa đuổi theo nắm tay cô: “Em muốn đi đâu?”

“Hôm nay em phải đi làm thủ tục dỡ nhà, còn không mau buông tay?”

Nhan Nặc muốn rút tay ra nhưng anh nắm quá chặt nên không thể chống cự.

Tần Phóng nghiêm túc nói: “Mặc kệ, anh cũng đi nhưng chân anh đau, nên em phải dìu anh mới được.”

Nhan Nặc phì cười đẩy anh ra: “Không phải anh bảo khỏi rồi sao? Còn cần người đỡ à?”

“Anh hy vọng có thể nắm tay em, cả đời không buông.”

Sắc mặt Tần Phóng dịu dàng và nghiêm túc, đôi mắt đen lấp lánh như ánh bình minh chói mắt trong ngày đông khiến người khác thấy ấm lòng.

Anh nói với cô, cả đời...

Trái tim Nhan Nặc đắm chìm rồi.

21. Chương 25 - 26

Chương 25

Đã cuối tháng Một rồi, sáng sớm ở khu thị trấn nhỏ của vùng Giang Nam yên tĩnh trong làn sương sớm khiến lòng người như thất lại.

Nhan Nặc dẫn Tần Phóng tới một quán ăn cách nhà cô không xa để ăn sáng, chỉ là nước đậu tương ăn với quẩy nhưng có lẽ do lòng người có cảm xúc khác nên không khí ấm áp vô cùng.

Tần Phóng cứ ngồi im bất động, thực ra từ ban nãy tới giờ đầu anh cứ ong ong, sưng sờ nhìn bàn tay mình rồi tự hỏi, Nhan Nặc cứ nắm tay anh đi tới đây sao?

Nhan Nặc thấy anh thất thần liền bực mình đẩy cốc nước đậu tới trước mặt anh: “Anh làm sao mà sưng người ra thế? Mau uống đi kéo nguội.”

Hơi ẩm phả ra từ miệng cô làm mờ ánh mắt anh, anh vẫn kích động cầm tay cô lên hỏi tiếp: “Em còn chưa trả lời anh, có phải em đồng ý rồi không?”

Nhan Nặc đập vào cánh tay không an phận của anh, mặt đỏ bừng: “Giữa ban ngày ban mặt anh làm cái gì thế, người ta đi qua đi lại sao anh không giữ ý một chút chứ?”

Tần Phóng càng bướng hơn: “Anh mặc kệ người ta nhìn, em mau nói cho anh nghe đi.”

Anh vượt đường sá xa xôi tới đây không phải chỉ vì một câu nói của cô sao?

Nhan Nặc trừng mắt lườm anh, làu bàu trong miệng, rồi vội vã đứng dậy ra ngoài.

Mặc dù cô nói rất nhỏ nhưng Tần Phóng vẫn nghe thấy, cô nói: “Đồng ý rồi, đồ ngốc.”

Anh cười toe toét rồi vội đuổi theo cô, những ngón tay anh đan lấy những ngón tay mềm mại của cô, trong giao tiếp, mười ngón tay đan vào nhau, đó là duyên phận.

Sau khi làm xong thủ tục di dời, hai người lại tay trong tay đi trong con ngõ nhỏ lát đá xanh, nước chảy tí tách, mái hiên nhà lợp gỗ, mọi thứ vừa yên tĩnh vừa cổ kính.

Nhan Nặc im lặng không nói gì, cô vẫn chìm đắm trong hồi ức, cũng không thể trách cô được, cô lớn lên ở đây, với mỗi ngọn cây, mỗi viên gạch đều có tình cảm sâu đậm không diễn tả được, nhưng có lẽ không lâu nữa tất cả chỉ còn là quá khứ.

Cảm nhận được sự hụt hẫng của cô nên Tần Phóng nắm tay cô chặt hơn, dịu dàng nói: “Em đừng quá buồn, còn có anh bên cạnh em.”

Anh nói không nhiều nhưng mỗi câu đều vô cùng ấm áp.

Nhan Nặc từ từ ngẩng lên, ánh mặt trời ban trưa hơi chói mắt, cô khẽ nheo mắt nhìn ánh nắng dịu dàng đang tỏa trên người anh, bàn tay anh sưởi ấm bàn tay cô, trong khoảnh khắc như xưa tan hơi lạnh ngày đông, cũng mang theo mọi nỗi sầu của cô.

Cô cười vui: “Ừ, em không buồn nữa.”

Dường như nhớ ra điều gì đó, cô vội hứng chí kéo anh chạy ra ngoài ô: “Mau, em dẫn anh đi xem bí mật của em.”

Đúng vào lúc mọi người ăn cơm tối nên người qua lại rất ít.

Tần Phóng nhàn nhã ngồi dưới gốc cây đa cổ thụ nhìn theo bóng Nhan Nặc cách đó không xa, cô đang dùng một cái que to cào cào dưới gốc đa, không cần anh giúp. Bây giờ, gương mặt cô ửng đỏ như trái đào, đôi mắt đen lấp lánh như thủy tinh đang nhìn chăm chú khiến anh lại thất thần mấy giây.

Một hồi lâu, cô lôi lên một cái tráp khảm hoa, rồi nhẹ nhàng phủ lớp đất, gơ về phía Tần Phóng: “Em tìm thấy rồi.”

Tần Phóng lại gần, cúi đầu nhìn rồi tò mò hỏi: “Đây là cái gì?”

Nhan Nặc ngồi bên anh, ôm cái tráp trong lòng rồi vui sướng cười: “Đây là hộp ước nguyện của em. Cũng may em vẫn còn nhớ, nếu không không biết cái cây này có bị đào lên không nữa.”

Cô lấy một chùm chìa khóa trong túi ra rồi chọn một chiếc có hình dáng cổ, mở tráp, bên trong có vô số những mảnh giấy đầy màu sắc, tờ nào cũng được gấp vuông vắn.

Cô lấy một tờ giấy ra rồi bật miệng cười, Tần Phóng nhìn ánh mắt cô rồi cười theo, trên giấy viết: “Hy vọng mùa đông có thể ăn kem.”

Tần Phóng âu yếm nhìn cô, hỏi: “Hy vọng này thành hiện thực rồi chứ? Có cần anh mời em không?”

Nhan Nặc mím môi: “Thực hiện thì thực hiện rồi, lúc đó cứ năn nỉ bố mua cho, kết quả là bị đau bụng một tuần, từ đó bố không cho em ăn kem vào mùa đông nữa.”

Tần Phóng không nhịn được liền cười lớn, anh khẽ bẹo má cô: “Không ngờ em lại là một chú quỷ tham ăn.”

Nhan Nặc “hừ” một tiếng rồi bắt đầu đọc lại những ký ức đã vùi lấp trong bụi thời gian: Hy vọng sẽ cao thêm chút nữa, mong mình sẽ thi đỗ trường trọng điểm, mong bố luôn khỏe mạnh... Giọng cô dịu dàng đáng yêu, giống như làn gió nhẹ ấm áp, có lúc đọc tới những câu buồn cười cô liền chun mũi, không cho Tần Phóng cười mình, có lúc cô lại buồn bã, vùi mặt vào lòng anh, bởi có quá nhiều mong muốn liên quan tới bố cô.

Tần Phóng im lặng lắng nghe, Nhan Nặc dựa sát vào anh như một đứa trẻ, giờ anh mới cảm thấy cuối cùng mình cũng đã đợi được tới ngày cô mở cửa trái tim, có thể cùng cô chia sẻ hồi ức. Dần dần anh phát hiện ra giọng cô nhỏ dần, anh đi đi cảm lên trán cô rồi hỏi: “Sao thế?”

Nhan Nặc nhìn chăm chăm vào tờ giấy màu trong tay, một lúc sau mới hồi tỉnh: “Không có gì, gió to quá, em hơi lạnh, còn đói nữa. Hay là chúng ta về đi?”

Cô ngồi thẳng dậy cất mảnh giấy vào hộp, đóng lại rồi khóa kỹ.

Tần Phóng nhìn cô, gật đầu rồi cả hai chậm chậm rảo bước về, giây phút này mọi nỗi buồn vui ngọt ngào của hồi ức đều theo gió cuốn đi.

Cả hai không ăn cơm ngoài mà Nhan Nặc tự tay xuống bếp. Tần Phóng khoanh tay đứng trong bếp chăm chú nhìn cô rửa rau, nấu cơm, đuổi thể nào cũng không ra ngoài.

Đột nhiên anh hỏi: “Em học nấu nướng từ ai thế?”

Anh biết bây giờ hiếm có cô gái nào chịu xuống bếp lắm, huống hồ cô lại nấu ăn ngon như thế.

Nhan Nặc chững lại rồi nhìn anh: “Em học bố, thực ra bố nấu ngon hơn em...”

Tần Phóng hơi khựng lại, bất giác anh nhớ lại tấm ảnh Nhan Nặc và bố chụp để ngoài phòng khách, lúc đó nụ cười lấp lánh trên gương mặt cô, cô dựa vào lòng bố, ánh mắt bố tràn ngập yêu thương, chắc hẳn tình cảm của bố con cô rất tốt, không giống anh.

Nhan Nặc nghe anh hỏi thế liền lơ đãng cắt vào tay, cô “á” lên một tiếng, đôi mày chau lại.

Tần Phóng tự mắng mình hỏi mấy câu không đúng lúc, vội cầm lấy tay cô, rửa vết thương cho cô, rồi hỏi: “Hộp cứu thương đâu? Để chỗ nào?”

Nhan Nặc thấy anh cuống lên liền bật cười, đẩy anh ra ngoài phòng khách rồi lấy hộp cứu thương trên tủ: “Vết thương nhỏ mà, không sao đâu.”

Thấy cô tùy tiện dán miếng urgo, Tần Phóng chau mày nói: “Lớn thế này rồi sao còn không biết vết thương phải khử trùng trước đã?”

Anh kéo cô lại, lấy bông và thuốc sát trùng, mọi thứ xong xuôi mới để cô dán urgo.

Nhan Nặc lặng lẽ nhìn người đàn ông đang cẩn thận băng tay ỳnh.

Anh bá đạo, xấu tính, trẻ con nhưng lại khiến người khác nhận thấy sự dịu dàng vô cùng, khiến cô cảm thấy mình được yêu, được chiều, được bảo vệ, dường như chỉ cần ở bên anh, cô cảm thấy rất an lòng.

Sau khi xử lý vết thương, Nhan Nặc định quay lại bếp nấu cơm thì bị Tần Phóng giành lấy: “Em đừng động tay vào nữa, vết thương không được dính nước, sẽ bị viêm ngay.”

Thấy Tần Phóng thái rau nhanh nhẹn, Nhan Nặc sững sốt: “Anh biết nấu cơm á?”

“Việc này có gì khó đâu? Em coi thường anh quá đấy.” Anh vừa nói vừa hất cằm, nhanh tay cho rau và gia vị vào chảo rồi đổ dầu.

Không lâu sau, ba món ăn đơn giản đã được bày ra bàn, hương vị, màu sắc đều tuyệt vời.

Nhan Nặc nếm một miếng thịt rồi khen ngợi: “Quả thực rất ngon.”

Tần Phóng cầm đũa gõ lên trán cô: “Em thực sự nghĩ anh là người không biết phân biệt ngũ cốc sao hả?”

Hồi còn học ở Mỹ, anh đã tới quán ăn của người Hoa làm thêm, rửa bát đĩa, có lúc còn giúp đầu bếp nấu nướng, nhiều năm cũng tích lũy được chút ít kinh nghiệm bếp núc, chỉ là từ trước tới giờ anh đều sống một mình, cũng không có hứng mà nấu cơm nữa.

Tần Phóng ở nhà Nhan Nặc cho tới đêm khuya, trong lòng thầm nghĩ đã đến lúc ra về, anh không muốn Nhan Nặc nghĩ mình là người không biết chừng mực, mặc dù trong lòng anh rất muốn ở bên cô.

Nhan Nặc từ trong phòng đi ra đã thấy anh mặc áo khoác, cô ngạc nhiên hỏi: “Anh muốn đi đâu?”

“Muộn thế này rồi, anh... anh đi tìm nhà trọ “ứng phó” một đêm...”

Anh còn chưa nói xong thì Nhan Nặc nhét vào tay anh một bộ quần áo.

“Đây là cái gì?”

“Đây là quần áo của bố em.”

Thấy anh đứng đắn mặt ra đó, cô nói thêm: “Mới đây, chưa ai mặc đâu.”

“Anh không có ý đó, em... em... anh... Em bảo anh ở lại à?” Tần Phóng lắp ba lắp bắp, mặt đỏ bừng.

“Anh đừng nghĩ linh tinh, em ngủ ở phòng bố, anh ngủ ở phòng em.”

Nhan Nặc lườm anh một cái rồi đi ngủ.

Cũng không biết Tần Phóng có nghe thấy không, nhưng anh cứ đứng im ở phòng khách ôm bộ quần áo cười như một tên ngốc.

Nhan Nặc cả đêm không mộng mị gì, ngủ rất ngon, sáng sớm đã dậy, cô định làm trứng ốp lết, chưa làm xong thì Tần Phóng đã mở cửa đi ra. Thấy anh mặc bộ quần áo không vừa, chân tay đều thừa cả đoạn, cô mới nhớ ra anh cao hơn bố cô.

“Trong nhà vệ sinh có bàn chải và kem đánh răng mới, anh vào rửa mặt đi rồi ra ăn sáng.”

Tần Phóng “Ừ” một tiếng, lúc đánh răng trong nhà vệ sinh, anh liếc nhìn tấm gương đối diện phản chiếu hình ảnh Nhan Nặc đang ì vào bát, anh dừng lại, trong đầu chợt nảy ra suy nghĩ.

Nếu bây giờ anh cầu hôn cô, liệu có nhanh quá không?

Chương 26

Đương nhiên Tần Phóng không dám cầu hôn đột ngột như thế, anh cũng biết việc gì quá gấp gáp, vội vàng thì càng khó thành công, có điều ý nghĩ này trong lòng anh là thực lòng, dù sao anh cũng đã trải qua những ngày tháng điên cuồng thuở thiếu thời, nếu hai cả hợp nhau thì nên sớm quyết định, nước chảy thành dòng.

Hai người ở thị trấn hai ngày, lúc đi Nhan Nặc cứ đi được một bước lại quay lại nhìn, mắt ầng ậc nước, cô không nở.

Tần Phóng ôm eo cô, nhẹ nhàng nói như đang dỗ trẻ con: “Đừng khóc nữa, có phải không quay lại nữa đâu, nếu em thực sự thích nơi này thì sau này xây nhà mới chúng ta về mua là xong.”

Anh càng nói càng cảm thấy mãn nguyện, sau này, là sau này của anh và cô, tốt đẹp quá! Nhan Nặc khoác tay anh, cười nhưng không nói gì, chuyện sau này ai biết được chứ, cô không muốn nghĩ xa xôi như thế.

Thị trấn cách thành phố C mấy tiếng đi xe, chớp mắt cái đã tới. Lúc Nhan Nặc về tới nhà thì đồng hồ đã chỉ năm giờ chiều, đúng lúc gặp Liễu Tư Thần ra ngoài.

Tư Thần nhìn cô từ trên xuống dưới với ánh mắt dò xét, sau đó cười tươi như hoa: “Nhìn mặt cậu đỏ ửng thế này là biết chắc mấy hôm nữa có hỷ sự rồi. Tần đại quan nhân quả thật hấp dẫn, không phụ tấm lòng của tớ, mấy hôm nữa cậu nhất định phải nhắc anh ấy quà mai mối của tớ nhé!”

Thử nghĩ xem, nếu không phải cô ra chiêu hay thì hai người chậm chạp này không biết còn kéo dài tới bao giờ mới tu thành chính quả được?

Nhan Nặc lườm Tư Thần một cái rồi bức xúc nói: “Tớ biết ngay là cậu giở trò mà, không có việc gì làm nên ăn nói linh tinh chứ gì?”

Thấy Tư Thần ăn mặc chỉnh tề, cô hỏi tiếp: “Giờ này còn đi đâu?”

Liễu Tư Thần xua tay: “Thưa cô, cô quên là tuần này tôi bắt đầu đi làm à? Vừa may gặp đúng lúc công ty tổ chức tiệc cuối năm, quy định toàn bộ công nhân viên tham gia, một chết đi được.” Cô vừa nói vừa nhìn

đồng hồ rồi thốt lên: “Chết rồi, sao đã sáu giờ thế này, không nhanh thì muộn mất, đợi tớ về rồi nói tiếp, bye bye.”

Lời còn chưa dứt đã không thấy bóng dáng đâu.

Nhan Nặc phì cười rồi lắc đầu, về phòng nghỉ một lát rồi tắm nước nóng, vừa ra ngoài thì Tần Phóng gọi điện, cô vừa lau tóc vừa hỏi: “Anh về đến nhà rồi?”

“Ừ, vừa xong.” Tần Phóng cười đáp.

Nhan Nặc cũng mỉm cười, không quên dặn anh: “Vây anh cũng đi tắm đi rồi nghỉ ngơi, à, nhớ đừng để chân dính nước.”

Nghe mấy lời quan tâm ngọt ngào của cô, khóe miệng anh nhếch lên: “Tối nay không ra ngoài thật à?”

“Anh không thấy chán à? Em ngồi xe hơi chóng mặt, không muốn ra ngoài.”

“Hừ!” Giọng anh đầy ảm ức, làm sao bây giờ, anh bắt đầu nhớ cô rồi, bây giờ anh mới thực sự ngấm cảm giác một ngày không gặp mà ngỡ ba thu.

Rất nhanh, chuyện tình của Nhan Nặc và Tần Phóng được người nào đó tiết lộ thần tốc. Văn phòng xôn xao một thời gian, không thể thiếu việc mời cơm một bữa. Thực ra Tần Phóng chờ đợi ngày này đã lâu, anh biết trong phòng thiết kế cũng có một, hai nhân viên thiết kế mới thích Nhan Nặc, nếu thể hiện rõ Nhan Nặc là của anh sớm như bây giờ thì cũng “tuyệt” được tư tưởng linh tinh của mấy người kia. Nhan Nặc đỏ khóc dở cười mà chiều theo anh.

Tết năm nay đến muộn, kéo dài tới tận tháng Hai. Văn phòng bắt đầu nghỉ làm từ Hai mươi sáu Tết cho tới mừng Tám mới đi làm.

Hôm Giao thừa, trời còn tờ mờ sáng, Nhan Nặc đang ngủ ngon thì điện thoại đổ chuông.

Là Tần Phóng gọi: “A lô, anh đây, em dậy chưa? Anh đang trên đường rồi, lát nữa sẽ tới đón em.”

“Vâng!” Nhan Nặc trả lời ngắn gọn. Có điều cô còn mơ ngủ nhưng vẫn cảm thấy Tần Phóng hôm nay có gì đó hơi lạ nên cô cố gắng dậy.

Tư Thần mơ màng dậy đi vệ sinh xong thì thấy Nhan Nặc đã quần áo chỉnh tề: “Sao hôm nay cậu dậy sớm thế?”

Nhan Nặc xua tay: “Không sao, ra ngoài một chút thôi, cậu ngủ tiếp đi.”

Tư Thần là nhân viên mới nên bận rộn tới tận Hai mươi chín mới được nghỉ.

Lúc lên xe, Tần Phóng không nói năng gì, mặt căng lên.

Nhan Nặc lên tiếng phá vỡ sự im lặng: “Chúng ta đi đâu đây anh?”

“Đi đón một người.”

Tần Phóng nói một câu rồi im lặng, trong đáy mắt sâu thẳm của anh dường như có tâm sự khiến Nhan Nặc cũng cảm thấy nặng nề.

Hai người tới sân bay đợi rất lâu.

Thực ra Nhan Nặc không thích ở đây, cho dù là bến xe, bến tàu, sân bay hay bến cảng, cô đều không thích, bởi vì những nơi này tràn ngập không khí biệt ly đau buồn.

Cách bọn họ không xa có một đôi nam nữ đang ôm nhau, mắt cô gái đỏ hoe giống như một chú thỏ bị thương, chàng trai dịu dàng dùng những ngón tay lau nước mắt cho cô, không biết nói gì bên tai mà cô gái cười vui, rồi ôm chặt cô vào lòng, sau đó lưu luyến tiễn biệt.

Tình này cảnh này sao mà thân thuộc thế! Trong lòng Nhan Nặc cảm thấy buồn rầu, dường như vật đổi sao dời khiến quang hồi ức đã bị niêm phong lại quay về.

Lúc đó, bọn họ vẫn còn bên nhau, các đôi yêu nhau cuồng si chỉ hận một nỗi một ngày không được ở bên nhau hai mươi tư tiếng, cô cũng muốn, chỉ có anh là không.

Anh bận hơn cô tưởng nhiều, đi dự tiệc và họp hành không ngừng, cho dù hẹn hò thì điện thoại cũng reo không ngừng, mỗi ngày đều quay như cù.

Nhưng anh rất quan tâm, cho dù hai người không thể gặp nhau thì mỗi ngày ít nhất một cuộc điện thoại, thường tặng hoa hoặc quà, không quá đắt nhưng đều là thứ cô thích, khiến cô có cảm giác cho dù họ xa nhau nhưng anh luôn ở bên chiều chuộng mình.

Sắp tới Tết, cũng ở sân bay này, cô ôm anh rồi khóc lóc như một đứa trẻ không cho anh đi. Gia đình anh di cư sang Anh, anh vốn định đợi công ty ở trong nước ổn định rồi đi nhưng anh đã ở lại vì cô. Đến Tết phải đoàn tụ với gia đình là điều đương nhiên. Lúc đó bố cô còn sống, cô không thể để bố một mình nên hai người đành phải chia xa một thời gian.

Anh nhìn cô âu yếm rồi cười: “Ngốc ạ, anh chỉ đi một tuần thôi, đừng buồn.”

Cô lập tức nũng nịu: “Thật không? Anh không nói dối chứ? Không được, anh phải ngoắc tay với em.” Cô nói rồi móc tay với anh.

“Nha đầu bé nhỏ, em chắc chắn là em lớn rồi chứ?” Anh nói xong liền đan tay mình vào tay cô, khẽ cười.

Lúc anh cười luôn khiến người khác có cảm giác ấm áp, bao dung, khóe mắt có nếp nhăn mờ mờ, đó là điểm cô thấy hấp dẫn nhất. Lúc đó cô chỉ muốn nhìn anh, nhìn mãi không thôi.

Sau này cô mới biết trên đời này, điều không thể đoán được chính là tình cảm, điều không thể nào đạt tới chính là mãi mãi.

Cứ nghĩ tới chuyện tình cảm dường như đã từ kiếp trước trong lòng cô lại khẽ nhói đau.

Tần Phóng cẩn thận nhìn và thấy sắc mặt cô rất xanh, anh chau mày, nắm chặt tay cô hỏi: “Em sao thế? Có phải buồn ngủ không?” Sáng sớm đã lười cô đi thế này khiến anh thấy áy náy.

Nhan Nặc sững lại, cô chợt dạ cúi xuống, che giấu tâm trạng, nói với giọng mềm mại: “Ừ, hơi khó chịu một chút.”

Tần Phóng nói không chút nghi ngờ: “Hay em dựa vào vai anh ngủ một chút? Chuyển bay hạ cánh muộn một chút, nhưng cũng sắp rồi.”

Anh nói xong, kéo Nhan Nặc dựa sát vào vai mình rồi quàng khăn của mình cho cô, trong chốc lát hơi ấm của anh phẳng phất quanh cô, xua đi những chuyện cô không muốn nghĩ tới.

Nó nói cho cô biết, người bây giờ cô đang dựa vào là Tần Phóng.

Không lâu sau cô nghe thấy tiếng loa ở sân bay thông báo chuyển bay từ Washington đến thành phố C đã hạ cánh, sau đó Tần Phóng vội vàng lên lên trước.

Nhan Nặc cũng theo sau, trong lòng tự hỏi rốt cuộc là ai mà khiến anh căng thẳng như vậy?

22. Chương 27 - 28

Chương 27

Hành khách ra ngoài từng tốp, từng tốp, dòng người đi đi lại lại không ngớt.

Hai người đứng ở vị trí rất dễ nhìn, không lâu sau đã thấy một ông lão mặc áo khoác dài đen chống gậy đi về phía bọn họ. Mái tóc hoa râm hằn rõ dấu ấn của thời gian, có điều gương mặt đầy nếp nhăn ấy vẫn trầm tư, vẻ rất nghiêm khắc. Đằng sau ông lão là một người đàn ông trung niên mặc lễ phục tề, trước sau cùng kính giữ khoảng cách hai bước.

Có điều Nhan Nặc không chú ý bởi những điều ấy mà là vì dáng vẻ của ông lão và Tần Phóng rất giống nhau, hình như là... người thân của anh. Đột nhiên cô nhớ lại, trước đây nghe Mai Tử Hy tám nhảm về cấp trên, dường như có nhắc tới Tần Phóng có người nhà ở bên Mỹ, thậm chí có tạp chí còn chụp trộm ảnh anh thời còn học bên đó, dưới ánh nắng mặt trời rực rỡ anh cũng mặc áo khoác dài đen, gương mặt thanh tú, đặc ý, chỉ là ánh mắt quá lạnh lẽo, không phải là người cô đã quen thuộc như bây giờ.

Trong tim mỗi người đều có một bức tường, bị bức tường ngăn cách chính là một “tôi” hoàn toàn khác, là chân thực, hoặc cũng có thể là giả dối.

Tần Phóng chưa hề đến khu vui chơi, Tần Phóng đứng ngây người trước rạp chiếu phim, Tần Phóng dễ tức giận nhưng tỉ mỉ... Nhan Nặc có cảm giác dường như anh đang có ý để cô dần dần hiểu hết về anh, cho dù là anh dưới ánh mặt trời hay anh trong bóng tối, đều thẳng thắn trước mặt cô. Cô nhìn anh với vẻ bất an rồi lo lắng gọi: “Tần Phóng?”

Tần Phóng quay lại, bậm môi nói với cô: “Đây là ông nội anh.”

Câu nói đã chứng minh cho sự suy đoán của cô, thế nhưng cô chưa chuẩn bị tâm lý, Tần Phóng đã nhanh chân tiến lên phía trước. Anh cố nén cơn giận, sầm mặt nói: “Sắp đến Tết rồi, ông tới đây làm gì thế ạ?”

Nói xong, anh đưa mắt nhìn người đàn ông trung niên đứng sau lưng ông nội, rồi nói với giọng không vui vẻ cho lắm: “Thư ký Lâm, sao có một mình anh đi cùng? Bác sĩ Smith đâu?”

“Cậu Tần, đây...” Thư ký Lâm ngập ngừng không biết nên nói thế nào.

Ông nội Tần Phóng gõ gõ chiếc gậy, nhìn Tần Phóng vẻ tức giận: “Ông đến thăm cháu nội ông, cần lắm người đi thế làm gì? Nếu như không phải cháu nhất định đòi ở đây thì già cả như ông còn phải vất vả tới thăm cháu sao?”

“Đúng là không biết cái gì.” Tần Phóng lầu bầu nói nhưng hai tay vẫn cẩn thận đỡ ông: “Nhà họ Tần bao nhiêu người như thế, ông còn lo không có người đón Tết với ông sao?”

“Tên nhóc thói tha, sao nói những lời vô lễ thế hả? Nhà họ Tần không phải nhà cháu sao?” ông nội Tần Phóng vỗ cái bốp lên đầu anh.

Hai ông cháu nhà này nói chuyện cứ như cầm kim đâm nhau, gương mặt cũng không vui vẻ như những gia đình khác khi gặp mặt người thân, Nhan Nặc ban đầu còn nghĩ quan hệ của họ không tốt nhưng sau đó

nhìn ánh mắt Tần Phóng cô biết, đó là ánh mắt quan tâm tới người khác. Lẽ nào trong chuyện này còn có quá khứ khó nói?

Đúng lúc cô còn đang miên man suy nghĩ thì bên tai vang lên tiếng Tần Phóng nói với ông nội: “Ông, không cần nhìn đâu, cô ấy là bạn gái cháu, tên Nhan Nặc.”

Đạo này Nhan Nặc đã quen với việc nghe Tần Phóng giới thiệu cô với mọi người, chỉ là bây giờ trước mặt cô không phải người khác mà là ông nội anh, điều này có được coi là gặp mặt phụ huynh không? Cô lo lắng rồi vội vã lấy lại tinh thần nhoẽn miệng cười: “Cháu chào ông, cháu là Nhan Nặc.”

Trong thời gian ngắn, cô không thể nghĩ ra cách xưng hô phù hợp, xa lạ và thân mật có sự khác nhau, bây giờ cô chưa thể gọi là ông nội được, gọi ông Tần thì quá xa lạ, nên chỉ có cách tránh đi, nói ít sai ít, theo cô nhận xét thì ông lão này không dễ dàng tiếp cận.

Quả nhiên, ông nội Tần Phóng chỉ hơi gật đầu coi như đáp lại, rồi chau mày nhìn Nhan Nặc dò xét, nhưng thái độ trên cao nhìn xuống của ông khiến cô không thoải mái, đã từng có ánh mắt sắc lẹm nhìn cô như thế này, sau đó phun ra bốn tiếng: “Cô này không được.” Sự xấu hổ ấy khiến tim cô như bị bóp nát, khi muốn bù đắp lại thì trái tim đã có muôn vàn lỗ hổng.

Ngược sáng, gương mặt không chút biểu cảm của ông nội Tần Phóng nhìn anh, nói: “Dần vật bao lâu, là cô gái này sao?”

Giọng nói không nặng không nhẹ ấy dường như vẫn ẩn chứa nhiều ẩn ý, còn ẩn ý gì thì có lẽ chỉ Tần Phóng mới hiểu.

Tần Phóng lập tức buông cánh tay đang giữ ông ra, đi tới bên Nhan Nặc, nhìn ông với ánh mắt phản cảm: “Ông lại muốn dùng thủ đoạn chứ gì?”

Không khí bắt đầu căng thẳng, gương mặt ông nội Tần Phóng vẫn không chút biểu cảm, ông đưa mắt nhìn Tần Phóng và Nhan Nặc một lượt, một lúc sau mới nhắc nhắc chiếc gậy: “Ngồi máy bay một ngày mệt rồi, về khách sạn nghỉ ngơi đã, có việc gì nói sau.”

Nói xong, ông liền đi qua hai người, không để ý gì nữa, thư ký đi theo sau.

Gương mặt Tần Phóng sầm lại nhìn theo bóng ông, im lặng một hồi, Nhan Nặc cũng không nói gì, dù sao bàn tay cô cũng đã bị anh nắm chặt.

Có điều hai người họ chưa đi khỏi đó thì thư ký Lâm đã quay lại, lịch sự nói: “Cậu Tần, chủ tịch nói tiệc gia đình tối nay mời cô Nhan Nặc tới.”

Nói xong, thư ký Lâm nhìn hai người khẽ gật đầu rồi đi thẳng, không để hai người có dịp nói gì.

Câu nói ấy khiến đôi mày Tần Phóng giãn ra, anh kéo tay Nhan Nặc rời khỏi sân bay.

Bên ngoài cửa sổ, ánh nắng ấm áp màu vàng nhạt như xua đi hơi lạnh của buổi sáng sớm, thành phố bắt đầu bận rộn.

Nhan Nặc lơ đãng nhìn dòng xe phía trước, Tần Phóng lạnh lùng và im lặng như thế khiến cô cũng chỉ biết chọn sự im lặng, nếu có việc gì đó mà anh chưa nói với cô thì chỉ có thể là chưa phải lúc, hoặc nói cách khác là anh chưa chuẩn bị tốt. Chỉ là cô không ngờ anh lại nói: “Nhan Nặc, anh xin lỗi!”

Xin lỗi? Nhan Nặc sững lại rồi hỏi ngược lại như không có chuyện gì xảy ra: “Tại sao lại nói thế?”

Không biết do thời gian đợi đèn xanh quá lâu hay tâm trạng của anh quá bức xúc, anh buông một câu chửi thề rồi đập vô lăng, bấm còi inh ỏi như muốn bộc lộ cơn giận của mình.

Nhan Nặc đưa tay ra trước mặt anh, kiên nhẫn nói: “Anh đã từng nói hai người khi ở bên nhau không cần phân biệt, việc của anh cũng là việc của em, vì vậy đừng bao giờ nói xin lỗi nữa, em không muốn nghe.”

Cô chỉ cần nghĩ một chút là biết anh cảm thấy có lỗi bởi những lời ông nội anh nói với cô hoặc có thể là do nguyên nhân sâu xa nào đó. Nhưng cô không để ý những việc ấy, trong lòng anh thế nào cô hiểu rõ hơn ai hết, nếu đã quyết định ở bên nhau rồi thì những việc cần đối mặt cả hai sẽ cùng đối mặt.

Tần Phóng cúi đầu, ánh mắt dừng lại nơi bàn tay anh và cô đang đan vào nhau, ánh nắng mặt trời chiếu rọi trên mu bàn tay trắng ngần của cô, những móng tay màu hồng đều đặn giống như những chiếc vỏ ốc sạch sẽ, ấm áp khiến trái tim nóng giận của anh nguôi dần, anh quay sang nhìn gương mặt hiền dịu của cô, trong đầu nghĩ tới một câu, cảm thấy mãn nguyện, chỉ vì có em.

Anh nói: “Những chuyện vớ vẩn này có nói một hồi cũng không hết, hơn nữa càng thêm phiền lòng, đến lúc đó đó nếu dọa em chạy mất thì ai đền anh?”

Âm thanh xung quanh quá ồn ào nhưng không hề ảnh hưởng tới hai người, Nhan Nặc nhìn anh rồi chậm rãi: “Em không sợ, bởi vì bây giờ không phải là anh, là em, mà là chúng ta.”

Gương mặt Tần Phóng tươi hân, anh khẽ đáp một tiếng rồi không ngừng lặp lại: “Chúng ta, ừ đúng, chúng ta...”

Nhan Nặc trợn mắt nhìn anh: “Việc đầu tiên anh phải làm là về ngủ một giấc đã, anh nhìn anh xem, sắp thành gấu trúc rồi.” Cô chỉ chỉ quãng mắt anh, giọng vừa thương vừa trách.

Tần Phóng mỉm cười, đôi mày dài rất đẹp, thậm chí anh bắt đầu lên giọng trêu chọc cô: “Vậy cũng được... em phải ngủ cùng với anh.”

Nhan Nặc lườm anh rồi nghiêng rằng: “Anh nằm mơ à?”

Hai má cô ửng hồng, dịu dàng e ấp như mặt Tây Hồ. Hơi thở gấp gấp, anh sát lại gần hôn cô một cái nhưng đằng sau vang lên hàng tràng còi inh ỏi khiến anh bức xúc quay lại, đành phải từ bỏ cơ hội ngàn năm hiếm có.

Nhan Nặc không nghĩ anh to gan đến thế, mất một lúc mới sức tỉnh, cô lập tức đẩy anh ra: “Nghiêm túc nào, mau lái xe.”

Điều bộ ngại ngùng của cô khiến anh sững lại, trái tim khê ngân một hồi.

Nếu không phải nằm mơ thì anh hy vọng thời gian dừng lại mãi mãi ở giây phút này.

Tình yêu tới cực điểm chỉ mong say mãi, không muốn tỉnh.

Chương 28

Từ khi nhận được tin ông nội sắp về nước tới giờ, Tần Phóng chưa từng chớp mắt, trán lúc nào cũng nhăn lại, nhưng trong lòng càng buồn thì càng không muốn rời xa Nhan Nặc, thương lượng đi thương lượng lại, cuối cùng anh đặt một phòng VIP trong rạp chiếu phim, hai người vào đó ngồi giết thời gian. Trong căn phòng ấm áp, mờ tối, ánh sáng màu bạc chiếu rọi lên hai người, vừa huyền ảo vừa mê ly.

Bộ phim mà Nhan Nặc chọn là The prince and me, thực ra bộ phim này cô đã xem rất nhiều lần rồi. Paige và Eddie, câu chuyện tình yêu lãng mạn giữa cô bé Lọ Lem và chàng hoàng tử, là giấc mơ cả đời của nhiều cô gái.

Thực ra cho dù là phim dài tập, phim điện ảnh hay tiểu thuyết, câu chuyện về cô bé Lọ Lem vẫn luôn nhận được sự yêu mến đặc biệt của phái nữ, điều họ mong muốn nhất chỉ là hoàng tử và cô bé Lọ Lem được sống bên nhau hạnh phúc, bởi ngoài đời thực vô cùng hiếm có.

Tần Phóng vốn không có chút hứng thú với những bộ phim nói về tình yêu chết đi sống lại như thế này, cả đêm không ngủ nên vừa xem được đoạn đầu đã thấy buồn ngủ, ngáp liên tục. Đúng lúc đó nhân viên phục vụ gõ cửa mang vào hai ly sữa tươi nóng.

Tần Phóng nhìn chằm chằm vào ly sữa rồi hỏi với giọng không vui: “Cái đồ gì thế này? Rõ ràng tôi gọi whisky.”

“Là em đổi đấy, anh cần nhân cái gì chứ?”

Dưới gầm bàn, Nhan Nặc đá chân Tần Phóng một cái rồi quay sang cười với cô phục vụ: “Cảm ơn cô, chúng tôi gọi sữa tươi nóng.”

Tần Phóng âm ức nhìn cô nhưng không dám nói gì, Nhan Nặc ép anh uống hết ly sữa, hiệu quả giúp ngủ ngon rõ rệt. Anh gối đầu lên đùi cô, hai mắt nhắm hờ, nhưng đầu óc lại rất tỉnh táo, hồi ức đang hiện lên như thước phim điện ảnh, từng cảnh, từng cảnh trong quá khứ hiện lên trước mắt.

Hai tay Nhan Nặc nâng ly sữa nóng hổi, cô lựa chọn làm người lắng nghe thâm lặng.

Tần Phóng trong câu chuyện hóa ra không phải họ Tần, anh là một cậu bé không có bố, nhưng lại có người mẹ tuyệt vời nhất trên thế giới này, vì thế anh không cảm thấy mình khác những đứa trẻ khác. Anh và Lỗi Tử sống cùng trong một ngõ nhỏ, những căn nhà đơn sơ tồi tàn bằng gỗ, những ngày mưa phải mang chậu ra hứng nước, ngày tháng trôi qua rất vất vả nhưng anh cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Chỉ là khi bắt đầu hiểu chuyện, hiểu rõ nỗi đau trong mắt mẹ, anh không còn cảm thấy vui nữa. Hóa ra tên anh có nghĩa là “buông tay”, không chờ đợi người đã cho anh sinh mệnh nhưng không làm tròn trách nhiệm, khi đó anh chỉ hận mình không lớn thật nhanh để bảo vệ mẹ, để bà không phải chịu bất cứ sự tổn thương nào nữa.

Một hôm, có một người đàn ông nhìn rất nghiêm khắc tới tìm mẹ anh, anh bị đẩy đi mua đồ nhưng không đi mà nấp sau cầu thang. Hôm đó, họ nói chuyện rất lâu, sau đó mẹ nói với anh, người đó là ông nội anh.

Câu chuyện cô bé Lộ Lem vừa chân thực vừa tàn khốc, chàng công tử phong lưu vừa du học nước ngoài về gặp cô bé Lộ Lem ngây thơ, cả hai kể cho nhau nghe những chuyện buồn, chỉ là quá trình yêu nhau rất tươi đẹp nhưng kết cục lại thảm khốc. Những gia đình giàu có như nhà họ Tần luôn coi trọng việc môn đăng hộ đối, tình yêu của hai người làm sao có thể nhận được sự đồng ý của gia tộc anh? Đặc biệt đó lại là chàng trai nhu nhược, người cha lại quá đỗi nghiêm khắc, chia tay là do số mệnh, cũng là điều tất nhiên.

Khi con trai bị tai nạn và rời khỏi cõi đời, chủ nhân nhà họ Tần mới nhớ ra mình còn một người cháu, là người nối dõi duy nhất của nhà họ Tần. Thế là ông ấy muốn tới đón anh, và mẹ anh đồng ý, bởi lúc đó bà đã như ngọn đèn cạn dầu, không còn sức chăm lo cho anh nữa.

Khi được đưa tới nhà họ Tần, anh như con nhím luôn xù lông đề phòng mọi thứ, dường như ai cũng là kẻ địch của anh. Anh là một đứa trẻ nhà quê hoang dã, không hiểu lễ nghĩa, không biết giao tiếp, không hiểu tiếng Anh, ngày ngày trôi qua với bao khổ đau chỉ mình anh biết. Sau một lần cãi nhau với ông nội, anh đã tham gia trại hè dã ngoại luyện tập cứu sinh.

Tính cách quá kiêu ngạo của anh không phù hợp với đám đông, thậm chí anh còn đi lạc một mình trên núi hoang, ăn hết số đồ mang theo, anh cảm thấy có lẽ mình sẽ chết ở cái đất nước xa lạ này.

Không ngờ khi tỉnh dậy, anh thấy mình đã trở về xã hội văn minh, càng ngạc nhiên hơn là anh không thấy người ông nội suốt ngày mắng nhiếc, dạy dỗ anh đâu.

Sau này, có người nói cho anh biết, ông nội đã vì anh mà treo giải thưởng lớn, sáu mươi tuổi rồi còn đích thân dẫn một đội đi tìm anh ba ngày ba đêm trên núi, cuối cùng tìm được anh trong rừng sâu đang thoi thóp thở, sau đó ông bị ốm không dậy được.

Anh hỏi tại sao ông nội làm thế, ông nói cho dù anh có thừa nhận hay không thì anh vẫn là cháu của ông, hổ dữ không ăn thịt con. Trong đôi mắt sâu đen láy ấy có quá nhiều điều anh không hiểu, nếu ông đã nhận anh thì tại sao không nhận mẹ anh, tại sao phải chia cắt họ?

Với người ông cao cao tại thượng, luôn dạy anh, bảo vệ anh, trong lòng anh có hận, có hờn, không rõ tình cảm dành cho ông là gì nữa.

Tần Phóng chậm rãi kể cho Nhan Nặc nghe mọi chuyện, giọng điệu thản nhiên của anh giống như đang kể lại chuyện của người khác. Anh từ từ cúi đầu rồi ngủ ngon trong lòng cô.

Nhan Nặc cúi đầu, lặng lẽ nhìn gương mặt nghiêng của Tần Phóng. Khi yên lặng, anh giống như một chàng trai u sầu bước ra từ truyện tranh, luôn bướng bỉnh như trẻ con, có lúc lại cô độc khiến người ta không khỏi đau lòng.

Cô biết anh không phải là người lạnh lùng, cũng không phải vô tâm, chỉ là đang giằng co giữa mâu thuẫn thân tình mà thôi. Anh và cô cũng như nhau, một người dùng sự bùng nổ để che giấu sự cô đơn, một người dùng nụ cười để che giấu nỗi đau, đều là những người tự lừa gạt chính mình.

Tần Phóng dần dần tỉnh dậy. Khi mở mắt ra, trên màn hình rực rỡ là cảnh Paige quyết định tới Đan Mạch để tìm Eddie nói lại tiền duyên, trong biển người bao la Eddie đã thấy bóng cô, giữa niềm vui, giữa tiếng vỗ tay của mọi người, Eddie đã ôm cô lên ngựa rồi quất ngựa chạy xa, cảnh đó đẹp và lãng mạn biết bao.

Nhan Nặc bị thu hút bởi tình tiết xem mãi không chán này, Tần Phóng không vui vì cô “bỏ rơi” anh nên đôi tay cứ nghịch ngợm không yên, chọc buồn cô, còn thổi phì phì bên tai cô nữa. Cô bị chọc cười nên cứ tìm cách trốn anh, cuối cùng không trốn được nữa liền nép vào người anh như một chú mèo con, đôi mắt cười cong cong như mảnh trăng non, sắc mặt hồng hào như hoa đào tháng Ba làm rung động lòng người.

Tần Phóng không nén được lòng mình liền cúi xuống hôn cô tới tấp, hôn đôi mày, sống mũi, đôi má, vành tai, anh cúi nhìn làn da trắng ngần như tuyết trên cổ cô, trắng tinh khiết khiến người khác ghen tị, trong đôi mắt anh như có hai đốm lửa, càng lúc càng nóng, bàn tay anh lướt trên người cô.

Cảm giác nóng bừng khi bàn tay anh chạm tới khiến Nhan Nặc bừng tỉnh, cô vội đẩy anh ra, anh không kịp phòng bị nên ngã nhào sang đầu ghế bên kia. Ngạc nhiên, không hiểu, buồn bã, cuối cùng ánh sáng trong mắt anh dần tắt.

“Anh làm gì thế? Em còn phải xem phim.” Giọng nói dịu dàng của Nhan Nặc từ từ đánh tan cảm giác xấu hổ, sau đó cô ngồi yên ở đầu ghế bên kia, trong lòng vô cùng bối rối, không dám nhìn anh.

Tần Phóng cảm thấy mình quá nóng vội nên đành miễn cưỡng cười rồi đứng dậy định ra ngoài hóng gió, làm dịu đi cơn đau như vừa bị bỏng. Nhan Nặc tưởng anh tức giận nên vội đứng dậy đi theo anh, ai ngờ hai chân đã tê đi của cô khụy xuống, một chùm chìa khóa rơi ra từ trong túi, trên chìa khóa còn treo bức ảnh cô và Tần Phóng chụp chung không lâu.

Cô cúi nhặt, đầu ngón tay mân mê gương mặt anh. Nhớ lại lúc đi siêu thị anh thấy từng đôi từng đôi xếp hàng chụp cái này nên nhất định bắt cô chụp cùng mình, thậm chí còn uy hiếp cô phải mang theo bên mình, khiến điện thoại, chìa khóa, móc túi của cô chỗ nào cũng có mặt anh, bây giờ nghĩ lại thấy thật buồn cười.

Tần Phóng không hiểu, thấy cô vừa cười vừa kêu nên bực dọc nói: “Em sao thế? Ngã nên bị ngã rồi à?”

“Đều là do anh hết, chân em tê rồi, anh mau công em đi.” Nhan Nặc chu môi, nghịch ngợm dang tay về phía anh, đáng vẻ đáng yêu này thực sự khiến người khác khó từ chối.

Tần Phóng trong khoảnh khắc bị nụ cười kia làm cho tan chảy, anh cũng bật cười thành tiếng: “Sợ em rồi đó, như trẻ con ấy, nào, mau lên đây.” Anh quay người, hơi cúi xuống, vỗ vỗ lưng mình ra hiệu cho cô trèo lên.

Nhan Nặc cười híp mắt, vui vẻ leo lên lưng anh, má áp vào bờ vai ấm áp, trời lạnh cắt da cắt thịt, nhưng ở bên anh, mùa xuân đã sớm quay về.

Loáng một cái trời đã tối.

Nói là bữa tiệc gia đình nhưng thực ra chỉ có ông nội Tần Phóng, Tần Phóng và Nhan Nặc. Trong phòng đặt ở khách sạn năm sao rực rỡ, mọi thứ tình cảm ấp áp đều bị sự hoa lệ che đậy, chỉ còn lại sự thăm dò không rõ ràng.

Gương mặt của ông nội dăm dăm khó đoán, vừa ngồi xuống đã không nể nang gì mà đi thẳng vào vấn đề: “Cháu chơi ở đây cũng chán rồi, khi nào về?”

“Chơi”, từ này rõ ràng đâm chọc Tần Phóng, anh không nhịn được nên cau mặt lại: “Cháu không chơi, cũng không có ý định về Mỹ.”

Anh chẳng có chút hứng thú với gia đình họ Tần, những người nhà họ Tần đều đang nhìn chăm chăm vào miếng bánh ngon đó. Anh không thích đấu với họ, huống hồ bây giờ ở đây anh đã có Nhan Nặc.

Ông nội nghe thấy anh nói vậy liền kích động chỉ vào anh nói: “Thằng nhóc thói tha! Mà muốn làm ông tức chết thì mới vui lòng hả?”

Người mắc bệnh ung thư phổi có khả năng chịu đựng rất kém, đặc biệt là người có tuổi như ông nội anh càng không chịu được sự kích động, ông thở hổn hển, nhìn anh chăm chăm.

Tần Phóng thấy vậy, trong lòng cũng lo lắng nhưng ngoài mặt vẫn cứng đầu: “Cháu nghiêm túc đó.”

Cuối cùng Nhan Nặc cũng hiểu tính khí của anh do đâu mà có, nếu nói hai người này không có quan hệ huyết thống thì quả thực chẳng ai tin. Cô thở dài rồi nói với Tần Phóng: “Đột nhiên em muốn ăn cá hoa vàng, anh ra ngoài hỏi xem có bán cá tươi không nhé!”

Thực ra những việc này đều có thể gọi giám đốc tới hỏi nhưng Nhan Nặc muốn cho họ thời gian để bình tĩnh lại. Tần Phóng há miệng định nói gì đó rồi lại thôi, đứng dậy đi ra ngoài.

Thấy cháu mình nghe lời như thế, ông nội Tần Phóng liền chau mày, nghĩ một hồi rồi hỏi cô: “Nha đầu, cháu không sợ ông?”

Ông rất tò mò, cô gái bé nhỏ này lại không hề sợ mình, cho dù ông có uy nghiêm thế nào, thì chí ít ông là ông nội của Tần Phóng, cô cũng cần phải e dè vài phần chứ?

Nhan Nặc không trả lời thẳng mà chỉ quay đầu sang khẽ chớp mắt rồi nhẹ nhàng nói: “Ông rất thương Tần Phóng.”

“Vì thế nên...?” Ông nội đột nhiên cảm thấy hào hứng, cô gái này rất hay ho.

Nhan Nặc nói: “Anh ấy cũng rất thương ông. Ông không nhận thấy điều đó sao? Thức ăn ở đây anh ấy đều đã thử hết, không có một món nào có chất cay và dầu mỡ. Nếu ông hiểu được con người anh ấy và muốn có được người cháu trai ấy thì việc ông nên làm là tác hợp cho chúng cháu, tại sao cháu phải sợ ông chứ?”

Nụ cười của ông nội đúng là kiểu cười của những thương nhân: “Được lắm, được lắm, rất có sức thuyết phục, nghe nói cháu cũng học khoa Thương mại à, hèn chi.”

Những lời này chứng tỏ ông đã nắm rõ lai lịch của Nhan Nặc, vừa là thăm dò cũng vừa là cảnh giác.

Nhan Nặc tự thấy mình thẳng thắn, thoải mái nên không sợ sự thăm dò của ông nội, cô tiến lùi có chừng mực: “Xin lỗi, chưa bao giờ cháu cảm thấy tình cảm có thể coi như chuyện kinh doanh để mà đầu tư hay phán đoán, nếu ông có thể chúc phúc cho chúng cháu thì cháu cũng sẽ hiếu thuận với ông.”

Cô ngập ngừng rồi nói tiếp: “Điều tâm đắc của Tần Phóng lẽ nào ông không hiểu? Anh ấy không muốn kế tục sự nghiệp của ông, không muốn ông phải phiền lòng là vì anh ấy biết ông có nhiều việc phải lo, không muốn ông từ bỏ bất cứ cơ hội trị bệnh nào, tâm ý của hai người hoàn toàn giống nhau, đều suy nghĩ cho đối phương.”

Cô luôn tìm cách giảng hòa cho hai người.

Ông nội đã sống hơn nửa đời người, Nhan Nặc xấu hay tốt thì chỉ cần nhìn là biết, trong lòng cũng hiểu rõ mọi chuyện.

Hai người đang im lặng thì Tần Phóng đi vào.

Anh căng thẳng nhìn ông nội rồi ghé sát vào Nhan Nặc hỏi nhỏ: “Em có sao không? Cho dù ông nội nói gì em cứ coi như ông nói bằng quơ nhè, đừng để ý.”

Sự quan tâm chu đáo của anh khiến ông nội chỉ biết nhìn và lắc đầu, cái tên cháu nội này rồi cũng sợ vợ mà thôi. Thôi vậy, cho dù ông có phản đối thì chắc gì nó đã nghe, nếu thực sự như thế này cũng tốt, chí ít Nhan Nặc cũng vừa mắt ông, không giống như mấy cô gái trong dòng tộc không ra gì, suốt ngày chỉ biết ưỡn ẹo.

Nhan Nặc cười, lắc đầu rồi nhìn anh: “Nói gì chứ, chẳng qua ông nội kể cho em nghe mấy chuyện xấu hồi xưa của anh thôi.” Cô đã thay đổi cách xưng hô, ông nội anh cũng không phản ứng gì cả, coi như thừa nhận rồi.

“Sao?” Tần Phóng nghi ngờ: “Anh làm gì có chuyện xấu? Đừng nghe ông nói linh tinh.”

Ngay cả ông nghe xong cũng phì cười, không khí trong phòng vui vẻ hơn nhiều.

Ông nội Tần Phóng không ăn uống gì, cao tuổi rồi, lại có bệnh trong người nên ăn một bữa cơm cũng mệt. Trước khi đi về, ông nội còn khẽ nói thầm với Nhan Nặc: “A Phóng nhà ông tốt hơn, hợp với cháu hơn con cháu nhà họ Đoàn.”

Trong mắt người lớn, con cháu mình luôn tốt hơn con cháu nhà người khác trăm nghìn lần.

Nhan Nặc không thấy bất ngờ, cô mỉm cười gật đầu.

Sau khi rời khách sạn, hai người không về nhà mà cùng nhau đón Giao thừa.

Đêm nay là đêm Giao thừa, đường phố rất náo nhiệt, tại quảng trường trung tâm thành phố hàng vạn người đang cùng đếm ngược. Gần nửa đêm, pháo hoa đầy trời, màn đêm rực rỡ sắc màu, lúc rơi xuống đẹp như sao băng rơi.

Nhan Nặc mặc áo lông vũ dài màu hồng, nắm tay Tần Phóng bước thật chậm, gương mặt bị gió thổi qua nên ửng hồng. Nghe thấy tiếng người đang đếm ngược cách đó không xa, cô đột nhiên ngẩng đầu, kiễng chân khẽ hôn lên má anh, rồi đỏ bừng mặt chạy đi chẳng khác gì một đứa trẻ chưa kịp lớn.

Tần Phóng không giấu được niềm vui, anh nở nụ cười rạng rỡ, khó khăn lắm mới bắt được cô, anh đưa tay vuốt nhẹ đôi má đã ửng hồng như hai trái đào, rồi nhìn cô tình tứ.

Đúng lúc đó, tiếng chuông Giao thừa vang lên.

Nhan Nặc dựa vào người anh, cười hạnh phúc: “Tần Phóng, chúc mừng năm mới!”

Đôi mắt cô như có đốm lửa sáng rực, Tần Phóng chợt khựng lại. Quên cả hơi thở, quên cả trả lời, trong lòng cảm thấy rất ấm áp, dù ngoài trời gió rất lạnh.

Đây là năm đầu tiên hai người ở bên nhau, bắt đầu tạo lập tương lai thuộc về hai người.

23. Chương 29 - 30

Chương 29

Bác sĩ điều trị của ông nội Tần Phóng - Smith - là người có tiếng trong việc chữa trị bệnh ung thư phổi, ông đã gọi điện báo cho Tần Phóng việc ông nội bất chấp tình trạng sức khỏe, nhất định đòi về nước, anh rất tức giận nhưng không biết làm thế nào. Ông Tần ở thành phố C ba ngày, ba ngày này Nhan Nặc và Tần Phóng đều cùng ông đi chơi, nhưng để điều trị, cuối cùng ông vẫn phải quay về.

Trước khi lên máy bay, ông Tần lấy một chiếc nhẫn bằng ngọc lục bảo ra, đặt vào tay Nhan Nặc, gương mặt gầy gò tỏ rõ sự ấm áp: “Nha đầu, chiếc nhẫn này là di vật của bà nội nó, ông cũng không biết còn cơ hội được gặp lại cháu nữa không, cái này cháu giữ làm kỷ niệm nhé!”

Nhan Nặc bất ngờ khi được yêu quý thế này, dù là ý nghĩa hay giá trị thì chiếc nhẫn này đều rất quý giá, cô luôn miệng từ chối. Tần Phóng bực mình trừng mắt khiến cô phải nhận, rồi anh quay sang nói với ông nội: “Sau Tết, bên này bắt tay vào thi công, đợi mọi việc trong văn phòng ổn định rồi tụi cháu sẽ qua thăm ông một chuyến, ông phải nghe lời bác sĩ Smith, đừng như trẻ con khiến người khác lo lắng nữa.”

Ánh mắt ông Tần bừng sáng, ánh mắt họ thật giống nhau, đúng là cùng chung một dòng máu. Ông chau mày, chậm rãi nói: “A Phóng là đứa rất tốt, chỉ là tính khí ngang bướng, sau này phải phiền cháu chăm sóc nó rồi.”

Nhan Nặc trịnh trọng gật đầu đáp: “Ông đừng lo, cháu sẽ làm thế.”

Cuối cùng, ông Tần cũng miễn cưỡng bước vào cửa làm thủ tục. Tần Phóng lặng lẽ nhìn theo bóng ông, rồi lại nhìn chiếc nhẫn trên tay Nhan Nặc, thở dài: “Ông già thật rồi, nếu là ông trước đây, không giày vò chúng ta một trận thì tuyệt đối không bao giờ ông nói ra mấy lời này.”

Nhan Nặc ôm chặt anh, nói: “Ông nội rất thương anh đó.”

Có nhiều việc không cần nói ra mọi người đều hiểu, nếu thực sự muốn chia cắt hai người thì với tính cách của ông Tần, ông sẽ dùng trăm phương ngàn kế, nhưng ông lại quay về đúng lúc bệnh nặng, chẳng qua chỉ muốn nhìn rõ xem người cháu mình thích như thế nào. Khi đã yên tâm, đương nhiên không cần lo lắng nữa, ông đã như ngọn đèn cạn dầu trước gió, không còn gì có thể mang theo vào lòng đất nữa rồi, chỉ còn mối lo duy nhất là Tần Phóng.

Đón năm mới, tâm trạng Tần Phóng vừa vui vẻ vừa nặng nề.

Cuối cùng, anh không còn cô độc nữa, Nhan Nặc mang tới cho anh tất cả. Nhưng khi nói chuyện qua webcam với bác sĩ Smith vài lần, anh biết tình hình của ông nội không lạc quan cho lắm, các tế bào ung thư giai đoạn cuối đã di căn tới các cơ quan nội tạng, để quá lâu nên khi làm phẫu thuật đã không còn kịp, chỉ có thể điều trị bằng thuốc để khống chế bệnh ác tính, cho dù chữa trị thế nào thì ông Tần cũng chỉ sống được một năm rưỡi nữa.

Trên đời này, điều đáng sợ nhất là con cháu muốn chăm sóc nhưng người thân không còn.

Nhan Nặc biết gần đây tâm trạng anh không được tốt, vì thế cứ có thời gian cô lại kéo anh đi dạo cho khuây khỏa, cả hai đã hứa hẹn đợi khi nào bản thiết kế chính thức kỳ thứ hai trong kế hoạch hợp tác với Thịnh Thế hoàn thành sẽ bay sang Mỹ, cùng ông Tần sống những ngày tháng cuối đời của ông.

Trong thời gian này, cũng có chuyện vui.

Qua Liên Nguyệt, Nhan Nặc đã liên lạc được với bạn cùng phòng cũ, được biết Trần Thần - người trước đây đã từng giương cao lá cờ nữ sinh thời đại mới quyết không kết hôn - giờ sắp kết hôn rồi. Cô ấy mời Nhan Nặc và Tần Phóng tới dự. Lúc đó cô không nghĩ quá nhiều, chỉ hy vọng Tần Phóng có thể làm quen nhiều hơn với bạn bè của cô.

Tại hôn lễ, có rất nhiều bạn bè đại học tới, cô dâu vẫn là người được chú ý nhiều nhất, chú rể thì nhìn khá bình thường. Có điều anh ấy luôn bên cạnh chăm sóc cô dâu rất chu đáo, nhìn là biết đó là người đàn ông tốt, thương yêu vợ. Bề ngoài chỉ là chiếc mặt nạ lừa người đời, lúc hai người ở bên nhau quan trọng là chia sẻ, những thứ khác chỉ là nói suông.

Nhan Nặc vào phòng trang điểm nói chuyện với bạn cũ, lúc ra ngoài thì gặp một người cô không ngờ tới, là người học khóa trên cô - Bùi Tu Văn. Cách đây khá lâu, cô có nghe tin anh ra nước ngoài học, không ngờ lại gặp ở đây. Cô lên tiếng: “Anh Bùi, lâu lắm không gặp.”

Bùi Tu Văn đã không còn nét trẻ trung như thời sinh viên, trông chững chạc hơn rất nhiều. Anh cười rất âm ỉ: “Sao có mình em thế này? Anh Đoàn đâu, sao không đi cùng em?” Ngày đó Nhan Nặc là hoa khôi kiêu sa của trường, có lẽ cô không biết anh cũng đã từng là người ái mộ cô, nếu không phải đối thủ là Đoàn Dịch Sâm quá mạnh thì có lẽ anh cũng công khai theo đuổi cô.

Có điều tin tức của Bùi Tu Văn đã quá lạc hậu, không biết Đoàn Dịch Sâm đã là quá khứ, là cái gai trong tim cô, không nhớ sẽ đau tận tâm can, nhưng một khi nhớ ra, máu tươi sẽ phun trào.

Nhan Nặc còn nhớ hồi cô năm tuổi, bố cô nghe người ta nói mang ngọc bên mình có thể trừ tà, thế là nhờ người tìm cho cô một chiếc vòng ngọc tử la lan loại quý. Ban đầu cô rất thích nhưng dần dần phát hiện ra mình đeo không hợp, lúc làm gì cũng dễ va chạm, phải nâng niu, sợ nó vỡ, tới lúc đó nó chỉ còn là sự phiền phức xinh đẹp. Cuối cùng, cô tháo chiếc vòng ra dù rất thích nó. Còn Đoàn Dịch Sâm giống như chiếc vòng cô không muốn rời xa nhưng buộc phải rời xa, một mối tình như lớp băng mỏng, muốn thiên trường địa cửu đúng là điều xa xỉ.

Bùi Tu Văn mỉm cười: “Em lớn thế này rồi còn ngại ngần hay sao? Lúc đó những người xung quanh hâm mộ tụi em lắm đấy.” Anh vẫn còn nhớ những chấn động khi tin hai người họ yêu nhau được tung ra, sau đó mỗi khi có người nhắc tới chuyện này lại khiến cô xấu hổ đến đỏ mặt.

Nhắc tới chuyện này, Nhan Nặc không thể cười vui được, hơn nữa ngại ngần không biết làm thế nào, đúng lúc đó có một giọng nói trầm trầm vang lên sau lưng cô: “Hóa ra em ở đây à?”

Là Tần Phóng, anh dứt hai tay vào túi quần, không biết đã đứng đó bao lâu rồi. Anh bước đến, Nhan Nặc thở phào nhẹ nhõm, anh chau mày: “Em giới thiệu một chút đi chứ.”

“Đây là anh Bùi Tu Văn, học trên em một khóa hồi em học nghiên cứu sinh.” Nhan Nặc sững lại rồi khoác tay Tần Phóng: “Đây là bạn trai em, Tần Phóng.”

“Chào anh, tôi là Tần Phóng.”

“Chào anh, tôi là Bùi Tu Văn.”

Bùi Tu Văn rất xấu hổ, bắt tay Tần Phóng rồi chỉ nói vài câu, tìm cơ rời khỏi đó.

Nhan Nặc từ từ ngẩng đầu lo lắng nhìn Tần Phóng. Ánh đèn sáng đổ lên người anh, đôi mắt đen sâu thẳm như màn đêm. Im lặng hồi lâu, anh đưa tay dặt cô vào trong đại sảnh: “Sắp khai tiệc rồi, em còn chạy lung tung đi đâu thế?” Những chuyện khác anh không hề hỏi một câu.

Bữa tiệc này thật chẳng vui vẻ gì, Nhan Nặc quên rằng ở đây có rất nhiều người biết quá khứ của cô và Đoàn Dịch Sâm. Tần Phóng không thích nhìn thấy cô cứ e dè thế này, nhưng anh phát hiện ra mọi người đều nhìn anh với ánh mắt thăm dò, nghi hoặc, khó hiểu.

Cũng may sau đó không có ai hỏi chuyện cũ nữa, Nhan Nặc thoải mái hơn nhiều nhưng trong lòng thầm nghĩ cũng nên tìm cơ hội nói cho anh hiểu, cô sợ trong lòng anh sẽ khó chịu. Lúc tàn tiệc, Liên Nguyệt và mấy người kéo cô đi nói chuyện riêng, đại ý là cảm thấy Tần Phóng rất tốt, phải nắm chắc lấy, cô liên tục nói: “Phải, phải”, Tần Phóng tốt thế nào cô hiểu rõ hơn ai hết.

Tần Phóng uống vài chén rượu nên mặt hơi đỏ, ánh mắt lơ mơ khiến người khác không hiểu anh đang nghĩ gì. Nhan Nặc không để anh lái xe, nhưng lại lo anh không biết tự chăm sóc cho bản thân nên cùng bắt xe quay về nhà anh.

Mở cửa vào phòng, Nhan Nặc dìu anh nằm xuống sofa rồi bắt đầu vào bếp pha nước mật ong giúp anh giải rượu. Cô luôn chê chỗ anh quá lạnh lẽo nên cứ vài ngày lại đi mua đồ. Lúc ngẩng lên mở tủ lấy cốc cô thấy Tần Phóng lặng lẽ đứng dựa bên cửa. Cô cũng quen rồi, dường như anh rất thích nhìn cô nấu nướng, sau đó luôn bất thành linh ôm cô từ phía sau, má áp vào má cô, chứ không như bây giờ trầm ngâm khó đoán, đáy mắt không hề có ý cười.

Chắc anh ấy nghe được cuộc nói chuyện giữa mình và anh Bùi Tu Văn rồi? Chỉ là... bây giờ hình như không phải lúc nói chuyện.

Nhan Nặc đi đến, đẩy anh vào trong, giọng rất nhẹ nhàng: “Anh vào trong nằm đi, đợi lát nữa uống nước mật ong giải rượu, em thấy ban nãy anh cũng không ăn gì, hay là để em nấu...” Cô chưa nói hết câu đã bị anh dùng sức ấn vai vào cửa, cô khẽ chau mày rồi đưa tay đẩy anh ra: “Đang yên đang lành, anh nổi điên cái gì chứ?”

Tần Phóng mặt lạnh tanh, ánh mắt nhìn cô như đang tìm kiếm gì đó, ánh mắt rực lửa muốn ăn thịt người. Anh cúi xuống, bất ngờ hôn cô, đôi môi mềm động lại vị ngon ngọt của rượu cao cấp. Cô giằng co rồi đẩy anh ra, anh kiên nhẫn nắm chặt tay cô để trước ngực, không cho cô phản kháng, hôn mãnh liệt hơn.

Nhan Nặc muốn lẩn tránh nụ hôn trừng phạt này nhưng đành bất lực, cuối cùng cô thả lỏng người trôi theo nụ hôn cuồng nhiệt đó. Khi cô thấy khó thở, anh mới buông cô ra, hai má cô đỏ bừng.

Tần Phóng khẽ nói thầm bên tai cô: “Nhan Nặc, Nhan Nặc, quên anh ta đi...”

Ngàn vạn nỗi đau đang thiêu đốt trái tim anh.

Người Nhan Nặc vẫn đang choáng váng, cô khựng lại nhìn đôi mắt mơ màng của anh, dường như vẫn chưa ý thức được anh đang nói gì. Ánh mắt Tần Phóng đã lạnh băng, không đợi cô trả lời anh đã buông tay đi ra ngoài, có thể là giận cô, cũng có thể là không muốn biết đáp án.

Nhan Nặc mất chỗ dựa nên ngã ngồi xuống bên cửa, không lâu sau thì nghe thấy một tiếng “ầm” ở bên ngoài, xuất hiện bức tường ngăn cách trái tim hai người. Cô cười đau đớn rồi nhắm mắt lại, quả bom hẹn giờ cuối cùng cũng phát nổ.

Nhan Nặc dùng nước lạnh rửa mặt, cái đầu hỗn độn cuối cùng cũng tỉnh, cô thu dọn mọi thứ, cất mật ong vào hộp và chuẩn bị về. Cô gõ cửa, đợi một lúc không thấy anh nói gì, khẽ thở dài, nói: “Anh nghỉ sớm đi, em về đây.” Có lẽ hai người đều cần thời gian để bình tĩnh lại.

Tần Phóng châm điều thuốc rồi kẹp giữa hai ngón tay, khói trắng bay lên từng vòng, nhìn khói thuốc tan được một nửa, cuối cùng vì cô không thích khói thuốc nên chỉ châm một ít rồi dụi tắt. Bên ngoài cửa sổ,

gió đêm khê thổi, anh ngồi xuống nền nhà nhìn ra ngoài, bầu trời đêm đầy sao lấp lánh, cả thành phố đang lưu chuyển trong cầu vồng, chỉ có bầu trời cao sáng, không có sự ấm áp.

Hóa ra người ấy được chôn giấu sâu trong lòng cô ấy tới vậy, ngay cả vô tình nhắc tới cũng khiến cô ấy không tự nhiên và muốn trốn tránh, vậy cô ấy chấp nhận mình là vì thích hay là vì...

Từng cơn đau trong lòng dồn lên như sóng biển, anh cũng không thể suy nghĩ được nữa, tại sao bước vào trái tim một người lại khó khăn đến vậy?

Chương 30

Nhan Nặc hôn xiêu phách lạc về tới nhà, trước mắt là một màu đen tối, trong đầu toàn là hình ảnh lúc Tần Phóng nói câu ấy: “Nhan Nặc, Nhan Nặc, quên anh ta đi...” Thực ra cô rất muốn nói với anh, cô thực sự đã cố gắng quên đi, chỉ là lúc đó không hiểu sao lại ngu ngơ tới vậy, khựng lại không nói gì, lẽ nào bởi vì cô cũng không thể quyết định?

Liều Tư Thần vốn học tâm lý nên rất biết quan sát sắc mặt, nhìn thấy bộ dạng Nhan Nặc thế này là đoán ngay bữa cơm tối nay hai người ăn không hề vui vẻ. Cô nghĩa khí bỏ hạt dưa, từ bỏ bộ phim Mỹ mới nhất đang hứng thú xem, nhào người lên phía trước chuẩn bị tinh thần phụ đạo một lượt. Cho dù Nhan Nặc chỉ nói mơ hồ, đại khái thì cô cũng có thể ghép mọi chuyện lại với nhau. Chuyện là: Mâu thuẫn giữa quá khứ và hiện tại, tình cũ và tình mới.

Cô phân tích có đầu có cuối: “Tần Phóng không vui vì Đoàn Dịch Sâm cũng là chuyện thường tình, dù sao hai người cũng mới bắt đầu, vẫn chưa ổn định, dần ông mà, đều hy vọng mình là tất cả của phụ nữ. Có điều, mỗi người ít nhiều đều không tránh được việc có quá khứ, hai người ở bên nhau phải va chạm thì mới biết đối phương có phải là nửa vòng tròn thuộc về mình hay không, cậu nên cho anh ấy thời gian suy nghĩ, sẽ biết ngay là mình ghen tức thật ấu trĩ biết bao. Trừ khi... trừ khi cậu vẫn muốn nối lại với Đoàn Dịch Sâm.”

Nhan Nặc kinh ngạc thốt lên: “Làm sao có thể chứ? Tổ và anh ấy đã kết thúc rồi.” Chỉ là cô phản ứng quá nhanh nên chẳng khác gì muốn che giấu sự thật, đôi mắt màu hổ phách của cô bạn thân dường như nhìn thấu tâm can cô, cô giấu mặt vào gối, bất giác nhớ lại đôi mắt cô đơn của Tần Phóng, trong lòng cảm thấy vô cùng hối hận.

Liều Tư Thần tiếp tục nói: “Tiểu Nặc, cậu hãy tin vào con mắt chuyên nghiệp của tớ, Tần Phóng chắc chắn sẽ thích hợp hơn ai kia, cậu may mắn, chàng trai chỉ đối xử tốt với cậu thế này cậu có thấp đèn lồng cũng không tìm thấy đâu. Anh ấy không những đẹp trai lại có tiền, có tài, quan trọng nhất là làm việc gì anh ấy cũng nghĩ tới cậu trước tiên. Tớ nghĩ cậu nên tìm thời gian nói chuyện với anh ấy, đã ở bên anh ấy rồi thì còn chuyện gì không thể nói được nữa được chứ?”

Nhan Nặc chậm rãi “Ừ” một tiếng, có lẽ đã ghi nhớ mọi chuyện trong lòng.

Ngày hôm sau đi làm, Tần Phóng biểu hiện như không có chuyện gì xảy ra, dường như không còn nhớ gì cả, vẫn nói nói cười cười, mấy lần Nhan Nặc lấy hết can đảm định nói thì đều bị anh âm ừ cho qua chuyện. Sau đó hai người không hề nhắc tới chuyện buổi tối hôm ấy một câu nào, điều không ngờ là tình cảm của hai người còn hơn cả trước đây, thường xuyên ra vào cùng nhau thật khiến người khác phải ngưỡng mộ.

Khi chưa yêu, Tần Phóng như một đứa trẻ khiến Nhan Nặc hết lần này tới lần khác nhường nhịn anh, sau khi thành đôi, Nhan Nặc lại được anh chiều như một đứa trẻ. Với thứ tình cảm khó khăn lắm mới thành này, càng cần thật lòng đối đáp, tình yêu luôn cần cả hai bỏ tâm sức để nuôi dưỡng.

Văn phòng Tần Phóng nhận một công trình lớn của Thịnh Thế từ năm trước nên cuối năm nhận được phong bì dày dặn, mọi người đều cười hớn hở. Không ngờ việc tốt lại cứ tới liên tiếp, sau khi khai xuân, công ty bất động sản Viên thị, một công ty bất động sản lớn, cũng hợp tác với văn phòng Tần Phóng.

Cơ hội này đến thật đúng lúc và hợp lý, hóa ra hôm ở resort, Tần Phóng cứu được đứa bé ấy chính là cháu nội của tổng giám đốc Viên thị, Tần Phóng vì chuyện này mà bị thương nhưng anh không hề nhận bất cứ sự báo đáp nào. Tổng giám đốc rất vừa lòng, hơn nữa, thiết kế của anh rất nổi tiếng trong ngành, mọi thứ đều thuận lợi, đúng là làm việc tốt sẽ được báo đáp. Người vui nhất chính là “đứa trẻ thích tiền” Phương Lỗi, cả ngày vui cười hớn hở tính toán mở rộng kế hoạch kinh doanh của văn phòng.

Tần Phóng lại không có thời gian lo mấy thứ đó, nhất định phải hoàn thành công việc của mình, sau đó giao mọi việc ở văn phòng cho Phương Lỗi, đầu tháng Tư anh phải bay sang Mỹ. Đáng ra Nhan Nặc sẽ đi cùng anh nhưng trước khi đi cô lại bị cảm nặng nên không thể đi chuyến này.

Lúc hai người ở bên nhau thì giống như không khí vậy, không cảm thấy khác gì cả, đến khi xa nhau, Nhan Nặc mới phát hiện ra mọi thứ thực sự không như thế, nỗi cô đơn giày vò khiến cô khó thở. Khi đi làm, cô thường xuyên nhìn điện thoại rồi ngồi chờ người, lúc nấu ăn cũng không cho hành, không ộc nhĩ vì Tần Phóng không thích ăn, việc đầu tiên khi về nhà là xem có email mới không, có thời gian thì đợi anh online, hai người nói chuyện cả buổi.

Nhan Nặc có nhìn thấy ông Tần qua webcam, tinh thần của ông rất tốt, chỉ gầy hơn lần trước một chút. Ông luôn cầu nhàu muốn uống trà của cháu dâu, còn muốn bế cháu nữa. Sau đó Tần Phóng liền mắng ông già rồi mà không chịu nghỉ ngơi, hai ông cháu lại tranh cãi đỏ mặt tía tai, Nhan Nặc nhìn hai ông cháu một già một trẻ trên màn hình mà cười vui. Tình cảm của hai người họ dường như đã thay đổi sau một thời gian ngắn xa nhau, càng biết trân trọng hơn, càng hiểu tầm quan trọng của đối phương hơn. Tần Phóng luôn miệng cười, hai người như thế này cũng được coi như tiểu biệt thắng tân hôn.

Cô muốn sẽ qua bên đó với anh, nhưng công việc ở văn phòng quá bận, liên tục mời nhiều người, Phương Lỗi bảo cô đợi một thời gian nữa, Tần Phóng cũng nói bây giờ cô qua đây cũng không hay lắm, trong lời nói của anh có hàm ý họ hàng bên gia đình Tần Phóng quá phức tạp, tranh đi đấu lại như thế chắc chắn cô sẽ không thích.

Thời gian trôi thật nhanh, nửa tháng nữa là tới sinh nhật của Tần Phóng.

Nếu như giữa hai người là quan hệ của nhân viên và sếp như trước đây thì bỏ tiền mua món quà được được một chút là xong, nhưng bây giờ là tình nhân, Nhan Nặc thấy đau đầu khi nghĩ xem nên tặng gì. Đường

nhien người đầu tiên cô nghĩ đến là Liễu Tư Thần, cô ấy ở công ty mới như cá gặp nước, chỉ trong ba tháng ngắn ngủi đã lên chức trưởng phòng, lên như điều gặp gió, chỉ là gần đây Nhan Nặc cảm thấy cô ấy hơi lạ, muốn hỏi nhưng không biết hỏi thế nào, đành kéo cô ấy ra ngoài mua quà với mình để giải khuây. Cả hai đi hết vòng này tới vòng khác trong trung tâm mua sắm, quà thì không mua được nhưng đã mua được một đồng đồ ngoài kế hoạch, hai người bắt đầu quay sang mắt nhau là hai kẻ khuynh gia bại sản.

Liễu Tư Thần đau xót nhìn túi lớn túi nhỏ trong tay, miệng vẫn không ngừng lầu bàu: “Qua con mắt kiểm định của tớ thì cậu đúng là một cô bạn tồi, tớ đâu có giống cậu, tìm được một con rùa vàng là có thể ngồi vắt chân làm bà chủ an nhàn rồi, tớ thì một tuần mới có một ngày nghỉ, lại còn phải đi cùng cậu ra ngoài để bị giày vò thế này, bi đát quá...”

Nhan Nặc mỉm cười rồi gõ gõ đầu Tư Thần: “Vậy trước đây ai tự phong mình là nữ hoàng shopping? Ngày nào cũng bắt tớ đi dạo phố cùng hả? Bây giờ tớ mới chỉ chiếm một ngày của cậu thôi mà đã khóc lóc vật vã thế này rồi, cậu có lương tâm không hả?”

Liễu Tư Thần ra bộ chu môi: “Cậu bắt nạt người ta.”

Nhan Nặc không để ý đến cô ấy mà đảo mắt khắp nơi, vẫn băn khoăn chưa biết chọn quà gì. Nếu là mùa đông thì cô có thể tặng anh áo, khăn cô tự đan, thể hiện thành ý, nhưng bây giờ vào hè rồi, anh lại chẳng thiếu thứ gì khiến cô thực sự cảm thấy khó nghĩ.

Liễu Tư Thần nói: “Hay là cậu tặng anh ấy cà vạt? Nghe nói tặng cà vạt có thể giữ chặt trái tim người đàn ông, bên Mỹ bao nhiêu cô tóc vàng xinh đẹp như thế cậu không sợ anh ấy rung động à?”

Nhan Nặc lườm Tư Thần một cái: “Không phải cậu thấy anh ấy là người đàn ông có thấp đèn lồng tìm khắp nơi cũng không được sao? Nếu người ta thật sự thay lòng thì đến trâu cũng không kéo lại được, huống hồ chỉ là một tấm cà vạt mỏng manh? Hơn nữa, anh ấy có hay mặc lê đâu.”

Liễu Tư Thần nghe thế liền tưởng tượng ra dáng vẻ của Tần Phóng, dường như đúng như Nhan Nặc nói, anh luôn ăn mặc thoải mái. Không lâu sau, cô lại chớp chớp mắt đưa ra chủ ý: “Nếu anh ấy không thiếu gì cả mà chỉ thiếu cậu thôi, vậy thì gói cậu thành món quà gửi qua đó đi, nhận được niềm vui lớn thế này, chắc đến sinh nhật, anh ấy sẽ cười không khép miệng lại được mất.”

“Thật không hiểu trong đầu cậu chứa cái gì nữa, toàn nghĩ ra những ý tưởng quái gở.”

Nhan Nặc vừa tức vừa buồn cười, dường như nhớ ra gì đó, cô buồn rầu nói: “Tớ cũng muốn qua đó gặp anh ấy nhưng anh ấy nói với tớ là sắp tới sẽ về, cũng không biết ông nội thế nào rồi, hai ngày nay đều không gọi điện...”

Liễu Tư Thần nhảy qua nhìn cô đầy mờ ám, hạ giọng hỏi: “Ai da, xuân tình của cô nường rung động nên nhớ tình lang rồi hả?” Điều bộ điệu cợt nhả của cô ấy khiến Nhan Nặc chạy đuổi theo Tư Thần khắp phố.

Sau đó khi đi qua cửa hàng trang sức, Liễu Tư Thần không nén được bản tính tò mò của phụ nữ, liền kéo Nhan Nặc vào xem, cô chỉ các món đồ đang phát sáng lấp lánh và đề nghị: “Hay là mua nhẫn đôi đi? Vừa có ngụ ý lại vừa thực tế.”

Cô vừa nói vừa yêu cầu nhân viên lấy vài mẫu ra cho cô đeo thử, thật không biết là mua cho Nhan Nặc hay mua ình nữa. Mấy kiểu sau đó đều na ná nhau, đang định gợi ý cho Nhan Nặc thì thấy sắc mặt Nhan Nặc hơi kỳ lạ, nhìn theo ánh mắt của Nhan Nặc, Liễu Tư Thần cũng thấy chuenh choáng.

Một đôi nam thanh nữ tú đang ngồi trước quầy chọn nhẫn cưới khiến bao người chú ý, nam phong độ, nữ thanh tú.

Lâm Vũ Triết ngồi thẳng người, cầm một chiếc nhẫn lên ngắm nghía dưới ánh đèn sáng, cô gái bên cạnh anh, Liễu Tư Thần cũng quen, là Cao Tịnh - con gái cưng của thị trưởng Cao, người quản lý lĩnh vực kinh tế của thành phố C. Đôi mắt cô ấy bỗng chốc chùng xuống, nhìn thấy trang sức sáng đến mấy cũng không còn hứng thú nữa.

Lâm Vũ Triết cũng nhìn thấy hai người, anh khựng lại rồi quay sang nói thầm gì đó với Cao Tịnh, sau đó đứng dậy đi về phía hai người. Bóng người cao lớn của anh đứng trước mặt hai người nhưng chỉ nhìn Nhan Nặc rồi mỉm cười: “Sao trùng hợp thế? Đi mua đồ à?”

Nhan Nặc cũng mỉm cười: “Vâng, chúng tôi chỉ đi xem thôi. Anh thì sao?”

Đôi mắt sáng dài của Lâm Vũ Triết khẽ nheo lại, chậm rãi nói: “Anh à? Đến mua nhẫn đính hôn.”

“Đính hôn?” Nhan Nặc ngạc nhiên thốt lên, lúc này cô mới sực nhớ ra và nhìn cô gái xinh đẹp dịu dàng đứng cách đó không xa, trong lòng thầm nghĩ hóa ra tin đồn trên báo là thật, cuối cùng anh ấy cũng phải lập gia đình rồi, cô có chút ngạc nhiên. Cô đưa tay ra thật lòng chúc phúc: “Vây chúc mừng anh trước.”

Lâm Vũ Triết nói tiếp: “Còn chưa gửi thiệp mời mà, đến lúc đó em nhớ đến sớm nhé!” Nói xong, anh liếc nhìn người đang đứng bên cạnh cô, trong mắt không hề có ý cười đùa. Ánh mắt lạnh nhạt ấy giống như một tấm lưới trải trong lòng Liễu Tư Thần, kết thành từng mối, không thoát ra được.

Cô không nhìn rõ người đàn ông đứng trước mặt nữa, đầu óc choáng váng, cánh tay bám vào ghế đã trắng bệch, gân xanh trên mu bàn tay cũng nổi lên, dường như đang cố gắng che giấu điều gì đó.

Nhan Nặc không nhận thấy sự khác biệt của cô bạn thân nên chỉ nhiệt tình gật đầu: “Vâng, tôi nhất định sẽ tới.”

Lâm Vũ Triết mỉm cười rồi quay lại bên cạnh Cao Tịnh.

Anh đi rồi, Liễu Tư Thần vẫn chưa tỉnh lại, Nhan Nặc khẽ lay cô: “Tư Thần? Sao thế?”

Lúc này cô mới lấy lại tinh thần, bình tĩnh nói: “Kiểu cách ở đây cũ quá, chúng ta đi hàng khác xem.” Nếu không đi thì cô e mình sẽ mất bình tĩnh, cô không muốn anh nhìn thấy bộ dạng thô thảm và xấu xí của mình.

Liều Tư Thần tiếp tục kéo Nhan Nặc đi lòng vòng trong khu mua sắm một lượt, Nhan Nặc xem đi xem lại vẫn không chọn được cái nào ưng ý, còn Tư Thần dường như phát điên, mua sắm không ngơi tay. Cô chỉ nói vì muốn tự chúc mừng mình thăng chức nên tiêu nhiều một chút cũng không sao, Nhan Nặc nghĩ Tư Thần trước đây cũng có “tiền án” mua sắm điên cuồng nên cũng không nói gì nữa.

Mấy hôm sau, Nhan Nặc thấy Tư Thần càng lúc càng lạ, nhưng trong thời gian ngắn cô không biết có điều gì không thỏa đáng.

Cho đến một hôm, Liều Tư Thần mất tích.

24. Chương 31

Chương 31

Liều Tư Thần sau khi thăng chức cũng không tránh được nhiều buổi tiệc tùng và tăng ca, đi sớm về khuya cũng là chuyện thường tình. Vì thế ban đầu Nhan Nặc không chú ý, nhưng hôm sau tỉnh dậy mới phát hiện ra cả đêm cô ấy không về, điện thoại cũng không bật, hơn nữa gọi đến công ty thì được biết cô ấy không đi làm, đây là chuyện chưa từng xảy ra. Hơn nữa bạn bè Liều Tư Thần ở thành phố C này cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, Nhan Nặc liên hệ với mấy người nhưng đều không gặp cô ấy.

Mấy hôm sau, Nhan Nặc vô cùng lo lắng, ngay cả văn phòng cũng không tới, ở bên ngoài từ sáng sớm cho tới tối khuya, cuối cùng bất đắc dĩ phải nhờ Phương Lỗi tìm giúp. Dù sao ở thành phố C này, quan hệ của anh ấy cũng nhiều hơn cô, chỉ là thành phố lớn như thế này một người muốn trốn không để ai tìm thấy thì quá dễ dàng, bọn họ chỉ còn biết chờ đợi.

Ba ngày trôi qua mà tin tức về Liều Tư Thần vẫn không có, Phương Lỗi nói, có thể cô ấy đã đi khỏi thành phố này.

Nhưng cô ấy có thể đi đâu được chứ? Nhan Nặc cũng đã gọi điện thoại đến khu tắm suối nước nóng của nhà Tư Thần nhưng cô ấy cũng không về nhà, bố Tư Thần hỏi có chuyện gì cô đành nói do cô nhớ họ nên gọi điện hỏi thăm chứ không dám hỏi xem Tư Thần có xảy ra chuyện gì không, sợ bố mẹ cô ấy lại lo lắng.

Nhan Nặc vừa buồn vừa hối hận, không ngừng trách bản thân đã không phát hiện ra bạn thân mình có tâm sự, cứ tưởng dạo gần đây cô ấy có vẻ kỳ lạ là do áp lực công việc, bây giờ mới thấy chắc chắn đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng nên cô ấy mới né tránh như thế. Trước đây, khi Nhan Nặc tuyệt vọng và đau khổ nhất, luôn có Liều Tư Thần ở bên an ủi cô. Cô chỉ chán ăn nên không ăn gì cả mà Tư Thần nhin đói cùng cô cho tới khi cô chịu ăn. Tư Thần rõ ràng không thích vận động nhưng vì muốn Nhan Nặc mau chóng khỏe

nên đã kéo cô đi leo núi. Cho dù mỗi lần cô khóc lóc gây sự vô cớ thế nào, Tư Thần đều không tiếc nụ cười, mang lại cho cô niềm cổ vũ, động viên lớn nhất...

Cô đã từng nói với Tư Thần: “Tư Thần, Tư Thần, nếu không có cậu, tớ phải làm thế nào đây?” Điều này không phải nũng nịu cũng không phải đùa cợt, nếu không có Liễu Tư Thần thì sẽ không có Nhan Nặc bây giờ, càng không có sự khởi đầu mới.

Tư Thần sẽ giả vờ trong bộ dạng rất phiền não, sau đó cười hi ha nói: “Nguy rồi, có phải cậu yêu tớ rồi không? Haizz, dung mạo ai thấy cũng yêu, hoa thấy phải nở của tớ thế này cũng là một sai lầm, đáng tiếc Nhan mỹ nhân à, bản cô nương đây giới tính bình thường, không thể làm les với cậu được, hay là sau này cậu tìm Liễu Tư Thần phiên bản nam đi? Mặc dù không chắc chắn trăm phần trăm tốt như tớ nhưng cũng có thể dùng tạm...” Cô ấy tự sướng một hồi rồi ôm cô cười nắc nẻ.

Nhan Nặc ôm gối, thất thần ngồi dựa vào sofa trong phòng khách, trên màn hình ti vi chiếu đi chiếu lại bộ phim Pretty Woman mà Tư Thần yêu thích, cô ấy nói cô ngưỡng mộ những cô gái như Vivian, cuối cùng đều có được hạnh phúc, mặc dù giấc mộng Lọ Lem không có trong hiện thực nhưng vẫn thu hút người ta nhất, bởi vì thứ tình yêu càng khó có được thì người ta càng mong đạt được.

Hôm đó, cô và Tư Thần cùng ngồi bên nhau xem bộ phim cũ này, cô ấy còn cười hi hi nói Tần Phóng chính là phiên bản nam của mình, có anh ấy ở bên Nhan Nặc nhất định sẽ hạnh phúc, còn cô ấy thì sẽ biến mất trong nháy mắt. Nhưng không có người bạn thân như cô ấy thì một người có được thứ hạnh phúc xa xỉ kia còn có ý nghĩa gì nữa chứ?

Ding ding ding... Đột nhiên chuông cửa vang lên, theo phản xạ, Nhan Nặc bật dậy chạy ra mở cửa, còn vui sướng gào lên: “Tư Thần, Tư Thần!” Đáng tiếc không phải cô ấy, trái tim cô chùng xuống, chỉ là khi đôi mắt nhòe nước nhìn rõ người đang đứng trước mặt thì niềm vui lại dâng lên khó diễn tả bằng lời, cô ôm chặt cổ anh, khóc lác cả giọng: “Á? Anh về khi nào thế?”

Tần Phóng đã trở về, không hiểu sao khi nhìn thấy anh, mọi lo lắng và bất an trong những ngày qua dường như tìm được nơi lắng nghe, tìm được bến bờ dựa dẫm.

“Chào đón anh thế cơ à? Anh cảm thấy được chiều quá mà sợ hãi đó.” Cánh tay to lớn của Tần Phóng gỡ tay cô ra rồi ôm cô vào phòng, sau đó nhẹ nhàng đặt cô lên sofa, ngồi xuống. Nhìn kỹ mới phát hiện ra gương mặt còn vết nước mắt và cái cằm nhọn, làn da xanh xao: “Sao em không chăm sóc tốt bản thân thể hả? Không biết ai giống trẻ con nữa.” Giọng nói đầy âu yếm.

Nhan Nặc buồn bã lắc đầu, cô ôm chặt cổ anh không buông, luôn miệng nói: “Tần Phóng, Tần Phóng, không thấy Tư Thần đâu, anh bảo em làm sao bây giờ?”

Cầm Tần Phóng đặt trên đầu cô, dịu dàng vuốt ve lưng cô, an ủi: “Tư Thần sẽ không sao đâu, anh cũng nhờ bạn bè tìm giúp rồi. Em yên tâm đi, mọi chuyện đã có anh.” Giọng nói có ngữ điệu trầm trầm của anh như có sức mạnh thần kỳ, trái tim có bất an thế nào cũng có thể ổn định được.

Có lẽ vì quá mệt, có lẽ vì có sự an ủi của Tần Phóng, có lẽ vì có anh ở bên cạnh mình nên chẳng lâu sau cô đã ngủ ngon trong lòng anh.

Tần Phóng lau những giọt nước mắt của cô, vừa giận cô vừa buồn, xảy ra chuyện lớn thế này mà cô không nói với ai, nếu không phải Phương Lỗi lỡ miệng thì anh cũng không biết, vì thế anh mới vội vàng đặt vé máy bay về đây, mười mấy tiếng liền trên máy bay, trong đầu anh toàn hình ảnh của cô.

Anh biết Tư Thần đối với cô quan trọng như thế nào, và hiểu rõ tại sao bên ngoài nhìn cô cứng rắn như thế nhưng bên trong thực chất là một người không có chủ ý, xảy ra chuyện thế này thì cô chắc chắn sẽ mất hồn mất vía, vì thế chỉ có người thân mới giúp cô tĩnh tâm lại được. Bây giờ mới thấy không sai chút nào, mấy hôm nay chắc cô không chịu ăn uống, ngủ nghỉ gì rồi. Anh thở dài rồi tắt ti vi, cởi áo khoác đắp cho cô, hai người cứ lặng lẽ dựa vào nhau như thế.

Ánh nắng bên ngoài cửa sổ chiếu rọi vào căn phòng, phủ lên một lớp vàng ấm áp, vì giây phút ấm áp này mà dừng lại.

Nhan Nặc tỉnh dậy trước, dường như lâu lắm rồi cô không ngủ say thế này, khi mở mắt ra vẫn cảm thấy hơi cay mắt, lúc nhìn thấy gương mặt Tần Phóng, cô còn giật mình rồi mới sực tỉnh. Chỉ thấy đôi mày anh chau lại như đang ngủ mơ, mắt đen thâm quầng, cằm lún phún râu. Thấy hành lý đặt cạnh sofa, cô thấy trong lòng ấm lại, chắc xuống máy bay cái là anh tới đây luôn? Thực ra cô sợ anh vội vã nên luôn giấu anh chuyện này, chuyện của ông nội, chuyện của công ty, chuyện văn phòng đã đủ khiến anh mệt mỏi, lại thêm chuyện này nữa thì người sắt cũng không chịu được.

Cô từ từ rời khỏi anh, không muốn đánh thức anh. Tần Phóng vốn ngủ không sâu nên có động một cái là tỉnh, thấy cô ngậy người nhìn mình, anh liền nở nụ cười rạng rỡ rồi ôm cô vào lòng thì thầm: “Sao lại tỉnh thế? Không ngủ thêm chút nữa?” Giọng nói có phần lười biếng ấy trầm trầm khiến người nghe cảm thấy vô cùng ấm áp.

Nhan Nặc nhìn anh có phần không an tâm, những ngón tay lạnh buốt mân mê chiếc cằm đầy râu của anh, chau mày: “Em không buồn ngủ nữa, hay anh vào phòng em ngủ một lúc đi, em nấu gì đó cho anh ăn.”

Tần Phóng chu môi, ngược mắt nhìn căn bếp một lượt rồi cười giễu cợt: “Em chắc là sẽ nấu được món gì đó chứ?” Căn bếp trống rỗng, chỉ cần nhìn là biết lâu ngày chưa nấu nướng gì, đương nhiên cũng không có thức ăn dự trữ.

Nhan Nặc đỏ bừng mặt, cô giằng co đứng dậy rồi nói: “Hay là em đi siêu thị mua một chút...”

Tần Phóng kéo cô lại rồi cười: “Đừng bận rộn nữa, em đợi anh tắm rửa, thay đồ rồi mình đi ra ngoài ăn gì đó là được rồi.” Anh nhìn vào phòng tắm rồi hỏi: “Anh dùng nhờ phòng tắm một lúc được chứ?”

Nhan Nặc cảm thấy hơi khó xử, cô ngại ngần nhìn đi chỗ khác rồi nói: “Anh dùng thì cứ dùng, còn hỏi gì chứ?”

Tần Phóng lại cười rồi buông cô ra, đi vào phòng tắm.

Nhan Nặc cũng thay quần áo ở nhà, vừa ra khỏi phòng thì nghe thấy tiếng Tần Phóng gọi: “Nhan Nặc, giúp anh lấy dao cạo râu và nước thoa sau khi cạo râu trong va li, anh quên mang vào đây rồi.”

“Vâng!” Nhan Nặc đáp một tiếng rồi đi vào phòng khách, cúi xuống lật tìm trong va li, chỉ là chưa tìm thấy dao cạo râu thì vô tình tìm thấy vật bí mật anh luôn mang theo, mặt cô đỏ bừng, ngọn đuốc xấu hổ lan tới tận mang tai, cả người nóng bừng bừng.

Tần Phóng trong phòng tắm lại gào lên: “Sao thế? vẫn chưa tìm thấy à? Đặt ở góc va li đó.”

Nhan Nặc sực tỉnh, vội vã nói: “Thấy rồi, thấy rồi.” Cô vội giữ chặt trái tim sắp nhảy ra ngoài, khẽ vuốt má rồi đi ra.

Tần Phóng đợi sẵn ở cửa, chiếc áo sơ mi có hoa văn màu vàng nhạt chỉ cài một cúc, quần thể thao, vừa thoải mái vừa phong độ, là màu sắc của đàn ông, nhìn rất bắt mắt.

“Này, của anh đây.” Giọng Nhan Nặc vừa ngại ngùng vừa căng thẳng, không biết phải nhìn đi đâu. Ánh mắt không bị khống chế liền nhìn Tần Phóng rồi lấp bắp: “Em... em ra ngoài đợi anh.” Sau đó cô vội vã đi.

Tần Phóng không hiểu phản ứng kỳ lạ của cô, anh nhún vai quay vào, vừa nhìn gương cạo râu vừa hát.

Nhan Nặc đang ngồi trên sofa cứ tự mắng mình háo sắc giữa ban ngày, vô tình ngược mắt lên lại nhìn thấy va li đáng ghét, bất giác nhớ tới thứ bí mật màu đen ấy, nhớ tới lồng ngực rắn chắc còn lấm tấm nước...

Nhan Nặc! Sao mày lại dễ dàng bị thu hút thế? Đủ rồi đó! Tần Phóng ăn mặc chỉnh tề bước ra ngoài phòng tắm, thấy Nhan Nặc đang ngây người vỗ đầu mình, anh cầm tay cô khẽ cười, nói: “Làm gì thế? vốn đã không thông minh rồi có vỗ nữa lại thành cô ngốc đó...”

Nhan Nặc ngẩng đầu nhìn anh rồi cắn tay anh, bức xúc kêu lên: “Mặc kệ em, mặc kệ em.”

Tần Phóng đau quá liền rút tay về, trên tay còn in nguyên một hàng răng của cô, anh cũng tức giận lườm cô: “Đau quá! Không ngờ em còn là hổ cái.”

Nhan Nặc bật cười, bị anh ép dạt vào một đầu sofa, miệng còn không biết sống chết mà cãi anh: “Đúng thế, em là hổ, anh là sư tử, anh không quản được đâu...” Từ cuối cùng cô còn kéo dài để trêu chọc anh, trong lúc trêu đùa mái tóc cô từ mang tai khẽ buông xuống, hấp dẫn và quyến rũ vô cùng.

Tần Phóng đè cô xuống sofa, những ngón tay khẽ đan xen vào mái tóc đen dài, những sợi tóc trượt dài trên đầu ngón tay, cảm giác thân mật khiến tim anh ngán lên. Anh cố ý áp sát vào tai cô, hơi thở ấm nóng làm cô mê muội, những ngón tay không nghe lời cũng đang di chuyển xuống dưới. “Không cho anh quản, anh

cũng cứ quẩn, em là người phụ nữ của anh, anh còn không giải quyết được em sao?” Từng từ nặng trĩu như gõ vào tim cô, sâu sắc đến mức cô muốn quên cũng không quên được.

Cô co người lại trốn tránh sự trêu chọc của anh, thở hổn hển phản kháng: “Ai để ý anh chứ, anh quá tự đại rồi đấy.” Có điều hơi thở mềm ẩm ấy chẳng có sức nặng gì cả mà giống như một liều thuốc kích tình khiến anh không nín được mà hôn cô, gương mặt cô đỏ bừng tới tận mang tai, bàn tay ấm nóng bao trọn vòng ngực mềm mại, cứ chần chừ không chịu di chuyển, không khí bỗng chốc trở nên quyến rũ hơn.

Ánh mắt thâm tình của anh đã gợi lên dục vọng mãnh liệt, không ngừng mê hoặc cô: “Có nhớ anh không?”

Nhan Nặc ngược đôi mắt mơ màng, đôi mắt bị tóc mai che khuất đang nhìn thẳng vào tim anh, dù rất nhớ nhưng miệng vẫn nói: “Không nhớ.”

Sao lại không nhớ cơ chứ? Đêm ngày, trong giấc mơ đều nhớ tới anh, nhớ tới dáng vẻ anh lúc mỉm cười, đôi mắt đen láy luôn khiến cô cảm thấy ấm áp. Nỗi nhớ giống như dây leo bó chặt lấy tim cô, chỉ cần còn hơi thở là có thể cảm nhận được phần khát vọng ấy, không ngờ bản thân mình hóa ra nhớ nhưng, dựa dẫm vào anh như vậy.

Nụ hôn của Tần Phóng di chuyển tới mi mắt cô, anh đang cố gắng khống chế hơi thở hỗn loạn và dục vọng đang dâng lên, vùi mặt vào khe cổ cô, anh nói: “Thật sự không nhớ à? Nhưng anh rất nhớ em.”

Nhưng anh rất nhớ em - thế giới như dừng lại ở giây phút này.

Nỗi nhớ như thuốc độc, người đang yêu lại tình nguyện uống.

Lần này Tần Phóng trở về, một trong những nguyên nhân chính là về tham dự lễ đính hôn của Lâm Vũ Triết, bởi vì con cả và con thứ hai nhà họ Lâm đều kết hôn ở Mỹ, vì thế đến người con thứ ba quyết định kết hôn ở Trung Quốc, đương nhiên tổ chức rất lớn. Không ngờ ngày đó đã làm kinh động cả thành phố, ai cũng hớn hở chờ đợi buổi tiệc này.

Nhan Nặc không có tâm trạng mà để ý mấy chuyện này, cô vẫn canh cánh việc tìm tung tích của Liễu Tư Thần. Cuối cùng, sau khi mất tích một tuần, cô ấy cũng gọi điện cho Nhan Nặc, nhưng lại khóc lóc thương tâm và có cảm giác bất lực: “Tiểu Nặc, đời người thật giống như một câu chuyện cười, trước đây tớ luôn cười nhạo những người yêu nhau nhưng không đến được với nhau, càng coi thường những người ngốc nghếch yêu đơn phương, không ngờ bản thân tớ chẳng qua cũng chỉ là cười người hôm trước, hôm sau người cười, đúng là báo ứng, chẳng thích thú chút nào...”

Nhan Nặc nghe được mấy lời không đầu không cuối liền lo lắng hỏi: “Tư Thần... Tư Thần... mau nói cho tớ biết cậu ở đâu đi, tớ đi tìm cậu được không?”

Liễu Tư Thần bỏ qua sự lo lắng của Nhan Nặc, vẫn tiếp tục lảm bảm một mình: “Anh ấy không cần tớ, không cần tớ... Tại sao anh ấy không cần tớ, tại sao không yêu tớ?” Một hồi lâu sau, cho tới khi điện thoại báo sắp hết pin cô ấy vẫn chỉ lặp đi lặp lại câu hỏi mơ hồ ấy.

Tim Nhan Nặc đập thành thịch, một Tư Thần vui vẻ, một Tư Thần tự tin, một Tư Thần vô tư lự từ bao giờ lại đau đớn mất kiểm soát thế này? Anh ấy là ai? Sao cô hoàn toàn không biết Tư Thần đang yêu?

“Tư Thần, Tư Thần, tớ rất lo lắng cho cậu, cậu để tớ tìm cậu đi.” Cô nhẹ nhàng khuyên giải, trong lòng vô cùng lo lắng cho tình hình của cô ấy, giọng nói run rẩy cho thấy cô ấy đang yếu đuối, không có ai bên cạnh thì làm sao mà được chứ?

Liễu Tư Thần đột nhiên cười nhẹ: “Tiểu Nặc, cậu không cần lo lắng cho tớ đâu, tớ chỉ muốn một mình bình tĩnh lại, vài ngày là ổn thôi...” Nói xong, cô ấy liền cúp máy, để lại vài tiếng tút tút phiền não.

Nhan Nặc bỗng chốc héo hon, người cô đổ rạp ra sofa, chỉ có mình cô biết, Tư Thần bây giờ rất buồn chán, rất tồi tệ, nhưng cô không tìm được cô ấy, không giúp được cô ấy, phải làm thế nào bây giờ? Cô ôm điện thoại khóc lóc, sau đó gọi điện cho Tần Phóng: “Tần Phóng, Tư Thần gọi điện về rồi, nhưng cô ấy không nói cô ấy đang ở đâu...”

Đầu máy bên kia, Tần Phóng sững lại rồi nói: “Em đừng lo, bây giờ anh tới chỗ em.”

Tần Phóng bỏ lại mọi người ở phòng họp rồi vội vã chạy tới nhà Nhan Nặc, tới nơi Nhan Nặc đã khóc rất nhiều, anh ôm chặt cô vào lòng không ngừng an ủi: “Không sao đâu, cô ấy gọi điện về là không sao rồi.”

Nhan Nặc lắc đầu như đứa trẻ: “Không đúng, không đúng, cô ấy có chuyện rồi, cô ấy khóc rất nhiều, anh nói xem liệu cô ấy có...” Cô không dám nói ra suy đoán của mình, chỉ sợ thành sự thật thì không thể nào lấy lại được.

Mặc dù ngoài miệng Tần Phóng nói không sao nhưng trong lòng cũng không chắc chắn, lại không biết đã xảy ra chuyện gì khiến một cô gái đang vui vẻ trở nên thế này. Nhưng Nhan Nặc đã khóc rất nhiều ngày, ăn không ngon, ngủ không yên, mặc dù trước mặt anh, cô rất kiên cường nhưng anh biết trong lòng cô buồn thế nào...

Cũng may hai hôm sau, Liễu Tư Thần đã gửi mail báo mình vẫn bình an cho Nhan Nặc, sau đó cứ hai ngày gửi một lần. Hai người dựa vào ảnh cô ấy gửi và những lời trong thư đoán cô ấy đã đi khỏi thành phố C, có thể là đi du lịch, điều này cũng khiến mọi người yên tâm hơn, chỉ ít người vẫn bình an.

Cuối cùng Nhan Nặc cũng yên tâm và bình tĩnh lại, hơn nữa, mỗi lần trả lời thư đều tránh nhắc tới “anh ấy”, hay nói linh tinh với cô, nói mình và Tần Phóng lại cãi nhau thì chẳng còn ai an ủi nữa, nói không ai đi dạo phố với mình nên rất cô đơn, hoặc nói nơi này, nơi kia mới mở cửa hàng ăn rất ngon, đợi cô về cùng đi ăn, hay nói một vài chuyện vặt vãnh khác. Mục đích là để cô ấy mở rộng lòng mình mà sớm quay về.

Thời gian cứ trôi đi, những bức thư Liễu Tư Thần gửi về cho thấy cô ấy đã thoải mái hơn, trong ảnh cô ấy cười nhiều hơn, tuy da có đen đi, lúc ấy Nhan Nặc mới thấy yên tâm.

Cuộc sống dạy con người biết lớn lên, tình yêu khiến con người trưởng thành.

Có điều khiến Nhan Nặc cảm thấy bất ngờ, đó là trước lễ đính hôn một đêm Lâm Vũ Triết đã tới tìm cô.

Dưới ánh đèn đường, dáng vẻ của anh khác hẳn với vẻ phong lưu trước đây, ngược lại có cảm giác tiêu tụy khó diễn tả. Anh không cạo râu, áo sơ mi nhăn nhúm, chẳng giống như sắp có chuyện vui, không giống người ngày mai sẽ đính hôn.

Lâm Vũ Triết mệt mỏi chau mày, hỏi: “Nhan nha đầu, em biết cô ấy ở đâu không?” Giọng anh trầm buồn, có cảm giác bất lực.

Nhan Nặc không theo kịp anh nên mở to mắt mơ hồ hỏi: “Cô ấy? Anh Vũ Triết, anh đang muốn hỏi về ai thế?”

Lâm Vũ Triết thở dài, bất giác lấy một điều thuốc ra châm lửa, hít một hơi rồi nhả ra từng vòng khói, sau đó nhấn mạnh từng tiếng: “Liễu Tư Thần.”

“Tư Thần?” Nghe thấy anh thốt ra hai từ này Nhan Nặc sốc, giọng cũng không còn tự nhiên: “Lẽ nào anh và cô ấy...?” Trong nháy mắt, cô không thể tiếp nhận được sự thật này, hai người không bao giờ gặp nhau thì làm sao đến với nhau chứ? Không thể nào! Lâm Vũ Triết nhìn gương mặt ngạc nhiên của Nhan Nặc, rõ ràng Liễu Tư Thần chưa hề nói gì với cô ấy. Nghe thấy tiếng cô ho vì khói thuốc anh liền tắt thuốc, nghĩ sao lại nói: “Chuyện của anh và cô ấy trong chốc lát không nói hết được, em nói cho anh biết cô ấy ở đâu đi.” Anh dừng lại một lát rồi lại nói: “Thôi, em chỉ cần cho anh biết cô ấy có bình an không là được rồi.”

Một tiếng “bốp” vang lên trong màn đêm thanh tịnh, Nhan Nặc sững sờ nhìn bàn tay mình, rồi lại nhìn gương mặt kinh ngạc của Lâm Vũ Triết, nửa bên mặt anh đỏ ửng, cô mới thấy mình hơi quá đáng. Nhưng cứ nghĩ tới Tư Thần khóc nức nở trong điện thoại là cô lại không kiềm chế được, giọng cô trở nên lạnh băng: “Thôi? Những người như anh sao có thể chơi đùa với tình cảm của người khác thế? Có phải vui là bắt đầu lúc nào cũng được, không vui là tùy tiện kết thúc?”

“Nhan nha đầu, chuyện không phải như em nghĩ đâu...” Lâm Vũ Triết muốn giải thích nhưng không biết nói từ đâu. Chỉ cần nghĩ tới đôi mắt trong sáng, người con gái đang nhìn mình trong bóng đêm là trái tim anh như bị dao cứa. Cứ nghĩ là không quan tâm nhưng không ngờ trái tim mình lại lún sâu thế này, ngay cả bản thân anh cũng không biết phải làm thế nào cho tốt. Anh sai rồi sao? Anh không biết, anh chỉ biết mình rất khó chịu, từ khi Vũ Hàm qua đời, đây là lần đầu tiên anh thấy đau đớn như thế.

Nhan Nặc ngược mắt, cong môi cười châm chọc anh: “Là thế nào thì tôi cũng không có hứng thú muốn biết nữa. Tư Thần ở đâu, tốt hay không cũng không liên quan đến anh, anh mau về chuẩn bị lễ đính hôn đi, chú rể.” Nói xong, cô liền đi vào nhà, không ngoảnh đầu nhìn lại, không muốn nhìn thấy anh nữa.

Lâm Vũ Triết đứng sững trong đêm tối, bóng đêm vô tận đang trải dài sau lưng anh, vừa lạnh vừa nặng nề, không còn nhìn thấy vệt sáng nào nữa.

Vì biến cố đến đột ngột thế này nên Nhan Nặc không muốn tham dự lễ đính hôn của Lâm Vũ Triết, Tần Phóng biết nguyên nhân cũng không ép cô đi, chỉ bảo cô ở nhà nghỉ ngơi, ai biết được hôm đính hôn lại nhận được email của Tư Thần.

Tiểu Nặc, trong ngăn bàn trang điểm của tớ có một chiếc hộp, là quà đính hôn tớ tặng người ấy. Cậu giúp tớ đưa cho anh ấy, tớ đã nói sẽ chúc phúc cho anh ấy, tớ hy vọng anh ấy hạnh phúc, nhưng tớ không có dũng khí nói với anh ấy, cậu nhất định phải giúp tớ, thay tớ nhìn anh ấy hạnh phúc kết hôn, như thế là tốt rồi.

Những lời đơn giản thế này phải tốn bao nhiêu sức lực, chịu bao nhiêu nỗi đau mới nói ra được? Nhan Nặc không dám tưởng tượng.

Thế nên cuối cùng vì bạn thân, cô miễn cưỡng tham dự lễ đính hôn của Lâm Vũ Triết.

Thực ra, mọi thứ đều do ông trời sắp đặt.

25. Chương 32 - 33

Chương 32

Vì hai bên gia đình ở thành phố C đều là những nhân vật lớn có thể hô mưa gọi gió nên cho dù chỉ là lễ đính hôn cũng rất long trọng. Còn Nhan Nặc chẳng có tâm trạng để ý đến buổi tiệc, nhưng để phù hợp với buổi tiệc, cô không thể không mặc bộ lễ phục mà Tần Phóng chọn cho cô, rồi trang điểm nhẹ nhàng, thanh nhã.

Lúc Tần Phóng đến đón, cô còn đứng trước xe một hồi, thấy cô búi tóc phía sau gáy, chiếc váy màu ngọc trai có điểm nhấn là những nếp gấp mang phong cách Hy Lạp đơn giản mà trang nhã, đôi giày cao gót màu vàng sáng càng khiến cô trở nên cao quý, dịu dàng, hấp dẫn tới mức Tần Phóng đứng chờ người, lòng xốn xang.

Nhan Nặc xách chiếc túi nhỏ trong tay hươ hươ trước mặt anh, giọng dịu dàng hỏi: “Anh sao thế?”

“Em... Hôm nay em rất đẹp.” Tần Phóng cầm tay cô rồi mỉm cười nói thật lòng mình.

Nhan Nặc nghe xong, má lúm đồng tiền hiện rõ hơn, nhưng vẫn cứng miệng đáp: “Ít nói những lời nịnh nọt thôi, chúng ta mau đi thôi kẻo muộn.”

Lễ đính hôn đặt tại khách sạn năm sao hoành tráng ở trung tâm thành phố, không gian rất rộng, thậm chí còn không ít phóng viên tới săn tin. Quần áo là lượt, tiếng cụng ly, mọi người túm năm tụm ba nói cười, ai cũng hớn hớn, trừ Nhan Nặc.

Cô vốn không thích những nơi tiệc tùng thế này, cảm thấy ai cũng như đeo mặt nạ, bất luận là người quen hay kẻ địch, trong hoàn cảnh thế này đều vô tư nói chuyện. Cô tự thấy mình không có bản lĩnh để không để lộ sơ hở gì, nhất là khi đứng từ xa nhìn những người mới đang thu hút ánh mắt của mọi người, cô cảm thấy trong lòng càng hoảng loạn, hèn chi khi đi học, giáo sư Từ đã nói cô chính là một hòn đá không biết tùy cơ ứng biến, nếu cứ quá ngây thơ như thế này thì sẽ dễ bị người khác nhìn thấu tâm can.

“Người đẹp, mau cười một cái xem nào.” Tần Phóng khẽ nhắc nhở Nhan Nặc, sau đó kéo tay cô khoác vào tay mình: “Thả lỏng người đi, nếu thực sự em cảm thấy không tự nhiên thì lát nữa chúng ta tới chào rồi về.”

Nhan Nặc gạt đầu rồi khoác tay Tần Phóng, sau đó nheo mắt nhìn Lâm Vũ Triết đang đứng cách đó không xa. Lâm Vũ Triết mặc lễ là lượt, thần thái vui vẻ, hình như người bên cạnh nói gì đó buồn cười nên trên gương mặt anh hiện lên nụ cười nhạt, hoàn toàn không nhận thấy nỗi đau và sự buồn bã của anh như tối qua. Nhan Nặc cong miệng coi thường, người này quả nhiên là một thương nhân mười phần vẹn mười, có thể che giấu tâm trạng đến mức đó. Thấy ánh mắt Lâm Vũ Triết lướt về phía cô, cô mới nhớ ra món quà của Tư Thần, cô đã quên trên xe.

Cô buồn bã vỗ trán, nói với Tần Phóng: “Chết rồi, em quên quà trên xe.”

Tần Phóng quay sang nhìn cô, hạ giọng nói: “Hay là tặng sau?” Trực giác cho anh thấy bây giờ không phải lúc, quên cũng tốt.

Đáng tiếc Nhan Nặc cố chấp lắc đầu, cô chau mày không vui: “Không đâu! Nếu anh ta đã yên tâm sắp xếp lễ đính hôn thế này thì đương nhiên em sẽ tác thành cho anh ta, huống hồ em đã nhận lời với Tư Thần.” Cô nghĩ cả đêm vẫn không nghĩ ra hai người có mối quan hệ thế nào, có điều nếu không yêu sâu sắc thì Tư Thần sẽ không sụp đổ như thế, bây giờ cô muốn nhìn phản ứng của Lâm Vũ Triết khi nhận được món quà của Tư Thần.

Tần Phóng biết mình không khuyên được cô nên cũng không miễn cưỡng: “Vậy em đợi anh chút, anh đi lấy.”

Nhan Nặc mỉm cười: “Không cần đâu, anh còn dự tiệc thì mau vào trong đi, ở đây em cũng chẳng quen ai, em đi lấy là được rồi, anh đưa chìa khóa xe cho em.”

Tần Phóng vốn không yên tâm, định đi cùng nhưng lại bị một người bạn kéo đi nói chuyện nên Nhan Nặc đi ra bãi đỗ xe một mình, cô mở cửa xe lấy hộp quà ở ghế sau. Cô không biết bên trong là gì nhưng nghe tiếng kêu rất giòn, vì thế mới cẩn thận cầm lên, rồi bất giác lại nghĩ tới Tư Thần ở nơi xa, thử dài, đêm nay người khác vui cười, cô ấy chắc sẽ khóc.

Nhan Nặc cầm hộp quà đi thang máy lên tầng nơi tổ chức tiệc, vừa lên đến cửa thang máy thì nghe thấy một giọng nói ấm áp: “Ừ, tôi biết rồi. Việc này đợi mai về công ty nói sau, bây giờ tôi còn có việc, cứ thế đi.”

Cô sống người, giọng nói ở cự ly gần thế này quen thuộc tới mức khiến cô run rẩy, không cần nhìn thấy mặt cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của anh, đôi mắt sáng như ngọc đen, đôi môi mỏng hay cười nhạt, nhất cử nhất động nho nhả khiến người khác không thể chống cự. Tiền bạc có lẽ có thể tạo ra khí thế của một người nhưng không thể tạo ra khí chất của một người, sự nho nhả từ trong tim chính là ngàn vàng khó kiếm, một người đàn ông như thế ở trước mặt thật không dễ bỏ qua.

Hóa ra, thời gian có thể trôi đi, nhưng không thể kéo theo hồi ức.

“Thưa cô, xin nhờ một chút.” Đằng sau có người lịch sự lên tiếng, Nhan Nặc vội quay đầu lại, hai má đỏ bừng nhường chỗ, tiếng giày cao gót lộc cộc. Lúc cô ngược mắt lên thì đúng lúc bắt gặp đôi mắt đen láy ấy, dưới ánh đèn sáng chói cứ thâm trầm như nước, không khí như lắng đọng, trong khoảnh khắc đó dường như cô không còn nhớ gì nữa. Đạo gần đây, chuyện của Tư Thần khiến cô mệt mỏi và quên mất anh cũng tham gia bữa tiệc đính hôn này. Cũng đúng, nhà họ Lâm và nhà họ Đoàn rất thân thiết, Lâm Vũ Triết và anh còn thân hơn cả anh em ruột, làm gì có chuyện không đến chứ?

Đoàn Dịch Sâm vẫn như ngày xưa, anh bước tới gần Nhan Nặc, mỉm cười chào hỏi: “Hi, lâu lắm không gặp, dạo này em thế nào?”

Nhan Nặc sững lại, sau đó mới khách sáo trả lời: “Hi, rất tốt.” Cô cố ý sửa lại mái tóc, sau đó lại hỏi anh: “Anh thì sao, ở bên Anh tốt chứ?”

“Cũng được, em biết anh mà, khả năng thích nghi rất tốt, chỉ là thường xuyên có sương mù nên tâm trạng không tốt để lúc nào cũng tỏ ra lịch lãm được.” Đoàn Dịch Sâm nói rất thoải mái, miệng luôn tươi cười, nhưng ánh mắt lại không che giấu nỗi sợ cô đơn, mọi sự phòng bị đều tan vỡ vào giây phút anh nhìn thấy cô, trong lòng dội lên cảm xúc lâu ngày không có, anh mới biết hóa ra mình vẫn chưa thể quên.

Em biết anh mà - câu nói của hai người, bạn trai cũ và bạn gái cũ, dường như rất gượng gạo.

Nhan Nặc cúi xuống, đôi mi dài che đi tâm tư trong lòng cô, sau đó cô chậm rãi nói: “Thực ra có sương mù cũng không sao, sông Thames càng đẹp hơn.” Cô thực sự không biết nói gì đành tìm câu nói tiếp lời anh vậy.

Đoàn Dịch Sâm im lặng, cảnh có đẹp đến mấy, có vui đến mấy mà không có người ấy chia sẻ cùng mình thì cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Bao đêm anh đã đứng ở ban công của chung cư, nhìn dòng sông Thames diễm lệ nhưng cô đơn, trong lòng trống trải, vô số lần muốn cầm điện thoại gọi cho cô, cho dù chỉ cần nghe thấy giọng cô là được rồi, nhưng cuối cùng không thể không từ bỏ, Vũ Triết nói cô đã ở bên cạnh một người khác, người ở bên cạnh cô không còn là anh nữa.

Nhan Nặc nghĩ sắc mặt mình bây giờ chắc chắn rất gượng gạo, cô nắm chặt tay nói: “Xin lỗi, tôi vào trong trước.” Nói xong, cô vội đi, nhưng không biết do đi quá vội hay quá căng thẳng mà gót giày nhọn bị nghiêng khiến cô suýt ngã, may Đoàn Dịch Sâm nhanh tay nhanh mắt kịp thời đỡ cô, cánh tay lạnh lẽo của cô bị anh nắm chặt.

Anh chau mày nói: “Sao lại không cẩn thận thế? Có bị đau ở đâu không?”

Nhan Nặc lắc đầu, nhìn anh, thế nhưng ánh mắt mông lung dường như nhìn thấy những thứ khác quanh anh.

Cơn sóng ký ức từng lớp từng lớp dội về, không kịp phòng ngự.

Dường như đã trở về nhiều năm trước đó, cô và anh không rõ hẹn hò nhau mấy lần. Các bạn cùng phòng hỏi cô là hai người đã tiến triển đến đâu, đã hôn chưa? Cô hỏi hôn trần có tính không, liền bị bọn họ nói tiến triển quá chậm, mấy tháng rồi mà vẫn giậm chân tại chỗ. Thực ra cô rất phiền não, cô thích sự lịch sự của anh nhưng cũng buồn vì sự lịch sự ấy, hai người dường như không giống tình nhân mà giống anh em hơn, hơn nữa luôn là cô quần lấy anh, lẽ nào cô không có sức hấp dẫn đến vậy sao?

Lần hẹn hò tiếp theo vào ngày Thất tịch, trên phố từng đôi từng đôi ngọt ngào đi với nhau. Hai người vừa đi vừa rạp chiếu phim ra, anh dịu dàng nắm tay cô, không có bất cứ cử chỉ thân mật nào khác. Cô nghiêng rằng nghĩ nhất định lần này phải có sự đột phá, đang tính toán xem là tấn công hay không chuẩn bị gì sẽ thích hợp hơn, cứ nghĩ lung tung như vậy cô đã không cẩn thận mà vấp phải hòn đá, anh vội đưa tay ôm cô và nói câu này: “Sao lại không cẩn thận thế?”

Giọng anh dịu dàng đến mức khiến cô cảm thấy người nóng bừng, không nghĩ gì nữa cô liền tặng anh nụ hôn đầu tiên của mình, hành động bạo dạn này là lần đầu tiên của cô. Cô còn nhớ lúc đó gương mặt anh có lẽ rất ngạc nhiên, có thể là vui vẻ, từ đó về sau quan hệ của hai người cũng dần tốt lên. Ai biết được về sau lại trở nên như thế này, là do cô nói, chúng ta chia tay đi.

Không nên nghĩ lại những điều này, không những không hợp thời mà thực ra không cần thiết.

Nhan Nặc nghiêng răng, hất tay anh ra, nhưng anh không chịu, cô nói bên tai anh: “Anh buông ra.”

Đoàn Dịch Sâm sững lại, nhưng tay càng nắm chặt hơn, anh nói: “Tiểu Nặc, anh...”

Anh còn chưa nói xong thì Nhan Nặc đã đẩy anh ra, đứng cách hai người không xa, Tần Phóng đang đứng dưới cổng hoa được kết bằng hoa hồng Champagne, sắc mặt điềm tĩnh như dòng sông băng vạn năm bất động.

Tần Phóng chậm chậm đi về phía họ, một tay ôm vai Nhan Nặc, một tay lịch sự đưa lên trước, mỉm cười nói với Đoàn Dịch Sâm: “Lâu lắm không gặp, giám đốc Đoàn.”

Mối quan hệ tay ba phức tạp, hai mối tình, ba người có tâm trạng khác nhau.

Chương 33

Tất cả mọi người có mặt ở đó đều có thể nghe thấy câu: “Lâu lắm không gặp” bao hàm quá nhiều ý nghĩa, không khí bỗng chốc như hóa băng.

Nhan Nặc cảm thấy cánh tay Tần Phóng ôm mình không chặt cũng không quá lỏng, bất giác cô cảm thấy căng thẳng, cẩn thận ngược mắt nhìn anh, gương mặt nhìn nghiêng của anh sâu thẳm dưới ánh đèn khiến cô không nhìn rõ là vui hay giận, anh còn không hề nhìn cô, đôi mắt tĩnh lặng như biển lớn đang nhìn thẳng vào Đoàn Dịch Sâm, giống như thăm dò mà cũng như đang ra uy. Bây giờ Nhan Nặc mới phát hiện ra Tần Phóng cao hơn Đoàn Dịch Sâm, áp lực bỗng tràn tới.

Đoàn Dịch Sâm định thần lại, lịch sự đưa tay ra bắt tay Tần Phóng: “Rất vui được gặp anh, tôi rất thích những bản thiết kế của anh. Công trình lần này rất thuận lợi và thành công, phản ứng bước đầu từ thị trường rất tốt, hy vọng lần sau chúng ta vẫn còn cơ hội hợp tác.” Nhẹ nhàng nói về chuyện công việc khiến không khí u ám chuyển sang hướng khác, đây chính là bản lĩnh của Đoàn Dịch Sâm, không dễ dàng cho phép người khác động vào mình dù chỉ là một chút.

Tần Phóng khẽ cười, khác hẳn tiếng cười thoải mái hằng ngày của anh: “Đương nhiên rồi, chúng ta có thể hợp tác vui vẻ, hai bên cùng có lợi là tốt nhất.”

Nhan Nặc có chút hoang mang, rõ ràng biết rõ nhưng cố tình không biết khiến cô không chịu nổi, cũng may có người đã giải vây giúp cô: “Tôi đang bảo sao thoáng cái đã không thấy người đâu, hóa ra tập trung ở đây à?” Đáng tiếc đây lại là người làm cho cô thấy không vui nhất - Lâm Vũ Triết.

Lâm Vũ Triết mặt mày hớn hỏ, vỗ vai Đoàn Dịch Sâm, rồi nhìn Tần Phóng một cái sau đó mới nói: “Vừa xuống máy bay à? Tôi bảo cậu về sớm một chút thì không nghe, cứ thích làm VIP cơ, không phải bây giờ mệt lắm rồi sao?”

Đoàn Dịch Sâm bình tĩnh đáp: “Anh cũng biết em bận mà, khó mà đi được.” Nói xong, anh lại liếc nhìn Nhan Nặc.

Làm sếp là nghề nghiệp bận nhất mà cũng không bận trên thế giới này, công việc lớn nhỏ đều do mình quyết định, nói bận thực ra chỉ là cái cớ, không phải anh không nghĩ đến việc trở về, chỉ là đã mất đi ý nghĩa quan trọng nhất, người ở đó cũng trở nên vô nghĩa rồi.

Lâm Vũ Triết chau mày, lấy lại thần thái bình thường, mỉm cười nói: “Xem ra mọi người đều quen nhau rồi, tôi cũng không giới thiệu nữa, chỉ đợi mấy người vào là khai tiệc, chúng ta vào trong thôi.” Sau đó anh kéo Đoàn Dịch Sâm đi vào trước.

Tần Phóng và Nhan Nặc bước sau hai người, lặng lẽ đứng nhìn khách khứa vui vẻ tụ tập, khung cảnh quá ồn ào, náo nhiệt và trang trọng. Đột nhiên anh quay sang nói với cô: “Nhan Nặc, hay là chúng ta kết hôn đi.” Nói ra lời này, anh cũng sững lại, cảm thấy được mình đang sợ điều gì đó.

Từ ban nãy tới giờ, anh cảm thấy rất bất an, Vũ Triết cười nhạo anh không xa rời Nhan Nặc được một khắc, anh không phủ định, cuối cùng vẫn quyết định đi xem thế nào, không ngờ lại thấy hai người đứng cạnh nhau... Đó là cảm giác không nói được bằng lời, dường như thế giới của hai người họ hoàn toàn không có chỗ cho người khác tồn tại. Anh thừa nhận tim mình hoang mang, anh không thắng được thời gian, ưu thế duy nhất của anh đó là, anh là người bây giờ đang đứng cạnh cô.

Nắm chặt tay cô ấy, anh tự nói với mình.

Nhan Nặc sững sờ nhìn Tần Phóng, dường như chưa nghe rõ lời anh nói: “Anh... anh nói gì?” Cô bỗng cảm thấy mơ hồ, không dám khẳng định.

Tần Phóng nheo mắt, thấy Lâm Vũ Triết đang vẫy hai người lại, anh mỉm cười rồi chạm trán mình vào trán cô: “Không có gì, cô nhóc hồ đồ đóng vai lợn ăn thịt hổ như em, ai lấy thì người đó đen đủi.” Anh giả giọng chê cô để hóa giải tất cả sự ngại ngùng, khiến mọi người đều thở phào, có một số việc bây giờ chưa phải lúc.

Tiệc đính hôn thực ra cũng là một buổi tụ tập thương nghiệp biến tướng, thương nhân, chính trị gia đều nắm lấy cơ hội này để giành lấy ính chút lợi nhuận. Tần Phóng bị viện trưởng viện Thiết kế kiến trúc kéo đi một hồi, còn một mình Nhan Nặc ngồi trên sofa trong góc, uống ly rượu hoa quả giải khát.

Thấy Lâm Vũ Triết lịch lãm giữa đám đông cô lại không muốn tặng món quà có ý nghĩa đặc biệt thế này, có lẽ bởi vì anh vừa giải vây giúp cô, có lẽ là đồng cảm, có lẽ là không nỡ, cô đã từ bỏ ý nghĩ trách móc anh. Làm người có quá nhiều thứ bất lực mà người ngoài không hiểu được, sự lựa chọn giữa cá và tay gấu xâm chiến cuộc sống của chúng ta, có lúc bạn lựa chọn thứ gì đó có nghĩa là bạn sẽ từ bỏ đi thứ gì đó, không phải không thể có cả hai mà là quá khó khăn.

Vì trong lòng có quá nhiều chuyện nên Nhan Nặc không ăn uống gì cả, cũng không hiểu tại sao lại uống hết chỗ rượu ngọt chất kia, dạ dày khó chịu, đang định đi lấy điểm tâm để đã rượu thì đã có người nhanh hơn cô một bước, đưa cho cô miếng Tiramisu bày đẹp đẽ trên đĩa thủy tinh, là Đoàn Dịch Sâm.

Nhan Nặc sững lại một hồi rồi mới chậm rãi nói: “Cảm ơn anh!” Sự chăm sóc của anh lại khiến cô không muốn ăn uống gì nữa, dù sao trước mặt anh, cô không thể tự nhiên được.

Đoàn Dịch Sâm nhìn trên bàn chỉ còn lại chút rượu trong cốc liền mỉm cười: “Loại rượu hoa quả này mặc dù ngon nhưng khá mạnh, uống ít thì tốt hơn.”

“Uống một chút cũng không sao, nói chung phải thử qua mới biết có phù hợp với mình không, đúng không?”

Nhan Nặc cầm chiếc đĩa bên cạnh đĩa lên, nét mặt như không có chuyện gì.

Đoàn Dịch Sâm khẽ nhếch môi, cũng mau chóng nghe ra những điều cô muốn nói nhưng không để ý, anh không ngại ngùng mà nhìn thẳng vào cô: “Em biết anh quan tâm tới em là được rồi.”

Sự dịu dàng đã từng có trước đây khiến cô run rẩy không biết nên phản ứng thế nào.

Đoàn Dịch Sâm lịch sự đứng dậy nói: “Hôm nay anh hơi mệt nên về trước, có cơ hội chúng ta hẹn gặp nhau nhé!”

Nhan Nặc cũng đứng dậy theo, khó khăn lắm mới gạt đầu đáp lại: “Vâng, chào anh.” Mỗi từ nói ra đều nặng ngàn cân, dường như có một câu nói hay dùng trong tiểu thuyết, nếu có thể mong rằng chưa từng quen nhau, trong lòng cô bây giờ đang nghĩ như thế.

Đợi lúc cô sực tỉnh lại thì đúng lúc nhìn thấy Tần Phóng và Đoàn Dịch Sâm đi lướt qua nhau.

Ánh mắt Tần Phóng sắc lạnh như dao, lúc lướt qua nhau Tần Phóng hạ giọng nói nhưng nhấn mạnh từng từ: “Tôi và Nhan Nặc cũng chuẩn bị đính hôn, đến lúc đó anh nhất định phải tới.” Có thể ban đầu đề nghị kết hôn chỉ là do xúc động nhất thời, nhưng đính hôn là việc anh suy nghĩ rất lâu, tình hình ông anh bên kia cũng không kéo dài được bao lâu nữa, ước nguyện cuối cùng của ông chính là tận mắt nhìn thấy anh lập gia đình.

Bước chân Đoàn Dịch Sâm dừng lại, nửa cười nửa đùa hỏi lại: “Ồ? Tôi đang chờ đợi đây.” Giọng điệu nhẹ nhàng thế này lại khiến người ta phiền lòng, giống như đang muốn nói hai người có thành đôi hay không còn chưa chắc.

Tần Phóng nắm chặt tay, nhưng nét mặt vẫn rất bình thản: “Anh đi từ từ, tôi phải đi tìm vợ chưa cưới của tôi đã.”

Trong mắt người khác thì có thể là cuộc nói chuyện thông thường nhưng thực tế là đều giả chiêu thăm dò nhau, sóng ngầm nổi dậy.

Lúc Tần Phóng đi tìm Nhan Nặc thì trong lòng cô cảm thấy bất an nên lại uống thêm hai ly rượu hoa quả và đang ngồi hóng gió bên cửa sổ. Bên ngoài cửa sổ, từng ánh sao nhấp nháy tô điểm àn đêm sâu và trở nên nghịch ngợm hơn, Nhan Nặc đưa tay chỉ từng ngôi sao và đếm, miệng lầm bầm như trẻ con.

Tần Phóng cảm thấy phiền não, đặc biệt là khi chạm vào bờ vai lạnh như băng của cô, anh càng tức giận, chau mày lại, sao người con gái này lại không biết tự chăm sóc mình thế, bởi vì chuyện của Liễu Tư Thần mà cô ấy đã giầy vò bản thân đến mức gầy như cây sậy rồi, còn bị lạnh và ốm nữa, liệu có mọc cánh thành tiên không? Anh bực mình cởi áo khoác ra khoác lên vai cô, cô quay người lại mỉm cười: “Anh đến rồi à?” Gương mặt ửng đỏ như trẻ con, ánh mắt vẫn lơ mơ hơi say, trông hấp dẫn khiến Tần Phóng rung động, ý nghĩ muốn kết hôn với cô như quả cầu tuyết mỗi lúc một lớn.

Gió lạnh khiến đầu óc anh tỉnh táo, lúc này anh mới sầm mặt lại mắng mỗ: “Uống nhiều rượu thế này, mai kiểu gì cũng kêu trời kêu đất là đau đầu cho coi.”

Nhan Nặc ngảng đầu, dựa vào vai anh, ôm anh thật chặt, chu miệng nói: “Đáng ghét! Anh bắt nạt em.”

Cơ thể mềm mại, lời nói dịu dàng, hơi rượu nhẹ nhàng khiến Tần Phóng phải ngừng hít thở, tim đập nhanh, anh ôm chặt thân hình mềm mại của cô, không phải say rượu thì sao cô ấy chủ động như thế này? Rốt cuộc cô ấy đã uống bao nhiêu rượu chứ? Anh nghĩ ngợi, ở lại đây thì kiểu gì cũng phải tiệc tùng nhưng để cô ấy một mình thế này anh cũng không yên tâm, vì thế anh tới chào tạm biệt Lâm Vũ Triết, Lâm Vũ Triết cũng định hỏi gì đó nhưng cuối cùng lại thôi.

Bữa tiệc kết thúc, giám đốc khách sạn tới tìm Lâm Vũ Triết và đưa cho anh một hộp quà được gói rất đẹp, anh cảm thấy rất quen nhưng không nhớ ra đã nhìn thấy ở đâu.

Anh ngồi trên sofa trong phòng nghỉ ngơi, miệng ngậm điều thuốc, ánh đèn lấp lánh khiến biểu cảm trên mặt anh sâu xa khó đoán. Đến khi gạt tàn đầy tàn thuốc, anh mới chậm rãi mở dây ruy băng buộc hộp quà, lúc mở hộp ra giống như mở hộp báu ánh trắng, bỗng chốc kéo anh về quá khứ.

Đó là một đôi búp bê bằng sứ không được đẹp lắm, nhưng nhìn rất hạnh phúc.

Lần đầu tiên anh và cô ấy gặp nhau không hề vui vẻ gì cả, trong lúc bất cẩn anh đã đổ nước bùn lên người cô, vì đang bận về hộp nên ngay cả lời xin lỗi nói ra cũng không được chân thành, còn cô thì sống chết bám chặt lấy tay anh, cãi nhau một trận. Lúc đó anh thì kiêu lỗ còn cô thì cao ngạo, nhưng cả hai chẳng qua chỉ là khách qua đường mà thôi. Sau này mới biết hóa ra cô đang ứng tuyển vào vị trí trợ lý nhân sự của công ty anh, quản lý việc bồi dưỡng công nhân, có lúc không thể không nói đây chính là duyên phận. Cho dù anh là sếp của cô nhưng hai người cứ nhìn là ghét nhau, dường như trời sinh không đúng cặp, mỗi lần gặp nhau đều phải cãi nhau một trận mới thấy hả lòng.

Quan hệ của hai người đã thay đổi từ bao giờ? Anh không rõ nữa.

Hôm đó, đi tham dự một buổi triển lãm đồ sứ của bạn, vô tình nhìn thấy dáng vẻ gượng gạo của cô, anh biết là cô không chịu nhận thua, cứ làm là hỏng mà cứ hỏng là lại làm, nhất định không chịu bỏ cuộc, anh cứ đứng đó nhìn cô, sau đó không nhận được nên bước tới nắm lấy tay cô rồi dạy cô cách làm. Ngay cả anh cũng không biết mình đang nghĩ gì nữa. Ban đầu cô còn không biết tốt xấu gì nên cứ đẩy anh ra, giận dữ nói: “Anh là ai chứ, cần thận tôi tố anh tội vô lễ.” Nhưng khi nhìn rõ là anh, cô lại đỏ bừng mặt, lắp bắp nói: “Sao lại là anh chứ?”

“Ngốc nghếch!” Anh còn nhớ mình chỉ nói mỗi câu này.

Cô “hừ” một tiếng rồi chau mày hỏi lại: “Anh lợi hại lắm hả? Đừng tỉnh vì rồi người khác cười cho.”

Cô nói như thế lại khiến anh bật cười, món giỏi nhất của mẹ anh chính là nghệ thuật gổm sứ, từ nhỏ anh đã được chứng kiến, dù không tinh thông nhưng chắc chắn giỏi hơn cô cả trăm lần, lần này nhất định phải cho cô mở rộng tầm mắt để cô khỏi phải suốt ngày lăm nhăm anh là nhà tư bản ăn thịt người không xương.

Cô nhìn anh nặn ăm trà mới không phục mà nói: “Không ngờ anh còn biết món này...”

Người thay đổi trước có lẽ là cô, thậm chí cô còn dám hôn anh. Mỗi quan hệ đột ngột thế này khiến anh không phòng bị gì cả, anh không thích thứ tình cảm không bị khống chế này, vì thế anh dần xa lánh cô. Anh biết cô khác với người bình thường, bạo gan và có chí tiến thủ, anh lùi một bước nhỏ, cô tiến một bước lớn, ép anh phải thể hiện tâm trạng, dần dần khiến tình hình không rõ ràng, mọi thứ vượt quá sức tưởng tượng của anh.

Đúng lúc nhà họ Lâm phải đấu thầu một hạng mục lớn, anh bận tối mắt tối mũi, thậm chí có thể làm người bay trên không, nên né tránh cô, lúc về, gia đình lại sắp đặt cho anh một vụ hôn ước, anh bị ma xui quỷ khiến thế nào lại đồng ý, sau đó cô rời khỏi thành phố C.

Anh đạt được mục đích nhưng không vui, giống như trái tim bị thương, không ngừng chảy máu, cô đã bỏ bùa anh.

Sự xuất hiện của Cao Tịnh đã xua tan sự yên lặng của căn phòng, cô lại gần anh nói: “Hóa ra anh ở đây à, bố và mọi người về rồi. Còn anh? Về cùng chứ?” Cúi đầu nhìn đôi búp bê trong tay anh, cô vui vẻ hỏi: “Cái này ai tặng thế? Nhìn có vẻ hơi trẻ con.” Nói xong, cô định đưa tay cầm lấy.

Lâm Vũ Triết tránh né cô, rồi khẽ nói: “Chỉ là món đồ của một người bạn tặng thôi, không có gì đâu. Anh nghĩ hôm nay anh uống nhiều rượu nên hơi đau đầu, hay là em về trước đi.”

Cao Tịnh cũng không truy hỏi mà chỉ gật đầu nói: “Vậy anh cũng đừng ở lại quá muộn, chào anh.” Hai người chẳng qua chỉ làm một cuộc liên hôn môn đăng hộ đối, không cần thiết phải có quá nhiều tình cảm.

Nhìn từng bước chân nhẹ nhàng của Cao Tịnh anh lại nhớ tới Liễu Tư Thần, nếu là cô ấy thì chắc chắn sẽ không như thế, cô đi giày cao gót xiêu xiêu vẹo vẹo, nói gì tới chuyện thực nữ chứ.

Đột nhiên cảm thấy bên dưới con búp bê có thứ gì đó, anh lật lên xem, bên trên viết cẩn thận: “Trăm năm hòa hợp, hạnh phúc viên mãn”, còn vẽ một hình mũi tên xuyên qua trái tim nghịch ngợm nữa, những lời chúc phúc chói mắt ấy đâm thẳng vào tim anh, như hút hết sức lực trong người anh.

Bên tai vẫn còn văng vẳng lời cô nói đêm đó, không phải anh muốn em chúc phúc anh sao? Vậy được, em chúc anh trăm năm hòa hợp, hạnh phúc viên mãn.

26. Chương 34

Chương 34

Cho dù là tối mùa hè nhưng trời vẫn lạnh lạnh, Tần Phóng dìu Nhan Nặc ra ngoài cửa khách sạn, cô lúc thì kêu nóng lúc thì kêu lạnh, giằng co muốn vứt áo vét của anh xuống đất. Anh nắm chặt vai cô để cô không

gây chuyện, chau mày nói: “Rõ là không biết uống rượu sao còn uống nhiều thế? Ngoan ngoan cho anh, đợi xe đến, anh sẽ đưa em về nhà.”

Nhan Nặc mặt đã đỏ bừng như trái đào, dựa vào anh, cười ngây ngô nhìn anh, mười ngón tay thon dài đang túm lấy áo anh như chơi đàn, cảm giác lúc có lúc không thế này khiến trái tim Tần Phóng loạn nhịp, ngay cả hơi thở cũng nặng nề hơn, cánh tay bất giác giữ chặt hơn, cho tới khi Nhan Nặc kêu đau anh mới buông nhẹ một chút, nhưng hai người vẫn dán lấy nhau, vô cùng thân mật.

Gió mùa hè nhẹ nhàng thổi, trong lòng mỗi người đều khẽ dấy lên những rung động.

Hôm nay, Tần Phóng cũng uống vài cốc rượu, mặc dù không say nhưng bên cạnh có một cô gái say thế này thì anh cũng không thể nào lái xe được, nhân viên phục vụ khách sạn giúp hai người gọi taxi, anh dìu Nhan Nặc ngồi vào ghế sau, sau đó nói địa chỉ nhà cô rồi rời khỏi khách sạn.

Ban đầu, Nhan Nặc còn ngoan ngoãn ngồi dựa vào vai anh ngủ, nhưng không lâu sau cô dựa hẳn vào lòng anh, hơi thở dịu dàng và sự đụng chạm ấy khiến các dây thần kinh của Tần Phóng căng như dây đàn, nhưng vẫn phải kìm nén ngọn lửa đang bùng bùng cháy trong lòng, anh nói: “Anh lái xe, phiền anh đi nhanh một chút.”

“OK!” Lái xe rất thoải mái, nhân tiện còn hỏi: “Bạn gái uống say rồi à? Vậy phải chăm sóc cẩn thận.”

Tần Phóng “Vâng” một tiếng, sự chú ý vẫn tập trung vào Nhan Nặc, có điều cũng nhắc nhở anh để cô một mình ở nhà cũng không thỏa đáng, Liễu Tư Thần lại không có nhà, anh nghĩ rồi bảo lái xe tới thẳng nhà anh, như thế sẽ tốt hơn.

Chỉ là Nhan Nặc luôn miệng nói khó chịu. Tần Phóng để cô nằm lên đùi mình, lấy áo vét đắp cẩn thận cho cô, hai ngón tay day day thái dương cô, nhẹ nhàng, dịu dàng, trong mắt anh chỉ có cô. Đột nhiên Nhan Nặc túm lấy tay anh áp lên má mình, hai bàn tay đan xen vào nhau, Tần Phóng giật mình định rút tay ra, nhưng lại bị cô giữ chặt, bàn tay chạm vào khuôn mặt mịn màng của cô, trái tim anh rung động, anh mỉm cười rồi mặc kệ cô.

Gần nửa đêm, không tắc đường nên họ đã tới chung cư của Tần Phóng rất nhanh.

Tần Phóng bế Nhan Nặc vào thang máy và lên nhà anh, cửa mở, nhẹ nhàng đặt cô lên sofa. Lúc anh mang khăn nóng vào thì phát hiện cô chẳng chịu nằm yên, áo của anh đã bị cô ném xuống đất, cô tháo giày rồi ngồi xiêu vẹo cạnh bàn uống trà, một bên dây áo đã tuột xuống cánh tay, bộ lễ phục màu trắng đến đầu gối bị cuộn lên, cảnh tượng rất đẹp mắt.

Tần Phóng cảm thấy khó thở, bước chân khựng lại, đưa tay sờ lồng cà vạt, cảm thấy cổ họng khát khô, dường như nóng tới mức không thể chịu được. Anh nắm chặt tay cố gắng để tỉnh táo, đột nhiên cảm thấy dường như mình đã quyết định sai lầm, quân tử chẳng phải ai cũng làm được, đặc biệt là khi đối diện với một người phụ nữ mà mình nhớ nhung.

Nhan Nặc không biết mình đã châm một ngọn đuốc, cô chỉ làm theo cảm xúc của mình, bộ lễ phục vốn được thiết kế để tôn đường cong của người phụ nữ nên rất bó, cô bị bó buộc đến mức khó chịu, đã thế lại bắt đầu kéo khóa định cởi đồ. Lần này thì không thể chịu được nữa, Tần Phóng vội quỳ xuống giữ chặt tay cô lại, sau đó đắp khăn nóng lên trán để cô tỉnh rượu, trong lòng buồn bực nghĩ, sau này không để cô uống rượu nữa, cho dù có uống thì cũng phải đi theo cô mới được.

Nhan Nặc nép trong lòng Tần Phóng nên cũng an phận hơn, búi tóc đã tuột và buông xuống bờ vai trần, gương mặt, cổ, xương quai xanh đều ửng hồng, sự hấp dẫn vô hình này lại thu hút toàn bộ sự chú ý của Tần Phóng, các tế bào trên cơ thể anh đang kêu gào đòi giải phóng. Nhưng không được, nếu chỉ là gặp nhau ngắn ngủi thì có lẽ anh cũng có thể thả lỏng bản thân, nhưng cô là người con gái anh muốn trân trọng cả đời, càng như thế này càng không được làm bừa. Vì thế anh hít thở sâu mấy hơi, nghiêng chặt răng, bình tĩnh bế cô vào trong phòng mình, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, đắp chăn cho cô, còn về quần áo anh nghĩ rồi lại thôi, dù sao khả năng chịu đựng của anh đã tới cực điểm rồi.

Tần Phóng vừa tính nhấc chân đi ra ngoài thì Nhan Nặc kéo anh lại, cô ôm chặt anh từ phía sau, hơi thở như đốt cháy anh.

Cổ họng anh không thể nào kiềm chế được, giọng nói cũng như lạc đi: “Nhan Nặc?”

Nhan Nặc không nói gì cả, dường như cô dùng cách này để tìm hơi ấm, cô ôm anh chặt hơn, không ngừng cựa quậy. Tần Phóng đành gỡ tay cô ra, giọng khàn khàn nói: “Đừng đùa nữa, em say rồi, mau đi ngủ đi.” Nói xong, anh lại đẩy cô nằm xuống giường.

Nhan Nặc mặc kệ, cô lại bật dậy, Tần Phóng không để ý nên ngã xuống người cô, sự mềm mại của cô và sự mạnh mẽ của anh hòa quyện với nhau, cảm xúc đang cuộn trào trong cơ thể, thử thách ý chí của anh. Tần Phóng chống người dậy, hỏi cô: “Nhan Nặc, em có biết em đang làm gì không?”

Đôi mắt mơ màng của Nhan Nặc nheo lại nhìn rồi lại dần ra, miệng chu lên: “Tần Phóng, anh đừng đi, đừng rời xa em...”

“Phụt” một tiếng, dây dãn đang căng trong cơ thể Tần Phóng vì tiếng gọi kia mà đứt, đôi mắt đen láy sáng rực lên, anh nhìn người con gái đang nằm dưới mình không chớp mắt, dường như hiểu rõ ý cô.

Nhan Nặc sau khi say dường như chẳng còn ý tứ gì cả, động tác của cô càng lúc càng bạo, mấy ngón tay cô bắt đầu cởi áo anh, từng chiếc cúc như muốn trêu tức cô mà cởi mãi không ra, Tần Phóng không chịu được nữa, anh gạt tay cô ra rồi dứt phụt cúc áo, để lộ bộ ngực rắn chắc, lấm tấm mồ hôi.

Anh cúi người thì thâm vào tai người con gái bên dưới: “Em đừng hối hận nhé, anh cũng không cho phép em hối hận.”

Và cô cũng không có phản ứng gì cả, giây phút sau đó đã bị nụ hôn của anh quán chặt.

Hơi thở nóng bừng của anh truyền tới không ngừng, giống như người thợ săn bá đạo chiếm hết sự ngọt ngào trong miệng cô, cô hít thở, bắt màn khi bị hút sạch không khí, và bắt đầu ngộ nguỵ trốn tránh, một tay anh giữ đôi tay cô trên đầu, sau khi giữ được cô, anh bắt đầu khiến nụ hôn quần quýt ấy dài thêm. Chỉ là sự khám phá ở mức thể này làm sao đủ với một người đang lên cao trào?

Cúi đầu nhìn gương mặt đỏ bừng đầy hưng phấn của cô, đáy mắt Tần Phóng như có hai đốm lửa, thiêu đốt cơ thể anh, đôi môi anh không nén được sự hấp dẫn ấy nên đã di chuyển tới phần xương ức quyến rũ, tiếp tục những nụ hôn ngọt ngào. Nhan Nặc không chịu được nên bắt đầu uốn người càng khiến dục vọng trong anh bị kích thích, mắt anh vằn đỏ, tháo dây áo dạ hội trên người cô ra để bộ lễ phục tuột xuống, lộ ra làn da trắng cuốn hút, giống như trái vải tươi ngon vừa được bóc vỏ, anh khẽ rên, không nghĩ ngợi gì liền cúi đầu ngậm lấy nhành mai đỏ trên đỉnh núi tuyết, sự dịu dàng và ngọt ngào cứ vây quanh.

Ánh đèn vàng trong phòng cũng trở nên huyền ảo, giống như một lớp voan mỏng phủ trên người cô, bây giờ cô dường như không biết phải làm thế nào nữa, đôi mắt nhỏ lệ, anh xâm chiếm từng chút một, chốc chốc tiếng rên của anh lại làm xáo trộn tâm trí cô, đôi tay như côn trùng không ngừng bò bùa tình nhân trên làn da mịn màng của cô, khiến cô như một con bướm xinh đẹp nằm trên giường, tỏa ra vẻ đẹp chỉ có anh mới nhìn thấy.

Lúc cởi thắt lưng, tiếng kim loại đánh giòn khiến Tần Phóng bừng tỉnh, anh giữ chặt thân dưới, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Nhan Nặc, ép cô nhìn thẳng vào mình: “Nhan Nặc, em nhìn rõ anh là ai rồi chứ?”

Nhan Nặc vẫn không nằm yên, chỉ cảm thấy cơ thể đang nóng bừng, rất muốn xoa dịu tất cả. Cô ép chặt lên người anh, đôi mắt quyến rũ như nước mùa thu, giọng dịu dàng ma mị khẽ rên lên: “Tần Phóng... mau giúp em...”

Nghe thấy Nhan Nặc rên rỉ gọi tên mình, Tần Phóng không thể kiềm chế được nữa, anh cúi người đè lên cô để cơ thể hai người hòa quyện vào nhau. Nhan Nặc đã như hôn mê, chỉ biết thở dốc, theo sự kích thích của các giác quan, cô cũng nhiệt tình ôm cổ Tần Phóng và hôn anh, ngọn lửa dường như càng được đốt cháy, khiến chút lý trí còn lại của Tần Phóng đã bay vụt khỏi chín tầng mây.

Còn nghĩ ngợi gì nữa? Anh là Tần Phóng của cô, cô là Nhan Nặc của anh, những thứ khác không còn quan trọng nữa.

Nhan Nặc khẽ chau mày khi mình anh tiến vào cơ thể cô, dường như không thích ứng kịp, cô giãy giụa và để lại trên lưng anh một vết cào đỏ dài. Tần Phóng từ từ tiến đến, cho đến khi cơ thể hai người giao hòa.

Đôi mắt sâu thẳm của anh mơ màng nhìn người con gái đang nằm dưới mình, có thể cảm nhận rõ ràng cô đang thả lỏng người để tiếp nhận anh, thuộc về anh, giây phút này cả hai chỉ có nhau, bỏ đi mọi sự bất an, bỏ đi mọi thứ ngại ngùng, bỏ đi lo lắng, một lòng một dạ cảm nhận hơi ấm mà đối phương mang lại.

Mấy sợi tóc trên trán cô bết mồ hôi, cảm thấy mình dường như bị nham thạch bao quanh, sau cùng không chịu được nữa cô khẽ rên lên, bám chặt vai anh, thốt lên: “Tần Phóng, Tần Phóng!” Cô đã hoàn toàn giao phó bản thân mình cho người đàn ông này.

Tần Phóng dịu dàng hôn lên người cô, chiếm hữu cơ thể cô, chốc chốc cảm giác lại chấn động như sóng lớn vỗ bờ biển, mềm mại như mưa phùn. Cuối cùng, anh thì thầm bên tai cô: “Nhan Nặc, anh chỉ có em, anh chỉ yêu em...”

Hy vọng biết bao đây chính là điểm cuối của hạnh phúc, có người mình yêu, ngọt ngào cả đời, không bao giờ cô đơn nữa.

Ánh trăng dịu dàng chiếu vào, trên cửa sổ như được phủ một lớp ánh bạc nhàn nhạt khiến đôi tình nhân càng trở nên ấm áp hơn.

Nửa đêm, Nhan Nặc luôn miệng kêu nóng, cô ngang bướng đẩy hơi ấm bao quanh mình đi, Tần Phóng không chịu, anh lấy chân ghì chặt không cho cô nhúc nhích rồi lấy điều khiển điều hòa trên đầu giảm nhiệt độ xuống, không lâu sau Nhan Nặc lại nép vào lòng anh ngủ ngon lành.

27. Chương 35 Part 1

Chương 35

Sáng sớm, khi tia nắng đầu tiên chiếu vào cửa sổ, Nhan Nặc liền tỉnh dậy, cô cảm thấy đầu đau như búa bổ, bất giác khẽ rên một tiếng, mơ màng mở mắt, bắt gặp một đôi mắt đen láy sâu như biển cả, dường như đang muốn hút cô vào, sự chăm chú ấy, sự dịu dàng ấy khiến đầu óc cô khựng lại, dường như không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Cho đến khi chạm vào làn da đang nóng bừng thì đầu óc hỗn loạn của cô mới dần dần hồi tỉnh, mặt cô đỏ bừng rồi giấu mặt sau gối, xong rồi, lần này thì mất mặt quá đi mất.

Cô tự biết tử lượng của mình không phải thấp, có lẽ do uống lẫn lộn nên mới say thế này, nhưng tục ngữ có câu, khi say rượu vẫn có ba phần tỉnh, mọi chuyện xảy ra tối qua cũng không phải không có cảm giác gì, thậm chí mỗi chi tiết đều được khắc ghi sâu trong lòng cô, cô lại đi quyền rũ người ta, thật quá....

Tần Phóng một tay giữ gối, người nghiêng sang một bên nheo mắt nhìn Nhan Nặc trong bộ dạng của đà điểu, rồi cười khục khặc: “Sao thế, em ăn sạch sẽ rồi lại định chây lì à? Anh không đồng ý đâu.” Anh vừa nói vừa nắm lấy bàn tay cô khẽ ấn nhẹ, cảm giác mềm mại vô cùng.

Qua buổi “tẩy lễ” tình dục, cả người Nhan Nặc đều sáng bừng, bị Tần Phóng trêu đùa khiến mặt cô đỏ bừng, cô bực mình ngồi dậy chỉ vào mũi anh, mắng: “Đồ xấu xa, anh thật xấu tính!”

Ai biết được Tần Phóng lại ngửa cổ lên ngậm ngón tay cô, cắn mút, có luồng điện chạy khắp người khiến cô rụng rời, thậm chí anh còn thì thầm bên tai cô: “Đúng thế, anh xấu xa đó, anh còn có thể xấu xa hơn nữa.” Nói xong, anh đè cô xuống, chặn đã bị anh đá văng xuống đất từ bao giờ, người đẹp rạng ngời nét xuân thế này, anh chẳng có lý do gì mà để thoát bữa sáng ngon miệng dâng tới tận nơi.

Thế là họ lại chìm đắm trong sự mê mị tới gần trưa.

Khi Tần Phóng quần khăn tắm đi ra, Nhan Nặc vẫn nằm trong chăn, anh bước tới ôm cả cô và chăn, nhẹ nhàng hôn lên tóc cô, nói: “Quần kín như cái bánh nếp thế này, không sợ nóng à?”

Nhan Nặc ngo nguậy như con sâu, không lên tiếng.

Tần Phóng nói tiếp: “Tắm một cái sẽ thoải mái hơn.” Thấy cô không nói gì anh liền ra uy: “Em mà không dậy là anh tắm cho em đó.”

Nhan Nặc bực mình đập anh xuống đất, giọng tỏ ra mệt mỏi không có sức sống: “Cần anh lo sao? Mau ra ngoài kia.”

Tần Phóng xoa xoa cái mông đau, tâm trạng vui vẻ nói: “Được, được, anh không lo, vậy xin mời nữ hoàng đi tắm, tiểu nhân đi chuẩn bị cơm nước.” Anh từ từ đứng dậy, đi được hai bước liền quay lại, lúc này Nhan Nặc vừa chui từ trong chăn ra bị anh dọa cho lại chui ngay vào chăn, ánh nắng trắng chiếu soi, hai người nhìn nhau với ánh mắt chân thành...

“Nếu như muốn tiểu nhân hầu hạ tắm thì nữ hoàng cứ dặn dò”, Tần Phóng giơ tay ra mỉm cười nói.

Đáp lại câu hỏi của anh là một chiếc gối bay không thể đỡ nổi.

Tần Phóng rất vui, lúc nấu cơm miệng còn lẩm nhẩm hát, nhìn cái gì cũng thấy vừa mắt, vừa đặt hai món thức ăn, một món canh lên bàn thì thấy Nhan Nặc đi dép lê ra ngoài.

Vì bộ lễ phục đã bị nhàu nát, lại đầy mùi rượu nên cô bắt buộc dĩ phải tìm một chiếc áo sơ mi cỡ to trong tủ quần áo của Tần Phóng, dài qua đầu gối tròn xĩnh của cô, chất vải mát mẻ khiến nét xuân thì dưới lớp vải lúc ẩn lúc hiện, đôi chân dài thon, hấp dẫn tới mức Tần Phóng phải hít thở sâu, anh cảm thấy dục vọng vừa mới hạ xuống giờ lại dồn lên như núi đổ biển tràn, dường như muốn thế nào cũng không đủ.

Bốp! Nhan Nặc đập cánh tay điên cuồng đang cho vào trong áo cô, rồi trừng mắt quát: “Ban ngày ban mặt, anh làm gì thế?”

Tần Phóng sững sờ nhìn cánh tay mình sau đó mặt tỉnh bơ nói: “Nó chỉ không kiềm chế được, em nên tha thứ cho tấm lòng thành của nó...”

Nhan Nặc đỏ bừng mặt lườm anh một cái, người đàn ông này “ham mê” từ trong máu, càng lúc càng không quản được.

Bữa cơm này rất khó nuốt, Tần Phóng vừa phải che giấu ý đồ của mình vừa ngoan cố ra tay với Nhan Nặc, còn nói bốn thức ăn cho cô nữa. Nhan Nặc mà tỉnh táo thì làm gì cho phép anh gây sự như thế, một bữa

cơm ngon lành đã trở thành trận đấu pháp của tình nhân, anh nấp em đuổi, giống như hai đứa trẻ đang vui đùa với nhau.

Đúng thế, sự thân mật của đêm đó dường như đã phá tan mọi trở ngại, hướng mối tình này sang một giai đoạn khác.

Sau đó, Tần Phóng nói Nhan Nặc chuyển tới ở cùng anh, anh không yên tâm để cô ở một mình trong ngôi nhà cũ, thực chất là muốn mượn cơ dẫn cô về nhà. Nhan Nặc nhìn thấu bụng dạ của anh nên nhất quyết không đồng ý, khiến anh nhìn thấy mà không ăn được, hận tới mức ngứa răng, suy nghĩ xem làm thế nào để xử lý người con gái không coi mình ra gì này.

Cơ hội, chỉ cần nhẫn nại chờ đợi là nhất định sẽ có.

Cơn bão mùa hè điên cuồng quét qua thành phố C, ban ngày vẫn còn cảnh hợp lòng người vậy mà vào đêm đột nhiên lại điên cuồng nổi gió, mặc dù đài khí tượng đã dự báo để mọi người sớm có sự chuẩn bị nhưng người ta vẫn cảm thấy bất an.

Trong tòa cao ốc thương mại quốc tế Ngọc trai của biển ở thành phố C...

Tần Phóng và vài cán bộ cấp cao của mấy công ty chi nhánh đang họp trực tuyến với tổng công ty bên Mỹ, thương thảo về việc điều động nhân sự trong nội bộ công ty.

Hiện tại, anh không hay tới văn phòng, mọi việc đều giao hết cho Phương Lỗi, việc anh cần giải quyết, hay nói cách khác việc anh không thể không xử lý còn nhiều hơn, đó chính là Tần thị. Công ty gia đình có tài chính lớn mạnh, các mối quan hệ khó khăn, phức tạp, vô số “hoàng thân quốc thích” nằm trong bộ phận quản lý, sau khi anh bắt tay điều tra lỗ hổng tài chính đã có ba mươi lăm người trong dòng họ dính dáng, nếu không chính đồn những người ngồi trên cao thì có thể bị găm cho chỉ còn cái vỏ. Ban đầu ông nội Tần Phóng ép anh học hai bằng MBA bây giờ được dùng tới, những người cùng chi tộc với anh luôn coi anh không tồn tại nên tự do ra uy, vì thế anh cũng không cần ra tay nhẹ nhàng, nên đuổi là đuổi, nên giải quyết là giải quyết, đúng là làm việc vô cùng nghiêm túc.

Cuộc họp này kéo dài sáu tiếng đồng hồ, Tần Phóng liên tục nhìn tài liệu, đưa ra quyết định của mình, chốc chốc lại hỏi ý kiến cố vấn pháp luật ngồi cạnh, mấy con côn trùng gặm nhấm trong gia tộc lúc này đã bị quyết định việc đi hay ở. Cuối cùng gần tám giờ anh cũng đã tuyên bố họp xong, mấy cán bộ cấp cao đang căng thẳng thần kinh như được đại xá liền lục tục kéo nhau rời khỏi phòng họp.

Tần Phóng cúi đầu lật tài liệu trong tay, cốc cà phê bên cạnh đã cạn.

Tiếng gõ cửa vang lên, Tần Phóng chau mày ngẩng đầu, thấy Phương Lỗi đang dựa cửa mặt mày hớn hờ, lông mày anh mới dần ra, anh vẫy tay: “Sao lại chạy tới đây vậy?” Thấy hai vai Phương Lỗi ướt đầm, anh lại hỏi: “Mưa à?”

Phương Lỗi thông thả ngồi xuống ghế bên cạnh anh rồi uể oải nói: “Cậu thực sự biến thành Tam Lang liễu mạng à, ngay cả bên ngoài đang bão gió cũng không biết? Hèn chi tôi thấy mấy người cán bộ mặt mày xanh xao, gặp tên sếp vô tâm như cậu thì...”

Tần Phóng day day lông mày đang nhức mủi, không để ý tới mấy lời châm chọc của Phương Lỗi, dựa vào ghế nói: “Không phải tôi muốn liễu mạng, mà là vụ này khó gỡ quá, tôi không quản thì chẳng có ai quản.” Nói xong, ánh mắt anh cũng mờ đi vài phần.

Phương Lỗi biết bệnh tình của ông nội anh nên cũng không hỏi nhiều về vấn đề này, lấy tập tài liệu trong túi nhựa ra và một bản thiết kế sơ bộ, đưa tới trước mặt anh: “Cậu không có mặt, một mình tôi phải làm hai việc, nhưng những thứ này vẫn cần đưa cậu xem.”

Tần Phóng liếc nhìn rồi hạ giọng nói: “Đàm Hạo Nhiên cũng là cao thủ trong nghề, chắc sẽ không có chuyện gì đâu.” Sau đó, anh trịnh trọng nói với Phương Lỗi: “Mọi việc ở văn phòng sau này đều giao hết cho cậu, không cần hỏi tôi nữa.”

Phương Lỗi sững người, là anh em bao nhiêu năm, hợp tác ăn ý với nhau khiến anh hiểu ngay ý của Tần Phóng, nghĩ một hồi, anh ngồi thẳng người, khó khăn nói: “Điều này không đúng quy tắc, dù sao cậu mới là sếp...”

Tần Phóng mỉm cười, anh đặt tài liệu xuống, đi tới bên cửa sổ, nhìn thế giới đang dần dần trôi qua ngoài cửa sổ rồi chậm rãi nói: “Anh em ruột nên tính toán rõ ràng, tôi cũng đâu có bạc đãi cậu, ba năm qua tôi chỉ chỉ tay mà không làm, việc phát triển của văn phòng đều dựa vào cậu chạy đôn chạy đáo bên ngoài, tôi vốn định chuyển cho cậu một nửa cổ phần, phần còn lại thì...” Anh quay lại nhìn thẳng vào Phương Lỗi: “Khi cậu mua rồi thì đợi cậu kiếm đủ tiền, trả lại phần thuộc về tôi cho tôi, cậu đừng vui mừng quá, phải tính lãi đó, coi như tôi đầu tư nguy hiểm vậy.”

Anh đã cố tỏ ra thoải mái nhưng vẫn như một tảng đá lớn ném vào lòng Phương Lỗi.

Có người đàn ông nào lại không muốn có sự nghiệp thực sự của chính mình chứ? Nhớ lại năm xưa, một mình anh nghèo khó tới thành phố quốc tế này gây dựng sự nghiệp, ôm hoài bão lớn, cứ nghĩ rằng chỉ cần cố gắng thì chẳng có gì không thành công. Nhưng hiện thực vẫn là hiện thực, bị người ta chèn ép, bị người ta khinh ghét, bị chơi đùa ngấm rất nhiều, muốn ổn định lập nghiệp đâu có dễ dàng đến thế? Cuối cùng vẫn là do Tần Phóng - người anh em này tin tưởng anh, cho anh cơ hội hợp tác, mới có được thành công như ngày hôm nay. Chỉ là, cả văn phòng đều thuộc về anh, điều này anh cũng không dám...

“Vẫn không được...” Phương Lỗi từ chối, anh rất biết điều, làm người không được quá tham lam.

Ánh mắt Tần Phóng như sâu thêm, ngón tay vô thức gõ lên cửa sổ, chậm rãi nói: “Có nghĩa là cậu không muốn? Vậy tôi chỉ còn cách bán cho người khác.” Anh thở dài tiếc nuối.

Lần này Phương Lỗi nhảy dựng lên: “Làm sao có thể được chứ? Đó là sinh mệnh của tôi.” Văn phòng đã lấy đi bao mồ hôi xương máu của anh? Người khác không biết chứ trong lòng anh thì hiểu rất rõ.

Nhưng khi nhìn thấy nụ cười “đểu cáng” trên môi Tần Phóng, anh mới biết mình đã mắc lừa, lại âm thầm khâm phục, kiểu người như Tần Phóng thực sự có tài năng, cho dù ở phương diện thiết kế hay quản lý, suy nghĩ và nội tâm của người khác đều nhìn thấu, ngoài miệng vẫn nói mình chỉ biết thiết kế chứ không hiểu nghiệp vụ, nhưng thực tế, Tần Phóng muốn để mặc anh tự phát huy khả năng, cả đời này có được người anh em thế này, anh cảm thấy chết cũng không tiếc.

Phương Lỗi nghiêm túc suy nghĩ một hồi lâu rồi nói với Tần Phóng: “Cậu quyết định rồi?”

“Ừ!” Tần Phóng thờ ơ đáp: “Tôi còn phải giúp ông nội xử lý mớ việc rối rắm này, phiền chết đi được, thời gian đâu mà lo việc ở văn phòng nữa?” Ngoài mặt dù không hòa hợp thế nào đi nữa thì ông nội vẫn là người thân của anh, người thân duy nhất, à không đúng, bây giờ có cả Nhan Nặc nữa.

Phương Lỗi lấy lại nụ cười hồ ly, nói: “Chuyện này do cậu nói đấy nhé, ngày mai tôi sẽ tìm luật sư giải quyết vụ này, để phòng cậu hối hận.”

“Cái đồ thói tha!” Tần Phóng trừng mắt lườm anh.

Lúc này có một vệt chớp lóe lên ngang trời, sáng chói, mưa càng nặng hạt hơn.

Tần Phóng nheo mắt nhìn, đột nhiên nhớ tới lời Phương Lỗi nói ban nãy, anh sững sờ hỏi: “Ban nãy cậu nói... hôm nay có bão?”

Phương Lỗi không hiểu ý anh nên gật đầu: “Ừ, vì thế tôi ọi người trong văn phòng nghỉ sớm rồi, nếu không phải vì vội ngày mai ký kết thì tôi cũng không chạy tới chỗ cậu, cũng may là tới nhanh chứ bây giờ thì...” Anh nhìn mưa to gió lớn ngoài trời: “Chắc là tắc đường, tôi đang nghĩ xem nên về thế nào đây.”

“Chết tiệt!” Tần Phóng buột miệng rồi vội lấy điện thoại ra bấm số.

“A lô, A Phóng?” Nhan Nặc mệt mỏi hỏi, hình như bị ngạt mũi.

Tần Phóng lo lắng nói: “Là anh, chỗ em thế nào?...” Căn nhà Nhan Nặc ở phố cổ, mặc dù cũng chắc chắn nhưng không tránh khỏi lâu năm có hổng hóc, sao anh lại không lo lắng được chứ? Đều do anh quá chăm chú vào công việc, nghe thấy tiếng mưa rơi gió thổi ở đâu đó bên kia, không đợi cô trả lời anh đã nói luôn: “Lát nữa anh qua đó.”

“Không cần đâu...” Nhan Nặc đang định nói gì nữa thì đột nhiên cô hét kêu lên một tiếng, cuộc điện thoại bị ngắt quãng.

Gọi lại lần nữa thì chỉ nghe thấy tiếng tút dài, lúc thì báo điện thoại ngoài vùng phủ sóng, Tần Phóng lo lắng tới mức định đập cả điện thoại.

Vẫn là Phương Lỗi bình tĩnh, anh vỗ vai Tần Phóng nói: “Có phải cậu không biết là vì mưa bão nên sóng điện thoại kém đâu, hơn nữa khi sấm chớp không được dùng điện thoại, không lẽ ngay cả chút kiến thức thế này cậu cũng không biết sao? Quan tâm quá càng loạn, Nhan Nặc lớn như thế rồi, chắc chắn sẽ biết chăm sóc bản thân.”

28. Chương 35 Part 2

Tần Phóng cố bình tĩnh lại nhưng nghe thấy giọng nói mệt mỏi của Nhan Nặc ban nãy, anh cảm thấy bất an, lòng dạ rối bời, anh lại hỏi: “Hôm nay cậu có thấy cô ấy không thoải mái gì không?”

“Cái này tôi không để ý, có điều sắc mặt không được tốt lắm, sau đó tôi còn bảo cô ấy về nghỉ sớm...”

“Không được, tôi phải đi xem cô ấy thế nào, nếu không tôi không yên tâm.” Tần Phóng đập bàn, nghĩ rồi cầm chiếc áo khoác trên ghế chạy ra ngoài cửa, mặc cho Phương Lỗi gọi thế nào cũng không dừng lại.

Tần Phóng đợi mãi, tay trái tựa cửa xe chống cằm, tay phải liên tục bấm còi, đoạn đường nào cũng tắc cứng, bão tới, các đoạn đường chính thường có chuyện. Bên ngoài xe mưa to, gió gào thét điên cuồng, nhìn ra ngoài mới thấy biển quảng cáo, bồn hoa, cửa kính vỡ lung tung. Trong lòng anh vô cùng lo lắng, anh tiếp tục gọi cho Nhan Nặc, nhưng vẫn tút tút, anh điên tiết đập vô lăng, trong lòng thầm mong sẽ không xảy ra chuyện gì.

Cùng với cơn mưa đang giảm dần, dưới sự chỉ đạo của cảnh sát giao thông, dòng xe đã có dấu hiệu lưu thông, nhưng vẫn không làm Tần Phóng yên lòng.

Trước đây, anh nghe người khác nói: “trong lòng biết rõ”, “chỉ nghĩ tới một người”, anh chỉ cười và chẳng bận tâm, cho đến khi mình thực sự gặp được tình yêu, anh mới phát hiện ra, hóa ra cũng có chuyện này thật. Nghĩ tới cô ấy, nhớ tới cô ấy, chăm sóc cô ấy, chỉ hận một nỗi không thể mang cô ấy bên mình để nhìn ngắm mọi lúc mọi nơi. Cô lùi bước thì anh tiến lên, cô hiền lành thì anh bá đạo, cô dịu dàng thì anh cương nghị, hai người ở bên nhau có thể bổ sung cho nhau, thử hỏi xem còn ai có thể phù hợp với cô hơn anh nữa? Có lẽ giống như Phương Lỗi nói, cả đời này Tần Phóng nên mọc trên tay Nhan Nặc, không cần anh phải vất vả, đau khổ nữa.

Khó khăn lắm mới tới khu nhà Tây ở phố cổ, anh vội vàng tắt máy, ô cũng không kịp che, chạy luôn lên trên, vừa may có người vào cửa anh cũng vội đi theo, người ướt sũng.

Anh đứng trước cửa nhà Nhan Nặc bấm chuông, cố gắng hít sâu, nếu như trước đây anh e rằng nếu không chửi thề thì anh cũng đập cửa xông vào.

Cuối cùng cũng nghe thấy giọng nói yếu ớt của Nhan Nặc vang lên, hỏi: “Ai thế?”

“Là anh, mau mở cửa!” Tần Phóng thở phào, may quá, cô ấy không sao.

Nhưng không lâu sau, anh không thể an tâm được nữa, cửa mở, căn phòng tối om, tay Nhan Nặc cầm cây nến, mặc dù ánh sáng mờ mờ nhưng anh vẫn nhìn thấy trán cô thâm tím, hơn nữa, máu vẫn rỉ ra. Lòng anh như thắt lại, ánh mắt mở to nhìn trán cô, giọng nói cũng nghiêm túc theo: “Thế này là thế nào? Gọi điện cho em cũng không được, muốn người khác lo lắng đến chết hay sao?”

Nhan Nặc kéo anh vào phòng, do bị cảm nên chẳng có chút tinh thần, lại bị anh mắng mỏ nên cảm thấy oan ức, cô hỉ mũi nói: “Không phải là mất điện đột ngột sao? Em uống thuốc cảm nên hơi đau đầu, bị choáng nên va vào góc bàn, điện thoại cũng mất tín hiệu, anh còn trách em sao?”

Tần Phóng đón lấy giá nến trên tay Nhan Nặc đặt lên bàn, sau đó kéo cô ngồi xuống sofa, nhìn kỹ vết thương của cô một lúc lâu, chạm nhẹ vào vết thương Nhan Nặc cũng kêu đau, xem ra va chạm cũng không nhẹ. Tần Phóng cũng thấy mềm lòng, anh thở dài hỏi: “Là anh lo cho em, đau lắm phải không?”

Cơ thể nhỏ bé của Nhan Nặc cuộn tròn trong lòng anh, khẽ đáp: “Vâng, đau lắm!”

Tần Phóng đưa tay xoa xoa gương mặt cô: “Hơi nóng đấy, em tới bác sĩ rồi à?”

“Vâng, sau khi tan ca em có đến phòng khám mua thuốc rồi.”

Tần Phóng buông cô ra, anh ra ngoài ban công nhìn rồi nói: “Khu này không mất điện, xem ra chỗ nhà em bị sét đánh nên bị sập cầu giao, cầu giao ở đâu? Để anh xem.”

Nhan Nặc đưa mấy dụng cụ cho anh rồi dẫn anh tới chỗ công tơ, lát sau căn phòng đã sáng trưng.

Mưa bắt đầu nặng hạt, giống như một đứa trẻ không ngừng gây ra những trò đùa ác ý, mới ngừng mưa được một chút lại bắt đầu lộp bộp ngoài cửa sổ, thật phiền phức, có điều Tần Phóng cũng không có ý định ra về. Anh ôm Nhan Nặc vào phòng, hôn lên trán cô: “Em phải uống thuốc, để anh đi nấu chút cháo em ăn cho ấm bụng, nếu không đỡ thì đợi trời sáng mình tới bác sĩ. Em mệt nên ngủ đi một chút, đợi cháo được anh sẽ gọi em.”

Nhan Nặc gật đầu, cô thất thần nhìn theo bóng anh, cảm giác lâu lắm mới được người khác bảo vệ, chăm sóc, đây không chỉ là sự thân mật giữa hai người yêu nhau mà còn cho cô cảm giác của gia đình. Hèn gì người ta vẫn nói trong gia đình cần một người đàn ông.

Hai ngày nay, thời tiết thất thường, cô không may bị cảm, không uống thuốc thì không khỏi, mà uống thuốc thì người cứ choáng váng, muốn nói với anh nhưng gần đây anh thường xuyên bận rộn đến nửa đêm, thậm chí có lúc còn ngủ ở công ty, nếu nói thật thì anh lại phải sắp xếp thời gian đi cùng cô tới bệnh viện gặp bác sĩ, nghĩ thế nên cô lại thôi. Thực ra cô không dám nghĩ thế, bởi vì cô sợ mình quá dựa dẫm vào Tần Phóng. Mỗi bước đi bây giờ đều cẩn thận, chăm chỉ, bản thân không còn dừng cảm giống như hồi xưa để chìm đắm vào tình yêu nữa.

Đột nhiên cô cảm thấy mình rất xấu xa, bởi vì sợ bị thương nên không muốn trả giá, lại thích hưởng thụ những gì Tần Phóng mang tới.

Nhan Nặc, mày là đứa con gái xấu xa, trước khi ngủ cô còn thăm nghĩ.

Đến lúc Nhan Nặc tỉnh dậy thì Tần Phóng đã nấu xong món cháo ngân hạnh thơm phức, còn phục vụ chu đáo nữa, anh bế cô từ trên giường ra trước bàn ăn, nịnh cô như nịnh trẻ con: “Ngoan, phải ăn nóng mới ngon.”

Nhan Nặc lặng người nhìn Tần Phóng một hồi rồi mới cúi đầu xúc một muỗng đưa lên miệng, cháo nóng khiến đầu lưỡi cô tê bỏng. Tần Phóng vừa tức vừa buồn cười, đưa nước lạnh cho cô, lên giọng mắng: “Ngốc nghếch, không phải là bị ốm nên ngại ngùng đấy chứ, sao không thổi rồi hãy ăn?”

Có lẽ là người bị ốm thường yếu đuối nên dễ suy nghĩ lung tung, dù sao Nhan Nặc cũng cảm thấy tối nay mình rất lạ lùng, lúc người khó chịu thì chỉ mong Tần Phóng xuất hiện, ôm hôn mình, nghe những lời nói quan tâm của anh là muốn khóc, muốn làm nũng, lúc cúp máy, muốn anh bảo vệ mình như automan, và

anh lại làm như thế... Đường như anh là ánh sáng đột nhiên xuất hiện trong cuộc đời u tối của cô, ban đầu cô bị chói mắt không dám lại gần, nhưng ở bên cạnh anh lâu rồi, cảm giác ấm áp ấy giống như bị nghiện, không muốn rời xa.

Làm thế nào được? Cô muốn khóc.

Tần Phóng thấy Nhan Nặc cứ cúi đầu không nói gì, anh lại thấy lo lắng, vòng qua bàn đến ngồi cạnh bên cô, nâng cằm cô lên nói: “Há miệng ra anh xem có phải bị bỏng rồi không? Em thật là, còn nói anh tính khí trẻ con, mình là một đứa trẻ, vừa bị ốm vừa bị thương, lại còn gây sự với anh nữa...”

Không ngờ Nhan Nặc lại chủ động hôn anh.

Đôi mắt Tần Phóng trở nên sâu thẳm hơn, rồi anh nhanh chóng tìm lại chủ quyền, hai tay luồn vào tóc cô khiến nụ hôn sâu hơn, hai người quấn quýt nhau một hồi lâu cho đến khi Nhan Nặc không thở được nữa, giãy giụa trong lòng anh, anh mới buông tay.

Anh đắc ý cười: “Để xem em còn dám quyến rũ người khác nữa không, mới chỉ có thể thôi sao?”

Nhan Nặc ngồi thẳng dậy rồi đổ xuống anh như núi Thái Sơn: “Hứ, nghe nói truyền bệnh cho người khác thì bệnh mình sẽ khỏi, nếu em không vì mình thì trời tru đất diệt.” Nói xong, cô còn véo tai anh thăm vắn: “Anh nói công phu tu luyện của em còn non sót, vậy kinh nghiệm của anh phong phú lắm à? Nói xem, có phải trước đây anh có nhiều bạn gái lắm vì thế mới tôi luyện được bản lĩnh thế này đúng không?”

Tần Phóng vừa đau vừa đắc ý: “Ồ, còn không phục và muốn tạo phản hả? Thả một trăm hai mươi trái tim, em nhất định sẽ là vợ anh...”

Nhan Nặc không dựa vào anh nữa, cô vừa cười vừa đánh mắng anh, anh trêu lại, lúc nấp lúc trốn, hai người cứ thế nô đùa đến khi ngã xuống thẫn trên sàn.

Anh để Nhan Nặc nằm trên người mình, tay đặt trên lưng cô, đôi mắt đen láy đang nhìn đèn treo trên trần nhà rồi xuống nước thương lượng: “Nhan Nặc, dọn đến chỗ anh ở đi, em ở một mình, anh không yên tâm.” Cũng may là hôm nay chỉ là lo lắng hụt, nhưng không phải lần nào cũng may mắn như thế này, anh không muốn cái “nhỡ may” xảy ra.

“Vâng!” Lần này Nhan Nặc đáp rất nhanh, rất thoải mái.

Tần Phóng không phản ứng kịp nên người cứng đờ một lúc, đến lúc hiểu ra thì không kiềm chế được, lại hôn cô: “Đợi anh hết bận rồi chúng ta đính hôn, ông nội đã bước vào giai đoạn trị liệu thứ ba, ông nhỏ nhen lại thích tham gia, chúng ta đợi ông khỏe rồi cùng bàn kế hoạch kết hôn.”

Nhan Nặc chớp mắt ngây thơ, thờ ơ đáp: “Oái, lỗ to rồi, em đâu có nhớ đã đồng ý với anh điều gì, hơn nữa làm gì có ai cầu hôn thế này.”

Tần Phóng bất mãn nói: “Anh không biết, em đừng giở trò, dù sao đã rơi vào tay anh thì là của anh.”

“Anh tưởng anh là Sơn đại vương chắc? Thổ phỉ thế này, ai lấy anh?”

“Nếu anh là Sơn đại vương thì em chính là Áp Trại phu nhân, muốn chạy cũng không chạy được, anh đã đóng dấu rồi đó.”

“Anh lại giở trò lưu manh...”

Mặc dù nói như thế nhưng trong lòng Tần Phóng vẫn sợ Nhan Nặc hối hận, vì vậy sáng sớm hôm sau anh đã làm luôn hai việc, một là đưa Nhan Nặc tới bệnh viện kiểm tra sức khỏe tổng thể, hai là tìm công ty chuyển nhà ngay lập tức, Nhan Nặc gói ghém đồ đạc vào túi to túi nhỏ rồi tất cả được chở tới nhà anh. Căn phòng ở phố cổ vẫn thuê, đồ đạc cá nhân của Liễu Tư Thần vẫn chưa chuyển đi đâu nên vẫn đợi chủ nhân quay về.

Hai người yêu nhau chính thức bước vào cuộc sống chung.

Tần Phóng thích ngủ tới lúc nào tỉnh thì tỉnh, thường là Nhan Nặc dậy trước, chuẩn bị bữa sáng rồi anh mới lè mề thức dậy, dang hai cánh tay đợi ăn. Có lúc anh lại phá lệ dậy sớm, leo đèo theo Nhan Nặc, cô

đánh răng, anh cạo râu, đương nhiên không thể thiếu màn “tranh thủ lợi dụng”. Nhan Nặc thích xem phim thần tượng, đặc biệt là xem phim có các anh chàng đẹp trai thì cô không chớp mắt, lúc này thì Tần đại sư tử sẽ phát huy hết bản năng bá đạo của mình, “kiến nghị hữu nghị” để Nhan Nặc xem tin tức kinh tế cùng mình. Cuối tuần, hai người dắt tay nhau đi siêu thị mua đồ ăn, thỉnh thoảng đi xem phim hoặc lên núi hóng gió, ngắm sao, ai nói một chàng trai khô khan thì không lãng mạn?

Chỉ là tình yêu có lãng mạn đến mấy cuối cùng vẫn phải trở về với hiện tại.

Trong thời gian này, Tần Phóng và Phương Lỗi còn tới văn phòng luật sư để làm thủ tục chuyển nhượng, Văn phòng Tần Phóng sau này sẽ đổi tên thành công ty Thiết kế kiến trúc Phương thị, ban thiết kế cũ không thay đổi gì, hơn nữa Tần Phóng còn đồng ý nếu khách hàng chỉ đích danh anh thiết kế thì anh sẽ tuyển thêm thiết kế bên ngoài, để Phương Lỗi có thời gian thích ứng, điểm này khiến Phương Lỗi vô cùng cảm kích, càng phục sát đất người anh em này.

Mặt khác, Tần Phóng cũng bận túi bụi, vốn có nhiều người lớn tuổi không vừa ý với cách anh vận hành công ty, mà cách anh “thay máu” bộ phận quản lý càng khiến mọi người chần chừ, các bước cách mạng của Tần thị rất khó khăn. Tần Phóng rất mạnh mẽ, đã không làm thì thôi, làm thì phải làm tốt nhất, anh hiểu có một số việc khi mềm lòng có thể từ bỏ, vậy thì cả đời chẳng bao giờ có thể làm tốt hơn được. Vì thế những hành động của Tần Phóng khiến giá cổ phiếu công ty lên lên xuống xuống, mà người chèo lái của Tần thị lại chẳng có biểu hiện gì, bên ngoài nhìn vào đều nghĩ, xem ra ông Tần đã âm thầm buông tay không quản nữa.

Thực ra, đây cũng là một kiểu thử thách của ông nội với Tần Phóng, đứa cháu có yêu quý thế nào, có chí hướng bay xa thế nào, nếu bản thân nó không có bản lĩnh thì cũng vô dụng, ông luôn dạy Tần Phóng rằng trong cuộc sống hay công việc đều phải dựa vào bản thân, đừng bao giờ nghĩ sẽ có người tới giúp mình, đương nhiên, nhờ giúp đỡ đúng lúc và thành công thì cũng tốt.

Mọi chuyện dường như đều tiến dần về phía trước theo quỹ đạo đã định sẵn.

Nhưng cuộc sống luôn đầy những bất ngờ khiến người ta không đoán trước được.

Đó mới là cuộc đời.

29. Chương 36

Chương 36

Lá rụng báo mùa thu, chớp mắt cái đã bước sang thu lạnh, vì vu man mát.

Việc phẫu thuật của ông nội Tần Phóng bước đầu thành công, bác sĩ Smith nói các tế bào ung thư đã bị thuốc khống chế nên tạm thời ngăn chặn được việc lan rộng, ông hơi gầy, nhưng sức khỏe rất tốt, điều này cũng khiến mọi người an tâm hơn, Tần Phóng và Nhan Nặc giải quyết xong mọi việc rồi cùng nhau bay sang Mỹ thăm ông. Ông Tần đã đi đi lại lại vài vòng ở Quỷ môn quan rồi nên mọi việc đều đã nhìn thấu, bắt đầu suy nghĩ tới việc hôn nhân đại sự của cháu trai, theo ý ông đương nhiên là càng nhanh càng tốt. Nhan Nặc và Tần Phóng thì dở khóc dở cười, chuyện hôn nhân đầu phải chuyện trẻ con chơi trò vợ chồng, có phải nói làm là làm được ngay đâu, bàn bạc đi bàn bạc lại cuối cùng mới miễn cưỡng thống nhất, mùa thu đính hôn, mùa đông kết hôn.

Không làm rùm beng, khoa trương, chỉ tiến hành nghi thức đính hôn đơn giản ở nhà thờ. Không lâu sau, Tần Phóng và Nhan Nặc vội vàng trở về nước, chi nhánh công ty trong nước của Tần thị xảy ra chuyện.

Hệ thống dây chuyền sản xuất thực phẩm lớn nhất dưới trướng Tần thị có một sản phẩm đóng hộp có chứa chất độc hại, Tần Phóng lập tức ra lệnh cho công ty ngừng sản xuất, thu hồi ngay các sản phẩm đang lưu hành trên thị trường, rồi giải thích, tiến hành điều tra quá trình xảy ra sự việc, nhưng đợt sóng này chưa

yên thì đột khác đã nổi lên. Chỉ là bây giờ không còn nhìn thấy một Tần Phóng tức giận nổi nóng là ném bút, đập cốc nữa, gần một năm nay lẩn lộn trên thương trường, nghi ngờ, lừa lọc lẫn nhau khiến anh chẳng chặc hơn rất nhiều, làm việc yêu cầu nhanh, chuẩn, chưa đầy nửa tháng đã tìm ra chân tướng sự việc, tóm được quỹ trong nhà, ổn định đại cục của Tần thị.

Hội chợ thiết kế kiến trúc mỗi năm tổ chức một lần của thành phố C lại tới.

Công ty của Phương Lỗi cũng đăng ký một gian hàng, nhân dịp này cũng đẩy danh tiếng của công ty lên một tầm ới. Sau khi Tần Phóng rời khỏi công ty, Nhan Nặc chuyển sang làm trợ lý hành chính cho Phương Lỗi, kiêm người tổ chức kế hoạch cho hội chợ lần này, trong thời gian này cũng vô cùng bận rộn, xét cho cùng thì ai nắm được cơ hội kinh doanh thì người đó sẽ phát triển được sự nghiệp.

Phương Lỗi đi một vòng quanh hội trường, lúc quay lại, đặc ý nói: “Kiểm tra một hồi vẫn cảm thấy việc quảng bá thiết kế cho vị trí của công ty chúng ta là tốt nhất, như thế này thì sẽ nhận được nhiều hợp đồng hơn người khác.”

Mai Tử Hy đứng bên nói: “Sếp Phương, đó là bởi vì anh thấy người nhà mình luôn giỏi hơn người khác, có một từ diễn đạt rất chuẩn, đó là bênh vực.”

“Thôi đi, tôi đang nói thật lòng.” Phương Lỗi bực mình lườm cô một cái rồi đưa tờ rơi cho cô: “Còn có thời gian đứng đây mà bóc mẽ tôi, không bằng kiểm thêm vài mối làm ăn nữa về đây, nếu không cẩn thận, tôi rút lương thưởng đó.”

Mai Tử Hy nghịch ngợm lè lưỡi, nói thêm một câu: “Nhà tư bản chỉ biết bắt nạt người khác.” Không đợi Phương Lỗi lên tiếng, cô đã mất hút trong đám đông.

“Cái cô nhóc này!” Phương Lỗi lắc đầu, quay sang thấy Nhan Nặc đang ngồi thống kê, anh hỏi: “Em sao rồi? Có vất vả không?”

Nhan Nặc mỉm cười, tự nhiên đáp: “Việc này thì có gì mà vất vả chứ? Không cần em gánh, không cần em khiêng, chẳng qua chỉ là nói miệng và động chân động tay thôi mà.”

Phương Lỗi dựa lưng vào ghế, nheo mắt cười: “Vậy còn nói là không đúng? Nếu như em có làm sao thì A Phóng lại đổ hết tội lên đầu anh, anh phải để ý mới được. Hay là em về nghỉ chút đi, dù sao ở đây cũng đông người mà không có việc gì gấp, có anh ở đây là được rồi.”

Anh cẩn thận như vậy cũng là có nguyên nhân, lần trước công ty đấu thầu một công trình thiết kế lớn của nhà nước, mọi người đều bận tối tăm mắt mũi, không những ăn cơm bữa đực bữa cái mà nghỉ ngơi cũng không theo quy luật gì cả, cứ như thế nên Nhan Nặc vốn gầy gò, trông có vẻ khỏe khoắn nhưng cuối cùng vẫn gục bên cạnh phòng trà. Mọi người vội vàng đưa cô đi bệnh viện, kết quả là do quá mệt mỏi và bị thiếu máu, lần đó Tần Phóng tức chết, vì chuyện này mà Phương Lỗi cũng bị mắng không ít, bị sư tử mắng một lần là đủ nhớ cả đời rồi.

Nhan Nặc bóp bả vai mỏi nhừ rồi nhắc lại lần nữa: “Em ngồi như thế này thì làm gì có chuyện chứ, thật không thấy ông sếp nào trả tiền cho nhân viên mà chỉ yêu cầu ngồi nghỉ ngơi, anh là người đầu tiên đó.”

Phương Lỗi bắt giắc thở dài: “Ai bảo em là cái gai của ai đó, thiếu một sợi tóc là lại hỏi anh chứ?” Anh nói rồi liếc nhìn tờ báo đặt trên bàn, nói tiếp: “Gần đây người ấy nhà em là nhân vật hot trong bảng Phong Vân của thành phố C đấy, ngày nào cũng lên ti vi, báo đài, còn hot hơn cả ngôi sao.”

Nhan Nặc chột chàu mày, trừng mắt lườm anh: “Người khác không biết còn ngưỡng mộ, nhưng anh biết rõ mà còn cười nhạo anh ấy sao? Em chẳng mong anh ấy thành nhân vật lớn này kia, ngày nào cũng đi sớm về muộn thì được cái gì chứ? Tiền thì biết kiếm đến bao giờ mới thôi.”

Phương Lỗi bắt giắc sững lại rồi bật cười: “Em nói cũng đúng, nhưng tên đó thuộc dạng suốt ngày vùi đầu vào công việc, không nghe lời khuyên bảo.” Anh nhìn khung cảnh nhộn nhịp xung quanh một vòng rồi nói đây về cảm thán: “Không ngờ chớp mắt một cái đã ba năm trôi qua, thời gian trôi đi nhanh quá, ngay cả trung tâm triển lãm cũng thay đổi rồi, đúng là thời gian khiến con người già đi mà.”

Nhan Nặc nghe câu nói không đầu không cuối của anh, khá ngạc nhiên, liền hỏi lại: “Cái gì mà ba năm?”

Phương Lỗi như phát hiện ra lục địa mới, anh mở to mắt nhìn Nhan Nặc, hỏi với vẻ ngạc nhiên: “Sao thế? Lẽ nào A Phóng không nói với em?”

Nhìn đôi mắt mơ hồ với vẻ mặt ngây thơ của Nhan Nặc chắc là cô không biết thật, anh chậm chậm lên tiếng: “Ba năm trước, ở đây có tổ chức một buổi triển lãm tranh, một bức tranh của A Phóng còn giành được giải nhất, có điều cậu ấy không đặt tên cho nó, cho tới khi đi dự triển lãm nó vẫn vô danh, quên rồi à? Là em đã đặt tên cho bức tranh ấy.”

Nhan Nặc hơi sững người, đầu óc vẫn chưa phản ứng kịp, cô sững sờ chỉ vào mình rồi nói: “Em? Làm sao có thể?” Cô không tin được nên hỏi lại lần nữa: “Anh nói là em sao?”

Phương Lỗi uống một ngụm trà đá rồi gật đầu khẳng định: “Không sai, chính là em, em nghĩ kỹ lại xem.” Đúng lúc này có khách hàng tới gian hàng bọn họ nhờ tư vấn nghiệp vụ, Phương Lỗi để Nhan Nặc ngồi ngây người một mình trong góc còn anh đi tiếp khách hàng.

Ba năm trước, triển lãm tranh, tranh, tên...

Một loạt sự kiện đưa Nhan Nặc bước vào dòng xoáy của ký ức, ba năm trước mình đang làm gì?

Lúc đó Nhan Nặc vừa tốt nghiệp thạc sĩ của trường T, giáo sư Từ từng đề nghị cô ở lại trường giảng dạy, có thể học lên tiến sĩ, nhưng cô nhanh chóng từ chối, tuổi trẻ phơi phới khó tránh được vẻ cao ngạo, lẽ nào lại dễ dàng bị nhốt trong khuôn viên trường học đơn điệu này hay sao?

Vì thế Đoàn Dịch Sâm đã đề nghị cô tới công ty anh rèn luyện một thời gian rồi hãy quyết định đi hay ở, có kinh nghiệm làm việc rồi thì sau này muốn đổi nghề hoặc chuyển công ty cũng dễ dàng, cô biết anh đang quan tâm tới cô theo cách của anh nên cô vui lòng đồng ý. Có sự bảo vệ của Đoàn Dịch Sâm thì Nhan Nặc rất hiếm khi phải đi tiệc tùng, các đồng nghiệp ở các bộ phận khác đều rất quan tâm tới cô, công việc và cuộc sống như cá gặp nước, tình yêu cũng khiến người khác ngưỡng mộ.

Những ngày tháng vui vẻ cứ thế trôi qua.

Lúc rảnh rỗi, Đoàn Dịch Sâm lại dẫn cô tới tham dự tiệc rượu hoặc các buổi triển lãm, nói theo cách của anh thì làm quen, gặp gỡ với một số người cũng không có gì xấu, cô cũng quen Lâm Vũ Triết như thế.

Bây giờ Phương Lỗi nói thế dường như đúng là có chuyện như thế thật, cô còn nhớ lần đó đi triển lãm về không lâu... thì cô và Đoàn Dịch Sâm cãi nhau rồi chia tay, đau đớn, xót xa giằng xé tâm can, hận một nỗi không thể mất đi trí nhớ, vết thương rỉ máu mãi không lành, làm sao có thể nhớ đến đã từng có việc chen ngang thế này chứ?

Tranh của Tần Phóng, bức tranh mà cô cảm thấy quen thuộc thì ngoài bức treo ở phòng đọc sách, cô không còn nhớ bức nào nữa, hèn chi hôm đó phản ứng của anh lại lạ như vậy, hóa ra nguyên nhân là ở đây.

Hôm Nhan Nặc dọn đồ tới căn hộ của Tần Phóng, một đồng đồ đạc phải chuyển, riêng sách thôi cũng đã đầy một giá lớn, vô tình cô nhìn thấy bức tranh ấy nên bị thu hút ngay, giống như năm xưa cô cũng ngắm nó rất lâu.

Tần Phóng dựa cửa đứng cười rồi đắc ý nói: “Cô Nhan, cảm thấy thế nào? Tôi vẽ rất đẹp phải không?”

Nhan Nặc nhớ lại một lúc rồi mới hiểu và gơ ngón cái lên: “Vâng, đúng là có bản lĩnh, Tần đại sư.”

Tần Phóng ngập ngừng một hồi, một lúc sau mới nghe thấy tiếng anh khẽ hỏi: “Hóa ra em không nhớ gì cả?” Giọng nói có vẻ thất vọng.

Ai biết được lúc này Nhan Nặc đang gỡ đồ đạc được đóng gói, không để ý lời anh nói, mà chỉ thờ ơ hỏi lại: “Nhớ gì cơ ạ?” Trong phòng đột nhiên tĩnh lặng, Nhan Nặc cảm thấy có gì đó hơi khác nên ngẩng đầu gọi anh, anh lại ngây người, hình như không nghe thấy gì. Đợi một hồi lâu, Nhan Nặc liền khoác tay anh, hỏi: “Ê, rốt cuộc anh làm sao thế?”

Tần Phóng lấy lại tinh thần, đáp: “Không có gì, chỉ là cảm thấy hơi đói, em mau thu dọn đi, lát nữa chúng ta đi ăn.”

Đoạn đối thoại kỳ lạ đã kết thúc như thế.

Đường như hồi ức đã trở lại rất rõ ràng, cô thích yên tĩnh, tới nơi nhiều người là lại tìm góc vắng vẻ để ngồi, Tư Thần nói cô là người thiếu cảm giác an toàn điển hình, đặt giữa đám đông thì cảm thấy ồn ào nhưng thực chất là rất xa lạ, cô nghĩ và cảm thấy cô ấy nói không sai.

Hôm đó, Đoàn Dịch Sâm bận rộn tiệc tùng, một mình cô đi quanh khu triển lãm tranh, không hiểu sao lại bước vào một khu không có nhiều người, từ cái nhìn đầu tiên đã bị bức tranh đó thu hút, ánh điện mờ mờ chiếu trên bức tranh khiến không khí cũng bị cảm nhiễm theo. Một cậu bé cao gầy nhưng gương mặt tuấn tú đang chăm chú nhìn về nơi xa. Cô cảm thấy ánh mắt ấy đủ sức lay động lòng người, cúi xuống nhìn thấy không những không có tên tác giả mà thậm chí bức tranh cũng không có tên.

Không biết từ bao giờ đã có người đứng bên cạnh cô, hạ giọng hỏi: “Chào cô, cô thích bức tranh này à?”

Nhan Nặc nheo mắt cười gật đầu: “Vâng, nét vẽ đẹp, cộng với ý cảnh tuyệt vời, tất cả đều rất đẹp.”

Người đó lại hỏi tiếp: “Cô không cảm thấy nó quá lạnh lẽo sao? Nghe nói nhiều người không thích phong cảnh trong tranh.”

Nhan Nặc cũng không hiểu sao mình lại có hứng thú nói chuyện với người lạ, lại còn chăm chú ngắm bức tranh, điem tĩnh nói: “Sao lại lạnh lẽo chứ? Anh nhìn ánh mắt đứa bé kia mới ấm áp làm sao, nơi xa cậu bé ấy đang nhìn về là một ngôi nhà có khói bếp, có thể là mẹ cậu bé đang nấu ăn, màu sắc không nhiều nhưng ý cảnh sâu xa, nói chung tôi rất thích.”

“Vậy cô đặt cho nó cái tên đi, cô cảm thấy nên đặt tên thế nào thì phù hợp nhỉ?”

Nhan Nặc sững lại, cô chớp mắt suy nghĩ, im lặng một hồi lâu cô mới nói: “Nếu là tôi thì... tôi sẽ đặt nó tên là: Trái tim ấm áp.”

Thực ra người lạ mặt lúc đó chính là Phương Lỗi - người cùng Tần Phóng tới triển lãm tranh, sau đó anh kể lại đoạn hội thoại này cho Tần Phóng nghe, Tần Phóng nghe xong không nói gì.

Chỉ là sau đó, bức tranh ấy có tên thật, chính là: Trái tim ấm áp.

30. Chương 37

Chương 37

Sau khi triển lãm kết thúc, một mình Nhan Nặc đi tàu điện ngầm về nhà, mở cửa, trong phòng tối om, cô dựa vào tủ giày tháo giày, rồi theo quán tính đi vào bên trong nhà gọi lớn: “Tần Phóng, Tần Phóng?” Đợi một lúc không có ai trả lời, cô mới chợt nhớ ra sáng sớm hôm nay, lúc cô còn mơ ngủ thì anh đã lên máy bay đi công tác ở Bắc Kinh.

Gần đây, Tần Phóng như người trên không, căn hộ của Tần Phóng rất rộng, vậy mà hôm nay chỉ có một mình cô nên cô cảm thấy rất cô đơn, lạnh lẽo.

Nhan Nặc đang chìm trong cảm giác thất vọng thì có tiếng điện thoại vang lên phá tan bầu không khí yên tĩnh trong căn phòng, cô không nhìn ai gọi mà nghe luôn: “A lô, xin chào, tôi là Nhan Nặc.”

Đầu dây bên kia rất yên tĩnh, tiếng đối phương vang lên ngọt ngào: “Tiểu Nặc, là tớ đây, gần đây cậu thế nào?”

Nghe thấy tiếng nói, Nhan Nặc sững sờ, ngừng lại một lúc, rồi cô mới lên tiếng: “Là Tư Thần à? Sao cậu lại gọi cho tớ thế này?” Sau cuộc điện thoại hôm đó, từ năm ngoái, Tư Thần không hề gọi điện cho Nhan Nặc, có tin tức gì cũng đều email, hành tung và điện thoại cô không hề tiết lộ cho Nhan Nặc biết.

Đường như bây giờ tâm trạng Tư Thần rất tốt, cô nhẹ nhàng đáp lại nhanh chóng: “Sao thế? Tổ không thể gọi điện cho cậu sao?”

Khóe mắt Nhan Nặc ngân ngấn nước, cô cảm thấy rất kích động nên lau bầu: “Hóa ra cậu vẫn còn nhớ tổ, tổ tưởng rằng một mình cậu tự do tự tại bên ngoài nên quên mất sự tồn tại của tổ rồi chứ?”

Liều Tư Thần cười vui vẻ, nói với vẻ nhỉnh nọt: “Làm sao mà tổ quên cậu được chứ? Không phải nhận tội rồi đó sao? Cậu đừng có mà tức điên lên hại người, để lại chút sức lực mà mắng tổ khi tổ về chứ.”

Đầu óc nhanh nhạy của Nhan Nặc lập tức nắm lấy mấu chốt của vấn đề, cô nắm chặt tay hỏi: “Cậu vừa nói gì thế? Cậu nói cậu sẽ quay về ư?”

“Đúng thế, tổ tiêu hết sạch tiền tiết kiệm rồi, nếu không quay về thì uống gió đông bắc à, hơn nữa không phải cậu đang chuẩn bị kết hôn đó sao, đương nhiên tổ phải về uống rượu mừng chứ, chỉ là không biết cậu có hoan nghênh hay không?”

Nhan Nặc cũng cười nói: “Nếu cậu không quay về thì chúng ta một dao cắt đứt luôn, để xem sau này cậu còn ra đi không một lời tạm biệt nữa không?”

“Haizz, nữ hiệp tha mạng”, Liều Tư Thần nói.

Hai người nói qua nói lại một hồi mới cúp máy, Nhan Nặc thở phào nhẹ nhõm, đôi mày cũng giãn ra.

Liều Tư Thần rất có tinh thần, dường như mọi thứ trước đây chưa bao giờ xảy ra, không còn vết tích gì.

Tin tốt hơn là cô ấy sắp quay trở về, một người cô đơn bên ngoài, cô không thể nào yên tâm được.

Sau đó Nhan Nặc tắm nước nóng, mấy hôm nay bận rộn nên rất mệt mỏi, cô cứ nghĩ mình sẽ ngủ nhanh chóng nhưng kết quả nằm trên giường một tiếng đồng hồ mà hai mắt vẫn mở, trong lòng trống trải luôn cảm thấy thiếu gì đó, hóa ra là thiếu vòng tay ấm áp của Tần Phóng.

Bất giác cô đỏ bừng mặt, thầm mắng mình nghĩ ngợi lung tung, nghĩ sao lại bò lên sofa trong phòng khách, ôm gối xem phim truyền hình dài tập chiếu buổi đêm.

Bộ phim này cô đã xem giới thiệu trên mạng, một đôi tình nhân yêu nhau sâu đậm, nhưng vì hiểu lầm mà chia tay, nhiều năm sau hai người gặp lại mới giải thích cho nhau hiểu, nhưng lúc này hai người đều đã có đối tượng kết hôn, sau đó là sự giằng co giữa yêu và hận, cuối cùng chuyện tình cảm phức tạp này khiến những người trong cuộc cảm thấy mệt mỏi, yêu đã mệt, cho dù hai người yêu nhau cũng có tội, không thể ở bên nhau thì chỉ có thể nói do không có duyên phận.

Nhìn nhân vật nữ chính nước mắt nước mũi tèm lem ôm nhân vật nam chính, Nhan Nặc đột nhiên cảm thấy phiền phức, cô liên tục ấn nút chuyển kênh, là chương trình hài tổng hợp đang phát lại, nhưng cô đang nghĩ ngợi mông lung, nội dung chương trình cô hoàn toàn không nắm được. Đường như đã phản tác dụng, cô muốn xem ti vi cho dễ ngủ vậy mà bây giờ cô càng cảm thấy phiền phức và tỉnh táo hơn.

Cô tắt ti vi, chạy tới bàn trang điểm lấy mặt nạ mới mua ra đắp, đây là mặt nạ cô mua lúc đi shopping cuối tuần với Tần Phóng, lúc đó anh còn cười cô: “Mặt em trắng như thế này rồi, còn cần cái này sao? Anh không muốn nửa đêm nhìn thấy ma nữ bay đi bay lại đâu.” Nghĩ tới nụ cười của Tần Phóng, trong lòng cô cảm thấy vui hơn rất nhiều, mặt nạ mùi hoa oải hương thơm phức khiến cô cảm thấy dễ chịu hẳn, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Sau đó cô bị tiếng điện thoại đánh thức, cô gỡ mặt nạ đã khô xuống rồi lơ mơ tìm điện thoại, giọng nói còn ngái ngủ: “A lô.”

“Là anh, em ngủ rồi à?” Là giọng của Tần Phóng, có chút lười biếng và nhàn hạ.

Nhan Nặc sững lại một lúc để tỉnh táo hơn rồi đáp: “Chưa đâu, anh thì sao, mọi việc có thuận lợi không? Khuya rồi mà còn phải làm việc sao?” Cô nheo mắt nhìn đồng hồ, đồng hồ vừa điểm mười hai giờ, thời khắc đêm khuya yên tĩnh.

Tần Phóng chậm rãi đáp: “Lát nữa anh mới ngủ, nhưng sợ em quá nhớ anh nên anh tốt bụng gọi điện cho em.”

Nghe thấy tiếng lật giấy khe khẽ, đôi mày Nhan Nặc nhíu lại, ngữ khí vẫn cố gắng thoải mái: “Đúng là vớ vẩn, ai nhớ anh chứ? Mấy hôm nay, ngày nào cũng xem các anh tóc vàng cao to, đẹp trai, những chàng trai xấu xa không theo kịp đâu, anh à, anh thì bận rộn một mình, cẩn thận đến lúc già cả chẳng ai thèm ngó ngang tới anh đâu.”

Ở đầu dây bên kia, Tần Phóng mỉm cười, giả vờ tức giận: “Nếu như bây giờ anh ở bên cạnh em thì chắc chắn anh sẽ giải quyết em khiến em phải xin tha mạng, lại còn dám cho... à, xem những chàng trai khác à?”

Nhan Nặc trả lời rất nhanh: “Anh ở đây thì cứ để cho anh giải quyết, có sao đâu?” Nói xong, cô đỏ bừng mặt, mím chặt môi không nói nữa.

Tần Phóng nghe xong, thấy động lòng, cảm giác ngọt ngào dâng lên, hai người cùng im lặng hồi lâu không nói gì.

Một lúc sau, anh hỏi: “Hôm nay em làm gì thế?”

“Còn làm được gì nữa chứ? Chỉ là bày biện đồ đạc, làm tư liệu quảng bá, làm tư vấn nghiệp vụ...” Nói rồi, Nhan Nặc nhớ ra điều gì đó liền bật cười hi hi: “Em bảo này, anh làm gì phải giấu em chứ, cứ nói thẳng với em là được mà, làm sao còn vì chuyện “Trái tim ấm áp” mà giận dỗi mấy ngày với em chứ?”

Tần Phóng không thấy bất ngờ, uể oải đáp: “Em biết cả rồi à?”

“Vâng, Phương Lỗi nói với em rồi. À, khi nào anh về?” Nhan Nặc khẽ cười hỏi.

Miệng Tần Phóng chợt nhếch lên: “À, còn nói không nhớ anh? Mới đi mà đã bắt đầu điều tra tung tích rồi. Cô Nhan, xin hỏi cô lấy thân phận gì để hỏi tôi?”

Nhan Nặc cũng không để ý, cô vờ cười rồi nói: “Anh Tần, tôi không thể không nhắc nhở anh rằng anh quá tự cao rồi đó. Hơn nữa, thân phận gì thì có quan hệ gì chứ?”

“Quan hệ lớn chứ, nếu là cô Tần hỏi thì không những tôi sẽ thành thật trả lời mà còn làm việc một ngày bằng hai để mau kết thúc công việc về với cô ấy, nếu như người khác hỏi thì tôi sẽ trả lời khách quan, mọi chuyện không thể tiết lộ”, Tần Phóng thoải mái đáp.

Nhan Nặc đã về phòng nằm, cô nhìn trần nhà, cố ý nói: “Haizz, sao tự nhiên em không nghe thấy anh nói gì thế? Sóng yếu quá...” Mũi cô dường như còn ngửi thấy mùi thơm còn vương trên gối anh, mùi bạc hà thơm mát, dễ chịu.

Tần Phóng không để ý nên anh vẫn trả lời tự nhiên: “Trả lời cô Tần như sau, anh Tần nói năm ngày nữa anh ấy về.”

“...” Nhan Nặc không còn gì để nói, mặt Tần Phóng thực sự đã quá dày rồi.

Hai người trêu trọc nhau một hồi, cuối cùng Tần Phóng dịu dàng nói: “Mai em phải tới hội chợ nữa không? Ngủ sớm đi.”

“Vâng, anh cũng thế, đừng làm việc muộn quá!”

Sau đó một nụ hôn chúc ngủ ngon ấm áp kết thúc cuộc đối thoại.

Cả đêm Nhan Nặc không mơ mộng gì, giấc ngủ ngon hơn mong đợi, mặc dù cô không muốn thừa nhận nhưng có lẽ cuộc điện thoại của Tần Phóng thực sự có tác dụng, đó là thứ sức mạnh khiến người khác cảm thấy an lòng.

Hội chợ kéo dài ba ngày, Phương Lỗi thành công khi nhận được một số đơn hàng, còn cho Nhan Nặc nghỉ ngơi ba ngày coi như công lao của công thần. Nhưng cuộc sống của Nhan Nặc vốn đơn điệu, ngoài công việc ra thì chẳng có hoạt động giải trí gì khác, ngày nghỉ cũng chỉ ở nhà xem phim, mua đồ online, nếu không thì lại ngủ nướng.

Nửa đêm, khi cô vẫn còn chìm trong giấc mộng thì đột nhiên cảm thấy sau cổ buồn buồn, hơi thở ấm nóng vây quanh, cô mơ màng kêu lên một tiếng rồi đưa tay đẩy thứ đang làm phiền cô ra, ai biết được bàn tay cô bị cánh tay khác nắm chặt và ép lại trên đầu, vòng eo nhỏ nhắn của cô bị cơ thể săn chắc của người đàn ông phủ lên.

Bàn tay to lớn của anh như mang theo ngọn lửa, nhẹ nhàng luồn vào trong chiếc áo ngủ bằng lụa của cô, mơn trớn châm lửa ở phần bụng của cô, những nụ hôn, những động tác mạnh bạo thế này khiến một người dù có ngủ say đến mấy cũng phải tỉnh dậy. Cô mở choàng mắt, ánh đèn ngủ màu cam trên đầu giường chiếu rọi gương mặt đẹp trai của anh, người nhớ nhung, mong ngóng giờ ở ngay trước mặt, cơ thể hai người sát lại với nhau như truyền hơi ấm, căn phòng yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng thở gấp của hai người.

Nhan Nặc ôm vòng quanh tấm lưng rắn chắc của anh, vừa tránh nụ hôn của anh vừa thở hổn hển nói: “Không phải mai mới về sao?”

Tần Phóng ghé sát vào tai cô thì thầm một câu: “Nhớ em quá”, sau đó hành động của cơ thể chứng minh những lời anh nói. Sự khát vọng của anh giống như người lữ hành trong sa mạc, rõ ràng và thân thiết, tình yêu của anh bá đạo như quân vương ngày xưa không cho ai từ chối, cô nhắm chặt mắt, hai chân quăn lẩy vòng eo chắc khỏe của anh, ý thức dần mơ hồ.

Anh ôm cô thật chặt, cơ thể hai người như hòa quyện, cô khẽ rên rỉ còn anh thở dốc, giai điệu tình yêu như được xướng lên trong màn đêm.

Ngủ ngon, tình yêu của tôi! Tần Phóng đã phải làm việc bất kể ngày đêm nên mới có thể về sớm, buổi tối lại quăn quýt với Nhan Nặc nên ngủ một mạch cho tới khi mặt trời lên ới tỉnh dậy. Anh rửa mặt mũi rồi đi một vòng quanh nhà, không thấy bóng Nhan Nặc đâu cả, đang định gọi điện thoại thì nghe thấy tiếng mở khóa, trong tay Nhan Nặc là túi to túi nhỏ.

Tần Phóng vội bước tới đỡ đồng hồ, gương mặt cười rất gian trá: “Vợ yêu, vất vả cho em quá!”

Nhan Nặc bực mình lườm anh một cái rồi cúi đầu phân loại đồ vừa mua từ siêu thị và cất vào tủ lạnh, hoặc cho vào rổ rá đợi rửa.

Ai biết được là Tần Phóng cứ dính lấy cô, hai tay to gan bóp nhẹ eo cô, mặt áp vào mặt cô thì thầm: “Sao em không ngủ thêm chút nữa? Có phải mệt lắm không? Thế này có dễ chịu hơn không?”

“Bớt giả nhân giả nghĩa nịnh nọt em đi.” Nhan Nặc vô tình hất mấy ngón tay hư hồng của anh ra, rồi chống nạnh dạy dỗ: “Anh bớt hành hạ em đi một chút là được.”

Tần Phóng càng lúc càng mặt dày, anh mềm mỏng hạ giọng: “Vợ yêu à, em đừng nhần tâm như thế mà, người ta vất vả vội về từ ngàn dặm xa xôi, sao em không thưởng cho anh một nụ hôn...” Nói xong, anh chường mặt ra trước, bờ môi của anh chờ đợi cô ban thưởng, điệu bộ thật tức cười.

Nhan Nặc bị anh trêu chọc tới dở khóc dở cười, cô vội vàng hôn lên má anh một cái rồi cầu eo anh: “Anh không có việc gì làm thì về phòng nằm đi, nếu không hai người chết đói ở đây thì mất mặt lắm.”

Tần Phóng hành lễ như trẻ con: “Anh Tần xin tuân lệnh vợ yêu.”

Lúc ăn cơm Tần Phóng hỏi Nhan Nặc: “Hôm nay em vẫn nghỉ phải không? Anh cũng không có việc gì, hay là mình lái xe đi hóng gió đi?”

Nhan Nặc buông đũa xuống rồi lắc đầu: “Không được, em phải về nhà cũ thu dọn một chút, bận rồi.”

Tần Phóng nhìn cô không hiểu: “Đang yên lành thế thì có gì mà thu dọn? Mà có ai ở đâu?”

“À!” Nhan Nặc vỗ trán than thở: “Trí nhớ em chán quá, quên nói với anh là Tư Thần sắp về rồi.”

“Thật à?” Ánh mắt Tần Phóng tỏ vẻ ngạc nhiên, dường như nhớ ra điều gì, anh nói tiếp: “Vậy em nói cho anh ấy chưa?”

Trong lòng hai người hiểu rõ, anh ấy ở đây là Lâm Vũ Triết.

Nhan Nặc chu môi, tức giận nói: “Tại sao phải nói cho anh ta? Có quan hệ gì với anh ta chứ?”

Tần Phóng không nói gì nữa, cảm thấy việc này người ngoài cũng không tiện nhúng tay vào, mọi thứ phải xem duyên phận của hai người thôi.

Có điều đợi đến khi Nhan Nặc gặp lại Liễu Tư Thần thì cô bắt đầu hoài nghi, không nói cho Lâm Vũ Triết biết tin Tư Thần trở về là sai hay đúng? Bởi vì, sự việc tiến triển nằm ngoài dự liệu của cô, khiến cô không kịp trở tay.

31. Chương 38

Chương 38

Nhan Nặc luôn nghĩ nếu cô chưa bao giờ quen biết Đoàn Dịch Sâm vậy thì cô cũng sẽ không quen Lâm Vũ Triết, cũng không trở thành bạn thân của Tư Thần, thậm chí không quen biết Tần Phóng, chỉ là những sự việc tưởng không liên quan đến nhau lại có mối quan hệ mật thiết, vì thế suy đoán này không có lời giải. Và câu hỏi của cô không những không có lời giải đáp mà còn làm rối loạn thêm, vấn đề của Liễu Tư Thần cô không biết nên giúp từ đâu.

Căn nhà kiểu Tây ở phố cũ.

Nhan Nặc nhìn cái bụng tròn tròn của Liễu Tư Thần, nhìn đi nhìn lại rồi mới lên tiếng: “Cậu nói đi, rốt cuộc chuyện này là thế nào? Tổ không hề biết là còn có mua một tặng một nữa hả?”

Liễu Tư Thần vốn không định giấu cô nên chỉ mỉm cười: “Có thể có chuyện gì chứ? Chỉ là có thai thôi mà! Sao? Cậu ghen tị với tớ à? Ghen tị thì mau kết hôn với Tần Phóng rồi sinh lấy một đứa mà chơi.” Nói xong, cô còn đưa tay xoa xoa cái bụng đã nhô lên, rất ra dáng người mẹ.

“Thị lực của tớ rất tốt, đừng có mà dùng lời này ý nọ làm tớ xao nhãng, cậu biết tớ muốn hỏi điều gì mà.” Nhan Nặc lại nhìn Liễu Tư Thần dò xét một hồi, cảm thấy Liễu Tư Thần quả thật đã thay đổi, không chỉ người béo ra mà tính cách cũng thoải mái hơn, không còn nhìn thấy bóng dáng của cô thiếu nữ đau đầu vì tình yêu nữa, xem ra khả năng tự điều chỉnh bản thân của cô ấy rất tốt, hơn nữa bây giờ cô ấy còn mang về một tin chấn động, làm gì có chuyện cô không kinh ngạc được chứ?

“Nói thế nào được nhỉ? Tuổi trẻ thiếu hiểu biết, gió xuân một chập, vụng trộm nên có thai... để tớ nghĩ xem còn tính từ nào nữa không...” Ngờ ngợ của Liễu Tư Thần có phần uể oải, dường như không để ý tới vấn đề này.

Nhan Nặc thấy ánh mắt cô ấy đượm buồn, sợ đụng chạm đến nỗi đau trong lòng cô ấy nên cố gắng dùng ngữ khí bình thường để chuyển vấn đề này: “Thôi đi, cậu sử dụng ngôn ngữ trơn tru thế này thì cậu viết tiểu thuyết được đấy.”

“Tổ biết là tớ lợi hại mà, cảm ơn cậu đã khen, còn phải cảm ơn cậu không vì trai đẹp mà quên bạn, không trả phòng nên tớ quay về không đến nỗi không nơi nương tựa.” Liễu Tư Thần nói xong, liền mở va li, lấy mấy bộ quần áo ướm lên người, bắt giắc thở dài: “Để kỷ niệm thân hình mảnh mai một đi không trở lại của tớ, xin hỏi cậu chiều nay có đồng ý đi shopping với tớ không?”

Nhan Nặc cười lớn rồi nắm tay: “Nguyện xả thân vì công tử.”

Hai người nói một là một, lập tức đi ngay. Nhan Nặc không có kinh nghiệm chăm sóc bà bầu nên lo lắng ngồi xe buýt, đi tàu điện ngầm không khí không tốt, kiên quyết đi taxi, nên bị Liễu Tư Thần mắng là cô không phải là bà mẹ biết làm chủ gia đình. Vừa bước vào cửa hàng bách hóa, cả hai nhắm thẳng khu đồ dùng bà mẹ, trẻ em trên tầng hai, cô nhân viên bán hàng nhiệt tình giới thiệu hàng loạt mặt hàng quần áo

chống phóng xạ và quần áo trẻ em, thậm chí sữa dinh dưỡng loại nào cũng có, hai người nhìn hoa cả mắt mà vẫn không biết nên mua loại nào.

Liễu Tư Thần thử một chiếc váy bầu màu vàng, soi gương rồi nói: “Nhìn ngang thì nhìn như từ dãy núi nọ đến đỉnh núi kia, nhìn từ sau thì vẫn là thiếu nữ xuân thì, còn nhìn đằng trước thì là phụ nữ cao tuổi...” Lúc cô nói, nét mặt rất biểu cảm, hát nói đều hay khiến nhân viên bán hàng cũng cười theo.

Nhan Nặc bật cười ha ha, đi vòng quanh Liễu Tư Thần một hồi rồi gật đầu: “Đâu có, tớ cảm thấy đẹp lắm.” Bất chợt nhìn thấy hai mẹ con đằng sau đang chọn đồ sơ sinh, cô nghĩ rồi hỏi: “Tư Thần, việc này cậu nói với hai bác chưa?” Cô làm hiệu chỉ cái bụng.

Liễu Tư Thần khựng lại rồi chau mày: “Chưa, tớ chưa nghĩ ra xem phải giải thích thế nào, hoặc là nghĩ xem có nên nói hay không.”

“Đương nhiên phải nói.” Nhan Nặc trợn mắt phản đối, cao giọng nói: “Lẽ nào cậu tính giấu hai bác sao?”

Liễu Tư Thần sững lại, mặt cũng cau có: “Bố tớ bảo thủ lắm, biết chuyện này còn không đánh chết tớ sao? Tớ chỉ nghĩ đã thấy đau đầu rồi.”

Nhan Nặc khoác vai Tư Thần, an ủi: “Bác yêu thương cậu nên nghiêm khắc, cậu cứ nghĩ xem nên nói thế nào cho hay, nói chung đều là người nhà thì có gì không nói được chứ? Bây giờ cậu cảm thấy không có gì nhưng đợi đứa bé ra đời rồi thì chẳng phải vẫn cần tới bác gái chăm sóc sao?” Bụng to năm sáu tháng rồi cô ấy mới quay về nên Nhan Nặc không hỏi cũng biết cô ấy quyết định giữ lại đứa bé, nhưng còn có rất nhiều vấn đề, ví dụ như bố mẹ cô ấy, ví dụ như Lâm Vũ Triết, ví dụ như việc nuôi dưỡng đứa bé sau này...

“Ừ, tớ hiểu.” Liễu Tư Thần khẽ đáp rồi cầm mấy bộ quần áo ưng ý lên xem: “Tớ cũng không chọn nữa, thế này thôi, dù sao cũng chỉ mặc trong mấy tháng này.”

Nhan Nặc đón lấy rồi quan tâm nói: “Để tớ đi thanh toán, cậu ở đây đợi tớ, bà bầu cần phải nghỉ ngơi.”

Liễu Tư Thần không biết làm thế nào trước sự cẩn thận của cô, nên cũng mặc kệ cô vậy, một mình lại đi sang gian hàng đồ trẻ em bên cạnh.

Nhan Nặc cầm hóa đơn đứng xếp hàng đợi thanh toán, hôm nay là cuối tuần nên khách hàng tới bách hóa rất đông, phía bên kia của tầng này là khu vui chơi của trẻ em nên rất nhiều phụ huynh dẫn con ra vào, một hàng dài đợi trước quầy thu ngân, Nhan Nặc cũng chỉ còn cách đứng đợi. Ngược mắt nhìn ra xa, một cô bé đang cầm một con búp bê mãi không chịu buông, bà mẹ trẻ nhìn cô bé lắc đầu, không hiểu đã nói gì mà cô bé đó khóc òa lên, đáng vẻ đáng thương khiến người ta không nín được. Nếu sau này Tư Thần sinh con rồi, một mình cô ấy nuôi con sẽ vất vả lắm, làm bà mẹ đơn thân không dễ dàng chút nào. Nghĩ tới đây cô lại tức điên lên, mọi tội lỗi đều do Lâm Vũ Triết gây ra, uống công cô trước đây còn coi anh ta như anh trai, hóa ra lại là một người đàn ông vô trách nhiệm.

Nhan Nặc ngẩn người ra nên không phát hiện ra mấy đứa trẻ đang đùa nghịch gần đó, trong đó có một đứa trẻ to béo chạy ngang chạy dọc, Nhan Nặc đi giày cao nên suýt ngã, may mà có người đỡ cô từ đằng sau, thoát khỏi nguy hiểm.

Mùi nước hoa Eau de Cologne nhẹ nhẹ, trên tay anh là thứ đồ làm bằng chất liệu nhưng của Pháp rất quen thuộc, giọng nói cũng dịu dàng và thân quen: “Em cẩn thận một chút...”

Không cần quay đầu lại Nhan Nặc cũng biết là ai, nhất thời không biết nói gì, chỉ sững lại nhìn cánh tay đang nắm cánh tay anh, một lát sau mới buông ra, hạ giọng nói: “Cảm ơn anh!” Sau đó rời khỏi vòng tay vốn đã từng thuộc về mình.

Đoàn Dịch Sâm cũng khựng lại, cảm giác ấm áp dường như vẫn vương trên tay anh, anh nắm chặt bàn tay như muốn giữ lại chút hơi ấm, thấy nụ cười xa lạ của cô, lòng anh thất lại, ánh mắt đen lầy vẫn nhìn thẳng vào cô, giọng vang lên sắc lạnh: “Chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ thôi, hôm nay em đi... shopping à?” Anh nhìn thấy tấm hóa đơn trong tay cô.

Nhan Nặc gật đầu: “Cuối tuần nên đi dạo quanh quanh, anh đang bận à? Vậy tôi không làm phiền anh nữa.” Cô không nhầm thì đằng sau anh là nhân vật cấp đặc biệt đang đứng đợi, hình như đi khảo sát thị trường, lúc này cô mới nhớ ra cửa hàng bách hóa này là sản nghiệp của Thịnh Thế, anh xuất hiện ở đây cũng là chuyện bình thường.

“Không có gì mà làm phiền hay không làm phiền, em cần anh giúp gì thì cứ nói.” Giọng nói của Đoàn Dịch Sâm vẫn lịch sự, ấm áp như bình thường, phong độ ngời ngời, chỉ là ngữ khí có phần thất vọng, tay nắm chặt hơn, cổ họng đắng ngắt.

Trước đây, Nhan Nặc thích nhất là được khoác tay anh đi khắp nơi, thích tìm những thứ đồ chơi nho nhỏ, thích mua mấy thứ đồ dùng cho anh, ngược lại không thích mua đồ ỉn. Mỗi lần như thế cô đều ngọt ngào nói: “Dịch Sâm, anh thấy cái này thế nào? Dịch Sâm, anh cảm thấy thế nào?” Như một cô gái nhỏ thích dựa dẫm vào anh, coi trọng mọi thứ của anh. Nhưng bây giờ chẳng còn gì nữa cả, mọi thứ đều do anh gây ra, anh chưa bao giờ cố gắng để giành lấy, đợi đến lúc hồi tâm hối cải thì hai người đã dần xa nhau. Anh quên mất cô là cô gái ương bướng vô cùng, quyết tâm như thế và không để lại cho anh cơ hội nào, chỉ có anh vẫn chờ mong ngày hai người quay lại với nhau, anh lại còn ngây thơ hơn cô, anh thực sự không muốn nghĩ như vậy chút nào. Rõ ràng cô ấy ở trong lòng mình, hơi thở cô ấy còn vương trên mũi, nhưng nháy mắt đã không còn thuộc về mình nữa, vòng tay trống rỗng, cảm giác ấy lắng tặn vào tim, trống trải tới mức khiến người ta hoảng loạn.

Đoàn Dịch Sâm, trong chuyện tình cảm, may chỉ là một kẻ thất bại, lại còn là một thằng nhu nhược không dám đối mặt với thất bại nữa. Trái tim anh như bị chiếc rìu vô hình bổ hết nhát này tới nhát khác, rất đau, cho dù anh không muốn thừa nhận nhưng anh đã đánh mất tình yêu của cô.

Nhan Nặc khách sáo mỉm cười xua tay nói: “Cũng không có gì quan trọng, chỉ là mua vài bộ quần áo, có thời gian thì liên lạc sau.” Nói xong, cô quay lại gian hàng, không nhìn gương mặt thất vọng của Đoàn Dịch Sâm nữa, cô sợ mình sẽ lung lay, rõ ràng biết là không nên nhưng vẫn không kiềm chế được, cô nói với mình đây chỉ là thói quen mà thôi, cô không muốn thấy anh không vui.

Không biết từ khi nào Lâm Vũ Triết cũng đã đến bên Đoàn Dịch Sâm, hai người vốn định hôm nay khảo sát thị trường để thay đổi kế hoạch. Vừa tới đã thấy Đoàn Dịch Sâm mặt mày thất thần, nên anh cũng khá kinh ngạc, nhìn theo ánh mắt Đoàn Dịch Sâm thì phát hiện ra Nhan Nặc.

Vết thương trong tim Đoàn Dịch Sâm.

Anh vỗ vai Đoàn Dịch Sâm, nói: “Người anh em, nhìn thoáng ra một chút, có nhiều việc phát triển theo hướng mà chúng ta không thể điều khiển được.”

Trong mắt Đoàn Dịch Sâm lóe lên nỗi đau, có điều anh vẫn gật đầu, chuẩn bị quay đi.

“Tiểu Nặc, sao cậu đi lâu thế? Wow, hóa ra đông người quá!” Nhưng giọng nói thánh thót đã ngăn bước chân họ, đúng hơn là giữ chân Lâm Vũ Triết, anh muốn bước đi nữa nhưng bàn chân nặng tựa ngàn cân, vô cùng khó khăn.

Anh chậm chậm quay người, khi nhìn thấy bóng người con gái anh nhớ nhung nửa năm qua, anh khựng lại, câu nói ban nãy đã ám lên người anh, sự việc phát triển theo hướng chúng ta không điều khiển được, ví dụ như anh tự tay đẩy Liễu Tư Thần đi, ví dụ như anh gặp lại Liễu Tư Thần lần nữa. Hơn nữa, cô ấy còn mang thai? Chuyện này là thế nào?

Anh như bị sét đánh, hóa đá ngay tại chỗ, cơn đau lại dội lên trong lòng, thậm chí không biết mình nghĩ gì nữa.

Gương mặt Liễu Tư Thần cũng hoảng loạn không biết làm thế nào, ngón tay túm áo, miệng lắp bắp nói: “Tiểu Nặc, mau lên, chúng ta đi.”

Nói xong, không đợi Nhan Nặc phản ứng gì, cô đã đi mau về phía trước, do bước vội quá nên mấy lần suýt ngã, Lâm Vũ Triết vừa bức vừa lo, anh chạy ngay theo, tức giận quát lên: “Em chạy cái gì chứ? Bây giờ là lúc nào rồi? Em còn dám chạy?” Ban nãy tim anh suýt chút nữa là nhảy ra ngoài.

Liễu Tư Thần bị anh quát lại thêm bình tĩnh, cô lạnh lùng nhìn anh, thờ ơ nói: “Tôi làm sao thì có liên quan gì tới anh, anh Lâm?”

Lâm Vũ Triết cứng họng, cảm thấy mọi người đang chú ý tới mình nên anh gằn giọng nói: “Ở đây đông người, chúng ta tìm nơi nào đó nói chuyện cho rõ ràng.”

Liễu Tư Thần gạt tay anh ra, cười nhạt: “Tôi chẳng có gì để nói với anh.”

“Đi!” Lâm Vũ Triết không để ý nhiều đến thế, anh kéo tay cô đi về phía quán cà phê ở tầng một.

Nhan Nặc đi phía sau, định lên tiếng thì bị Đoàn Dịch Sâm ngăn lại, anh nói: “Hai người họ sớm muộn cũng gặp nhau, bây giờ... còn thêm cả đứa bé nữa, sớm nói rõ chuyện này thì sẽ tốt cho cả hai, yên tâm, anh tin họ có thể giải quyết tốt.”

Nhan Nặc im lặng, những lời anh ấy nói quả thật không còn gì để bối móc. Cô nhìn theo bóng hai người rời khỏi đó, rõ là một đôi tình nhân đẹp như vậy, sao phải ra nông nỗi này? Đáng tiếc, câu hỏi này không có lời giải đáp.

Lâm Vũ Triết kéo Liễu Tư Thần vào một phòng trong quán cà phê gần khu mua sắm, căn phòng rộng lớn nhưng chỉ có hai người, có thể thấy cả hai đều cảm thấy bất an.

Anh nhìn gương mặt xanh xao của cô rồi dặn phục vụ mang sữa nóng lên, anh đặt ly sữa tới trước mặt cô rồi nói: “Uống đi đã, sắc mặt em không tốt.”

Liễu Tư Thần làm mặt lạnh tanh, giọng đầy châm chọc: “Chỉ cần rời khỏi đây, không nhìn thấy anh là sắc mặt tôi tự nhiên sẽ tốt lên.”

Lâm Vũ Triết nắm chặt ly, im lặng một hồi, sau đó run rẩy đưa tay sờ bụng cô. Cô định ngăn lại nhưng nhìn thấy dáng vẻ cẩn thận của anh, trái tim cô lại mềm nhũn rồi mặc kệ anh.

Dường như đứa trẻ có linh tính, biết là bố đang vuốt ve nó nên khê cử động, Lâm Vũ Triết giật mình rút tay về, dường như lần đầu tiên trong đời lấp bắp thế này, ngay cả lời cũng không nói hết: “Hình... hình như nó cử động...”

Liễu Tư Thần bất giác bật cười: “Đã hơn sáu tháng rồi, thường xuyên lăn vòng trong bụng, nghịch ngợm lắm.”

Nói xong, cô nghiêng chặt răng, tự mắng mình không còn mặt mũi nào, bây giờ hai người có là gì đâu? Thậm chí ngay cả bạn trai, bạn gái cũng không phải, anh còn là người đàn ông đã đính hôn, anh có tư cách gì mà hỏi chuyện của cô?

Ánh mắt cô chùng xuống, không nói gì thêm nữa.

Lâm Vũ Triết vẫn chìm đắm trong cảm giác cha con không thể diễn tả được, nên không có cơ hội mà cảm nhận được tâm tư thay đổi liên hồi của Liễu Tư Thần, mọi sự chú ý đều dồn vào sinh mệnh nhỏ khiến người khác khó mà tin được, đây phải chăng là cảm giác sắp được làm bố?

Đáng tiếc Liễu Tư Thần không cho anh thời gian để cảm nhận, cô sợ mình sẽ chết ngạt mất, người đàn ông này cho dù đã từng nhân tâm đoạn tuyệt cô, nhưng đối với cô vẫn có sức sát thương chí mạng, sự hấp dẫn giữa nam và nữ thật sự kỳ diệu.

Lâm Vũ Triết đột nhiên khựng lại, ngẩng đầu sững sờ nhìn cô, một lúc sau mới lên tiếng: “Tại sao không nói cho anh biết?”

Liễu Tư Thần nhìn ra ngoài cửa sổ, cô nghe thấy tiếng mình nói: “Tôi muốn nói cho anh, anh vốn là người đầu tiên được biết, nhưng anh quên rồi à? Hôm đó, anh nói với tôi, anh quyết định lấy người khác, anh còn bảo tôi chúc phúc cho anh...”

“Thôi đi, không cần nói nữa!” Lâm Vũ Triết đột nhiên không chịu được nữa, có lẽ anh không muốn đối mặt với sự lạnh lùng trước đây của mình, đau đớn ôm đầu: “Em đừng nói nữa, là anh có lỗi với em.”

Liễu Tư Thần cười lớn đến mức nước mắt cũng tuôn chảy: “Không, việc này vốn là do tôi và anh tự nguyện, anh không cần ăn năn, là tôi cam tâm tình nguyện, anh cứ vui vẻ kết hôn, còn tôi vui vẻ sống cuộc đời của tôi, chúng ta chẳng ai nợ ai cả.”

Lâm Vũ Triết mở to mắt kinh ngạc: “Em nói thế là có ý gì?”

Liễu Tư Thần cũng bạo dạn nói: “Nghe không hiểu sao? Là nghĩa đen đó, chúng ta chẳng có quan hệ gì cả.”

“Sao lại không có quan hệ gì? Anh là bố đứa trẻ”, Lâm Vũ Triết tức giận nói.

Liễu Tư Thần mặc kệ, cô xách túi đứng dậy nói từng từ: “Lâm Vũ Triết, anh nghe cho rõ đây, anh có thể bỏ tôi, còn tôi không nhất định phải đứng đó đợi anh, bây giờ là tôi, Liễu Tư Thần, từ bỏ anh, nói thế anh rõ rồi chứ?” Nói xong, cô rời khỏi không hề ngoái lại, tâm trạng chưa bao giờ được giải tỏa thế này, dường như đã đặt được gánh nặng trên vai xuống, người vô cùng nhẹ nhõm.

Ở cửa khu mua sắm, thấy Nhan Nặc đang xách mấy túi đồ đợi mình, cô vội rảo bước đi lên trước khoác tay Nhan Nặc rồi thoải mái nói: “Đi thôi, tự nhiên tớ rất muốn ăn lẩu Tứ Xuyên.”

Nhan Nặc trợn mắt nhìn cô ấy, hỏi: “Nói xong rồi?”

“Ừ, xong rồi, vốn chẳng có gì để nói cả. Người đàn ông của người khác tớ không thèm. Đi đi đi, đừng nói mấy chuyện mất hứng này nữa.”

“Thèm thế à? Nghe người ta nói là chua trai, cay gái, xem ra lại là một cô công chúa nữa rồi.”

“Vây tình cảm càng tốt, không phải con gái là áo bông của mẹ sao, thân thiết quá chứ.”

32. Chương 39 Part 1

Chương 39

Nếu nói trước đây không dám, không muốn, không biết phải giải thích chuyện mang bầu khi chưa kết hôn với gia đình thế nào, nhưng sau khi gặp Lâm Vũ Triết, cô càng quyết tâm thẳng thắn nói chuyện với bố mẹ, dù sao một người khi gặp nạn, bị thương, bố mẹ luôn luôn là nơi nương tựa ấm áp nhất.

Sự việc đúng như Nhan Nặc dự tính, bố Tư Thần sau khi biết chuyện đã vô cùng tức giận, nói sẽ đoạn tuyệt quan hệ cha con với cô, còn mẹ cô thì cảm thấy đau đớn, nhưng Liễu Tư Thần đã mang thai hơn sáu tháng, đánh cũng không được mà mắng cũng không xong, vì thế một thời gian sau là hết giận, rồi lại thương con, giục người mau đón con về nhà, chuẩn bị cơm ngon canh ngọt đợi sẵn, đúng là làm cha làm mẹ thì luôn rất thương con.

Liễu Tư Thần về nhà dưỡng thai, Tần Phóng cũng đi công tác ở Thanh Đảo, chỉ còn lại một mình Nhan Nặc.

Hôm nay, cô soi gương một hồi, chắc chắn mình trang điểm ổn rồi mới ra cửa, điện thoại bỗng đổ chuông.

Cô nhìn xem, là Tư Thần gọi, cô chau mày ấn nút nghe, giọng nhẹ nhàng: “Sao thế? Đại tiểu thư cuối cùng cũng nhớ tôi rồi à? Tôi còn tưởng cô đang vui vẻ thực hiện kế hoạch nuôi béo thành heo chứ?”

Liễu Tư Thần cười nói: “Thôi đi, cậu đừng bới móc nỗi khổ của tớ nữa, bây giờ bố mẹ tớ phân chia công việc, một người phụ trách việc ăn uống của tớ, một người phụ trách việc vận động của tớ, tớ chẳng có chút tự do nào, mới than thở một câu thì hai người họ liền nói: “Cô tưởng chúng tôi quan tâm tới cô à? Chẳng qua là nể mặt cháu tôi mà thôi”, cậu nói xem có tức không cơ chứ?”

Nhan Nặc châm chọc cô: “Cho cậu là mặt trời thì cậu sẽ chói sáng hả? Bố mẹ cậu đang quan tâm đến cậu, nghe lời họ không sai đâu, cậu lại còn than thở nữa...”

“Tớ biết chứ, nhưng mà chán lắm, cậu lại không tới chơi với tớ, ở nhà chán lắm”, Liễu Tư Thần phụng phịu.

Nhan Nặc nhớ lại lịch làm việc của mình rồi dịu dàng nói: “Bây giờ tớ thực sự không dứt ra được, Tần Phóng thì bận như con quay, công ty của Phương Lỗi đang đi vào quỹ đạo nên tớ cũng không tiện đi, mọi việc đều dồn lại. Khi nào thì cậu sinh? Đến lúc đó tớ xin nghỉ dài đến ở với cậu được chứ?”

“Ngày Mười lăm tháng sau, vậy nhé, cậu phải đến với tớ đó. Hôm qua đi khám thai, nghe mấy bà mẹ có kinh nghiệm nói sinh con đau lắm, lòng tớ lại thấp thỏm không yên, sắp bị chứng trầm cảm trước khi sinh rồi.”

“Tớ bảo này, cậu có em bé chứ có phải biến thành em bé đâu mà sợ, sợ cái gì? Phải làm một bà mẹ kiên cường, như thế mới là tấm gương tốt cho con chứ.” Đột nhiên nhớ ra điều gì, Nhan Nặc liền chuyển chủ đề: “Đúng rồi, một mình cậu đi khám à? Anh ta không tới tìm cậu sao?” Cô đột nhiên nhớ ra mấy hôm trước

Lâm Vũ Triết tới tìm cô để nghe ngóng tình hình mấy lần, nghe Tần Phóng nói thì hôn sự của anh ta có thể thay đổi.

Liêu Tư Thần nghe là hiểu ngay ý của Nhan Nặc, cô bình thản đáp: “Có lúc thì mẹ tớ đi cùng, có lúc thì đi một mình. Anh ta đến tìm tớ mấy lần nhưng mà tớ không thêm để ý, dù sao tụi tớ tám trăm năm trước đã chẳng còn quan hệ gì cả, anh ta đến là có ý gì chứ?”

Nhan Nặc im lặng một hồi.

Sao lại không có quan hệ gì chứ? Đứa trẻ chính là cốt nhục liên hệ hai người họ lại với nhau, điều này không thể nào thay đổi được. Nhưng đây là chuyện của hai người họ, cô dù thế nào cũng chỉ là người ngoài, câu hỏi này chỉ người trong cuộc mới có thể giải quyết được.

Cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ, sắp mười giờ đến nơi: “Vậy cậu chú ý nhé, việc gì cũng phải thoải mái trong lòng, có chuyện gì thì cứ nói, bây giờ đứa bé là quan trọng nhất.”

“Ừ, tớ biết rồi. Đúng rồi, mẹ tớ đang giục tớ đi bộ, lần sau nói tiếp nhé!”

“Ừ, bye bye.”

Nhan Nặc đi giày cao gót bước vào cổng trường đại học T.

Hôm nay là ngày kỷ niệm một trăm năm thành lập trường, cho dù là sinh viên ở trường hay sinh viên đã tốt nghiệp đều vui vẻ xuất hiện trong buổi tiệc lớn này, đương nhiên cũng bắt gặp không ít gương mặt quen thuộc.

Một lần nữa đi dưới bóng cây ngô đồng Pháp, cô có cảm giác lâu lắm rồi mới quay lại, nhìn những bạn sinh viên trong trường hừng hực khí thế, dường như ý chí, khí khái trong lòng cô cũng quay lại, xếp hàng ở nhà ăn, vào thư viện, nghỉ ngơi bên hồ, đi xe đạp khắp nơi, hoặc túm năm tụm ba vui vẻ, đó là quãng thời gian không ấu lo.

Không để ý nên đến hội trường lớn của trường từ lúc nào không hay, ở đây có rất nhiều người, Nhan Nặc lùi lại một bước, chau mày nghĩ xem có nên bước vào không, từ trước tới giờ cô vốn không thích chen chúc.

Liên Nguyệt tinh mắt, từ xa đã nhìn thấy Nhan Nặc đứng ngoài đám đông, cô đi lại vỗ vai Nhan Nặc: “Biết ngay là cậu sẽ nấp mà, mau vào đi, bọn tớ tìm sẵn chỗ rồi.” Bọn tớ chắc là mấy người bạn thân học cùng đại học, dường như thời gian chẳng ngăn cách điều gì cả, cô vẫn là Nhan Nặc vừa nhỏ tuổi vừa lười biếng, luôn được mọi người chăm sóc.

Nhan Nặc ngại ngần đỡ bồng mặt khoác tay Liên Nguyệt đi vào hội trường từ cửa bên.

Đầu tiên là hiệu trưởng phát biểu, vị hiệu trưởng này nghỉ hưu đã lâu, hiệu trưởng hiện tại rất trẻ, khoảng ngoài bốn mươi, Nhan Nặc đã từng đọc tiểu sử của người này trên báo, là một học giả khoa Vật lý, bài phát biểu của ông cũng không dài, lấy một câu thành ngữ có ngụ ý sâu xa: “Thiên đạo thù cần” để kết thúc bài phát biểu, bên dưới vỗ tay rào rào. Sau đó là vài vị giáo sư đức cao vọng trọng lên nói, trong đó có giáo sư Từ đã từng rất quan tâm tới Nhan Nặc, ông tổng kết đơn giản cách nhìn của mình với trường T và triển vọng trong tương lai, ngôn từ dí dỏm khiến nhiều sinh viên đã bước ra xã hội cảm giác như trở lại thời sinh viên của mình. [Thiên đạo thù cần: thành ngữ, có ý nghĩa là: Thượng Đế sẽ căn cứ vào sự cố gắng nỗ lực của mỗi người để đưa ra những phần thưởng xứng đáng cho họ.]

Kỷ niệm ngày thành lập trường nhưng thực ra cái nhiều hơn trong đó là hoài niệm, là ký ức cả đời không thể quên được về trường đại học T.

Sau hội của trường là các khoa tổ chức hoạt động chúc mừng riêng, buổi tối có biểu diễn văn nghệ ở quảng trường trung tâm.

Trần Thần kéo Liên Nguyệt sang một bên thì thầm: “Này, tớ nghe nói anh Đoàn hôm nay cũng về trường, cậu nói xem Tiểu Nặc có biết không?”

Nghe xong, Liên Nguyệt sững lại, đang định nói điều gì đó nhưng lại thôi, cô hást cảm lên phía trước rồi cười gượng nói: “Cậu ấy không cần biết, bởi vì cậu ấy đã gặp rồi.”

Trần Thần lúc này mới tỉnh ra, cô mở to mắt khó tin, ngạc nhiên nói: “Điều này cũng quá trùng hợp đó. Liệu đây có phải là duyên phận trong truyền thuyết?”

Ánh mắt hai người dồn về hai người đang ngại ngùng đứng ở đằng xa, không hẹn mà cùng nhau thở dài, duyên phận là duyên phận, có điều chỉ là có duyên, không có phận.

Thực ra hôm nay Đoàn Dịch Sâm không muốn về trường dự lễ kỷ niệm, gần đây anh đang bàn chuyện một vài hạng mục lớn nên thường xuyên bay qua bay lại giữa Anh và Trung Quốc, có cảm giác mệt mỏi không nói ra thành lời, thậm chí anh còn không biết mình bán mạng thế này vì cái gì, phía trước mơ hồ, cảm thấy mình càng sống càng quay về ngày xưa.

Nhưng lại nghĩ có thể đây là cơ hội gặp được Nhan Nặc, có điều do dự một chút nữa thì đã tới trường rồi, biết rõ là cô tránh mình nhưng vẫn nhớ cô, nghĩ về cô, cảm giác không còn thuộc về mình nữa giống như một cánh tay vô hình đang bóp nghẹt trái tim anh, ngày đêm đau nhức, nói như lời Vũ Triết thì: Hai người chỉ là tự làm tự chịu, không trách người khác được.

Không ngờ thực sự đã gặp được.

Có điều với tính cách của Đoàn Dịch Sâm, anh không làm được chuyện bám dính không rời, cho dù hai người gặp nhau anh cũng chỉ bước đến chào hỏi: “Hi, trùng hợp thế, em gặp giáo sư Từ chưa? Ban nãy gặp giáo sư, ông ấy còn nhắc tới em đấy.”

Nhan Nặc sững lại rồi gật đầu: “Vâng, ban nãy đi chào thầy với các bạn rồi, thầy vẫn coi tôi như một đứa trẻ chưa lớn...” Nói xong, cô ngừng lại, đột nhiên cảm thấy những lời này không phù hợp với hai người nữa rồi.

Lại im lặng, hai người đều không biết phải tiếp tục chủ đề này thế nào cho phù hợp, sự ngại ngùng lan rộng. Đoàn Dịch Sâm cảm thấy xót xa, đột nhiên cảm thấy mình không thể nào tiếp tục ở nơi khó thở thế này nữa, nên anh vội tìm lý do rời khỏi đó.

Nhan Nặc cũng thở phào, điện thoại chợt reo lên.

“Ở đâu đấy?” Giọng Tần Phóng rất vui vẻ.

Nhan Nặc cũng cười theo: “Anh quên à? Hôm nay là kỷ niệm một trăm năm thành lập trường em, bây giờ em vẫn ở trong trường mà.”

“Về được chưa? Anh đến đón em.”

Nhan Nặc cười anh: “Anh ngốc à? Không phải đang ở Thanh Đảo sao, sao đến đón em được?”

“Anh biết phép thuật, một giây sau sẽ đứng trước mặt em, em có tin không?” Tần Phóng bắt đầu nói đầy vẻ thần kỳ.

Nhan Nặc ngạc nhiên ôm miệng: “Sao anh lại về rồi? Không phải đi một tuần sao?”

“Còn không phải vì nhớ em sao, giải quyết công việc xong sớm một chút là về ngay, cảm động chưa? Mau, thơm anh một cái.”

Tiếng cười của anh như có sức cảm hóa khiến Nhan Nặc cũng cảm thấy dễ chịu hơn: “Không được linh tinh, ai muốn thơm anh chứ!”

Tần Phóng cũng không miễn cưỡng: “Vậy em đợi anh ở cổng trường, một lát nữa anh đến.”

“Vâng!”

Cúp máy, Nhan Nặc chào tạm biệt các bạn rồi một mình men theo con đường trồng cây ngô đồng ra về. Có rất nhiều đường thông ra cổng nhưng cô thích đi con đường này nhất, giống như cô đã lựa chọn một phương hướng, một sự việc, một quyết định, một người, thì sẽ không bao giờ thay đổi.

Nhan Nặc đứng đợi anh ở cổng, thấy Đoàn Dịch Sâm bước vào quán cà phê Lời của gió, lúc này anh chỉ đơn thuần là ngồi xuống, nhìn và nghĩ.

Thời gian của một cốc capuccino đã từng là thứ Nhan Nặc thích nhất.

Đợi khi anh bước ra khỏi quán đón từng đợt gió mát rượi, thì đằng sau là hàng loạt chiếc chuông gió vang lên thánh thót, tạo nên một đường cong hoàn mỹ. Bây giờ thật trùng hợp, anh nhìn thấy Tần Phóng xuống xe tươi cười đón Nhan Nặc, rồi nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái. Lần đầu tiên anh thấy capuccino đắng thế này, cảm giác cứ mắc trong miệng không mất đi, cánh tay cầm món quà cũng không còn chút sức lực nào nữa.

Anh hiểu rõ cách đối nhân xử thế, cách kinh doanh, nhưng từ đầu chí cuối không biết đối mặt với sự thật trong tình yêu, trước cũng thế, bây giờ cũng thế, đây có lẽ là thất bại lớn nhất của đời anh.

Đoàn Dịch Sâm ơi là Đoàn Dịch Sâm, rốt cuộc là mày nghĩ thế nào đây? Tình cảm không phải là kinh doanh, không phải cứ tăng vốn đầu tư là có thể có được cơ hội có một không hai, hơn nữa, yêu cô ấy, mày càng không thể lặp lại. Nhưng buông tay thì đau khổ, quên đi thì quá khó.

Gần đây xảy ra hai sự việc.

Một là con thứ ba nhà họ Lâm - Lâm Vũ Triết và Cao Tịnh đã hủy hôn, việc này khiến giới thượng lưu lại dậy sóng, người ta suy đoán ra vô số nguyên nhân. Hai là Liễu Tư Thần sinh sớm, dự sinh là ngày Mười lăm nhưng đứa bé lại không chờ đợi được nữa nên ra đời vào đầu tháng, là một bé gái xinh xắn.

Chỉ cần là người biết nội tình sự việc thì không khó để liên hệ hai sự việc lại với nhau, đáng tiếc lúc này dù Lâm Vũ Triết muốn quay đầu mà Liễu Tư Thần không đồng ý cho anh cơ hội, huống hồ còn có bố mẹ Tư Thần như hai ngọn núi ngăn đó, với Lâm Vũ Triết thì đường còn rất dài. Công ty anh cũng không đến nữa mà ngày ngày túc trực ở bệnh viện, cho dù ai nói gì anh cũng không hề dao động, người lớn người bé cần thứ gì là anh chuyển tới bệnh viện không thiếu, Liễu Tư Thần bất lực với anh nên chỉ biết làm mặt lạnh lùng, hai người cứ lạnh tanh mà đối mặt với nhau.

Hôm nay, Tần Phóng và Nhan Nặc cùng đi thăm con của Liễu Tư Thần, đứa bé sắp đầy tháng, đôi mắt nhỏ đen cứ lúng liếng nhìn người tới, không khóc không quấy, rất ngoan. Tần Phóng nhìn thấy thích quá bèn kéo tay Nhan Nặc: “Hay là chúng ta cũng mau sinh một đứa đi.”

Nhan Nặc bỗng chốc đỏ bừng mặt, rút khỏi tay anh rồi nói: “Anh nghĩ sinh con là trò chơi à, làm gì có chuyện nói sinh là sinh chứ? Hơn nữa, em dựa vào cái gì mà sinh cho anh?”

Tần Phóng ôm chặt eo cô không buông: “Dù sao em cũng không chạy được.”

Liễu Tư Thần không chịu được cảnh hai người đông đưa trước mặt cô, nên vừa ôm con vừa nói: “Hai người giữ ý tứ một chút, muốn ân ái thì về nhà, ở đây vẫn còn một bông hoa của tổ quốc đó.”

33. Chương 39 Part 2

Lúc này, Lâm Vũ Triết từ ngoài bước vào, anh đặt cặp lồng trong tay xuống rồi ôm con vào lòng rất tự nhiên, sau đó nói với Liễu Tư Thần: “Cháo này chỉ ấm ấm, em ăn một chút đi, để anh trông con.”

Liễu Tư Thần ậm ừ một câu: “Ai bắt anh làm chuyện thế?”

Đây là cách hai người sống với nhau từ trước đến giờ, một người đánh, một người chịu bị đánh, chỉ là đối tượng bây giờ ngược hoàn toàn với ngày xưa.

Lâm Vũ Triết bỏ qua mà nhìn Tần Phóng với Nhan Nặc mỉm cười: “Đến giờ cho con uống sữa rồi, hai người cứ ngồi chơi tự nhiên nhé.” Lúc sinh, Liễu Tư Thần bị đau ba ngày ba đêm, cuối cùng quyết định sinh mổ, hơn nữa không đủ sữa nên đứa trẻ chỉ còn cách uống sữa ngoài.

“Anh, mấy hôm không gặp không ngờ lại biến thành hai người khác biệt thế này, bây giờ nhìn ra đáng ông bố lắm rồi.” Tần Phóng thấy không khí căng thẳng nên pha trò cho vui.

Lâm Vũ Triết cười, nói: “Làm dần thành quen, đến lượt cậu thì cậu cũng thế thôi, nói khó không khó mà nói dễ cũng không dễ.” Động tác ôm con của anh rất thành thực, rất dịu dàng, lúc cho con uống sữa cũng vô cùng cẩn thận khiến Nhan Nặc và Tần Phóng cảm thấy khâm phục, nếu không có đủ kiên nhẫn thì chẳng thể nào làm được, huống hồ anh ấy còn là công tử xuất thân từ gia đình quyền quý, làm được đến thế này cũng không hề dễ dàng.

Liễu Tư Thần ngồi bên sững người nhìn Lâm Vũ Triết, ngay cả cô cũng không biết mình đang nghĩ gì nữa.

Có lẽ hai người họ cần có nhiều thời gian hơn nữa để làm giảm đi cảm giác chẳng lấy gì làm vui vẻ này.

Lúc ra khỏi bệnh viện, Tần Phóng lấy hết can đảm nói với Nhan Nặc: “Nhan Nặc, chúng ta kết hôn đi.”

Nhan Nặc khựng lại, rồi nheo mắt nhìn anh: “Không hoa tươi, không nhẫn, không nến, không bữa tối, không quà xuống. Anh Tần, anh cầu hôn không lãng mạn chút nào cả.”

Tần Phóng cầm tay cô đặt lên tim mình: “Cô Nhan, trái tim của tôi đáng quý hơn mọi thứ trên thế giới này, cô có tôi rồi, lẽ nào còn không vừa ý sao?”

Nhan Nặc đấm ngực anh rồi nói không khách khí: “Hứ, đúng là anh Tần tự sướng quá rồi. Có điều, không có màn cầu hôn lãng mạn thì mọi thứ miễn hết.”

Tần Phóng “hứ” một tiếng rồi nói: “Đúng là đàn bà, tên của em là: Không thiết thực.”

Thứ Sáu, sắp tan ca thì Tần Phóng đột nhiên gọi điện cho Nhan Nặc, ngữ khí rất thần bí: “Tối nay chúng ta không ăn cơm ở nhà, một lát nữa em tới nhà hàng Alice ở đường Vương Hậu, anh đợi em ở đó.”

Nhan Nặc bận rộn cả một ngày cũng không có tinh thần mà nghĩ nhiều, cô hỏi: “Alice? ở đó rất đắt mà, lẽ nào có việc gì đáng chúc mừng sao?”

Tần Phóng không hạ giọng mà bá đạo nói: “Em hỏi nhiều thế làm gì, đến là biết, mau lên, anh đợi em.”

Vào giờ tan tầm nên người đợi xe buýt và tàu điện ngăm rất đông, Nhan Nặc nghĩ rồi vẫy tay gọi taxi, sau khi ngồi lên cô nói: “Phiền bác cho cháu tới nhà hàng Alice ở đường Vương Hậu.”

Lái xe vui vẻ đáp: “Được rồi.”

Xe ban đầu đi rất nhanh nhưng sắp tới đường Vương Hậu thì tắc cứng, một hàng xe dài không nhìn thấy đầu, hai mươi phút trôi qua mà không nhích lên được. Nhan Nặc nhìn đồng hồ, đã sắp bảy giờ, trời cũng bắt đầu tối, các tòa nhà xung quanh bắt đầu tỏa ra ánh sáng đủ màu, xem ra đi bộ còn nhanh hơn ngồi xe.

Cô vội vàng trả tiền rồi xuống xe đi về phía trước, lúc qua một nhà hàng bách hóa hình như đang có hoạt động khuyến mại, người tới xem rất đông. Mà thế giới này luôn có những việc trùng hợp, sau buổi kỷ niệm thành lập trường, Đoàn Dịch Sâm và Nhan Nặc lại tình cờ gặp nhau một lần nữa. Cô cảm thấy Đoàn Dịch Sâm gần gũi hơn cô tưởng tượng, mặt hốc hác xanh xao, mặt mũi, chắc là quá bận chăng?

Đoàn Dịch Sâm cầm túi công văn đang đi về phía bãi đỗ xe, thấy Nhan Nặc liền dừng chân, cười nhạt: “Tối thế này sao còn đến chỗ này, đi ăn cơm à?”

Nhan Nặc cũng cười: “Vâng, có hẹn.”

Ánh mắt Đoàn Dịch Sâm tối sầm, miễn cưỡng cười: “Thật tiếc, anh cũng có hẹn khách hàng, nếu không chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện.” Anh dùng túi công văn che đi, tay xoa nhẹ chỗ dạ dày lúc họp đầu dữ dội, ngoài mặt thần thái vẫn bình thường: “Vậy cứ thế đi, sau này có thời gian sẽ hẹn nhau đi ăn bữa cơm.”

Nhan Nặc cũng không biết phải nói gì, cô chỉ gật đầu: “Vâng, vậy đợi lúc nào có thời gian.” Thực ra cả hai đều biết đây chẳng qua chỉ là những lời khách sáo, người yêu không phải mà bạn bè cũng khó, dù sao giữa hai người luôn có khoảng cách nên không tự nhiên được.

Đoàn Dịch Sâm mới đi được hai bước thì nhớ ra điều gì đó liền quay lại nói với Nhan Nặc: “Nặc Nặc, em đợi một chút.” Vì không để ý nên anh lại gọi cô như trước, hai người đều sững lại, anh định thần lại nói: “Anh có thứ này muốn tặng em, nhưng lại để ở xe, em đứng đây đợi anh, anh đi lấy cho em, được không?”

Ánh mắt Nhan Nặc cho thấy cô không biết phải làm thế nào, nên lắp bắp từ chối: “Tôi đang vội, là thứ gì thế? Hay là lần sau đưa cho tôi?”

Đoàn Dịch Sâm cuống lên, anh đánh mất phong độ bình thường, cầm tay cô nói: “Nhanh thôi, em đợi anh nhé!” Không cho cô cơ hội từ chối, anh đã chạy nhanh ra bãi đỗ xe.

Chuông đồng hồ vang lên, điện thoại trong túi đang rung, chắc là Tần Phóng gọi tới giục. Nhan Nặc nhìn theo hướng Đoàn Dịch Sâm vừa đi rồi nghĩ, nhắn tin cho anh: Tôi có việc gấp nên đi trước, gặp nhau sau.

Bãi đỗ xe.

Đoàn Dịch Sâm vừa lấy được hộp quà ở ghế sau ra, nhìn vào trong rồi cười mãn nguyện, nhưng khi anh lái xe đến nơi thì không nhìn thấy ai cả, không phải không thất vọng, nhưng không còn cách nào khác, anh sớm biết rằng họ đã là người xa lạ.

Đau, cơn đau không thể ngăn được đang lan khắp tứ chi và mọi ngõ ngách trong cơ thể anh.

Nhan Nặc thờ ơ bước tới nhà hàng Alice, ngay lập tức có người dẫn cô vào trong phòng đặt sẵn, bên trong là ánh đèn lung linh, nhưng không nhìn thấy bóng Tần Phóng đâu cả. Cô đang nghi ngờ thì trong phòng vang lên bản nhạc mà cô thích nghe. Tần Phóng đẩy một chiếc bánh ga tô đi ra, hôm nay anh ăn mặc rất nghiêm túc, gương mặt tươi cười, trên bánh viết: Nhan Nặc, anh yêu em.

Ánh điện dần sáng lên, anh ôm hoa hồng, từng bước từng bước tiến về phía cô, đứng trước mặt cô, tay trái nắm chặt, giọng có phần căng thẳng: “Nhan Nặc, anh...”

Đúng lúc đó chuông điện thoại cứ réo liên tục giống như nếu chủ nhân không nghe thì nó sẽ không ngừng kêu...

Nhan Nặc cười trừ rồi nghe điện thoại: “Xin chào!”

Là giọng của Lâm Vũ Triết: “Tiểu Nặc à? Anh vừa nhận được điện thoại, Dịch Sâm bị tai nạn ô tô. Lát nữa sẽ được đưa vào bệnh viện trung tâm, tình hình cụ thể anh cũng không rõ, bây giờ anh đang về, em có thể... có thể đến đó một lát được không?...”

Cạch, điện thoại rơi xuống sàn nhà trong vô thức.

Đầu Nhan Nặc bây giờ trống rỗng.

Nhan Nặc hoàn toàn không biết gì nữa, cô đứng sững không nói gì cả, cảm giác như bị một tảng đá lớn chặn ở họng.

Tần Phóng không hiểu vì sao, anh cảm thấy nghe xong điện thoại cô trở lên khác lạ quá, vì thế đặt hoa sang một bên rồi ôm vai cô: “Nhan Nặc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nhan Nặc bị tiếng nói làm kinh động khiến cô lùi lại hai bước, một lúc sau mới tìm lại được lý trí, rồi hốt hoảng túm lấy áo Tần Phóng: “Tai nạn ô tô, anh ấy bị tai nạn ô tô.”

“Ai bị tai nạn ô tô?” Tần Phóng hỏi, anh cũng bắt đầu thấy lo lắng.

Nhan Nặc dường như không nghe thấy anh nói gì nữa, cô không nghĩ gì nữa mà túm lấy túi trên sofa rồi chạy ra ngoài, Tần Phóng bực mình mắng một câu rồi vội vã chạy theo.

Lúc này đang là giờ cao điểm, Nhan Nặc đợi mãi vẫn không bắt được xe, trong lòng đang lo lắng thì nghe thấy tiếng bóp còi, cô quay lại, hóa ra Tần Phóng đã lái xe đến bên kia đường đợi cô.

Anh nhìn cô vẫy tay rồi gào lên: “Em mau lên đây, ở bệnh viện nào? Anh đưa em đi sẽ nhanh hơn.”

Nhan Nặc mím môi, không còn sự lựa chọn nào khác, cô lên xe, bây giờ cô mới ý thức được ban nãy mình đã quên mất sự tồn tại của Tần Phóng, không nên, thực sự không nên.

Chỉ là bây giờ cô phải mở lời thế nào để nói cho rõ đây?

“Em...” Cô mới thốt lên được một từ rồi không nói được gì nữa, lòng dạ rối bời, dường như mọi thứ đang quẩn vào nhau, chuyện của Đoàn Dịch Sâm, chuyện của cô, chuyện của Tần Phóng, trong một chốc lát không thể nói hết được, hơn nữa bây giờ Đoàn Dịch Sâm sống chết còn chưa rõ.

Màu đen của bóng đêm phản chiếu trong đáy mắt Tần Phóng, ánh đèn lóe qua khiến người ta không nhìn rõ anh đang nghĩ gì. Anh nghiêm túc lái xe, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn cô qua gương chiếu hậu, định nói gì đó lại thôi, bản thân anh cũng không dễ chịu nhưng vẫn trấn tĩnh an ủi cô: “Em đừng lo, cứ đến bệnh viện xem tình hình thế nào đã, không hẳn là nghiêm trọng đâu.”

Nhan Nặc do dự một hồi, cô nghiêng người nhìn Tần Phóng, chắc anh đã đoán được mọi chuyện nhưng vẫn an ủi cô, miệng khẽ mở nhưng không nói được nửa câu, trong lòng thấy an tâm hơn nhiều. Cô dựa vào ghế, nhắm mắt lại, bắt đầu cầu nguyện mong Đoàn Dịch Sâm không sao.

Sau khi vào bệnh viện, Nhan Nặc mới phát hiện ra mình không cứng rắn như tưởng tượng, ngay cả đi bộ chân cô cũng run, nếu không có Tần Phóng dìu, chắc cô không đi nổi, cô cố gắng bình tĩnh, ngồi ở ghế dài ngoài phòng phẫu thuật nhìn ánh đèn đỏ trong phòng mà sưng sờ, hai hàng lệ lặng lẽ chảy dài.

Năm đó, cô vừa chia tay Đoàn Dịch Sâm, tâm trạng rơi xuống đáy vực, trên đường về nhà mới biết bố cô nằm viện.

Lúc đó, bố cô nghĩ mình không mắc bệnh gì nghiêm trọng nên luôn giấu cô, chỉ là không muốn cô lo lắng.

Cô tự nói với mình, Nhan Nặc, mày thật vô dụng, không những tình cảm thất bại mà ngay cả người thân nhất cũng không chăm sóc được, sống còn có ích gì nữa chứ.

Trong ký ức cũng là một đêm lạnh như băng thế này, bố cô đột nhiên phát bệnh và vào phòng cấp cứu, không bao giờ ra nữa, không có ai gọi cô là con gái cưng nữa, cũng không còn mỗi lần về nhà lại được ăn món ăn quê nhà thơm ngon nữa, không được quyến luyến vòng tay ấm áp ấy nữa...

Đúng thế, cô sợ, cô sợ Đoàn Dịch Sâm cũng như bố cô, cô không thể nói rõ cảm xúc của mình, chỉ là cả người lạnh toát, sao lại bị tai nạn chứ? Người cẩn thận như anh ấy rõ ràng ban này còn đứng trước mặt cô vừa nói vừa cười, còn nói tặng quà cho cô, quà... Cô giận bản thân, sao lại không nhận tấm lòng của anh ấy chứ? Nhan Nặc, sao mày lại nhẫn tâm thế?

Nhan Nặc cứ chìm đắm trong thế giới của mình như thế, ngay cả Tần Phóng ngồi xuống bên cạnh cô lúc nào cô cũng không biết, đột nhiên cảm thấy ấm áp cô mới ngẩng lên, hóa ra anh đang ôm cô, giọng anh vang lên từng câu một: “Không sao đâu, đừng sợ, có anh mà, không sao đâu...”

Cơ thể cứng đờ của Nhan Nặc cuối cùng cũng thả lỏng, có điều cô vẫn nắc liên tục, bàn tay nắm chặt không ché cảm xúc của bản thân, chưa đợi được Đoàn Dịch Sâm bình an, cô không được phép ngã gục.

Tầm mười một giờ đêm, Lâm Vũ Triết mới tới bệnh viện, trên đường đi anh đã liên lạc với người nhà Đoàn Dịch Sâm ở bên Anh để họ mau chóng về nước, có điều về đây cũng mất khá nhiều thời gian.

Thấy Nhan Nặc khóc sắp thành “người lệ” thế này, anh ra hiệu cho Tần Phóng ra ngoài nói chuyện, Tần Phóng gật đầu rồi buông tay Nhan Nặc, đứng dậy đi ra ngoài hành lang.

Lâm Vũ Triết cũng rất mệt mỏi, bất an: “Tình hình cậu ấy thế nào rồi?” Anh vừa nói vừa đưa tay sờ túi áo tìm thuốc lá, nhưng không thấy, anh mới chợt nhớ ra sau khi đưa con chào đời, anh không hút thuốc nữa, hơn nữa trong bệnh viện cũng không được hút thuốc, anh khẽ nắm tay lại rồi lại buông ra.

Tần Phóng dựa lưng vào tường, đôi mày chau lại mệt mỏi, sau đó chậm chậm nói hết những gì anh biết: “Ban này em hỏi hộ lý và bác sĩ cấp cứu lúc đó, hình như anh ta mất lái nên đâm vào dải phân cách bên đường, may mà trong xe có đệm hơi, tình hình chắc không quá nghiêm trọng, có điều, mọi thứ phải đợi kết quả phẫu thuật mới biết được.”

“Cậu ấy lái xe rất cừ, làm sao mà đang yên lành lại mất lái cơ chứ?” Lâm Vũ Triết vò đầu, tay phải đặt lên vai Tần Phóng: “Tối nay vất vả cho cậu rồi, ở bên này cậu ấy không có người thân thích, người đầu tiên tôi nghĩ tới là Tiểu Nặc...”

Giọng Tần Phóng có phần chua chát: “Chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, anh đừng khách khí với em.” Nói thật lòng, tận mắt nhìn thấy Nhan Nặc vẫn còn lo lắng cho Đoàn Dịch Sâm như thế, trong lòng anh đang ghen lồng lộn, nhưng bây giờ người ta sống chết chưa rõ, anh tự thuyết phục chính mình, hai người họ chỉ là bạn thôi, anh là đàn ông, phải độ lượng, chỉ là làm người đàn ông độ lượng không dễ dàng chút nào.

Tám tiếng trôi qua, Nhan Nặc vẫn rất sốt hoảng, ánh đèn trong bệnh viện trắng toát khiến gương mặt cô càng trắng, điều duy nhất anh có thể làm đó là ở bên cạnh cô, làm chỗ dựa cho cô.

Ba người cùng thức đến hơn năm giờ sáng, ánh đèn trong phòng phẫu thuật cuối cùng cũng tắt.

Bác sĩ bước ra, Nhan Nặc liêu xiêu bước lên, lo lắng hỏi: “Bác sĩ? Anh ấy thế nào rồi?”

Lâm Vũ Triết và Tần Phóng cũng căng thẳng, lo lắng chờ đợi câu trả lời của bác sĩ.

Bác sĩ nói một đồng thuật ngữ chuyên môn, Nhan Nặc không nhớ rõ gì cả, chỉ nhớ một câu: “Không nguy hiểm đến tính mạng”, cô thở phào nhẹ nhõm, sau đó cảm thấy sức lực của cơ thể dường như bị rút cạn, cả người mềm nhũn, vừa cười vừa khóc.

May mà anh ấy không sao.

Còn Tần Phóng bây giờ cũng đã an tâm hơn, chỉ là tâm trạng rất phức tạp, anh đưa tay sờ hộp găm trong túi áo, rồi nhìn Nhan Nặc mặt đầy nước mắt, ánh mắt chợt tối sầm lại.

Không biết đây có phải là ý trời.

34. Chương 40

Chương 40

Hôm nay trời mưa rất to, Tần Phóng về đến nhà, vừa mở cửa thì nhìn thấy ở góc nhà có một chiếc ô ướt sũng, giày của Nhan Nặc cũng dính nước mưa, trong lòng anh thấy không thoải mái. Anh bước vào phòng bếp, quả nhiên Nhan Nặc đang bận rộn nấu nướng, anh bất ngờ ôm chặt cô từ phía sau, hôn lên vành tai cô, hỏi: “Hôm nay lại đi ra ngoài à? Mưa to thế mà cũng không chú ý một chút.” Từ “lại” anh nói nghe thật rất nặng nề, dường như có hàm ý.

Nhan Nặc ngẩn người, bàn tay đang thái rau dừng lại, ngẩng đầu cười nói: “Dù sao cũng phải đi mua đồ ăn mà.”

Tần Phóng buông cô ra, nụ cười trên mặt anh dần biến mất, để lại một mình cô ở đó: “Anh đi tắm nước nóng cái đã.”

Nhan Nặc định gọi anh để nói gì đó nhưng không thể lên tiếng.

Lúc ăn cơm tối, hai người đều tỏ thái độ khác thường, không ai nói gì cả. Tần Phóng không yên lòng, mãi không gấp thức ăn, mặt không chút biểu cảm nhìn Nhan Nặc, rốt cuộc không nhịn được, bèn nói: “Lâu như vậy rồi mà anh ta vẫn chưa khỏi sao?”

Nhan Nặc nhìn thẳng vào anh, giọng anh có vẻ không vui, cô nói: “Tổn thương gân cốt mất cả trăm ngày, sao có thể khỏi nhanh như vậy được?”

Tần Phóng cười nhạt rồi ném đũa xuống, mặt sầm lại không nói gì.

Nhan Nặc cũng bực mình, cau mày, hơi lớn tiếng: “Anh đừng có như vậy được không?”

“Anh nên làm thế nào? Nhìn bạn gái hằng ngày tới chăm sóc bạn trai cũ, trong lòng phải vô cùng vui vẻ hay sao?” Tần Phóng lạnh lùng trừng mắt. “Thật xin lỗi, anh không phải người như vậy, anh làm không được. Chẳng qua anh ta muốn dựa vào việc bị thương để níu kéo em, lẽ nào em không nhận ra sao?”

Nhan Nặc mím môi, từ từ đứng dậy, vừa dọn bát đũa vừa nói: “Anh không hiểu à? Nếu không phải em quá dứt tình, quá coi nhẹ tình hình lúc đó của anh ấy thì anh ấy sẽ không bị chảy máu dạ dày mà mất lái, suýt nữa thì mất mạng. Bây giờ em rất hối hận, anh không thể hiểu cảm xúc của em một chút được sao?”

“Được, anh hiểu em, nhưng ai sẽ hiểu cho anh?”

Tần Phóng sầm mặt lại không nhìn cô nữa, cầm tấm áo vắt trên sofa rồi đạp cửa đi ra ngoài.

Nhan Nặc sững sờ hồi lâu mới phản ứng lại. Tần Phóng tức giận, không phải đơn giản chỉ là giận dữ, lần này là để ý thực sự. Có điều, đặt mình vào hoàn cảnh của anh thì có ai không để ý cơ chứ? Trừ phi anh không yêu cô, như vậy mới cảm thấy không có chuyện gì.

Nhưng có cách nào chứ?

Hôm Đoàn Dịch Sâm tỉnh lại, bác sĩ hỏi: “Xin hỏi ai là Tiểu Nặc? Có phải là người nhà của bệnh nhân không? Lúc bệnh nhân hôn mê chỉ gọi tên người này, bây giờ tỉnh lại cũng chỉ muốn gặp người này.”

Lúc đó cô không biết như phải làm thế nào, quay đầu sang nhìn Tần Phóng, vẻ mặt của anh cũng không còn tự nhiên.

Cô đi vào phòng bệnh, Đoàn Dịch Sâm mở to mắt, anh đã nói chuyện được nên nhìn cô mỉm cười: “Sao thế?... Sao mắt lại đỏ hoe như thỏ con thế này?...” Một câu ngắn ngủi mà nói đứt quãng không ra hơi khiến người nghe cảm thấy khó chịu.

Cô không kìm nén được cảm xúc, nghẹn ngào nói: “Anh còn nói được sao? Còn không phải vì anh? Biết rõ mình không khỏe mà còn dám lái xe? Anh muốn đùa với mạng sống sao hả?”

“Là anh không tốt, khiến mọi người phải lo lắng.” Anh cười nhạt, hình như nhớ tới điều gì đó, muốn ngồi xuống, quên mất mình vừa phẫu thuật xong, mới cử động một cái mà toàn thân đau nhói.

Cô lo quá, vội vàng nói: “Anh đừng đứng lên, muốn lấy cái gì thì nói, em sẽ lấy giúp anh.”

Ánh mắt anh tối lại, mấp máy môi, chua chát nói: “Cái túi... quà... có phải... đã mất?”

Cô cảm thấy trong lòng xót xa, hạ giọng an ủi: “Đừng lo lắng, mọi thứ đều tốt, vì thế anh cũng phải khỏe lại, biết chưa?”

Trong túi quà có một loạt búp bê vải làm thủ công rất đáng yêu, còn có một cái hộp nhỏ đựng một chiếc chuông gió làm bằng vỏ sò, nhưng do xe bị va chạm mạnh nên đã vỡ.

Chiếc chuông gió ấy, khi cô muốn thì không có, giống như tình yêu của Đoàn Dịch Sâm, chỉ có thể nhìn như nhìn một món đồ xa xỉ mà không thể có được. Bây giờ bọn họ chính là chiếc chuông gió đã vỡ, dù quá khứ có đẹp đến mấy thì vẫn đầy vết thương.

Cô biết Tần Phóng sợ cô không biết chừng mực mà mềm lòng, quay lại với Đoàn Dịch Sâm, nên cô không trách anh vì đã giận mình.

Cô cần thời gian, ít nhất, ít nhất trong lúc Đoàn Dịch Sâm dưỡng thương, cô muốn anh dễ chịu một chút, cô không nở nhần tâm.

Nhan Nặc ngồi ở phòng khách cả đêm, suy nghĩ cả đêm, Tần Phóng không về nhà, bên ngoài trời vẫn mưa to, anh đi đâu rồi?

Thực ra Tần Phóng không đi đâu xa, anh lái xe một vòng quanh khu nhà rồi trở về dưới tầng, ngồi hút thuốc, điện thoại ở trên ghế phụ rung lên, anh cầm lên xem người gọi tới rồi tắt đi. Một lúc sau, điện thoại lại kêu, tâm trạng anh rối loạn, tắt luôn máy rồi dựa vào ghế để bóng đêm cô đơn xâm chiếm mình, nơi nào đó trong trái tim anh đau nhói, anh biết là vì sao và sợ mình mất cái gì, anh sợ mất Nhan Nặc, cảm giác thất bại khiến anh phát điên.

Sáng sớm, mưa tí tách cả đêm đã ngừng, bầu trời trong xanh.

Ánh mặt trời chiếu chói mắt khiến Tần Phóng tỉnh dậy. Anh nheo mắt, vươn vai rồi dừng lại bởi anh nhìn thấy Nhan Nặc đi ra từ cửa chính.

Anh nắm chặt điện thoại di động, cố gắng kìm chế, nhắm mắt lại để bình tĩnh. Anh về nhà thay quần áo rồi vội vàng đến công ty.

Ở Tần thị, hôm nay từ cao tới thấp đều nơm nớp lo sợ vì sếp như ăn phải thuốc nổ rồi phun lửa khắp nơi, quản lý các cấp ai cũng bị mắng, nếu không có việc gì quan trọng thì không ai dám bén mảng tới văn phòng của sếp nửa bước.

“Cậu chủ.” Ngoài cửa vang lên tiếng của thư ký Lâm, anh này là người ông Tần sai về nước giúp đỡ anh chỉnh đốn lại Tần thị.

“Vào đi!” Tần Phóng thản nhiên nói.

Vừa vào cửa, nhìn thấy Tần Phóng với vẻ mặt tối sầm, thư ký Lâm cũng đoán ra tâm trạng anh không tốt, chẳng phải vẫn là vì việc xảy ra tối qua sao, anh đưa mấy bản báo cáo cho Tần Phóng, sau đó bắt đầu nói với Tần Phóng về các kế hoạch tiếp theo, nhưng nói hồi lâu mà Tần Phóng không phản ứng gì, anh lo lắng hỏi: “Cậu chủ?”

“Gì thế?” Tần Phóng như sực tỉnh, thấy thư ký Lâm đang lo lắng, anh xoa xoa vào mũi để xua đi cảm giác mệt mỏi, chán chường sau một đêm không ngủ rồi xin lỗi nói: “Tôi hơi mệt, việc nào anh có thể xử lý trước được thì cứ xử lý, còn không thể xử lý được thì chờ tôi về rồi tính sau.” Nói xong, anh liền đứng dậy, đẩy ghế đi ra ngoài.

Lúc chờ đèn đỏ, cửa hàng áo cưới đối diện bên đường đang dỡ hàng, Tần Phóng nhìn về phía tủ kính, những chiếc áo cưới được thiết kế tinh xảo thu hút ánh nhìn của người qua đường, nó là biểu tượng cho niềm hạnh phúc của người phụ nữ.

Anh tự hỏi nếu Nhan Nặc mặc áo cưới thì sẽ thế nào nhỉ? Nhất định sẽ rất đẹp.

Hành động còn nhanh hơn cả suy nghĩ, trong chớp mắt anh đã đứng trước cửa hàng áo cưới. Cô nhân viên nhiệt tình mời anh vào trong, mang trà nóng cho anh: “Anh chuẩn bị kết hôn à? Có thích kiểu dáng đặc biệt gì không? Cửa hàng chúng tôi có đầy đủ các kiểu mới nhất để anh lựa chọn.”

Tần Phóng đón lấy cuốn catalogue áo cưới, thờ ơ lật xem những bộ lễ phục rực rỡ, nhưng trong đầu lại nghĩ tới chuyện giữa anh và Nhan Nặc.

“Anh ơ? Anh ơ?”

Tần Phóng ngẩn người, đặt cuốn catalogue xuống, cúi thấp người nói: “Thật xin lỗi, bây giờ tôi chưa cần.” Chọn áo cưới phải có cô dâu chọn cùng mới ý nghĩa, chẳng phải như thế mới thông cảm cho nhau sao? Tần

Phóng anh làm sao mà không làm được chứ? Bảo anh từ bỏ Nhan Nặc thì một nghìn lần, một vạn lần cũng không được.

Dường như anh đã nghĩ thông suốt, vội vàng rời cửa hàng áo cưới, đi về phía bệnh viện trung tâm.

Nhưng chẳng bao lâu sau anh đã phủ nhận ý nghĩ của chính mình, thấy ngực hơi đau, sao ánh mặt trời lại chói mắt đến thế?

Anh im lặng tựa vào dưới gốc cây hòe già trong bệnh viện, ánh mắt yên lặng nhìn hai người đang đi trên bãi cỏ phía xa xa.

Nhan Nặc đỡ Đoàn Dịch Sâm tản bộ trong hoa viên, hai người đều mang vẻ mặt thản nhiên, tươi cười, ánh mặt trời chiếu soi trên người họ, ánh nắng vàng chói choáng, vô cùng dịu dàng. Tần Phóng có cảm giác bị đẩy ra ngoài thế giới của họ, giống như tình cảm sâu đậm của họ hôm ở phòng bệnh, những người không biết còn tưởng rằng bọn họ mới là tình nhân, còn anh - Tần Phóng - chỉ là người qua đường. Bọn họ đã từng là tình nhân, từng có ba năm yêu nhau say đắm, cho dù đã chia tay, nhưng Nhan Nặc lại giấu tình cảm ấy thật sâu trong lòng, đó là thế giới mà người có tên là Tần Phóng không bao giờ chạm đến được.

Đoàn Dịch Sâm nói gì đó khiến Nhan Nặc cười vui, để lộ hàm răng trắng muốt, hai má lúm đồng tiền xinh xinh.

Tần Phóng rất khó chịu trong lòng, nhú mắt lại, anh gọi điện, nói: “Là anh, em đang ở đâu?”

Đầu máy bên kia, Nhan Nặc giật mình, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói: “Em... em đang ở bệnh viện, có việc gì không?”

“Ừ.” Giọng Tần Phóng đều đều, bình thản: “Khi nào em về? Anh thấy không thoải mái lắm.”

Nhan Nặc giật mình, lo lắng hỏi: “Anh làm sao vậy? Đi bệnh viện chưa?”

“Anh không đi. Em thừa biết anh không thích bệnh viện, em có thể về ngay được không? Anh chờ em.”

Anh bướng bỉnh chỉ vì một câu trả lời.

Nhan Nặc cúi xuống nhìn Đoàn Dịch Sâm, anh đang chơi đùa với mấy đứa nhỏ, cô ngẫm nghĩ rồi nói: “Một lát nữa em mới về được, anh ở nhà nghỉ ngơi một chút đi.”

“Anh biết rồi.” Tần Phóng cúp máy, nét mặt không chút biểu cảm, ánh mắt vẫn nhìn về phía họ.

Ban nãy trời vẫn nắng, bỗng nhiên lại có mưa phùn, giống như tâm trạng của Tần Phóng, đang nắng bỗng chuyển mưa.

Mọi người đều nhanh bước chạy đi, chỉ có Tần Phóng lẳng lặng đứng đó nhìn Nhan Nặc vừa bật ô vừa cẩn thận phụ giúp Đoàn Dịch Sâm trở về phòng bệnh. Anh thấy thất vọng, mình đúng là một tên ngốc, một câu chuyện cười.

Không biết anh đã đứng dưới mưa bao lâu nữa, anh chỉ cảm thấy người như đóng băng, dường như cái lạnh đã xuyên thấu quần áo chạm đến tâm hồn, làm cho anh tê tái.

Sau đó, anh cảm thấy người lúc nóng lúc lạnh, rất khó chịu, cơ thể, trong lòng, mọi thứ đều cảm thấy lạ lùng.

Mơ màng mở mắt ra, thấy Nhan Nặc đang giúp anh lau mồ hôi, thay túi chườm. Thấy anh tỉnh lại, cô cầm tay anh khẽ hỏi: “Anh còn khó chịu không? Sốt đến mức này rồi. Anh có muốn ăn chút gì không, em nấu cháo rồi?” Cô dừng một chút rồi nói: “Hay anh muốn ăn vằn thắn?”

Tần Phóng đẩy tay cô ra, mặt nhăn lại, chua xót nói: “Anh không muốn ăn gì hết, em không cần quan tâm.” Cổ họng khô rát, nóng như lửa đốt, hóa ra là bị sốt.

Nghe giọng là biết anh không vui, tưởng anh vẫn giận chuyện sáng nay nên cô nhẫn nại khuyên: “Bác sĩ kê đơn rồi, ít nhiều cũng phải ăn một chút, nếu không dạ dày sẽ khó chịu. Nếu không hạ sốt thì phải đi bệnh viện.”

Tần Phóng cũng không để ý, mặt lạnh tanh nói: “Không đi, chỗ nào cũng không đi!”

Nhan Nặc đứng sững ở đó, không biết phải làm thế nào trước sự lạnh lùng, xa cách của Tần Phóng. Anh tự đứng dậy, đi được một bước lại ngã xuống giường, người mệt mỏi không còn chút sức lực, bệnh tới như núi đổ, cuối cùng Nhan Nặc và Phương Lỗi cùng đưa anh vào viện, anh sốt gần bốn mươi độ.

Nhan Nặc vô cùng lo lắng, rõ ràng buổi sáng còn khỏe, sao chỉ chớp mắt bệnh đã nặng thế này? Nhưng Tần Phóng không chịu nói gì với cô, ánh mắt nhìn cô đầy vẻ xa lạ, trong lòng cô cảm thấy hoảng sợ, nhưng không biết nên làm gì lúc này. Cô cũng biết vì sao anh cảm thấy khó chịu, có lẽ nên ít đến thăm Đoàn Dịch Sâm thì hơn, dù sao cô cũng phải để ý tới cảm giác của anh.

Nhưng Tần Phóng không cho cô cơ hội, không nói một tiếng đã rời khỏi bệnh viện, cũng may có Phương Lỗi gọi điện báo tin cho cô: “A Phóng nói muốn ở chỗ anh một thời gian, có phải hai người đang giận nhau không?”

“Vậy phiền anh chăm sóc anh ấy.” Cô không nói thêm gì nữa, coi như thừa nhận.

Chiến tranh lạnh giữa đôi tình nhân chính thức bắt đầu.

35. Chương 41

Chương 41

Lại một buổi sáng không có nụ hôn chào buổi sáng.

Nhan Nặc cảm thấy thói quen thực là một việc đáng sợ, từ trước tới giờ Đoàn Dịch Sâm yêu chiều cô ngọt ngào như mật, cuối cùng phát hiện ra mọi thứ đều chỉ là trống rỗng, chẳng qua cô chỉ là nhờ phúc của người khác mà thôi, sau đó cô đau đớn trốn vào một góc ngồi tự mình liếm vết thương, vết thương dù có chữa trị thế nào vẫn còn sẹo, vì thế cô từ chối tình yêu, từ chối dần thành quen, nhưng không ngờ Tần Phóng xuất hiện. Anh xấu tính, bá đạo, nhưng anh lại một lòng một dạ với cô, giống như một đám lửa làm tan chảy băng giá trong tim cô, trái tim cô vì thế mà mở cửa, sau đó dần dần quen với cuộc sống có đầy hình bóng của anh. Thích cười, thích giận, thích làm nũng, buồn bực, cô nhớ rõ ràng từng bộ dạng của anh, mặc dù chưa bao giờ nói ra, nhưng cô biết, cô yêu anh. Vì thế buổi sáng thức dậy, thấy bên gối trống trải trong lòng cô lại dội lên cảm giác thất vọng, gần đây không những anh đi sớm về muộn mà ngay cả nụ hôn lúc sáng sớm và tối khuya cũng không còn nữa.

Nhưng Nhan Nặc không thể hờn giận vì sự lạnh lùng của anh, cô biết trong chuyện này cô có trách nhiệm rất lớn. Cô làm việc quá đáng còn anh khó có thể mở lòng bao dung, giữa hai người xảy ra vấn đề chưa bao giờ là chuyện của một người cả. Vì thế, vì Đoàn Dịch Sâm mà hai người cãi nhau một trận to nhất từ trước đến giờ.

Nhan Nặc vô thức bật dậy khỏi chăn, quên đi cảm giác đau đớn, dậy đánh răng rửa mặt, lúc soi gương cô sợ hãi khi nhìn thấy chính mình, nhiều ngày lo lắng chạy ngược xuôi, cơ thể mệt mỏi, tóc tai khô xơ, da mặt sạm đi, lại còn thêm hai mắt gấu trúc thâm quầng nữa chứ, không thể thể thắm hơn được nữa. Đột nhiên nhớ ra, dường như từ hôm Tần Phóng sang phòng đọc sách ngủ tới giờ, cô chưa bao giờ ngủ ngon giấc.

Vào bếp nấu một nồi cháo nhỏ, bác sĩ nói Đoàn Dịch Sâm hồi phục rất nhanh, đã có thể ăn bình thường.

Đột nhiên điện thoại trong túi cô đổ chuông, cô vội ấn nút nghe thì nghe thấy tiếng trẻ con “oe oe” ở đầu bên kia, giọng Tư Thần vừa cười: “Cái đồ nhỏ xíu này không chịu rời tớ tí nào, gọi điện thoại cũng không được.”

Nhan Nặc liền chau mày: “Để con nuôi tớ ở bên cậu ngày này cậu còn muốn gì nữa? Cậu phải biết hài lòng chứ?”

Liễu Tư Thần bật cười hi hi, thể hiện sự tự hào của một người mẹ: “Ừ, có bảo bố nhà tớ ở đây tớ chẳng cần gì nữa.”

“Vì thế ngay cả anh Vũ Triết cầu hôn cậu cũng từ chối hả?” Nhan Nặc vừa nghịch dây đeo điện thoại vừa đả kích cô ấy.

“Có con rồi anh ấy mới đối tốt với tớ, tớ cóc thèm.” Liễu Tư Thần bắt mắt nói rồi quay sang nói: “Ai da, cái cậu này, tớ gọi đến để thăm vấn cậu, ai biết đâu lại bị cậu dụ ngược lại, thật đúng là...”

Nhan Nặc tắt bếp, vừa múc cháo vào cặp lồng vừa hỏi: “Muốn thăm vấn gì tớ?”

“Thì hỏi chuyện cậu với Tần Phóng thế nào? Hai người vẫn chưa làm lành à? Tớ nghe nói ngày nào anh ấy cũng đi tiệc tùng, lại đâu có thiếu tiền, không mượn rượu giải sầu thì còn làm gì nữa đây?”

Nhan Nặc nắm chặt tay lại, cười đau xót: “Tớ cũng không biết, bây giờ dường như tớ làm gì cũng sai, làm gì cũng đúng, người cứ mơ hồ như một con ruồi ngu ngốc.”

“Vậy nếu Đoàn Dịch Sâm muốn nói lại tình xưa với cậu, cậu có đồng ý không?” Liễu Tư Thần thờ ơ hỏi.

Nhan Nặc không nghĩ gì mà trả lời ngay: “Đương nhiên là không bao giờ, tớ và anh ấy chỉ là bạn bè, nếu muốn quay lại thì tớ quay lại lâu rồi, đâu cần đợi đến vụ này chứ.”

Liễu Tư Thần phân tích thẳng thắn: “Vậy là được rồi còn gì. Bây giờ cái tên họ Tần ấy chỉ lo cậu bỏ, chỉ cần cậu không có ý đó thì có sấm đánh cũng không chia cắt được hai người, cứ bình thường thì xoắn cái gì chứ?”

“Nếu mà đơn giản thế thì tốt, cậu cũng biết đấy, Đoàn... Anh ấy bị tai nạn ít nhiều cũng có liên quan đến tớ, tớ cảm thấy làm gì đó vì anh ấy, tớ mới yên tâm...”

Liễu Tư Thần thở dài: “Thực ra nghĩ lùi một tí, cậu không thấy làm như thế càng tàn nhẫn sao? So với việc cho Đoàn Dịch Sâm hy vọng thì dứt khoát nhanh chóng còn hơn, như thế sẽ tốt cho tất cả mọi người. Còn về cái tên họ Tần, thời buổi này không còn kiểu phụ nữ e thẹn nữa rồi, anh ấy ngại ngùng, sao cậu không chịu nhường trước đi? Haizz, bảo bối lại quấy rồi, tớ đi dỗ nó đã, cậu cứ nghỉ kỹ đi nhé...”

Sau khi cúp máy, Nhan Nặc cứ nghĩ mãi câu hỏi của Liễu Tư Thần, dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Lúc này vang lên tiếng mở cửa.

Cô ngẩng đầu thì bắt gặp đôi mắt sâu thẳm của Tần Phóng, đối phương lại quay đi không thương tiếc, đột nhiên lấy dừng khí, cô nghiêng răng nói: “Em nấu cháo, anh có muốn ăn một bát không?” Được rồi, cô chấp nhận cúi đầu trước.

Tần Phóng mở to mắt, tưởng tai mình nghe nhầm, buột miệng: “Ừ.” Nhưng vừa nói xong, lại nhìn thấy cái cặp lồng chướng mắt, nghĩ lại những chuyện xảy ra mấy ngày gần đây, ánh mắt lại lạnh tanh, giọng lạnh lùng nói: “Anh không đói, em ăn đi.” Rồi anh lại về phòng, dường như đang muốn trốn tránh điều gì.

Nhan Nặc thở dài, như thế này vẫn không được sao?

Cô không biết, thực ra trong lòng Tần Phóng đã hối hận lắm rồi, anh không ngừng mắng mình tự cao như thế để làm gì, người ta bảo ăn cháo thì ăn đi, có khi còn có thể cầm tay mà hôn nữa, chỉ có trời mới biết mấy ngày qua anh sống như thế nào, bản thân cứ cố chấp không chịu làm hòa, rồi lúc nào cũng lo lắng người ta đối tốt với người khác rồi mềm lòng, cả ngày cứ lo lắng, bây giờ khó khăn lắm cô ấy mới chịu mềm lòng, anh còn kiêu cái gì chứ?

Nhưng đợi khi anh nghĩ kỹ và đi ra ngoài phòng thì Nhan Nặc đã đi rồi.

Anh biết Nhan Nặc đi thăm Đoàn Dịch Sâm, anh chửi thề một câu, đấm cửa, tay đau, tim càng đau. Bất giác lại nhớ lại hôm Đoàn Dịch Sâm tỉnh dậy, Nhan Nặc chạy tới ôm anh ta khóc lóc ngắn dài, anh không hiểu cảm xúc trong lòng mình như thế nào nữa, nói anh nhỏ nhen cũng được, nói anh không phong độ cũng được, nhưng anh không thích hai người họ gặp nhau, chỉ cần nghĩ thôi đã khó chịu lắm rồi, lẽ nào hai người cứ tiếp tục cuộc sống không nóng cũng chẳng lạnh này mãi sao?

Nhan Nặc đến bệnh viện, trong lòng rất lo lắng, trước khi vào bệnh viện còn cố gắng điều chỉnh tâm trạng để nhìn mình có tinh thần một chút. Giờ này bác sĩ đã kiểm tra cho Đoàn Dịch Sâm xong, hôm nay tinh thần anh rất tốt, anh mặc áo bệnh nhân, ngã lưng trên ghế tựa, thấy Nhan Nặc vào, anh mỉm cười, khỏe mắt hiện nếp nhăn mờ mờ, khiến gương mặt xanh xao trông cũng không đến nỗi tồi tệ.

khi đón lấy, anh mỉm cười, ngoài miệng thì nói thế nhưng trong lòng lại nghĩ khác: “Thực ra em không cần ngày nào cũng tới đâu, anh đã khỏe hơn nhiều rồi, hơn nữa ở bệnh viện cũng có hộ lý chăm sóc, rất tiện.”

“Chúng ta là bạn bè, anh còn khách khí với em làm gì? Em nấu cũng hợp khẩu vị của anh...” Cô khựng lại, thấy mình nói sai: “Ý em là...”

Đoàn Dịch Sâm rất hiểu ý cô nên giả vờ không nghe thấy, ăn một miếng cháo rồi nói: “Ngon, hợp khẩu vị thanh đạm của anh.”

Nhan Nặc mỉm cười nói: “Anh thích là được rồi, em cũng hy vọng anh mau chóng khỏe lại.”

Đoàn Dịch Sâm than thở: “Lâu lắm rồi anh không nghỉ ngơi, coi như nghỉ dài kỳ vậy.”

Hai người từ tốn nói chuyện, phần lớn nói những chuyện ngày xưa, Nhan Nặc cũng không cảm thấy ngại ngừng, chỉ là chốc chốc lại lơ đãng.

Ánh mắt Đoàn Dịch Sâm sụp xuống, anh khẽ hỏi: “Có tâm sự à?”

Nhan Nặc ngại ngùng lắc đầu, cũng không nói cho anh biết mình đang nghĩ gì, cô hỏi: “Ban nãy nói đến đâu rồi?”

“Nói đến chuyện mấy anh chị em trong khoa mình cùng đi ăn buffet, anh mới biết em nhỏ thế này mà ăn khỏe thế.”

Nhan Nặc chau mày, chun mũi, cười: “Bị em làm cho phát hoảng à? ở ký túc em có biệt danh là dạ dày to mà, có điều em ăn thế nào cũng không béo, làm mấy cô bạn cứ ghen tị với em.”

“Đúng thế, lúc đó anh nghĩ bình thường thấy con gái ăn ít lắm, dạ dày bé như dạ dày chim vậy, nhưng mà cô em khóa dưới này lại khiến anh mở rộng tầm mắt.” Nghĩ lại những chuyện này trong lòng anh rất vui, lúc đó là quãng thời gian đẹp trong ký ức, nhưng đột nhiên nhớ ra gì đó, anh lại khẽ thở dài: “Vì thế chắc em biết khi anh nghe tin em mắc chứng biếng ăn, anh đã đau lòng thế nào, anh chưa bao giờ giận chính mình như thế.”

Nhan Nặc mở to mắt ngạc nhiên rồi nói: “Đang vui về sao lại nói tới chuyện này?...”

Đoàn Dịch Sâm ngắt lời cô, từ tốn nói: “Hôm nay em hãy để anh nói hết, anh luôn muốn nói với em nhưng không tìm được cơ hội. Thực ra anh chưa bao giờ từ bỏ ý nghĩ làm lại từ đầu với em, hãy tin anh, thực sự không phải vì Vũ Hàm đâu, nhưng anh biết chúng ta không còn cơ hội nữa rồi, là anh đã sai, ngay từ đầu mục đích đã không trong sáng, em hận anh, giận anh cũng đúng thôi. Bệnh này của anh không phải một, hai ngày, anh không chăm sóc tốt cho bản thân mình nên mới xảy ra chuyện, vì thế em cũng không nên vì việc anh bị thương mà ăn năn hối cải làm gì. Anh có thể nhận thấy gần đây em không vui, có phải cãi nhau với cậu ấy không? Vì anh à?”

Nhan Nặc im lặng không đáp, khóe mắt đỏ hoe, coi như đã thừa nhận, trước mặt Đoàn Dịch Sâm dù có che giấu thế nào đi nữa cũng vô ích, anh có đôi mắt nhìn thấu lòng người, có lẽ anh còn hiểu cô hơn chính bản thân cô.

Đoàn Dịch Sâm gượng cười: “Có lẽ anh thực sự không nên trở về, như thế sẽ không làm phiền tới cuộc sống của em nữa. Cho tới giờ anh vẫn không có ý nghĩ gì khác, chỉ có một điều, đó là anh thực sự mong em được hạnh phúc, cho dù người mang lại hạnh phúc cho em không phải anh...” Anh cũng nghĩ, muốn làm gì đó cho cô, nếu cô không vui vì sự tồn tại của anh, vậy thì anh sẽ lựa chọn cách ra đi.

Nghe tới đây, Nhan Nặc đã nấc nghẹn, nước mắt lăn lăn, lòng đau đớn khó tả, một Đoàn Dịch Sâm yếu ớt thế này khiến cô cảm thấy khó chịu, giống như hôm đó đứng ngoài cửa nhìn thấy anh qua lớp kính, người lặng lẽ nằm đó, không lên tiếng, dường như có thứ tình cảm sâu nặng hơn cả tình yêu, cho dù lúc cô hận anh nhất cũng luôn mong anh khỏe mạnh, ba năm, không phải là ba giây, cũng không phải là ba phút, là hơn một nghìn ngày ở bên nhau, hai người sớm đã như người thân rồi.

Tâm trạng Nhan Nặc rất phức tạp, thậm chí không không chế được cảm xúc của mình, cô âm thầm biết rằng, có thứ cảm xúc gì đó đã thực sự kết thúc rồi, và có mối quan hệ mới bắt đầu.

Đoàn Dịch Sâm đưa tay ra nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt trên khóe mắt cô, rồi miễn cưỡng mỉm cười: “Đã lớn thế này rồi còn khóc sao? Khiến người bệnh như anh cũng khó chịu đấy, nên làm gì thì làm đi, anh muốn nghỉ một lúc.”

Nhan Nặc định nói gì đó nhưng không mở lời được, cô lặng lẽ thu dọn đồ đạc, lúc ra đến cửa cô không quay đầu lại mà chỉ nắc nghẹn nói: “Anh nghỉ ngơi đi, mai em lại đến thăm anh.”

“Ừ, được, có điều không được khóc nữa nhé, cô em khóa dưới.” Đoàn Dịch Sâm cố gắng biểu hiện tốt một chút.

Nhưng khi Nhan Nặc vừa đi thì phòng bệnh chỉ còn một mình anh, là nỗi cô đơn vô bờ.

Trên thế giới này có cái gọi là chịu đau cắt tình.

Thành thật mà nói thì anh cũng không cam tâm, nhưng anh nên và phải làm như thế, bởi vì chẳng có việc gì quan trọng hơn việc Nặc Nặc của anh được hạnh phúc.

36. Chương 42 End

Chương 42

Tần Phóng cảm thấy mình sắp phát điên đến nơi, anh vốn là người có tính khí bùng nổ, từ trước tới giờ có gì đều nói thẳng, không che giấu gì, anh có thể mặt không đổi sắc mà giải quyết ngon lành khách hàng khó tính, có thể ung dung đối mặt với những hạng mục công việc khó nhằn, có thể lạnh lùng nói chuyện với những người không liên quan đến anh, nhưng anh không thể nào chấp nhận được việc tiếp tục cuộc chiến tranh lạnh mãi không chấm dứt giữa anh và Nhan Nặc, câu hỏi này cứ dần dần bào mòn tâm trí anh.

Nếu trong cuộc đời, mỗi người nhất định phải trải qua một kiếp nạn tình duyên, vậy thì Nhan Nặc chính là kiếp nạn của Tần Phóng, anh không thể trốn tránh và cũng không muốn trốn tránh.

Anh cũng hiểu có một số việc không thể lòng vòng, một khi đã lòng vòng thì sẽ dễ thất nút, mà đều do tính khí của anh đã gây ra cục diện không thể giải quyết được như thế này.

Điều này có thể trách ai đây?

Phóng lẩm bẩm rồi lại ngửa cổ uống cạn ly rượu, trước mặt anh bày đầy vỏ chai, dưới ánh đèn mờ mờ của quán rượu, trên trán anh là sự hỗn hợp, một nửa là kẹo ngọt, một nửa là nỗi đau tình.

Phương Lỗi thực sự không chịu được nữa, anh giằng lấy cốc của Tần Phóng rồi bực mình nói: “Đại ca à, cậu dùng một trăm linh tám lý do lỗi tôi đến đây để nhìn cậu mượn rượu giải sầu sao? Vô nhân đạo quá đó.” Hôm nay anh đã thực sự chứng kiến thế nào là phát điên vì yêu, người này rõ là yêu Nhan Nặc chết đi được, anh đã ở bên Tần Phóng một buổi tối, màng nhĩ chỉ nghe thấy cậu ta nhắc tới hai từ “Nhan Nặc”, nếu nói người đàn ông mặt lún phún râu này là Tần Phóng tiếng tăm lẫy lừng chắc không ai tin.

Tần Phóng ngửa cằm, hai mắt lơ đãng, nhìn Phương Lỗi cũng thành hai bóng người lồng vào nhau, sau đó cười hi hi rồi vỗ vai anh: “Cậu đừng coi thường rượu, nó có tác dụng lớn lắm, chỉ ít có thể khiến người ta quên đi một số thứ không nên nhớ.” Nói xong, anh đưa tay định giành lấy cốc rượu.

Phương Lỗi nhanh tay giữ lấy rồi mắng anh không hề khách khí: “Hứ, cậu quên được sao? Sáng sớm tỉnh dậy chẳng phải vẫn nhớ sao? Không chừng còn nhớ rõ hơn nữa...” Sau đó anh không nói nữa, có khi Tần Phóng cũng không thèm nghe.

Nhưng không ngờ Tần Phóng nửa say nửa tỉnh lại nghe thấy hết, ban đầu là ngạc nhiên, sau đó “ợ” một tiếng rồi nửa cười nửa không nhìn màu sắc huyền ảo chiếu ra từ ánh đèn neon, cười nhạt: “Đúng thế, sự thực vốn bày ra trước mắt vô cùng rõ ràng, tôi còn muốn quên điều gì chứ?”

Có một câu anh mãi không dám hỏi.

Nhan Nặc, bây giờ người trong tim em là ai? Em có thực sự yêu anh không?

Từ trước tới giờ anh là người tự phụ, vì thế anh không thua được, trong trận chiến ái tình này, anh không có nửa phần chắc chắn, chỉ có thể đánh đổ bằng sự thật lòng của mình.

Phương Lỗi thở dài, giọng điệu nhẹ nhàng: “A Phóng, đừng uống nữa, chúng ta về đi, tôi đưa cậu về.”

Tần Phóng đẩy tay anh ra, cầm cốc rượu lên, ngửa cổ dốc cạn, miệng nói lung tung: “Muốn về thì cậu đi mà về một mình, tôi không về.”

Bình thường Tần Phóng cao to hơn Phương Lỗi, lại thêm rượu vào nữa nên Phương Lỗi không đẩy anh đi được, bất đắc dĩ anh đành bấm số gọi Nhan Nặc, muốn đương sự tới khuyên can xem thế nào nhưng đối phương không nghe máy, anh nghĩ rồi lại bấm số của Lâm Vũ Triết, thế này mới mới được cứu tinh tới đây.

Gần đây Lâm Vũ Triết về thành phố C bận làm hộ khẩu cho con, lại thêm bạn thân nằm viện nữa nên anh ở lại thêm mấy ngày, nhận được điện thoại của Phương Lỗi, anh vội vàng tới ngay.

Có điều vừa bước chân vào quán bar sắc mùi gái và rượu, Lâm Vũ Triết chau mày, có con rồi nên anh phải tu thân tới mức người khác phải giật mình, không những thuốc, rượu không đụng vào mà ngay cả mấy nơi giải trí như thế này lâu lắm rồi anh cũng không tới.

Nhìn thấy Tần Phóng người toàn mùi rượu đang nằm ngả ngón trên sofa, anh tức điên lên, túm lấy cổ áo Tần Phóng sầm mặt lại nói: “Cậu đang làm gì thế hả? Bị điên vì rượu hả?”

Phương Lỗi đứng bên không quên nói chêm vào: “Còn làm gì nữa? Không phải điên vì tình mà thành ra như vậy sao?”

Lần này thì cả Phương Lỗi, Lâm Vũ Triết cũng không tha: “Sao cậu không khuyên giải cậu ấy hả? Cứ mặc cậu ấy làm loạn thế này sao? Nhìn bộ dạng của cậu ấy xem, say mềm như thế này rồi. Tôi mà là Nhan Nặc, tôi cũng không thèm để ý đến cậu ta.” Nếu nói ai là người rõ chuyện tình của ba người nhất thì cũng nên tính cả anh, vì thế mấy lời đả kích thế này anh rõ nhất.

Phương Lỗi cảm thấy oan ức đang định lên tiếng giải thích ỉnh thì Tần Phóng đã nổi xung, anh mở miệng nói với Lâm Vũ Triết: “Dựa vào cái gì mà không chọn em? Anh ta có gì tốt chứ? Không phải chỉ bị tai nạn thôi sao? Em cũng có thể đâm xe, có cái gì to tát lắm đâu... Á, sao anh lại đánh em?”

Tần Phóng ôm nửa mặt tức giận nhìn Lâm Vũ Triết, quả đấm vừa rồi đau chết đi được.

Lâm Vũ Triết tức đỏ mặt, hận một nỗi một quả đấm không khiến Tần Phóng tỉnh được: “Cậu có giỏi thì nói lại một lần nữa xem? Mấy câu thế này cậu thích là nói ra miệng được sao?” Đoàn Dịch Sâm là bạn thân của anh, Tần Phóng là cậu em anh để ý chăm sóc từ nhỏ tới lớn, dù ai xảy ra chuyện, anh đều cảm thấy khó chịu trong lòng, anh cũng biết trong lòng Tần Phóng khó chịu về điều gì, anh cũng có thể hiểu, nhưng tính mạng không thể lấy ra làm trò đùa được, điều này khiến những người quan tâm cậu ấy sẽ nghĩ gì?

Phương Lỗi thấy tình hình không ổn nên vội vàng cứu vãn: “Anh Lâm, có gì cứ từ từ nói, A Phóng say rồi, anh thông cảm cho cậu ấy.” Trong lòng Phương Lỗi đang thầm kêu oan, rõ ràng muốn có thêm người tới giúp anh đưa Tần Phóng về, sao lại suýt chút nữa thì đánh nhau chứ?

“Hứ!”

Lâm Vũ Triết hất tay đẩy Tần Phóng nằm xuống sofa, đi vòng xung quanh tìm được hai cốc nước lạnh gội thẳng vào mặt Tần Phóng: “Thế này thì tỉnh chưa? Tỉnh rồi thì mau theo tôi về! Có gì nói hết ra cho rõ ràng.” Nói xong, mặc kệ Tần Phóng tức giận phản kháng, anh và Phương Lỗi vội kéo Tần Phóng ra khỏi quán bar.

Sau khi từ bệnh viện về, tâm trạng Nhan Nặc luôn khủng hoảng, một mình cô đi mấy vòng trên phố sau đó bước vào một siêu thị cao cấp, rồi lại đi từng vòng từng vòng trong đó, mua đầy một xe đồ, sau đó bắt xe về nhà, lên tầng, người ướt đầm mồ hôi.

Về tới nhà thấy Tần Phóng đi vắng, cô cảm thấy thất vọng, nhìn đồng thực phẩm mua về mà cười chua chát, lẽ nào bản thân phải tự sướng hết hay sao?

Cô cũng không có tâm trạng nấu nướng gì, mệt mỏi bước vào phòng tắm, hơi nước mờ màng phủ khắp phòng nhưng hình ảnh cô trong gương lại rõ ràng hơn bao giờ hết.

Vì thế cô ghét từ “lựa chọn”, bởi vì cô không muốn làm tổn thương bất cứ ai.

Vừa đẩy cửa phòng tắm bước ra, sự chênh lệch giữa nóng và lạnh khiến cô rùng mình, cô buông mình xuống giường, cảm giác giống như nhiều đêm trước, khi cô không giải quyết được việc gì đó cô sẽ vui đầu vào ngủ,

sau đó hy vọng khi tỉnh dậy sẽ có thần bóng đêm xử lý mọi vấn đề cho cô, mặc dù cô biết suy nghĩ này rất ấu trĩ nhưng khi gặp vấn đề thì người ta khó tránh khỏi việc chạy trốn.

Nhan Nặc trở mình không ngủ được, rồi lại mệt mỏi bò dậy, ngồi vào bàn lấy mảnh giấy định tô vẽ gì đó thì bất ngờ rút ra một tấm ảnh.

Đó là lần đầu tiên cô và Tần Phóng chụp chung, cả hai cười có phần cứng đờ, có phần ngại ngùng.

Khi đó hai người đóng giả tình nhân, và sau này trở thành tình nhân thực sự, có lẽ đây là số trời.

Nghĩ tới chuyện này Nhan Nặc lại bật cười, cô mau chóng viết đằng sau tấm hình: “Ngốc ạ, người em chọn là anh.”

Cô ngẩng đầu lên thấy hộp ước nguyện của mình đặt bên góc bàn, cô liền mở hộp nhét tấm ảnh vào nhưng lại có thêm phát hiện mới, khiến cô vừa ngạc nhiên, vừa vui mừng, vừa giận vừa buồn cười, vừa cảm động.

Từng tấm từng tấm, từng tờ từng tờ, từng câu từng câu, nét bút thô kệch, không phải chữ của cô mà là chữ của Tần Phóng.

Tại sao phải chiến tranh lạnh? Anh ghét chiến tranh lạnh.

Nhan Nặc, anh yêu em.

Không cho phép em nhớ anh ta nữa, em là của anh.

Nhan Nặc, chúng ta làm hòa đi, anh hy vọng ngày mai tỉnh dậy chúng ta lại vui vẻ như ngày xưa.

Nhan Nặc, cả cuộc đời anh chỉ là em, chỉ có em, chỉ yêu em.

Bất giác, nước mắt rơi lã chã.

Cái tên ngốc này...

Có thứ tình cảm sẽ lặng lẽ bước vào cuộc sống của bạn, không âm ỉ, cũng không bám lấy bạn, nó như dòng nước nhỏ nhẹ nhàng chảy vào linh hồn bạn, đợi khi bạn phát hiện ra thì nó đã bám sâu mọc rễ, thậm chí là thành cây cổ thụ trong tim bạn, không thể nhổ đi, chúng ta thường gọi đó là tình yêu bền lâu.

Điều này có lẽ là cách giải thích tốt nhất cho chuyện tình yêu của Nhan Nặc và Tần Phóng, cho dù trong đó cũng có sóng gió, có khổ đau, có va chạm nhưng sự tử vẫn dùng sự bá đạo, sự thật lòng, sự kiên nhẫn

của anh để chờ đợi, chinh phục người huấn luyện thú thuộc về anh, bây giờ cả hai cần nhất chính là sự tin tưởng lẫn nhau.

Nhớ lại những gì đã xảy ra vài năm qua, Nhan Nặc cảm thấy dường như mình đã trải qua một giấc mơ rất dài, cô hiểu rõ rằng người giúp cô đặt dấu chấm hoàn mỹ chỉ có thể là Tần Phóng - tên gốc ghêch thích gây chuyện. Đột nhiên cô rất nhớ, rất nhớ anh.

Nhan Nặc quay sang nhìn đồng hồ, đã hơn mười một giờ đêm nhưng Tần Phóng vẫn chưa về, là bận việc công ty, hay anh không muốn gặp cô?

Cứ nhớ tới cảm giác xa lạ, xa cách lúc sáng nay, khi hai người đối mặt với nhau, cô lại thấy khó chịu, nếu như cô khiến anh khó chịu vậy thì cô nên là người giải quyết khúc mắc này.

Cô mở túi, lấy điện thoại gọi cho anh, mới phát hiện ra có vô số cuộc gọi nhớ, đều là của Phương Lỗi, cô băn khoăn đang định gọi lại thì nghe thấy tiếng chuông cửa, cô vội chạy ra phòng khách, từ lỗ trên cửa nhìn ra thấy bóng ba người đàn ông quen thuộc, cô vội vàng mở cửa để họ vào.

“Anh ấy sao thế? Mọi người đi uống rượu à?” Nhan Nặc ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người họ.

“Đúng ra là mình A Phóng uống rượu, tụi anh chỉ đi cùng thôi.” Phương Lỗi bực dọc lắc đầu, rồi cùng Lâm Vũ Triết dìu con người cao to này vào phòng khách, đặt anh xuống sofa, sau đó xoa bóp tay chân Tần Phóng cho dần gân cốt, đôi mắt khẽ nhắm lại, anh than thở: “Cái tên này, bao năm rồi em không thấy cậu ấy uống say thế này...” Giọng anh trầm xuống vì Lâm Vũ Triết nháy mắt ra hiệu với anh, anh nhìn theo, Nhan Nặc đang cẩn thận tháo giày cho Tần Phóng, rồi kê gối, lau mồ hôi, không biết có nghe thấy anh nói gì không.

Cũng đúng, có một số việc người ngoài như các anh không nên nhúng tay vào.

Lâm Vũ Triết vỗ vai Nhan Nặc, thở dài: “Đợi A Phóng tỉnh rượu thì hai đứa nên nói chuyện với nhau, trong chốc lát thì nó không quen được, em bỏ qua cho nó.”

Nhan Nặc ngẩng đầu cười, cảm kích nói: “Vâng, cảm ơn hai người đã chăm sóc anh ấy giúp em, bây giờ muộn rồi, hai anh về nghỉ đi, có em chăm sóc anh ấy là được rồi.”

“Vậy tụi anh về đây.” Lâm Vũ Triết và Phương Lỗi gật đầu, rời khỏi căn hộ của Tần Phóng.

Nhan Nặc vào phòng tắm lấy khăn nóng ra, ngồi bên ghế định đắp lên trán cho anh, ai ngờ Tần Phóng lại nổi tính trẻ con hất tay cô ra, còn quay mặt sang một bên, mắt nhắm nghiền, không biết là say hay tỉnh.

Nhan Nặc không thấy phiền, cô cười hì hì nói: “Là say thật hay giả vờ say thế?” Im lặng một lúc, Tần Phóng ậm ừ một tiếng, Nhan Nặc lại cười: “Không nói là em coi như anh đã nghe thấy đó, haizz, bây giờ chúng ta nói cho rõ nhé, sau này chúng ta xảy ra chuyện gì mà cãi nhau, nếu tức giận thì một người giận

còn một người tuyệt đối không được giận, nếu giận thì cũng coi như không, không được để đến ngày thứ hai mới tính sổ, anh có đồng ý không?”

Có điều Tần Phóng vẫn không lên tiếng, ngoảnh mặt đi, úp vào lưng ghế, hơi thở ngắt quãng.

Nhan Nặc cố nén cơn giận, chậm chậm đứng dậy, mới quay người đi thì đã bị kéo mạnh vào vòng tay ấm áp, không cửa quây được.

Tần Phóng vùi đầu vào khe cổ cô dụi dụi, hơi thở nóng bừng phả vào tai cô rồi lan tới tâm tim, từng đợt hơi nóng từ cơn ngứa, giọng nói trầm trầm vang lên bên tai cô: “Nhan Nặc, đừng đi, đừng rời xa anh...”

Nhan Nặc gỡ tay anh ra, giả vờ tức giận, vừa đẩy anh vừa nói: “Ác nhân phải tố tội trước, là ai làm ngơ ai trước?”

“Ban nãy em vừa nói... sau này...” Tần Phóng ôm cô chặt hơn, bỏ qua những hờn giận, giọng anh có chút hoài nghi, thiếu tự tin: “Nhưng anh luôn cảm thấy chúng ta không có sau này...” Giữa hai người có quá nhiều thứ không chắc chắn, người đàn ông đó đã ở sâu trong ký ức của cô, cho dù anh cố gắng thế nào, dường như đều không thắng nổi trận chiến này, anh chẳng có chút chắc chắn nào, nói đến tức giận, thực ra anh giận bản thân mình hơn.

Nhan Nặc ngẩng lên, chậm rãi nói: “Vây được thôi, nếu chúng ta không còn sau này nữa thì ngày mai em sẽ chuyển đi, anh không thấy em càng đỡ phiền.”

Gương mặt Tần Phóng lập tức xanh xao, anh gào lên: “Em nói cái gì thế hả? Anh không đồng ý, không đồng ý, không đồng ý, không đồng ý.” Chỉ cần cô đi thì giữa họ thực sự không còn hy vọng nữa rồi.

Nhan Nặc bật cười thành tiếng, cô quay lại, hai tay ôm mặt Tần Phóng, đôi mắt nhìn vào đôi mắt anh: “Đồ ngốc!”

Tần Phóng sững người nhìn cô, dường như chưa kịp thích ứng với thái độ thay đổi một trăm tám mươi độ của Nhan Nặc.

Nhan Nặc bực mình véo má anh, mỉm cười: “Đồ ngốc, em không đi, anh ở đây, em còn có thể đi đâu nữa chứ?”

“Vây em và anh ta...”

“Giờ là lúc nào rồi anh còn nói chuyện ấy? Em và anh ấy hai năm trước đã chia tay rồi, nếu thực sự quay lại thì không cần đợi tới lúc này, đều do anh suy nghĩ lung tung thôi, lẽ nào anh muốn em và anh ấy quay lại với nhau thế sao?”

“Đương nhiên là không rồi.” Tần Phóng vội phản đối ngay, trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào, bởi vì chính miệng cô ấy nói ra, cô và người ta không thể nào có khả năng nữa.

“Phải hay không cũng chẳng sao, dù sao có người ngày nào mặt cũng sưng sía nhìn em thấy ngứa mắt, ngày mai em cứ chuyển đi... ừm...” Nhan Nặc còn chưa nói hết câu thì Tần Phóng đã hôn cô.

“Để xem em còn dám nói muốn chuyển đi nữa không?” Tần Phóng thay đổi thái độ, lắc mình một cái liền biến thành Tần sư tử khí thế.

Nhan Nặc cũng sợ anh, cô chống nạnh đáp: “Em cứ nói đấy, anh làm gì được em?”

Anh cười gian xảo, rất bá đạo, nói: “Có thể làm gì được à? Làm thế này...” Sau đó anh hôn cô thật mạnh.

“Đúng rồi, ông gọi điện cho em đấy.”

“Ông? Ông gọi cho em làm gì?”

“Ông hỏi có phải chúng ta đã chia tay không...”

“Sau này không được nói chia tay! Nếu không em xem anh sẽ giải quyết em thế nào.”

“Hừ, em còn sợ anh sao? Ông còn nói nếu chúng ta không chia tay, vậy thì mau kết hôn đi.”

“Cái gì? Kết hôn?... Hi hi, em đồng ý lấy anh rồi à?”

“Em có nói câu đó đâu? Anh đừng tưởng bở.”

“Anh không biết! Anh coi như em đã đồng ý! Dù sao em cũng không chạy được, ngày mai chúng ta đi đăng ký.”

“Anh mau đi tắm đi, cả người toàn mùi rượu, hôi chết đi được.”

“Hay ghê, dám chê anh sao? Anh cứ muốn hun thối em, thì sao nào?”

“Anh là đồ vô lại!”

“Muốn anh tắm cũng được, nhưng phải có điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Hê hê, em phải tắm cùng đại gia đây.”

Sau đó tất nhiên sẽ là củi khô bốc cháy, một cảnh tượng tuyệt vời, những màn thân mật lâu ngày không diễn.

Nhan Nặc thấy mệt nên ngủ say, Tần Phóng nhẹ nhàng hôn lên mi mắt cô, trong đôi mắt anh là tình cảm sâu sắc không diễn tả được.

Đột nhiên anh nhớ ra điều gì đó, anh lấy chiếc hộp giấu trong ngăn tủ ở đầu giường ra, lấy chiếc nhẫn đeo vào tay Nhan Nặc, rồi cúi người thì thầm bên tai cô: “Nhan Nặc, đời này kiếp này, anh chỉ yêu mình em!”

Yêu tới nơi sâu thẳm, điều quan trọng không còn là hình thức, mà trái tim hai người luôn dựa vào nhau.

Tháng Năm năm đó, Tần Phóng và Nhan Nặc tổ chức hôn lễ rất long trọng.

37. Phiên Ngoại 1

Ngoại truyện 1: Hẹn hò

Trong văn phòng, Tần Phóng chăm chú nhìn màn hình máy tính, ngay cả Phương Lỗi gõ cửa đi vào anh cũng không biết. Phương Lỗi chau mày, nhẹ nhàng đi tới sau lưng anh rồi hỏi: “Cái tên này, đang làm chuyện xấu gì thế?...” Còn chưa nói xong đã không nhận được mà bật cười, ngón tay chỉ màn hình cười lớn: “Hẹn, Yêu hội bảo điển?” Đúng là không giữ cho anh em chút thể diện nào. [Yêu hội bảo điển: tên sách, là một loại sách viết về việc hẹn hò của nam nữ.]

Tần Phóng lập tức tắt web, quay đầu tức giận nhìn Phương Lỗi, nghiêng răng đáp: “Cậu gõ cửa một cái thì chết à?”

Phương Lỗi nhún vai: “Sếp à, cái này không trách tôi được, tôi gõ cửa rồi nhưng sếp không nghe thấy thôi.”

Tần Phóng quay ghế về phía Phương Lỗi rồi nhắc chân đạp anh một cái: “Lợn! Đừng liêu với tôi!”

Phương Lỗi nhanh nhẹn né được, ngồi xuống sofa, mắt lại cười: “Nhìn dáng vẻ của cậu đáng thương lắm, có cần tôi truyền cho vài chiêu không?”

Tần Phóng lườm anh, bực mình nói: “Không - cần!” Nhưng Tần Phóng nghĩ một lúc rồi nói tiếp: “Bình thường hẹn hò, các cậu hay đi đâu?”

Phương Lỗi cười ngặt nghẽo, đến khi Tần Phóng sắp phát điên đến nơi anh mới cố gắng nín nhịn, nói: “Ê, hẹn hò với con gái mà, chỉ có mấy cái như dạo phố, xem phim, ăn tối dưới ánh nến, ngắm mặt trời lặn, mặt trời mọc, đơn giản quá còn gì.” Anh khẽ lắc đầu, tình yêu của một người ba mươi tuổi, lại còn là anh em của anh, là Tần Phóng tiếng tăm lẫy lừng, nói ra chắc không ai tin. Cứ nhớ tới trang web mà Tần Phóng vừa vào xem là anh lại không nín được cười.

Tần Phóng bĩu môi: “Quê mùa.” Rồi không thêm để ý nữa, anh đang suy nghĩ nghiêm túc xem lần đầu tiên hẹn hò chính thức của anh và Nhan Nặc sẽ đi đâu?

Vẫn là tới quảng trường trung tâm, ở đây buổi tối rất đông, rất nhiều đôi tình nhân tay trong tay bước đi.

Lúc Tần Phóng tới thì Nhan Nặc vẫn chưa đến, anh nhìn đồng hồ đeo tay, vậy mà đã đợi cô nửa tiếng.

Anh khoanh tay uể oải ngồi dựa vào thành ghế đá cạnh công viên, nhìn dòng người qua lại, đột nhiên nhớ ra vào dịp Giáng sinh cũng chính tại nơi đây, anh từ buổi đầu giá ra chỗ này, một mình cô đơn đi lại, còn đang nghĩ xem đón ngày này thế nào, sau đó anh gặp cô.

Anh thích đến phát điên, giây phút đó anh có lý do tin rằng, ngay cả ông trời đang tác hợp cho họ. Nếu không trong thành phố lớn như thế, giữa biển người mênh mông, tại sao họ lại gặp nhau dễ dàng như vậy? Anh không phải người dễ từ bỏ, nếu Nhan Nặc lạnh băng, sống khép kín, vậy thì anh chính là lửa, có thể làm băng tan chảy, mang lại hạnh phúc cho cô, hai người vô cùng hợp nhau.

Bây giờ nhớ lại hôm cô mời anh tới nhà cô, anh lại buồn cười, làm sao có thể khiến anh không thích cô được cơ chứ?

Chớp mắt đã ngàn năm.

Đường như mọi thứ đều là định mệnh.

Anh lấy trong túi áo ra chiếc trâm cài áo hình cá heo, những ngón tay mân mê hoa văn tinh xảo trên đó, trong đầu lại chứa toàn hình ảnh của Nhan Nặc, cảm giác Nhan Nặc mang tới cho anh giống như cá heo, thông minh, dịu dàng, thân thiện.

Đột nhiên có người vỗ vai anh, anh lập tức nắm chặt chiếc trâm cài, ngẩng đầu lên, Nhan Nặc đang cười rất tươi nhìn anh, cô mặc áo lông vũ màu hạt gạo, khiến cơ thể gầy gò của cô béo lên chút ít, gương mặt nhỏ xinh đang đỏ ửng.

Anh vội đứng dậy kéo cô lại gần mình, chau mày nói: “Trời lạnh, sao em không mặc ấm vào?”

Nhan Nặc vừa tức vừa buồn cười, ần ần lòng bàn tay anh và cười: “Chỉ biết nói em thôi, anh cũng thế mà? Tay lạnh cóng như băng rồi.”

Tần Phóng ngại ngùng rút tay lại, gương mặt cũng ửng hồng.

Nhan Nặc hỏi: “Anh đợi lâu lắm rồi phải không?”

Tần Phóng trả lời nhanh: “Không, vừa tới thôi.”

Nhan Nặc bật cười thành tiếng, đôi mắt long lanh nhìn anh, Tần Phóng bị nhìn mất tự nhiên, khẽ làu bàu: “Nhìn gì thế?”

Nhan Nặc lắc đầu cười.

Liên Nguyệt nói muốn đưa cho cô danh sách bạn học, hai người vừa chia tay ở quán cà phê gần đây xong, còn sớm hơn thời gian cô và Tần Phóng hẹn nhau tới mười lăm phút, lúc đó anh ở đây rồi, làm gì có chuyện vừa tới chứ? Trời đông lạnh giá, cô đã bị anh làm cho cảm động. Có điều cô không muốn bóc mẽ anh, dù sao đàn ông cũng cần thể diện, chẳng phải sao?

Nhan Nặc thấy tay trái anh nắm chặt nên tò mò hỏi: “Anh cầm cái gì thế?”

Tần Phóng “à” một tiếng rồi ngửa tay: “Là cái này. Tặng em, thích không?”

Nhan Nặc đón lấy nó, nhìn kỹ lại, là trâm cài áo hình chú cá heo sáng lấp lánh.

Làm sao bây giờ? Cô muốn khóc. Hình như cô có nói với anh một lần, trong công viên, cô nói với anh là cô thích cá heo, không ngờ anh còn nhớ tới bây giờ.

Những thứ nhỏ nhặt từ ngày anh và cô quen nhau tới giờ lại dồn về trong tim.

Tất cả mọi người đều nói, Tần Phóng luôn đối tốt với cô, cô cũng chưa bao giờ nghi ngờ điều ấy. Cô không kiềm chế được nên ôm chầm lấy anh, hít hà hơi ấm chỉ mình anh mới có. Tần Phóng sưng lại rồi mặc cho cô ôm mình.

Một lát sau, Tần Phóng thấy mắt cô hoe đỏ, liền cầm tay cô hỏi kỹ: “Em sao thế?”

Nhan Nặc lắc đầu, cô lau khô nước mắt, miệng mỉm cười, nói: “Không sao, chắc là lạnh quá, đóng băng rồi.”

Chỉ là có đóng băng cũng sẽ được anh làm cho ấm áp.

Tần Phóng nghe thấy vậy mừng rỡ, anh kéo cô đi về phía trung tâm mua sắm: “Đi, mau lên, đừng đứng đây nữa.”

Nhan Nặc mỉm cười đi theo anh: “Vậy chúng ta đi đâu đây?” Đột nhiên nhớ tới mấy lời Phương Lỗi nói tới qua, lần đầu hẹn hò, cứ chờ đợi đi. Sau đó cô mới hiểu ý của Phương Lỗi, hơn nữa cô đoán tất cả chủ ý đều do anh đề ra.

Dạo phố, xem phim, ăn cơm.

Hóng gió, ngắm biển, ngắm bình minh.

Không thiếu việc gì.

Hai người vai kề vai ngồi trên bờ biển, ngắm mặt trời lên, ánh nắng vàng ấm áp rải xuống, ấm áp lòng người.

Anh vẫn thận trọng hỏi lại: “Có thích nơi này không?” Anh tìm trên mạng rất lâu mới được.

Cô còn có thể trả lời thế nào chứ? Thích lắm, hai từ này nói ra luôn không cần suy nghĩ, sau đó anh vui sướng như một đứa trẻ, cô cũng cười theo, người đàn ông này thật là...

Lại là cuối tuần, thời tiết đã vào hạ, trời bắt đầu nóng.

Ở bên nhau lâu như vậy nhưng Nhan Nặc phát hiện ra, hẹn hò có đi đâu chỉ cần cô nói là xong, nếu không tên ngốc Tần Phóng sẽ làm tiếp sáu việc đó, giống như một học sinh tiểu học học thuộc bảng cửu chương, nhưng chỉ ghi nhớ có vậy, không hiểu cách tính toán.

Hôm nay, cô dẫn anh tới thư viện, hai người thoải mái ngồi dưới điều hòa mát mẻ đọc sách cả chiều, vừa ra đã nóng sức.

Nhan Nặc nhăn nhó nói: “Thời tiết nóng quá!” Thấy cô gái vừa đi qua đang cầm kem, cô vui quá liền khoác tay Tần Phóng nũng nịu: “Hay là chúng ta đi nhà kem đi, được không?”

Tần Phóng chau mày, véo má cô, nói với vẻ không hài lòng: “Đương nhiên không được, hôm đó em ăn một thùng to, đau bụng không nói làm gì, nhưng sau đó em còn nói tại anh cứ để cho em ăn, oan uổng quá, nhất định không được dung túng cho em ăn nữa.”

“Em cứ đi ăn.” Nhan Nặc đẩy anh ra: “Em tự đi mua.”

Tần Phóng kéo cô lại, nói: “Em nghe lời đi, bác sĩ nói em chịu lạnh kém, ăn đồ lạnh nhiều sẽ không tốt.”

Nhan Nặc quay đầu lại, ngang bướng giơ một ngón tay lên: “Chỉ ăn một cái thôi, mau đồng ý đi.”

Tần Phóng cảm thấy bất lực, nhưng nhìn cô vui vẻ nũng nịu với mình thế này anh lại mềm lòng, không ngăn được cô: “Được, em nói đó nhé, không được ăn nhiều hơn.”

Nhan Nặc vui vẻ khoác tay anh và nói “Vâng”, nụ cười ấm áp đọng mãi trên gương mặt cô.

38. Phiên Ngoại 2 - 3

Ngoại truyện 2: Váy cưới

Kéo tấm rèm ra, Nhan Nặc xúng xính xách váy cưới chậm chậm bước ra ngoài, quay một vòng trước mặt Tần Phóng, chiếc váy trắng muốt đính vô số hạt cườm lấp lánh tạo nên một đường cung nho nhỏ, cô mỉm cười hỏi: “Thế nào? Đẹp không anh?”

Mắt Tần Phóng nhìn chằm chằm, phải một lúc sau mới sực tỉnh, anh nuốt nước bọt, đang định nói đẹp thì nhìn thấy phần lưng cô khoét chữ V gợi cảm, để lộ làn da trắng muốt, đôi mày anh chau lại, miệng nói một đằng: “Anh cảm thấy bình thường, thay bộ khác đi”, nhưng trong lòng lăm lăm, sự xinh đẹp của cô chỉ một mình anh biết là được rồi, người khác đừng mơ tưởng, ngay cả nhìn cũng không được.

Nhan Nặc chu môi lên cãi: “Sao lại thế?... Rõ ràng là rất đẹp mà.”

Nhưng áo cưới của cô dâu thì chú rể là người có quyền phát ngôn nhất, cô phụng phịu đi thay chiếc váy cưới khác.

Chỉ là sự nhẫn nại của con người có hạn...

“Bộ này rất đẹp phải không?”

“Sao ngắn thế? Đây vốn không phải là váy cưới mà... không được.”

“Váy cái này?”

“Thiết kế phần cổ què quá, không xứng với em, thử bộ khác xem.”

“Hay là bộ này?”

“Bộ này phần vai.. .”

“Tần Phóng!” Cuối cùng Nhan Nặc không thể chịu được nữa, cô chống nạnh, mặt sầm lại: “Nói chung là anh nhìn cái nào cũng không vừa mắt đúng không?”

Tần Phóng cười hi hi giả vờ ngây ngô, anh đưa tay ôm cô vào lòng, nói: “Chẳng qua là anh muốn em lựa chọn kỹ càng, cô dâu của Tần Phóng nhất định phải đẹp nhất.”

Cơn tức giận của Nhan Nặc cũng nguôi ngoai phần nào, cô bĩu môi nói: “Em cũng không chọn nữa, anh cứ nói thẳng ra anh thích bộ nào, thử một lần rồi.”

Tần Phóng do dự một lát rồi chỉ tay chọn một bộ, sau đó nhìn cô nghiêm túc nói: “Anh cảm thấy bộ kia rất đẹp.”

Nhan Nặc nhìn theo tay anh, cô sững lại, không biết khóc hay cười, cô ngồi trên đùi anh, hai tay cô giữ chặt mặt anh, nghiêng răng nói: “Anh Tần, anh sinh vào năm nào vậy? Xã hội cũ? Hay thời cổ đại?”

Tần Phóng vẫn giả vờ không hiểu, ngược mắt nhìn cô: “Sao thế? Có vấn đề gì à?”

Nhan Nặc trừng mắt nhìn anh, anh lại còn dám hỏi cô “sao thế” ư? Vấn đề này lớn rồi đây, bộ váy ấy vốn là kiểu phục cổ của thế kỷ trước, từ đầu đến cuối đều kín mít, què chết đi được, uống danh anh là nhà thiết kế nổi tiếng, đây là óc thẩm mỹ sao?

Cô còn muốn thảo luận với anh thì đúng lúc đó Liễu Tư Thần bước vào, tưởng hai người đang tình cảm với nhau nên vội nói: “Này này, mặc dù hai người chuẩn bị kết hôn nhưng cũng không cần lúc nào cũng ngọt ngào thế kia đâu, để bọn tớ cô gia quả phụ thế này phải làm thế nào chứ?”

Liễu Tư Thần nói xong liền bị một vòng tay ấm áp ôm chặt, chủ nhân của vòng tay ấy dịu dàng nói: “Chỉ cần em đồng ý, chúng ta sẽ ngay lập tức kết hôn.”

Liễu Tư Thần sững lại rồi thoát khỏi vòng tay anh, coi như không nghe thấy gì mà đi thẳng đến chỗ Nhan Nặc, Lâm Vũ Triết thất vọng nhìn vòng tay trống rỗng rồi mau bước vào theo.

Nhan Nặc than thở với Liễu Tư Thần: “Còn kết hôn cái gì nữa? Tớ sắp bị anh ấy làm cho tức chết rồi đây.”

Liễu Tư Thần kéo cô ngồi xuống rồi cười nói: “Sao thế?”

Nhan Nặc chỉ bộ váy cưới vừa thử lúc trước, phụng phịu nói: “Bao nhiêu bộ váy cưới thế này mà anh ấy không thích.” Sau đó, cô chỉ sang một bên: “Anh ấy lại thích kiểu này. Tớ không chịu được.”

Liễu Tư Thần mau chóng nhận ra ý đồ của Tần Phóng, cô nói: “Hi hi, người ta cũng lo cho cậu mà, thỉnh thoảng theo phong cách cổ một chút cũng được.”

Nhan Nặc chết cũng không đồng ý: “Tớ không thèm.”

Dường như cô đang làm trái ý Tần Phóng, cô cố ý chọn một bộ váy cưới gợi cảm để thử, đẹp thì đẹp thật nhưng sắc mặt Tần sư tử không đẹp, đen như mặt Bao đại nhân.

Anh cũng tức lắm, nhất quyết giữ vững lập trường của mình: “Anh không đồng ý.”

Lâm Vũ Triết lắc đầu, cặp cô dâu, chú rể này tính tình trẻ con quá, may là Liễu Tư Thần có cách, cô nghĩ rồi nói: “Hay là thế này, tớ chọn váy cưới, có điều cả hai người đều không được phản đối.”

Hai người cùng quay sang lườm nhau, cuối cùng miễn cưỡng gật đầu đồng ý.

Cũng may Liễu Tư Thần không khiến hai người thất vọng, cô chọn một bộ váy cưới hợp thời trang mà không quá hở hang, mặc dù Tần Phóng vẫn cảm thấy hở quá nhiều nhưng cũng không có cách nào khác, còn phải lấy vợ nữa chứ! Nhan Nặc cũng chọn lê cho Tần Phóng, hai người đứng cạnh nhau trông rất đẹp đôi khiến Liễu Tư Thần cảm động đến rơi nước mắt.

Lâm Vũ Triết ôm vai cô, cẩn thận nói: “Tư Thần, hay là chúng ta cũng...”

“Con người anh trí nhớ rất kém phải không? Tôi đã nói rồi, là “tôi” và “anh”, cái gì mà chúng ta chứ, chúng ta không quen, OK?” Mặc dù nói như thế nhưng không thể nào đẩy anh ra được.

Hai người ngay cả con cũng có rồi, làm gì có chuyện không thân chứ? Lâm Vũ Triết thở dài, tự mình tạo nghiệt, tự mình gánh hậu quả, là điều anh phải chịu.

Đến lúc chụp ảnh cưới, họ lại bận túi bụi.

Chỉ chụp trong studio cũng đã đủ mệt rồi, nhiếp ảnh gia lúc thì nói biểu cảm của chú rể cool quá, lúc thì nói động tác của chú rể cứng quá, nói chung là chụp nửa ngày cũng không được mấy tấm vừa ý.

Nhưng Tần Phóng làm gì có chuyện mặc người khác sắp đặt chứ? Anh cứ làm mặt lạnh đứng yên đó, ánh mắt ấy khiến nhiếp ảnh gia rùng mình, việc chụp ảnh cứ bị ngừng giữa chừng.

Cuối cùng, vẫn là Nhan Nặc đe dọa, cô cầu eo anh rồi trừng mắt nhìn anh: “Nếu anh còn không hợp tác thì để xem em có lấy anh không.”

Ai nói Tần Phóng cũng không nghe nhưng lời vợ có không muốn nghe thì cũng phải cam tâm tình nguyện mà nghe, anh gượng cười. Chụp ảnh cưới xong, anh thở phào, cũng may cả đời anh chỉ cưới một lần.

Nhưng khi anh nghe thấy Nhan Nặc và trợ lý studio thảo luận về việc chụp ảnh ngoài trời, anh dờ người, sững sờ hỏi cô: “Không phải chụp xong rồi sao?”

Nhan Nặc nhìn anh như nhìn người nguyên thủy chậm rãi nói: “Anh Tần, áo cưới có năm bộ, chúng ta mới chụp hai bộ, còn ba bộ nữa để chụp ngoài trời.”

Tần Phóng nghẹn ngào không nói nên lời, muốn từ chối nhưng nhìn đôi mắt ngập tràn hạnh phúc của Nhan Nặc, anh lại mềm lòng.

Được rồi, chỉ cần cô ấy thích thì điều gì cũng được.

Ngoại truyện 3: Ghen

Câu chuyện xảy ra sau khi Tần Phóng và Nhan Nặc kết hôn, lúc đó hai người vừa chuyển tới nhà mới chưa lâu, vẫn đang vô cùng ngọt ngào, hạnh phúc, quần quýt không rời.

Hôm nay, Tần Phóng tan ca, về nhà thấy Nhan Nặc vẫn chưa về, anh vo gạo cắm cơm sau đó bật máy tính, vốn định đọc nốt mấy tài liệu chưa đọc xong nhưng không vào đầu chữ nào cả. Anh nhìn góc phải máy tính, 6:03 PM, bình thường giờ này cô đã về sớm nấu sẵn cơm nước đợi anh rồi.

Tần Phóng không chịu được liền gọi điện cho Nhan Nặc, lúc đó mới phát hiện ra cô không mang điện thoại, anh thấy lo. Sao muộn thế này vẫn chưa về? Anh nghĩ ngợi rồi cầm áo khoác ra ngoài.

Có tiếng lạch cạch mở khóa cửa, Nhan Nặc cầm túi đồ bước vào, thấy Tần Phóng vội vàng vàng, cô ngạc nhiên chau mày: “Sao thế? Anh định ra ngoài à? Đến giờ ăn cơm rồi mà.”

Sau khi kết hôn, anh rất ít khi ra ngoài ăn cơm, cho dù có tiệc tùng thì cũng lựa chọn buổi quan trọng mới đi.

“Ừ!” Tần Phóng “hừ” một tiếng, thấy trán cô lấm tấm mồ hôi, anh đưa tay đỡ túi đồ cho cô rồi chau mày hỏi: “Sao hôm nay em về muộn thế? Ra mồ hôi cũng không biết lau đi à, để thế dễ bị cảm lắm.”

“Trong khu nhà mình không phải mới mở một trung tâm thể hình sao? Trong thời gian khai trương mỗi hộ được miễn phí ba ngày, hôm nay em được nghỉ nên đi tập yoga, cũng thoải mái lắm.”

Nhan Nặc đi theo anh vào trong bếp, vừa lấy đồ ăn ra vừa nói: “Không phải bình thường anh vẫn đi tập thể hình sao? Lần sau mình cùng đi đi, nếu thấy hợp còn có thể làm thể năm, có ưu đãi đó.”

“Ừ, em thích là được rồi.”

Tần Phóng chăm chăm nhìn cô, chắc là do vừa vận động xong nên gương mặt cô ửng hồng, làn da em bé trắng sáng, rất hấp dẫn. Thế là đôi mắt anh lại nheo lại, trong phòng thể hình phần nhiều là đám đàn ông thối tha có hoóc môn nội tiết cao, cô ấy đi thể này liệu có bị thiệt thòi gì không? Nghĩ tới đây tâm trạng anh đã thấy không vui. Anh ôm eo cô từ phía sau, cúi thấp đầu chà nhẹ vào mặt cô.

Nhan Nặc vừa tức vừa buồn cười, cô đẩy anh ra: “Làm cái gì thế? Người em đầy mồ hôi, anh không thấy mùi à?”

Miệng anh dường như đang ngậm kẹo, giọng nịnh nọt: “Mồ hôi của vợ rất thơm.” Có điều Nhan Nặc trờng mắt một cái là anh lại ngoan ngoãn buông tay.

Nhan Nặc thấy anh dần người ra, cô bật cười: “Anh đi xem ti vi đi, cơm sẽ được ngay thôi.”

Ăn xong cơm, Tần Phóng đi tắm, Nhan Nặc nghỉ ngơi một chút rồi cũng đi tắm, có thể do lần đầu tiên đi tập yoga nên cảm thấy rất mệt, nằm xuống cái là ngủ ngay. Lúc Tần Phóng tắm xong đi vào thì phòng đã vô cùng im ắng. Anh vuốt ve mái tóc cô, tóc vẫn còn ướt, anh gọi cô dậy với vẻ không vui, miệng làu bàu: “Sao tóc chưa khô đã đi ngủ rồi?”

Nhan Nặc đang ngủ ngon, cô dựa sát vào người anh, mắt mơ màng, mặc anh dùng máy sấy tóc sấy ình, sau đó anh đặt cô xuống giường, đắp chăn cẩn thận. Anh ngồi bên giường ngắm cô một hồi lâu rồi tắt đèn, đi sang phòng đọc sách.

Trước đây anh có một thân một mình, khi nào về nhà cũng thế, tăng ca đến nửa đêm là bình thường, nhưng sau khi kết hôn, anh phát hiện ra hóa ra có thể tan ca đúng giờ là một việc vô cùng hạnh phúc. Vì thế, dù công việc chưa hoàn thành đi nữa anh cũng mang về nhà làm, hiếm khi tăng ca. Anh xem hết tài liệu thư ký gửi rồi trả lời mấy bức thư quan trọng. Sau khi làm xong hết việc, đôi mày anh dãn ra, lúc đó mới tắt máy tính.

Phòng ngủ tối om, anh sợ đánh thức cô nên không bật điện, tay chân quờ quạng đi vào trong, căn phòng im ắng, chỉ có tiếng thở khe khẽ của cô, anh lật chăn rồi cẩn thận chui vào.

Nhan Nặc thích ấm áp, vừa chạm vào cơ thể ấm nóng của anh, cô liền quàng tay ôm chặt lấy anh rồi lại ngủ say. Tần Phóng chu môi rồi hôn lên trán cô, sau đó ôm cô ngủ ngon lành.

Hôm sau, Tần Phóng và Nhan Nặc cùng ra khỏi nhà, anh đưa cô đi làm trước rồi mới về công ty.

Nhan Nặc đứng đợi anh ở cửa, gặp bà Lưu đi tập thể dục buổi sáng về, thấy Nhan Nặc đứng đó liền nhiệt tình chào hỏi: “Trùng hợp quá, cô Nhan, đi làm à?” Hai người quen nhau sau buổi tập yoga hôm qua.

Gương mặt bà Lưu rạng rỡ nụ cười: “Ai da, đi làm mệt lắm, tìm một người đàn ông tốt và lấy người ta mới thực tế. Sao, chuyện tối qua tôi nói với cô, cô thấy thế nào?”

“Cảm ơn ý tốt của bác, chỉ là cháu thấy cháu thực sự không cần.” Nhan Nặc lịch sự từ chối rồi nhìn ra ngoài, tại sao Tần Phóng còn chưa ra chứ?

Bà Lưu vẫn không bỏ cuộc: “Không phải tôi khen người nhà tôi đâu, nhưng em họ tôi thực sự trăm người mới có một đó, có nhà có xe, công việc ổn định, quan tâm đến phụ nữ, cô không cần ngại đâu, đi xem mặt một tí cũng có chết ai đâu.”

Em trai họ bà Lưu cũng không còn trẻ, đi xem mặt vài đám mà không ưng ai, toàn là dưa già táo héo, khó khăn lắm mới thấy một cô gái xinh đẹp thế này, còn không mau túm lấy chứ?

Nhan Nặc đang định nói gì thì bỗng nhiên có người khoác vai, ngược mắt nhìn hóa ra là Tần Phóng, có điều sắc mặt anh không được tốt.

Anh tươi cười hỏi cô: “Đang nói gì mà vui thế, vợ yêu?” Anh cố ý nhấn mạnh từ vợ yêu, cố tình tuyên bố chủ quyền với một số người.

Bà Lưu nếu không biết điều thì thật không ra sao cả, bà ngại ngần nói hai ba câu rồi vội vã rời đi.

Tần Phóng quay sang lạnh lùng nhìn Nhan Nặc: “Hừ, cô Tần, cô không có lời nào nói với tôi sao? Thăng thần sẽ được khoan hồng, từ chối sẽ bị phạt nặng.”

Ánh mắt Nhan Nặc lấp lánh nụ cười, cô kéo tay anh nũng nịu: “Anh Tần, thực ra anh có thể nghỉ từ góc độ khác mà, người ta cảm thấy vợ anh xinh đẹp, trẻ trung nên mới nói thế mà.”

Chiều qua, lúc tập yoga, cô và bà Lưu cùng một nhóm, hai người nói chuyện mới biết cả hai đều là người mới tới khu này, giống như vừa gặp đã thân quen, nói được vài câu đã giới thiệu đối tượng cho cô. Cô nói kết hôn rồi nhưng bà không tin, phụ nữ kết hôn rồi sao lại biết chăm sóc bản thân tốt thế chứ, rồi quay sang khen em trai bà ấy xuất sắc thế này thế kia, vì thế ngay cả về nhà cũng muộn.

Tần Phóng thấy cô nắm chặt tay mình anh liền nắm chặt hơn, cơn tức cũng nguôi một nửa: “Lần sau gặp mấy loại người này em cứ nói thẳng với người ta, em - là - gái - đã - có - chồng.”

Nhan Nặc lườm anh, cô quàng tay ôm cổ anh rồi cười: “Vậy có cần em mang giấy đăng ký kết hôn bên mình không?” Thực ra bị người ta hiểu nhầm chưa có chồng cũng đắc ý lắm chứ.

Tần Phóng chau mày: “Hừ, ý kiến này được đó.”

“Anh đi mà làm.”

Buổi tối Tần Phóng về nhà sớm, thấy Nhan Nặc đang bận rộn trong bếp, trong lòng thấy ấm áp lạ.

Tắm xong, anh thấy Nhan Nặc vẫn đang đứng ngoài ban công gọi điện thoại, đột nhiên nhớ tới chuyện Phương Lỗi nói với anh, trong lòng có cảm giác không vui. Anh leo lên giường đọc tạp chí, khi cô trở vào, anh tò mò hỏi: “Là ai thế? Nói lâu vậy?”

Nhan Nặc chui vào lòng anh: “Sao mà nghe giọng chua thế? Là Tư Thần đó, cô ấy nói cuối tuần đi thử váy cưới với cô ấy.”

“Không phải anh sợ...” Tần Phóng nói được một nửa rồi không nói tiếp nữa, quay mặt đi chỗ khác nói: “Được rồi, không nói nữa, không nói nữa, đi ngủ!”

“Chồng à...” Nhan Nặc hiếm khi gọi thế này lắm, cô cảm thấy ướm át quá, có điều Tần Phóng lại rất thích.

Tần Phóng ôm cô vào lòng rồi hôn mạnh, cho đến khi cô không thở được nữa anh mới buông ra rồi hạ giọng: “Hôm nay nghe Lỗi Tử nói, anh ta về nước rồi.”

Nhan Nặc sững lại, cô bắt mân cấn tay anh một phát: “Vì cái này à? Em đã nói rồi, anh ấy về để dự đám cưới. Sao? Anh vẫn không có niềm tin vào anh, vào em?” Lần này tới lượt cô quay mặt đi.

Tần Phóng nghịch mấy lọn tóc của cô, nói: “Không phải không có niềm tin, anh cũng không biết là cảm giác thế nào nữa, chỉ là trong lòng hơi khó chịu.”

“Người kết hôn với em là anh chứ không phải anh ấy, anh ghen bóng gió gì chứ. Còn nói mình không phải tên đại ốc?” Nhan Nặc cười nhạo anh không chút khách khí.

“Anh là tên đại ốc, em là tên tiểu ốc!” Nói xong, anh ôm cô rồi lại hỏi: “Em nói xem, em cũng không phải vô cùng xinh đẹp, sao nhiều người thích thế chứ? Thật là khó hiểu quá đi... Á, sao em lại cần anh?”

Nhan Nặc chống nạnh tạo phản: “Cần anh thì làm sao? Anh bảo anh nói em không xinh đẹp? Hừ, ngày mai em đi xem mặt em trai họ bà Lưu.”

Tần Phóng nhảy chồm lên: “Được đó, em dám à? Xem anh giải quyết em thế nào!”

Trong căn phòng nhỏ, xuân ý đượm nồng, quần quýt vô cùng.

39. Phiên Ngoại 4

Ngoại truyện 4: Liễu Tư Thần

Chớp mắt, Liễu Tư Thần đã mang thai gần chín tháng, cái bụng to khiến cô trông thật nặng nề, cô mặc một chiếc váy bầu dài rộng rãi, chậm chậm đi vào khoa sản.

Bác sĩ khám vẫn là vị bác sĩ già có đôi mắt hiền từ và rất có kinh nghiệm, bà bảo Tư Thần ngồi xuống trước, sau khi xem bệnh án liền ngẩng lên hỏi: “Sao thế, hôm nay chồng cô không đến à?”

Liễu Tư Thần mím môi, nói chuyện như một đứa trẻ: “Bác sĩ Hác, cháu đã nói cháu chưa kết hôn mà...” Xem ra cô không ngại người khác nghĩ cô không chồng mà chưa.

“Sắp làm mẹ đến nơi rồi còn tính khí trẻ con thế này, sao mà coi được chứ?” Bác sĩ Hác đẩy đẩy gọng kính, cười và lắc đầu: “Y tá Lý, cô gọi chàng trai đứng ngoài cửa vào đây, tôi có việc dặn cậu ấy.”

Liễu Tư Thần mím môi không nói gì, cô y tá nhìn cô rồi khẽ cười, đi ra ngoài gọi: “Anh Lâm, bác sĩ Hác mời anh vào.”

Lâm Vũ Triết đứng cách đó không xa, gương mặt không có cảm xúc gì, dường như đang nghĩ gì đó, thấy có người gọi liền quay lại khẽ đáp rồi theo bước y tá Lý vào phòng.

Anh vừa vào phòng đã nghe thấy tiếng “hứ” lạnh tanh của Liễu Tư Thần, hơn nữa cô cũng chẳng thèm nhìn anh, chỉ nói chuyện với bác sĩ, đáng vẻ xa cách ấy rõ ràng muốn nói: Đừng lại gần tôi.

Lâm Vũ Triết cười đau khổ một cái rồi gật đầu chào bác sĩ Hác, chọn một chỗ cách cô không xa cũng không gần rồi ngồi xuống, ánh mắt vẫn không hề rời cô.

Bác sĩ Hác nhìn hai người một hồi rồi mỉm cười hài lòng: “Như thế này mới đúng, mang thai đâu phải chỉ là chuyện của mình người mẹ, bố cũng có trách nhiệm quan trọng, bố mẹ cứ cãi nhau thế này thì chăm con cái làm sao được chứ?”

Liễu Tư Thần sầm mặt lại không nói gì, Lâm Vũ Triết chủ động hỏi: “Bác sĩ Hác, Liễu Tư Thần sắp đến ngày sinh, có việc gì cần chú ý không ạ?”

Cuối cùng Liễu Tư Thần cũng có phản ứng, cô nhếch mép cười nhạt: “Buồn cười chưa, con do tôi sinh ra, liên quan gì đến anh?”

Lâm Vũ Triết thở dài, liếc mắt nhìn cô, sau đó tiếp tục thành khẩn nói: “Bác sĩ nói đi, tôi sẽ ghi nhớ.” Anh lấy chiếc PDA mang theo bên người ra, chăm chú ghi lại những lời bác sĩ nói, chỗ nào không hiểu còn cẩn thận hỏi lại kỹ càng.

Cả khoa sản đều nói, Lâm Vũ Triết chính là ông bố chuẩn mực mà họ đã gặp, đẹp trai, lại dịu dàng, ân cần, mỗi lần Liễu Tư Thần đi khám thai, anh đều có mặt, đúng là hình mẫu của người đàn ông mới. Có điều, Liễu Tư Thần cứ để ngoài tai mấy lời bình phẩm đó, ít nhiều do chuyện đã xảy ra trước đó, vì thế cô mới ngửa mắt với Lâm Vũ Triết đến vậy.

Lâm Vũ Triết cũng biết vậy, chẳng qua anh đang muốn bù đắp những lỗi lầm trước đây, cho đến khi giành được trái tim của Liễu Tư Thần, những gì anh làm luôn là không đủ, dù sao khó chữa nhất vẫn là vết thương lòng.

Anh tưởng rằng cả đời này anh không thể tiếp tục yêu người nào khác được nữa, nhưng không phải vậy, anh đã biết rõ trái tim mình bị hấp dẫn bởi người con gái trước mặt đã bước vào thế giới của anh. Hơn nữa, bây giờ họ còn có con, một đứa con thuộc về hai người, cứ nghĩ tới điều đó là anh lại cảm thấy rất ấm áp, chẳng phải sao, anh sắp làm bố rồi.

Sau đó, Liễu Tư Thần không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ ngồi một bên nhìn anh, cảm xúc trong lòng thật khó tả. Cô biết Lâm Vũ Triết muốn bù đắp, nhưng anh đã làm tổn thương cô quá nhiều, cô còn chưa thể tha thứ cho anh, nhưng bây giờ giãy vò anh thế này, trong lòng cô cũng không dễ chịu chút nào, đúng là mâu thuẫn tới cực điểm.

Lúc ra ngoài cửa bệnh viện, Lâm Vũ Triết đi ngay sau cô. Trời vừa mưa xong, đường trơn, có một số chỗ còn thành vũng nước, anh sợ hãi khi nhìn cô tránh từng vũng nước. Cuối cùng, không chịu được nữa, anh chạy lên trước ngăn cô lại: “Đường khó đi, anh lái xe tới đây đưa em về nhà nhé!”

Cô không muốn nhận lấy thứ tình cảm này nên đẩy tay anh ra, khẩu khí chanh chua: “Buông tôi ra, không cần anh quan tâm.”

“Tư Thần, em nghe anh một lần được không?” Lâm Vũ Triết cũng bắt đầu cứng giọng, nhưng thấy gương mặt xanh xao của cô, lại cảm thấy khổ cho đứa con của anh, anh lại mềm lòng, giọng nói gần như khẩn cầu: “Anh sợ em xảy ra chuyện, thật đấy, nể mặt con, em để anh đưa em về đi.”

Liễu Tư Thần sững lại không nói gì, coi như đồng ý, sau đó anh cẩn thận đỡ cô ngồi vào chỗ, lo cho cô nên anh lái xe rất chậm, một lúc sau mới về tới nhà cô.

Đúng lúc bố Liễu Tư Thần đang thay cây cảnh ngoài cửa, thấy con gái về, ông nở nụ cười ấm áp, có điều nhìn thấy Lâm Vũ Triết đứng sau lưng cô, mặt ông liền sầm lại, tính khí hai bố con cô giống hệt nhau.

Có điều Lâm Vũ Triết cũng quen với sự lạnh nhạt này rồi, anh vẫn giữ nụ cười và chủ động chào hỏi: “Cháu chào bác!” Sau đó làm tiếp tục làm việc như mọi lần.

Liều Tư Thần lườm anh một cái, không nói gì mà khoác tay bố đi vào phòng.

Đợi đi được một lúc, bố cô mới dẫn đôi mày và nói: “Cậu ấy cũng tốt, bị chúng ta làm khó như thế mà không nhụt chí, con giày vò đủ rồi thì tha thứ cho cậu ấy đi, lẽ nào con muốn đứa bé ra đời không có bố?”

“Con không phải...” Liều Tư Thần không biết nói gì.

Không phải gì? Cô cũng không nói được.

Hoặc có lẽ chỉ là sợ hãi, sợ một lần nữa bị thương.

Dưới sự cho phép ngầm của bố Tư Thần, Lâm Vũ Triết coi như có thể ở lại bên cạnh chăm sóc Liều Tư Thần, chỉ hận một nỗi không thể để cô vào trong mắt hay nâng niu trên tay.

Càng gần đến ngày dự tính sinh, cơ thể Liều Tư Thần càng nặng nề, tính nết cũng không tốt, thường xuyên gây sự. Trời mùa đông lạnh mà lúc thích ăn cái này, lúc thích ăn cái kia, lúc nào cũng sai Lâm Vũ Triết tối mịt tối mũi, thỉnh thoảng mẹ cô không chịu được liền nói cô mấy câu, cô liền không vui suốt cả ngày.

Mỗi lần như vậy, Lâm Vũ Triết đều xoa dịu: “Cháu không sao ạ, Tư Thần vui là được rồi.” Trước đây đều là anh giày vò cô, để cô chịu khổ, bây giờ đến lượt cô giày vò anh, rất công bằng.

Thực ra sớm biết có ngày này thì ngày xưa sao phải khổ.

Mọi thứ trong phòng con đều là do anh bày xếp, đầy cả một phòng. Thực ra anh đề nghị Tư Thần về thành phố C sinh nở, điều kiện ở đó đều tốt hơn ở nơi này rất nhiều, nhưng ngay lập tức bị cô đốp lại: “Coi thường nơi nhỏ bé này? Chê đúng không? Anh không vui thì đi đi, chẳng có ai ngăn đâu.”

“Em!” Lâm Vũ Triết không nói được gì, anh chỉ muốn tốt cho cô, lẽ nào cô không cảm nhận được?

Không ngờ hôm sau anh thực sự rời khỏi đó, mấy hôm liền không thấy mặt đâu.

Liều Tư Thần cũng cảm thấy ăn không ngon mấy hôm liền, không có cảm giác muốn ăn, ngày nào đi bộ cũng nhìn về phía cổng nhà, ngoài miệng nói không mà trong lòng thì khác, cho tới khi Lâm Vũ Triết ôm một đồng văn kiện xuất hiện, tâm trạng chán nản của cô mới biến mất.

Rõ ràng nhìn thấy người không muốn gặp nhưng khẩu vị của cô tốt hẳn lên.

Con người luôn kỳ lạ như thế, ngày ngày gặp mặt thì cảm thấy ngứa mắt, nhưng không xuất hiện trước mặt lại nhớ nhung tới phát hoảng.

Cô cũng biết Lâm Vũ Triết thực sự rất bận, nhưng dường như anh bỏ lại tất cả ở công ty để đến chăm cô, vì thế anh luôn đợi cô ngủ rồi mới bắt đầu làm việc, cô muốn khuyên nhưng không biết mở lời như thế nào.

Từng ngày như thế cứ vậy trôi đi Liễu Tư Thần bắt đầu đau bụng từ lúc nửa đêm, cô vừa kêu một cái là Lâm Vũ Triết đã tỉnh dậy.

Trước đây, bác sĩ Hác có nhắc nhở, cô có thể sinh sớm, vì thế ngày nào anh cũng đợi cô ngủ rồi mới bò ra bàn ngủ gà ngủ gật, thực sự không dám ngủ say.

Thấy Tư Thần đau bụng tới xanh xao cả mặt, anh ngồi bên cũng đâm lo lắng, chỉ biết hỏi đi hỏi lại: “Em sao rồi? Đau lắm à?” Thực ra, bình thường anh có thể điềm tĩnh giải quyết mọi khó khăn, hướng hồ đọc nhiều sách thế, chuẩn bị lâu thế, chắc không có vấn đề gì, nhưng khi gặp sự việc đột ngột xảy ra thế này, anh vẫn không thể bình tĩnh được, quan tâm quá nên hóa loạn.

Ông bà Liễu nghe thấy tiếng liền chạy sang, hỏi ngay: “Cậu hoảng cái gì mà hoảng, còn không mau đi lấy xe?”

Lâm Vũ Triết vỗ đầu rồi ngậy người đáp: “Vâng, cháu đi ngay.”

Trong xe, Liễu Tư Thần hét lên là lòng Lâm Vũ Triết lại quặn thắt, anh chỉ hận một nỗi không thể đau thay cô, trời mùa đông nhưng anh toát hết mồ hôi.

Khó khăn lắm mới tới được bệnh viện thì bác sĩ kiểm tra xong, lại nói tử cung của cô chưa mở hết, đang co lại, vì thế phải đợi xem thế nào.

Anh đợi ngoài cửa phòng phẫu thuật suốt đêm, lo lắng bất an đi đi lại lại bên ngoài, vừa lo lắng vừa chờ đợi.

Đứa trẻ ra đời vào sáng sớm, một đứa bé trắng trẻo, mặc dù sinh sớm hơn dự tính như vẫn rất khỏe mạnh.

Giây phút nhìn thấy đứa trẻ, Lâm Vũ Triết chỉ nghĩ tới từ, cảm động.

Khi Liễu Tư Thần tỉnh dậy, phát hiện thấy Lâm Vũ Triết đang ngủ gục bên giường mình, mắt anh thâm quầng, mặt mày mõi mệt, cằm lún phún râu, nhưng bên khóe miệng là nụ cười mãn nguyện, bàn tay mình được tay anh nắm chặt, rất ấm áp, cô khẽ thở dài Đúng là oan gia.

Tên đứa bé do ông ngoại đặt, vì sinh vào sáng sớm nên tên là “Hiếu”.

Hiếu, thông minh, nhanh nhẹn, trí tuệ. (Trích trong Quảng Nhã [Bộ từ điển bách khoa đầu tiên của Trung Quốc]) Mọi người đều thân thiện gọi đứa bé là Tiểu Tiểu.

Người ta nói con gái là người tình kiếp trước của bố, câu này quả không sai, tiếng khóc của Tiểu Tiểu nổi tiếng khắp cả phòng trẻ sơ sinh, cứ khóc là không ai dỗ được, chỉ có Lâm Vũ Triết xuất hiện mới có tác dụng. Chỉ cần được anh ẵm là Tiểu Tiểu lại ngoan ngoãn, ẵm áp như chú mèo con, các y tá đều khen Lâm Vũ Triết là ông bố lợi hại, Liễu Tư Thần cũng vì thế mà ghen không ít lần.

Nhìn Lâm Vũ Triết bế con gái đứng bên cửa sổ phơi nắng, cô chu môi, đúng lúc bị Lâm Vũ Triết bắt gặp biểu cảm trẻ con của cô, khóe miệng bất giác cũng cong lên, anh khẽ chạm ngón tay vào gương mặt hồng hào của con gái, dỗ dành: “Tiểu Tiểu ngoan nào, cười ẹ xem nào.”

Tiểu Tiểu dường như nghe thấy lời của bố nên cái miệng nhỏ xinh nhoẻn miệng cười, Lâm Vũ Triết bế con đến trước mặt cô, vui vẻ nói: “Em nhìn đi, Tiểu Tiểu cười rồi.”

Liễu Tư Thần vốn không thèm để ý đến anh, vừa nghe nói thế liền quay sang nhìn con gái, đôi mắt đen tròn như quả nho rất linh hoạt, cười vô cùng đáng yêu, bỗng chốc cảm thấy con gái mình đáng yêu nhất, cô cũng cười rồi đưa tay bế con, Tiểu Tiểu chẳng nể nang gì mà khóc ầm lên.

Liễu Tư Thần tròn mắt lườm Lâm Vũ Triết: “Đều tại anh! Đều tại anh!” Đúng là mắng oan mà.

Lâm Vũ Triết cười trù, vừa dỗ con vừa dỗ mẹ: “Tiểu Tiểu vừa ngủ dậy, còn đang ngái ngủ, không phải giống y như em sao? Em bế nó lần nữa là được rồi.”

Bị nói đúng khuyết điểm, Liễu Tư Thần đỏ bừng mặt, lại thương con gái nên cũng cùng dỗ con với anh. Tiểu Tiểu không khóc nữa, đôi mắt tròn xoe đảo liên tục, lúc nhìn bố, lúc liếc mẹ, đáng vẻ nhỏ xinh đáng yêu chết đi được, ai nhìn thấy cũng yêu.

Liễu Tư Thần không kiềm chế được liền cúi xuống thơm lên má con: “Bảo bối, mẹ yêu con nhất.”

Nghe xong, Lâm Vũ Triết sững người.

Bé gái này là bảo bối của anh và Liễu Tư Thần, cũng là sợi dây duy trì mối quan hệ của hai người. Chỉ ít Liễu Tư Thần không như ngày trước nữa, mỗi lần thấy anh đều châm chọc đả kích anh vài câu, bây giờ ngữ khí cũng ôn hòa hơn rất nhiều, làm mẹ rồi cũng dịu đi những phần gai góc.

Nhưng anh luôn cảm thấy thiếu chút gì đó, dần dần anh mới hiểu, là tình cảm cô dành cho anh đã phai nhạt, nhưng anh không biết phải lấy lại những thứ đã mất như thế nào, anh có lỗi với cô quá nhiều.

Liều Tư Thần không chịu về thành phố C, Lâm Vũ Triết liền ở lại huyện đó luôn, sáng sớm cùng bố cô ra công viên trước nhà đánh cờ, hoặc đèo mẹ cô đi mua rau, để Tư Thần nghỉ ngơi nhiều hơn nên có lúc anh cũng giành trông con, công việc đều để tới nửa đêm làm, một câu oán hận cũng không có.

Ông Liều nói với Tư Thần: “Phải đăng ký hộ khẩu cho Tiểu Tiểu rồi, con mau tỏ thái độ đi, đừng kéo dài nữa, hàng xóm xung quanh sống với nhau mấy chục năm rồi, có Tiểu Tiểu, Vũ Triết lại luôn ở đây, người ta không bàn tán không có nghĩa là không biết. Con là con gái bố, bố luôn muốn tốt cho con, thuận theo ý con, nhưng con cũng làm mẹ, làm cha làm mẹ thì điều gì tốt cho Tiểu Tiểu thì con rõ hơn bố mẹ.” Lời đã nói rõ như thế này, dù ông Liều luôn chiều theo ý con gái nhưng ông đồng ý để cô và Lâm Vũ Triết ở bên nhau.

Qua thời gian mới biết lòng người, hơn một năm nay, biểu hiện của Lâm Vũ Triết đã vượt qua ngoài dự định của họ, ban đầu còn tưởng rằng anh là một kẻ trăng hoa, thấy anh là đuổi đi, sau này mới hiểu anh cũng chẳng dễ dàng gì, người xưa nói rồi, khuyên hòa giải chẳng ai khuyên chia ly, huống hồ hai người họ còn có Tiểu Tiểu nữa.

Liều Tư Thần cũng biết, làm hộ khẩu cho con cần có chứng sinh, hộ khẩu, còn có... giấy kết hôn nữa.

Liều Tư Thần sững lại, lắp bắp nói: “Bố, con...” Cô do dự một hồi mà không biết nên nói thế nào, trái tim cô cũng đang rối loạn.

Nếu như không có tình cảm với Lâm Vũ Triết thì cô không kiên quyết giữ lại Tiểu Tiểu khi hai người đã chia tay, nhưng yêu càng sâu đậm thì càng hận anh năm xưa lại buông tay cô dễ dàng, cô không có cảm giác an toàn, bị đau một lần thì nhớ mãi. Ngoài mặt cô luôn tỏ ra kiên cường nhưng trong lòng rất yếu đuối, cô sợ một lần nữa bị bỏ rơi một cách vô tình, do dự cô đã bị Lâm Vũ Triết làm cho dao động.

Phụ nữ được tạo thành từ nước, trái tim mềm yếu, cô cũng mong mình được như Nhan Nặc, được sống cuộc sống hạnh phúc với người mình yêu. Cô biết bố cô nói rất có lý, vì thế cô cũng suy nghĩ rất kỹ, đến tối cô quyết tâm nói chuyện với Lâm Vũ Triết. Đây là lần đầu tiên cô chủ động nói chuyện với anh, Lâm Vũ Triết vừa vui mừng vừa lo lắng.

Sau khi đưa Tiểu Tiểu vào phòng bố mẹ cô xong, Liều Tư Thần mới nói chuyện: “Bố nói, muốn làm hộ khẩu cho Tiểu Tiểu.”

Vẫn là chuyện con cái, Lâm Vũ Triết có phần thất vọng, nhưng anh vẫn lấy lại tinh thần và nói chuyện với cô: “Cái này dễ thôi, ngày mai anh đi làm là được.”

Liều Tư Thần ngoảnh đầu đi tránh ánh nhìn như có lửa của anh, nói tiếp: “Anh biết làm thế nào không?”

“Hỏi là biết chứ gì.” Lâm Vũ Triết không hiểu lắm, trước đây muốn làm gì đều có người dưới đi làm cho anh, làm gì tới lượt anh lo chứ.

Liều Tư Thần nghiêng rằng nói: “Chỉ nói giấy tờ đã phải chuẩn bị giấy chứng sinh của Tiểu Tiểu, hộ khẩu của anh và tôi, còn... giấy kết hôn nữa.” Ánh đèn vàng ấm áp chiếu lên gương mặt cô khiến gương mặt cô như có ráng chiều.

“Giấy kết hôn?” Lâm Vũ Triết sững người khi nghe thấy ba tiếng ấy, ánh mắt anh không hề rời khỏi cô: “Em có dự định gì?”

Liều Tư Thần lườm anh: “Anh hỏi tôi thì tôi hỏi ai?”

“Không có giấy kết hôn, nhờ quan hệ chắc cũng làm được thôi, có điều vẫn không danh chính ngôn thuận...” Anh hạ giọng: “Bây giờ vẫn là tốt nhất, Tiểu Tiểu có anh, có em, cả nhà có thể sống bên nhau, Tư Thần, hay là chúng ta kết hôn đi.”

Câu cuối cùng của anh khiến trái tim Liều Tư Thần đập loạn xạ, đã quen ăn nói dối đầu với anh, anh nói đông cô nói tây: “Ai muốn kết hôn với anh chứ? Người muốn kết hôn với anh ở thành phố C.” Phụ nữ khi tức giận thích nhất là lật lại nợ cũ.

Lâm Vũ Triết biết cô chưa suy nghĩ kỹ, cũng không để ý tới việc cô sẽ phản đối, anh cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, nói: “Đều là quá khứ rồi.” Anh đặt bàn tay cô lên trái tim mình: “Nơi này giờ chỉ có em và Tiểu Tiểu.” Lần này anh nắm lấy cơ hội thể hiện lòng mình, đó cũng là lời hứa.

Thế là tâm lý muốn chấp nhận và sợ chấp nhận lại ập tới, Liều Tư Thần bắt đầu hối hận về cuộc nói chuyện tối nay, cô hất tay anh ra rồi đứng dậy: “Tôi hơi đau đầu, đi ngủ trước, chuyện hộ khẩu để sau nói.”

Lâm Vũ Triết cười đau khổ, anh tiến một bước, cô lùi một bước, đến khi nào anh mới có thể nắm giữ được, xoa dịu vết thương trong lòng cô?

Việc làm hộ khẩu cho Tiểu Tiểu vì thế mà bị ngừng lại, ông bà Liều cũng khuyên mấy lần rồi nhưng Liều Tư Thần vẫn không chịu nghe, mọi người cũng không hỏi nhiều nữa. Lâm Vũ Triết vẫn chạy đi chạy lại giữa hai thành phố, việc công ty không bỏ được, người mình yêu và con gái vẫn ở đó, đành chịu vất vả vậy.

Một hôm, anh đưa sổ hộ khẩu có tên Tiểu Tiểu cho cô, cũng không kịp nói gì mà về thành phố C ngay, bởi vì bạn thân anh - Đoàn Dịch Sâm bị tai nạn, anh cần phải về chăm sóc.

Tư Thần liếc nhìn, đứa bé mang họ mẹ, ghi dưới hộ khẩu của cô, cho dù cô ngang bướng thế nào, vô lý thế nào, anh luôn chiều theo cô, anh cố gắng làm tất cả để bù đắp lỗi lầm của mình.

Dòng sông băng trong lòng Liều Tư Thần bắt đầu tan chảy, nhưng cô không biết phải bước qua thế nào. Cả hai đều đang thăm dò, Lâm Vũ Triết chưa bao giờ từ bỏ, đối với cô quá tốt, còn Liều Tư Thần cũng không từ chối những gì anh bỏ ra, quan hệ của cả hai đang dần tốt lên, nhưng mãi vẫn chưa đủ, cả hai vẫn thiếu cơn gió đông giúp đỡ.

Nhan Nặc và Tần Phóng sẽ tổ chức đám cưới vào tháng Năm, mời cô tới xem váy cưới.

Liều Tư Thần vừa bước vào tiệm áo cưới đã thấy hai người đang tình tứ với nhau, gương mặt ngập tràn niềm vui sắp cưới, trong lòng cô cũng cảm thấy vui thay nhưng miệng lại nói: “Này này, mặc dù hai người chuẩn bị kết hôn nhưng cũng không cần lúc nào cũng ngọt ngào thế kia đâu, để bọn tớ cô gia quả phụ thế này phải làm thế nào chứ?”

Lâm Vũ Triết đi sau nghe thấy vậy liền kéo cô vào lòng dịu dàng nói: “Chỉ cần em đồng ý chúng ta sẽ ngay lập tức kết hôn.”

Liều Tư Thần đẩy anh ra, coi như chưa nghe thấy.

Lâm Vũ Triết tưởng rằng mình lại thất bại nữa, sau đó mới biết không phải vậy.

Trên đường về nhà, Liều Tư Thần cúi đầu xem các mẫu áo cưới mới do chủ tiệm áo cưới đưa cho cô trước khi về, nói: “Việc kết hôn này, vẫn phải mặc áo cưới mới được.”

Là một người làm kinh doanh, Lâm Vũ Triết nhạy bén hiểu ý ngay, anh nói tiếp lời cô: “Đương nhiên rồi, bộ váy cưới chị dâu anh mặc cũng là do anh hai anh tìm người thiết kế.”

Liều Tư Thần ngẩng lên nhìn anh đầy thâm ý, không nói gì cả mà ngoảnh đầu nhìn ra bên ngoài, tay nắm chặt cuốn catalogue, dường như có tâm sự. Cô đang đợi Lâm Vũ Triết làm điều gì đó để thay đổi mối quan hệ của hai người, nhưng cô ra ám hiệu rõ ràng như thế mà anh chẳng có hành động gì cả, nên làm gì vẫn cứ làm vậy.

Cho đến hôm đám cưới Nhan Nặc.

Lúc bữa tiệc cưới kết thúc, anh kéo cô rời khỏi hội trường náo nhiệt, cũng không nói đi đâu.

“Rốt cuộc anh dẫn em đi đâu thế?” Cô hỏi.

Anh cố ý làm ra vẻ thần bí: “Đợi lát nữa em sẽ biết.”

Vẫn là ra tiệm áo cưới đó, nhưng chỉ có hai người bọn họ. Chủ tiệm áo cưới kéo tấm rèm màu quả hạnh nhân ra, một bộ áo cưới tuyệt đẹp hiện lên trước mắt hai người. Nơ bướm, trần châu, bông bênh, chân váy lớn, có nhiều chi tiết thể nhưng không hề phức tạp mà ngược lại nó thể hiện sự xa hoa ý nhị.

“Bộ váy cưới này là anh làm cho em, trên đời này có một không hai, chỉ thuộc về em”, Lâm Vũ Triết nói.

Liều Tư Thần nhìn bộ váy cưới hồi lâu, mấy lần định đưa tay chạm vào nó nhưng lại kiềm chế, thực ra trong lòng vô cùng cảm động nhưng vẫn ngẩng lên hỏi anh: “Vậy anh thì sao?”

Áo cưới dù có quan trọng đến mấy thì vẫn là vật chất bên ngoài.

Lâm Vũ Triết mỉm cười, ôm cô vào lòng: “Anh cũng chỉ thuộc về em, em là độc nhất vô nhị của anh.”

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-thien-truong-dia-cuu>